רזי אברהם
על בריאת מנוחה

להרב הקדוש האר"י ז"ל

מכתבי מהרח"ו ז"ל

הוצאה ראשונה: ניסן תשפ"ו.

להשיג את הספר:
הוצאת "בני הנביאים"
טל' 050-3143356

הקדמה מספר ברית מנוחה

צריך כל איש לנהוג עצמו שישמש בזה השם (נ"א הספר) ביראת חטא ובענוה, הראשונה אהבה, השנייה פעולות החמדה, השלישית היראה, ואשרי אדם שחננו בוראו שכל ודעה להבין סוד השם הגדול הזה שכל החכמים אנשי השם אשר האירו תורתינו, שמשו בו בזה השם הגדול, והיו מוסרין אותו זה לזה חדר בחדר בסוד גדול ובכוונה שלימה פה אל פה.

ואלה שמות ראשי הדורות שבשם הזה היו משתמשין וכאשר תראה גדולת האנשים ההם וכיצד היו פועלים בכובד ראש לדברים הצריכים.

הראשון שמש בו אדם ימים רבים לדעת חכמה ושכל, ומסרו לשת. ושת עשה עליו ספרים לאין חקר לרוב חכמתו וסדר כל סדורי המרכבה על תבונת השם הזה. ושת מסרו לאנוש, ויצא מן הדרך והטעה את בני דורו. ומשם החלו אנשי דור המבול לצאת מן הדרך ולהתפשט בזנות מפני שהיו רואים הרכבת הכוחות ברוב התאוה, ואומרים כך כמו שאלו מתאוים להרכיב אלו באלו כך נעשה אנחנו. ואנוש מסרו לירד ונתחכם בו מאד. וירד מסרו למתושלח, וחנוך אביו של מתושלח לא רצה למוסרו לו מפני שהיה מתיירא שיוציאוהו לכף חובה. ומתושלח מסרו ללמך ולמך לנח. ונח לשם בנו, ושם קבע עליו מדרשות והוציא החכמה לאורה והחזיר רבים לאמונה הטובה ומלך בכל נשיאי הארץ וכל נשיאי העמים היו מגישים (נ"א מביטים) אל שולחנו. ושם מסרו לעבר בנו. ועבר מסרו לאברהם ואברהם הוסיף בו חכמה ודעה ומסרו לבנו ליצחק ויצחק מסרו ליעקב. ויעקב מסרו לבניו, וללוי העיקר נתן, ולוי מסרו לעמרם ועמרם מסרו למשה ומשה עלה בו למעלה שעלה לחכמה נפלאה מאד. ומשה מסרו לאהרן ואהרן לנדב

ואביהוא בניו והעמיקו לידע הדבר ונענשו כמו שמורה בתורה. ונשארה הקבלה ביד פנחס וזה העמיק לדעת מכל אשר היו לפניו. ופנחס מסרו ליהושע ואע"פ שיהושע למד ממשה מזה לקח הסוד הגדול הזה. ויהושע מסרו לכלב. וכלב מסרו לעתניאל בן אחיו והוא נתגבר מאד וזהו שכתוב וילכדה עתניאל בן קנז. ועתניאל מסרו לאהוד. ואהוד לבניו וכולם נענשו. ומסרו למכיר בן יאיר ומכיר לעלי. ועלי לשמואל, ושמואל העמיק בו לדעת למעלה כמו משה מדה במדה וסדר כמה משמרות. ושמואל מסרו לשאול, ולא ידע לפעול בו ונענש. ושאול מסרו לדוד ודוד לכלאב בנו. וכלאב לשלמה אחיו, ובו נתחכם יותר מכל אשר היו לפניו שנאמר ויחכם מכל האדם. ושלמה מסרו לבניהו, ובניהו גנזו בבית גנזיו בגנזי בית המקדש ובאו מלכי יהודה החכמים והוציאוהו משם. ויש אומרים ששלמה מסרו לעמוס ועמוס לישעיהו וישעיהו לצפניה וצפניה לירמיה וירמיה לברוך וברוך לעזרא ובית דינו, ועזרא ובית דינו היו חכמים ונבונים כמניין ק"ך צדיקים ראשי בני ישראל עומדים בפרץ. ועזרא ובית דינו מסרוהו לשמעיה ואבטליון, אלו היה בני סנחריב מלך אשור אשר באו לחסות תחת כנפי השכינה וכשראו חכמים שהיו ראויים לשם זה מסרוהו להם. ושמעיה ואבטליון מסרוהו להלל ושמאי, והלל זה היה נעריה מבני דוד מזרע המלוכה שנמצא בדברי הימים (א' ג' כ"ג). והלל ושמאי מסרוהו ליונתן בן עוזיאל ולרבי יוחנן בן זכאי, ולא (נ"א ואלו) ירדו לעומקם כפי השגתם. ואלו מסרוהו לר' אליעזר הגדול ורבי אליעזר הגדול מסרוהו לר' עקיבא ור' עקיבא לר' יהודה הנשיא עד שבא ליד רבי שמעון. ומימות רבי שמעון עמד צפון וסתום זולתי חכמים אחרים שהשיגו בו מעט והכירו כפי שכלם כגון הגאונים ז"ל שהעמיקו לדעת בסודות הקב"ה כפי חכמת הזמן וכפי חכמת הדור.

וכאשר עלה במחשבה לפני הקב"ה לברוא העולם הזה בזה השם נטה קו והעמיד הר המוריה על מדותיו ההר חמד אלהים לשבתו והעמיד השלחן לצפון אשר בה כל מיני מאכל וברא גלגלים משבחים שמו וברא מלאכים עושים רצונו, ובזה השם העמיד העולם על מעמדו ותלו ובנו ההיכל למושב בחלונות האורה מאירין אותו אין קץ ואין תכלית, ומזה השם נשרשו עמודי השכל וכותלי החכמה וחלונות האורה ומזה השם נתמלא ההיכל זוהר מאיר, הוא אלהינו ואנחנו עבדיו ואין מי שיקרב אליו לראות גאון תפארתו זולתי שלשה שסימנם זה שמ"י לעלם והם שמועיאל (נ"א שמעואל בלא יו"ד וכן בכל הספר הם כך שני הפוכים אע"פ שלא נכתב וזה הראשון סימן לכולם) מטטרון יהואל. שלשה מלאכים הללו מגלים סודות השם הזה לנבראים כדי להודיע הודו וגאון מעוזו. והוא שורש תורתינו עיקר אמונתינו מקום המנוחה מודיע בראשונה יחוד הקב"ה ובריתו עם ישראל ומודיע ממשלתו עם ישראל ובריתו עמהם ונקרא שמו ע"ש סוד חכמתו ספר ברית המנוחה אשרי אדם עוז לו בו לידע מסלותיו ומהלכיו הליכות אלי מלכי בקדש ונפלאותיו. וע"כ דברתי (נ"א זכרתי החכמים אשר שמשו בו):

ועתה אתחיל לפרש הקדמות ואכלול בה רוב חכמתו בלשון משל ועליה אומר מה שאומר, וצריך שתעיין מאד לדעת עמקו וגבורתו ותהיה כאחד מן המשכילים לדעת שרשי שם יהו"ה וענפיו כיצד עולים וכיצד מתגברים ומה פעולות פועלים ושמות בתורה מה' שמות ושורשו עד היכן יורד וענפיו עד איזה מקום מגיעים ומקורו מה מאד נכבד ונתעלה על הכל, וכאשר נתגבר בספירות בשעת היצירה עלה למעלה כמניין שש (נ"א שש מאות) וקרא שם המקום ההוא מתנה, נתגבר למעלה לעלות אל שרשו ועלה אל מקומו ויצא אחד שבעה (נ"א ששה בתים

נ"א ועלה למעלה עד מקום אחד שבעה בתים) ונקרא שמו ים המלח ונגלה למשה (נ"א ועלה למעלה), ומפני רוב אשו הגדולה במקום שנתעכב (נ"א שנתערב) שם קרא שמו סכות, עלה למעלה ועמד בשרשו וקרא שמו הרמה מקום המצפה שמשם מצפים שומרי החומות. וכאשר היה עולה כך היה בורא, עלה במחשבה מפני סבה ראשונה שיהיה אור מתבודד ממנה (נ"א מתברר ממנו) אור בלי תערובות והוא שכר החסידים השומרים משמרת המלך בכל יכולת. וכל אדם המשמש בזה השם אל יהיה נער מפני ששכלו קל אלא אדם גדול בעל דעה וחכמה. והנה כי השם הזה הוא אור שמתפשט מן סבה הראשונה ועובר בשם אהי"ה ומקבל ממנו.

ואמשול לך משל למה"ד כל הנחלים שבישוב הולכים אל הים והמים של הנחלים אינם מתערבים במימי הים אלא חוזרים חלילה ושבים למבועים שהמים נובעים בו כך השם הזה הגדול והנורא כאשר הוא יוצא מן הכבוד ראש המציאות דומה לאהי"ה כנער קטן ועובר בו ומקבל ממנו אבל אינו מתערב (נ"א אינו מתעכב) בו אלא יוצא מצורף עם כל הדרו ועם כל תפארתו. כל הכחות (נ"א הרוחות) מקבלים מזה השם והוא אינו חסר ממעלתו ולמה הוא דומה, למלך אחד אדון כל המלכים ואדון כל העולם וכל בני העולם מקבלים הנאה מזה המלך והמלך אינו חסר ממעלתו ומכבודו. וכאשר המאור הגדול הזה יוצא מן המקום שהוא יוצא יוצא כדמיון הנר מאיר לכל הצדדין וכל המאורות מקבלים ממנו והוא אינו חסר. ובשעה שהוא יוצא יוצא בשמותיו וכל שמותיו לחשבון אחד באים למניין כ"ו כמו שתראה מן ההקדמה בדברי רשב"י ז"ל כאשר הביא הוא בדבריו סודות עמוקות שאין כמותם בכל האדמה. ואלה הם דברי החכם כל יומי דעלמא וקודם דהוה עלמא דנא נהורא דנא דהוה נפיק מן קדם מלכא בגבורתא וברחמין ומסגיאות

גבורתיה וזיוויה והדריה הוו כל נהורייא נפקין לקדמותיה לקבלא מיניה האי כל נהוראי מקבל מיניה, ונהורא דנא כד הוה נפיק מן קדם מלכא כל יומי דעלמא ליתוהי מתפרש מן הקב"ה כד הוה נפיק מן קדמותיה ומטא לאחר גבורתא רבתא דתמן נהורא קדמאה סליק לעילא לעילא ויתקרי שמיה דיהו"ה מצפ"ץ בחילופא דאתוותא בא"ת ב"ש מן קדם דתמן הוא מקבל גבורתא כמה דאמרנא. והדין שמא כד הוה מטא לאתר נחלה דארנונא יתקרי שמא דנא על שם דנהורא אילין תרין רברבין כד דין מטי לדין מרננין קדם מלכא בגבורתא עמיקתא רבתא לחדא. וכד נהורא דנא דיהו"ה שמיה כד הוה מטי לאתר דאתקרי מתנה כל חיילי דרקיעא ממללין ואמרין תושבחתא קדם מלכא ואמרין דין ישמחו השמים ותגל הארץ ירעם הים ומלואו וכד חיילא אילין אמרין דין ישראל לתתא מצלאין קדם מלכא וכד הקב"ה שמע צלותהון דישראל ותושבחתון דמלאכיא אומר כך פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל בההיא צלותא דישראל, בהדין שעתא שמא דנא דיהו"ה שמיה אכסי בזיווגא על כל נהוריא ולא יתחזי מן נהוריא כלום מרישיהון ועד רגליהון ומסגיות גבורתיה ומשפירות מילוליה נפיק דבורא דאמר שאו שערים ראשיכם בהדין שעתא יתקרי שמיה כוז"ו לישן טב דהוה מכסי על כל נהוריא והדין שמא בחילופא דאתוותא ושמא דנא מאן יכיל למללא גבורתיה וחכמתיה וסוכלתנותיה. ע"כ.

וכאשר שם הגדול הזה יורד בדרך משל להשפיע לנבראים ולכל צבא השמים אלה הם מסעותיו צריך שתעיין בשמות המסעות כי כולם שמות של פעולה שכולם תולדות ואל תאמין כאשר הוא יורד שנבדל העולה אלא לעולם קשורה בו אבל כאשר הוא יורד גבורתו נמשכת עד המקום ההוא בכח פלוני ועל עניין הכח ההוא נקרא שם המקום

ההוא, בראשונה לרמה מקום המצפה, ומן הרמה נותן עיניו ופניו למקום נחל השטים החופפים על כל אילני הגן, ומן השטים מול ים המלח שם מראה גבורתו, ומן ים המלח ליטבתה ארץ נחלי מים ומן המקום הזה יצאו הארא־לים, ומן המקום יטבתה לים סדום מקום הגבורה שממנה יצאו מלאכי קצף, ומן ים סדום לבני יעקן מקום ההמולה הגדולה, ומן בני יעקן למקום אשדת הפסגה, ומן אשדת הפסגה לנחל העברים היא דרך רשות הרבים, ומן נחל העברים לעמק המלך ובעמק המלך עשה מסלה ממזרח שמש ועד מערבה מן מקום הרחמים ועד מקום הגבורה ובעל היצירה שם בנה מגדל ונקרא מגדל דוד הדא הוא דכתיב (שה"ש ד' ד') כמגדל דוד צוארך, ומן המגדל ליבק, ומן יבק למדבר קדש, ומן מדבר קדש חוזר חלילה ושב למקומו. ואלו השמות כולם כחות מלאכי (נ"א כ"ד מלאים) גבורה כמו שנראה כשתראה בענין כאשר אבאר

בענין הפעולות. וכאשר השם הזה הגדול יוצא מלפני המלך הגדול אדון כל הארץ אפילו המאורות אינם משיגים כל כך מעלתו, וניקודו המובחר הוא כאשר יוצא מהמאור הגדול הזה מלפני המלך כפי ההולך שהוא מתחיל להלך כן ניקודו המובחר ואח"כ כאשר הולך כן ניקודו כמו שאר פעולותיו, ואומר לך הכלל בשם הזה ובניקודו כולו יחוד (נ"א ניקוד השם הזה כולו אור) לגמרי שאין דבר באמצע שיהיה מבדיל הדא הוא דכתיב (שמות ג' ט"ו) זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר. ומי שאינו יודע סוד הפסוק הזה לא הגיע עדיין לעומק התורה ובא להודיע שזה השם הגדול לא יש דבר שיבדיל בינו ובין המציאות הגדול, אע"פ ששם אהי"ה הוא גדול יותר מזה וכמו שזה מתפשט כך זה מתפשט מן מקום המציאות הגדול. והשם הזה הגדול צירופו אין חקר כי כאשר יוצא נחלק אורו לכ"ו דרכים (נ"א לכ"ב) וכל דרך ודרך מאירה להקב"ה

מאורות (נ"א למאה וכ"ו מאורות) וכל מאור ומאור מכלכל לאלף אלפין מלכים גדולים מן העומדים בהיכל המלך. וכאשר תחשוב שני אלו המלאכים הם השומרים המגדל והחומה והמבצר וההיכל ובית גנזי המלך. ובראות החכם זה עוצם כחו אמר היש מספר לגדודיו (איוב כ"ה ג'), והשם הזה נותן לכל אחד ואחד גבורה שזו אינה דומה לזו וזו לזו על כן שים מעכשיו מחשבתך להבין חכמה ודעת כי עד כאן היו ראשי דברים להקדמה והייתי הולך כמו חוצה.

המאור הזה כאשר הוא יוצא מתחלק לכ"ו דרכים ודרך זו מלאה כזו והגוף אינו חסר אע"פ שהוא נחלק, וכל מאור ומאור מן הכ"ו דרכים מתגבר ו' מאות פרסאות שבכל פרסה ופרסה יש ז' גבולים, ואלו הן, א' גבול החכמה (חסד) ב' גבול השכל (תפארת) ג' גבול הבינה (גבורה) ד' גבול הדעת (יסוד) ה' גבול הגבורה (הוד) ו' גבול היראה (מלכות) ז' גבול הרחמים (נצח) ובכל גבול וגבול מאלו מתנוצצים מאורות לאין תכלית, הם הסובבים הכסא והחופפים על המלך והמשמיעים שירה. וכל דרך מן הכ"ו דרכים כולם הם באים אל מקום אחד, והשש מאות פרסאות שבכל דרך ודרך וכל פרסה ופרסה יש שמה (נ"א שמות) פועלים פעולותיה וע"ז אמרו שכל התורה כולה שם אחד וכל התיבות שמות פועלים פעולות, ומכאן ואילך היה מעיין בזו החכמה ותראה בהקדמה הזאת אשר לא ראית. כאשר המאור הזה יוצא מלפני המלך מתפשטים ממנו הראשים מלבד הכ"ו דרכים, ואלו הם הראשים שמתפשטים מן המאור הגדול הזה מלבד האחרים הם חמשת אלפים ושבע מאות וחמשים וארבעה למניין פסוקי התורה ולכל מאור ומאור מאלו נמצא שם מפואר (נ"א מתואר) עד מאד פועל פעולות לרצון מי שאמר והיה העולם, כי תדע לך כי כל פסוק ופסוק מן התורה הוא שם בפני עצמו ולכל התורה כולה קרא הקב"ה

בשם יהו"ה לדעת ולהבין כי הוא אדון על הכל ומלך על כל ברואיו. והכ"ו דרכים משם מתפשטים כל המאורות לאלפים ולרבבות ושמות הכ"ו דרכים הם שמות נוראים עד מאד לאין חקר ולאין תכלית, ואלו החמשת אלפים ושבע מאות וחמשים וארבעה והם נחלקו לד' דרכים, והם חלק האהבה וחלק השלום וחלק הגבורה וחלק היראה, אשר אלו שמותם, חלק האהבה נקרא שמו כוזו, החופף על הכל, וחלק השלום נקרא שמו מצפץ, וחלק הגבורה נקרא שמו אנגץ, וחלק היראה נקרא שמו תגעץ ותראה כי אלו השמות יוצאים בחילוף אותיות באלפ"א בית"א וכאשר תעיין תמצא דבר דבור על אפניו, ואלו הד' שמות מורים מקומות האהבה והשלום והגבורה והיראה ואלו שמות הד' דרכים מורים גבורת שם יהו"ה הגדול, ואלו הד' ראשים מגיעים עד ד' מקומות שהם מקומות האהבה והשלום והגבורה והיראה.

ואלו שמות ארבעת הגדולים שהארבע שמות הללו עולים עליהם ומקבלים מהם הראשון זהדריא (נ"א זהדריאל) מקום האהבה פועל פעולות שנמשכו באהבה, השני כפרידיה"וא הוא מקור (נ"א מקום) היראה ושכר החסידים לתשעה מדרגות עולה למניין אותיותיו פועל פעולות שמטילין יראה על כל שומעי שמעם, שלישי רידרירון (נ"א רידירון נ"א רדירירון) מקור השלום (נ"א מקום השלום) כמו שתראה אחר כן, רביעי יהדריא (נ"א יהדרי"אל), וסימנם זה זכר"י. ואלו השמות הם גדולים עד מאוד והאחרים נתגברו על אלו בגבורה ובחכמה ובדעת ובתבונה כאשר תראה בהקדמה הזאת. כי כאשר המאור הזה עולה עד מקום נחל העברים נקרא שמו זהדריא (נ"א זהדריאל) לפי זהדריא שהוא די"א מאדנ"י שהוא נחל העברים דרך רה"ז שהוא יסוד (בנ"א כתוב גם זה ושם עומד ומקבל ממנו אפי' שהוא שמו). ומן נחל העברים כאשר הוא מגיע

אל מקום מתנה נקרא שמו אהו"ה, וכאשר הוא עולה אל מקום המצפה מקום הרמתה נקרא שמו יהוזיהוא (נ"א יהודיהיא) ולתבונתו אין חקר ואין תכלית. ואלו השמות אינם כ"כ לאשר תראה ואמרו על השם הזה הגדול שבשעת היצירה נתפשט מלפני אדוניו מן מקום המציאות הגדול ובהתפשטו ירד ונתרחק (נ"א ונדחה) מאהלו ו' אלפים שנה מהלך. אמר הקב"ה ו' אלפים שנה יתקיים העולם בצדקות וברשעות לפני ואחרי כן תאבד הרשעה ותשאר החכמה והישרות וכאשר סיים מלירד (נ"א מלכותו) והיה עולה אל מקומו עלה מהלך אלף שנה בדרך מתנה מקום האהבה והשלום ונתפשט שם כחו למזרח ולמערב ולדרום ונקרא שמו למקום ההוא אהו"ה שכאשר תרד לסוף השם הזה תראה (נ"א תראה יחוד השם הזה ב"ה) יחוד הקב"ה. אמר הקב"ה כמו שהאור הזה מהלך אלף שנה הלך במנוחה כן אלף הז' מנוחה והרווחה והשלום והחכמה ועולם הבא יוצא ממקומו והמלאכים גלויים לבני אדם ואינם חשובים כל כך מפני רוב השמחה והחכמה. וכאשר המאור הזה נסע ממקומו ועלה אל המקום המגדל הצופה (נ"א הפונה) פני דמשק נתעכב אלף שנה מהלך ונתפשט שם בכח וגבורה וגדולה ובתפארת מכסה על כל המאורות ומגדילם. אמר הקב"ה כן אלף השמיני החכמה תהיה מתגברת בגבורה ובני האדם אובדים תאותם, וכן עלה עד שעלה למדריגה (נ"א למעלה) העשירית ושם נתעלם וכסה עליו הכבוד ולא נראה ממנו דבר על כן לא יוכל אדם לדעת מה יהיה באלף העשירי.

והנה אשוב אל ענייני הראשון אשר החלותי לבאר מגבורת שם יהוה הגדול והנורא אלה הם שמות הכ"ו דרכים. א' דרך החכמה. ב' דרך האהבה. ג' דרך השלום. ד' דרך התפארת. ה' דרך הבינה. ו' דרך השכל. ז' דרך החמדה. ח' דרך מבואות השערים. ט' דרך מבוא היכל החיצון. י'

דרך מבוא המגדל. י"א דרך מבוא החומה. י"ב דרך קרית ספר. י"ג דרך קרית חוצות (נ"א ארבע). י"ד דרך הנחל היוצא מבית ה'. ט"ו דרך הגן. ט"ז דרך עץ החיים טוב ורע. י"ז דרך המורד היורד על הערבה (נ"א דרך ים סוף). י"ח דרך בית החורנים. י"ט דרך ים סוף. כ' דרך המבצר. כ"א דרך ים הערבה. כ"ב דרך העוז. כ"ג דרך הרמתה. כ"ד דרך היכל הפנימי. כ"ה דרך חדר הפנימיות. כ"ו דרך אוצר הכבוד והחמדה דרך חדר המלך הגדול אדון הכל ית"ש.

וכל הדרכים האלו אשר פירשתי שמותם כל חכמות השם הזה וכל גבורותיו בהם נכללו. וכל דרך ודרך אפרש והוא עניין בפני עצמו ותראה בו כי כל הדברים הנכבדים והנבזים בזה השם נכללו ובזה השם נבראו ועמדו על מתכונתם, ע"כ אמר החכם כל פסוק שתראה שיש בו כ"ו אותיות קראהו קדש קדשים כי חותם המלך בו מתגבר ועולה עד מקומו. ותראה עוד מה שאמר הקב"ה בתורתו ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לד' ראשים (בראשית ב' י' י"ד)' שם האחד פישון הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב וזהב הארץ ההיא טוב שם הבדולח ואבן השוהם, ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש, ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההולך קדמת אשור, והנהר הרביעי הוא פרת. ובאלו הפסוקים היה מעיין בזו ההקדמה ותראה חכמה לאין סוף. ותראה כי הפסוק הבא לסוף כ"ו פסוקים (נ"א לסוף ט' חדשים) מדבר בענין האדם ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמינו כדמותינו מי שלא ירד לסוף (נ"א לסוד) זה החכמה לא ראה נפלאות הקב"ה ית' ויתעלה שמו.

אמר החכם רשב"י ז"ל, נהורא הוה נפיק מן קדם מלכא וכד הוה נפיק מן קדם אלהא דשמיא ריש גבורתיה דאנפוהי לציפונא וכל נפשייא דצדיקייא מסתכלין ביה ומזדווגין בי' ומקבלין מיניה נהורא. כד נהורא הוה נפיק

לד׳ ראשין איתפליג רישא קדמאה (נ״א קדישא) אנפוהי לציפונא בגבורתא רבתא ונפשייא חזיין יתיה ומזדווגין ביה הדא הוא דכתיב (ישעיה מ״ג ב׳) כי תלך במו אש לא תכוה מקדם גבורתיה ובתרישא דנא גבורתא סליק לעילא ומכסי לכל עבר ציפונא הדא הוא דכתיב הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב. ועם כל דנא דדהבא דדכירנא בהדין פסוקא והוא דינא דאתי לאת רע מחייבייא בדין פסוקא תשכח אגרא דצדיקיא כעלמא דאתי הדא הוא דכתיב שם הבדולח ואבן השהם, וכל נהורייא דאית גניזו ברחמין ובדינא מזדווגין ביה בההיא שעתא מקבלין מיניה והדין רישא קדמאה אתקרי יו״ה פלגותא דשם יהו״ה ומה דאמר אבן השוהם בהדין שעתא דנפיק נהורא דנא אתא (נ״א אתא סוכלתן) ומזדווג ביה הדא הוא דכתיב אבן לישנא דסוכלתנו ממי הוה מן נשמתיה דמשה ועל דנא ואבן השוהם ובהו (נ״א ובר נש) דיעיין ישכח

חכמתיה ומבונתיה דהדין רישא. תניינות דמקבל מיניה ההוא שמא אהי״ה אשר אהי״ה והילוכיה דהדין שמא כד הוה נפיק ואנפוהי לציפונא ורגלוהי למערבא וחישופיה (נ״א ומושביה נ״א ומושכיה) לקידומא כד איעול מחכמתא אומר אלין מייא רברבין. ורישא דתניינא תקיף לחדא מן קדמאה דכל נהורין דגבורתא מקבלין מיניה ורחמין אשתכחו בהון ואתא לאתידע דבשמא דנא יהו״ה אית גבורתא קשיא ורחמין, והדין נהורא תניינא מגיח קרבא עם כל נהורייא ולכולהון יהיב תחת גבורתיה והוא נתגבר עליהן למלכא הדא הוא דכתיב ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב כל ארץ כוש. ומאן דיימר לך דשמהת׳ דתיחזי (נ״א דתתאי) דאינון נגידו בדינא קשיא דלא איתחזון מן דין נהורא יהו״ה אימר ליה דלא חזו חכמתין כד נהורא דנא הוה נפיק ואנפוהי לציפונא לאתר דלית ביה רחמין כל נהורייא דחלין מן קדמוהי והוא לא נפיק אלהין

בשעתא קדמאה מן יומא דכולא דין ואלו הן צלותהון דישראל בשעתא דנא עלמא הוה חרב הדא הוא דכתיב (תהלים נ"ז ט') עורה כבודי עורה הנבל וכינור אעירה שחר מן דיניה ומן גבורתיה וכל נהורייא דנפקי בדינא וברחמין מקבלין מיניה ועם כל דנא לא אתחזי לגבורות כל נהורא דיהו"ה דלא הוה ויתקרי רישא דנא אלהים יהו"ה (נ"א אלהים תשכח ביה תרין אתוותא מן יהו"ה דאינון י"ה ואתוותא אחרינא כולהון דין) וכד איעול בחכמתא אתחזי כל דנא. ותליתא דיתחזי מאן יכול למללא גבורתיה ושפיריה דכוליה קדש קודשין וביה מסתכלין כל נהורייא וביה מזיווגים וכולהו אמרין אילין לאילין יפיפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך (תהלים מ"ה ג') ונהורא דנא ביה כל נהורייא דבקין והוא מכסי על כולהון דלא אתחזיאו מרישיהון ועד רגליהון הדא הוא דכתיב הוא ההולך קדמת אשור לישן טב לישן דאשורא ונהורא ונפישו רבועא מיניה סגיאי ונפישי דכל נהורייא ויתקרי שמיה יה"ה (נ"א יהו"ה). ותליתאה (צ"ל ורביעאה) יתקרי יה"ו וכען הוה מסתכל באילין ארבע רישין מן דין שמא כולהון קדש קודשיא בריך יהא שמא דאלהא דאתקריאו ישראל עמיה וגילה להון אתר גנזוהי וכל דביה.

והנה אמרתי לך ראשי הדברים בדברי החכם רשב"י ע"ה מפני שההקדמה הזו הולב(ו)ת ברמזים והנה נשלמו דברי ההקדמה:

הקדמת המחבר

הספר שנלמד אינו ספר "ברית מנוחה" עצמו, אלא פירושים עליו מאת רבנו האר"י הקדוש. פירושים אלו חשובים לנו מאוד, משום ששפת המסירה של האר"י קרובה לנשמותינו יותר מזו של חכמי הקבלה שקדמו לו. לספר "ברית מנוחה" ייחסו חשיבות רבה המקובלים בתקופת האר"י, וביניהם גם רבו, רבי משה קורדובירו (הרמ"ק). הם סברו שספר זה נכתב על ידי אדם שרוח הקודש דיברה מגרונו. שמו של מחבר הספר נותר עלום, וניתן לומר שהוא נמנה עם חסידי עולם הנסתר, שבדרכם נשמתי חפצה ללכת ולהידבק בכל מעשה והנהגה. בספר אני מביא את פירושיי, כפי שהבנתי הדלה הצליחה להכיל את חכמתו האינסופית של הבורא ונביאיו, וכן כפי שזכיתי להשיג בעזרת השם בדרך התרגול של הייחודים. ספר זה אינו מיועד להפצה רחבה, ואני סבור שעל העוסק בו להוכיח את נאמנותו לקדושה ולדרך ה'. הידע שהספר הזה מגלה הוא יקר מפז לכל מי שחפץ להגיע להשגה רוחנית אמיתית ולדבקות בבורא, תוך השגת הנהגתו וידיעת מבנה מרכבתו האלוקית. קריאת הספר עצמו משפיעה על הקורא ומרוממת אותו לעולם המציאות האלוקית, שבו נמצאים הכוחות הרוחניים, המלאכים ושרי הצבאות המנהיגים אותם. כאן נחשפים רזי רזים עליהם דיברו בימי קדם, בהתבודדות עם הרב ובקבלת מסירה מפה לפה.

כל הספר הזה עוסק בעולם הבריאה, שבו בנוי חדר פנימי. חדר פנימי זה מכיל עשר ספירות - ג"ר, ו"ק ומלכות.

יש לדעת שאדם הנמצא בעולם הבריאה מרגיש את הנהגתו הפרטית של הבורא. כל מה שמשיגים בעולם הבריאה נמשך מעולם האצילות. בעולם האצילות עצמו אין מסכים. כל המסכים והמאמצים מצד הנבראים מתרחשים בעולמות בי"ע. עולם הבריאה הוא המקום הנעלה ביותר לעבודה רוחנית. כל המבנים והמערכות של המדרגות שנלמד בספר זה פועלים בכל העולמות ומתגלים גם בכל אדם ואדם בפרט.

מאחל לכל הלומדים להשיג את כל הכתוב בספר זה ולהידבק בבורא לעולמי עולמים.

אברהם דוד פישרמן

מבוא לספר
רזי אברהם על ברית מנוחה
מהו התבוננות פנימית על פי חכמת הקבלה

כדי להבין כיצד עשית התבוננות פנימית וייחודים לפי השיטה הקבלית, או ליתר דיוק, כיצד לנוע בעולמות הרוחניים, יש להבין שלוש הגדרות:

א. שם
ב. מרחב
ג. אחדות הכוחות המנוגדים

בחכמת הקבלה משתמשים בשמות קדושים של מלאכים ומדרגות רוחניות שבהן מתגלה אור הבורא. קיימים גם שמות של כוחות טומאה המפריעים בעת עליית הנשמה לשורשיה הרוחניים. כמו כן ישנם שמות של האור, הספירות, העולמות והבורא. כדי להבין לשם מה ניתנו השמות הללו וכיצד להשתמש בהם, ננתח תחילה מהו המושג "שם".

"שם" הוא המשמעות של אובייקט שאנו קולטים בחושינו ויש לנו מושג לגבי מטרתו ומה לעשות עמו. תופעות שאינן מובנות לנו, שאיננו קולטים, אינן יכולות לשאת שם. למשל, "כוס" או "כיסא" הם שמות של חפצים שכל אחד מאיתנו יודע כיצד להשתמש בהם ומבין את המטרה לשמה נוצרו. בדומה לשמות החפצים המוכרים לנו, כינו המקובלים בשמות את המצבים הרוחניים, המקומות והכוחות שהשיגו בעולמות העליונים.

למשל, השם הידוע לכל - שם הוי"ה - בו כינו את התפיסה המוחלטת של העולם, השגה אלוקית שבה כל פרטי הבריאה מתאחדים למבנה אחד. זוהי הרמה הגבוהה ביותר

של מגע עם הבורא, התגלותו למשיג האור בצורה מוחלטת. מסיבה זו כל התפילות מכוונות דווקא לשם זה, שכן זהו השם של אותה שלמות ואחדות שמתוכה נולדו כל ריבוי הצורות והעצמים שאנו תופסים. שם זה הוא שורשי וכולל בתוכו את השמות של כל האובייקטים והתענוגות הרצויים לנו והנתפסים בתודעתנו. תפיסת השורש הזו, כנקודת התחלה של הבריאה, היא הסיבה לכל הטוב והשפע שאנו כה חפצים להשיג.

מדוע בעולמו הפנימי של האדם יש לכנות דברים ומצבים בשמות מסוימים?
בעבודה בעולם מופשט קשה לנו לקבע ולהגדיר במדויק את המקומות והכוח שאנו עוסקים בהם. למשל: אהבה, חסד, זרימה, התמזגות, התבטלות בפני כוח עליון שיכוון וינהיג. כל אלו אינם נתפסים בבירור בתודעתנו, הפועלת לפי הרגלה דרך החושים הקולטים אינסטינקטיבית עצמים חומריים. לכן עלינו, בדומה לתפיסה החומרית שבה כל דבר מוגדר כאובייקט ונושא שם, להגדיר כך גם את המצב הרוחני, הכוח והמקום, כדי שנוכל למקד בהם את עולמנו הפנימי ולתפוס אותם במדויק, תוך תנועה ותחושת נוכחותם, בדומה לתפיסה החומרית.

המקובלים הגדירו את המקומות והמצבים הללו בשמות מיוחדים, אשר בדומה לקודים, נושאים בתוכם מידע עצום המסוגל לעורר את תת-המודע של הנשמה למגע עם אותם אובייקטים רוחניים. כבר היינו במקומות הללו בזמן ירידת הנשמה לעולם הזה, וכעת עלינו ללמוד לשוב למקורנו, לשורש כל הבריאה. אך העלייה מתרחשת דרך מדרגות רבות, אותן כינו המקובלים בשמות קדושים שונים, שכן הם מגלים תפיסה אלוקית.

אם ברצונכם להתחיל לעבוד במרחב רוחני שבו אין זמן, מקום ומרחק, עליכם ללמוד להגדיר במדויק שלושה כוחות בתודעתכם. נבחן אותם: דמיינו שאין לכם עוד מעטה פיזי ואינכם נמצאים בשום מקום חומרי, כאילו אתם תלויים באוויר ללא קירות או גבולות אחרים. כעת הגדירו לעצמכם שלושה כוחות בעולם הפנימי:

א. מקום המושך אליו, החפץ לקבל, ליהנות, להשיג דבר מה נשגב. מקום המושך לתודעתכם את אור ההשגה. בשלבי הלימוד הראשונים מוטב להגדיר ספציפית את מה שאתם חפצים לקבל ולדמיין זאת בדמיון. אחרת לא יהיה לכם במה להיאחז. לאנשים מתקדמים יותר אין צורך בוויזואליזציה של אובייקט חומרי, די להם ברצון לתחושת התענוג העומדת מאחורי האובייקט הרצוי ללא המעטה החומרי.

ב. מקום המכוון, המכוונן והממקד את עולמכם הפנימי. מקום המחזיק את הכוונה: לשם מה ובשביל מה דרושה לכם ההשגה הזו, התענוג, המידע או התחושה. הכוונה צריכה להיות דומה למקור המעניק לנו את הרצוי. אם הוא - המשפיע, הרי שגם עלינו להיות משפיעים. משמעות הדבר היא לרצות לקבל לא למען תועלת עצמית, אלא לטובת הנשמה הכללית - השכינה. כאן ניתן לכוון כך: "אני חפץ לקבל השגה כדי להביא טוב לכל הסובבים, וכן אני מבקש שכל הזקוקים למילוי דומה יקבלו אותו יחד עמי". כך איננו מפרידים את עצמנו מהעולם והבקשה שלנו הופכת לא רק לרצון לקבל, אלא גם לרצון להשפיע. כך אנו קונים השוואת הצורה ומתחברים למקור.

ג. מקום המקבל והנהנה ממה שהועבר אליו כהשגה, אור, מידע, רגש או תענוג. זוהי תוצאת העבודה, שתורגש כמענה לבקשתנו. זהו מילוי הרצון וסיפוקו. שלוש הנקודות הללו אינן בעלות

מיקום חומרי, כולן נמצאות בתפיסתו של המשיג ונקראות ראש, תוך וסוף של המדרגה הרוחנית.

ראש - הוא מקום הכוונה; גוף - מקום קבלת התענוג; רגליים או סוף - המקום שבו מושכים את האור. כעת יהיה לנו קל יותר להגדיר היכן בתוך תודעתנו הרוחנית נמצאים הראש, הגוף והרגליים. אף שבאמת אלו אינן צורות חומריות של גופנו, אלא רק שמות בהם נשתמש להגדרה מדויקת של צורות מופשטות בתפיסתנו הבלתי-חומרית.

אך כיוון שאנו משתמשים בתכונות רוחניות וחפצים במגע עם כוח הבורא, עלינו להידמות לתכונותיו, שכן השוואת הצורה ברוחניות מחברת שני כוחות לאחד. מסיבה זו כל שלושת המקומות הללו, הנושאים את מרכבת התודעה או את כיסא הכבוד של הבורא, נקראים מלאכים. התודעה הופכת לשדה מבורך של נוכחות, שכן היא תופסת ומהללת את הבורא, מודה לו על האהבה שהוא מגלה. מסיבה זו כינו המקובלים את תודעת המשיג בשם "כיסא כבודו". בדומה למלך היושב על כסאו, הבורא מתלבש בכליו של המשיג.

שלושת הכוחות הללו הפועלים בעולמנו הפנימי נקראים בחכמת הקבלה: יהואל (סנדלפון), מטטרון ושמועאל. אלו הם אותם שלושת המקומות שהוזכרו לעיל, רק בעלי דמיון לכוח הבורא, כלומר פועלים לא למען עצמם אלא בצורה של השפעה.

סנדלפון - הוא המלאך המושך את האור, אך הוא, בדומה לסנדל המכסה את הרגליים, מסתיר את המקום המושך בצורה אנכית למען עצמו. כאן משתנה כוונת הרצון, משיכת האור הופכת להיות למען כל הבריאה, לטובת כל החיים. על האדם להרגיש עצמו כחלק בלתי נפרד

מהנשמה העולמית, מההתודעה הכללית. אם אתם מאחלים לעצמכם אושר ואהבה, אסור לבקש זאת רק לעצמכם, שכן לא יינתן מענה. הבקשה חייבת לשאת כוונה "על מנת להשפיע", רק בצורה כזו ניתן לקבל מענה לתפילה. שכן הכוח העליון אינו רואה את העולם כאובייקטים נפרדים במציאות. לכן הבעיה שלכם אינה קיימת כשלעצמה, זוהי אשליית התפיסה של ה"אני" הסובייקטיבי. מענים לרצונותיכם יגיעו רק אם תכללו את עצמכם בשדה הרצונות הכללי של כל האנשיות, או לפחות של דמויות המוכרות לכם אישית.

מטטרון - הוא מקום קבלת האור, אך התענוג הנכנס לחלל הכלי נשלט במסגרת צורת מטטרון, שמשמעותה מ"ט 49 מדרגות, במדרגה ה-50 איננו משתמשים, שכן זהו מקום אנוכי שטרם תוקן על ידינו. בדומה לכך שסנדלפון הסתיר את נקודת המשיכה אנוכית, מטטרון מקבל חלק מהאור, על כך מרמזות שתי האותיות הראשונות של שמו: מ"ט (גימטריה 49). המספר 50 בעל צורה מושלמת, פועל כסירוב לקבלה ונקרא בחלק השני של שמו - רון (מלשון שירה), כלומר אינו לוקח לעצמו אלא נותן הודיה לבורא.

שמועאל - הוא שרף עליון המעביר את התפילה, הבקשה אל המקור - אכתריאל (מלשון כתר). בשם זה אנו רואים גם את תכונות המלאכים הקודמים. "שמיעה" היא צורת תפיסה ללא ראייה, כלומר שוב חסרה בחינה אחת שבה אנו מסרבים להשתמש. הכוונה בראש המדרגה היא אמונה ולא ידיעה. אנו רואים שהעיניים הן המקום שבו הכל נראה לחלוטין, שכן הדבר נתפס במלואו. אך מתוך חוסר רצון להשתמש באנכיות, אנו דוחים את מקום התפיסה הזה ונשארים בגילוי חלקי, שבו ניתן להחזיק בכוונה נכונה ולא להתנתק מהבורא. שכן אם נקבל את כל התענוג,

נשכח ממי שנותן לנו אותו. אז יופר מאזן הכוחות וייעלם המגע ההדדי. השוואת הצורה תאבד, ובכך תביא אותנו לאובדן האור שהתקבל, כשהוא מוחלף במצב של דיכאון וריקנות.

באופן זה, את מרכבת תודעתנו נושאים שלושה מלאכים: שמועאל, מטטרון וסנדלפון. הם נעים מעלה, אל נקודת ההתמזגות המוחלטת עם המקור ומושכים מטה אור ושמחה לכל הבריאה. כאן אנו יוצרים מרחב רוחני שבו יש מעלה ומטה. "מטה" - הוא מקום משיכת האור, הבקשה; "מעלה" - מקום קבלת האור ללא ניתוק מהבורא. קבלה בצורה של השפעה ואהבה. הודיה וכוונה שלא למען עצמי. תפיסה זו מאפשרת להרחיב את התודעה למרחב, והיא תתפשט מלמעלה למטה (אין לתפוס זאת באופן חומרי). "מעלה" - הוא נקודת המגע עם הבורא; "מטה" - מקום המושך את האור, הבקשה עצמה.

מנקודת המגע עם הבורא נולד כוח הדמיון ומתרחב לצדדים. העולם הפנימי הופך למרחב, להיכל לירידת הרוח האלוקית. ארבע נקודות, כוחות, מלאכים יחזיקו את המרחב הזה:

מיכאל מימין - הוא תכונת המים, הזורמים ברכות ובציות לכוח הבורא ונמצאים בזרם הנהגתו הפרטית.

גבריאל משמאל - כוח האש, השורף ומטהר מכל מה ששיך לאנוכיות, המשמיד את כל הכוחות המרחיקים מהבורא: גאווה, כעס, אינטרסנטיות.

אוריאל מלפנים - הוא מאור הביטחון. הכוח המכוון אל המקור בביטחון מוחלט ובאמונה שהכל יהיה טוב ונצליח במשימתנו.

רפאל מאחור - הוא התחושה האישית המרופאת שלפיה אינני עומד בפני עצמי, אלא אני חלק מהנשמה הכללית הפועלת לטובתה.

כך נוצר המרחב הרוחני בתודעה. מלמעלה למטה,

מהתקרה לרצפה: שמועאל, מטטרון, סנדלפון. רוחב ונפח המרחב: ימין, שמאל, פנים ואחור, בדומה לקירות בית המחזיקים את מיכאל, גבריאל, אוריאל ורפאל.

נבחן בפירוט את כל האמור לעיל.

לאן יש לכוון את התודעה

שם מקור האור הוא הוי"ה, והוא דומה לאש המדליקה נר מנר ואינה מאבדת מכוחה המתפשט ממנה אל המקבלים שפע זה. אור מקיף אחד היוצא מהמקור מתחלק ל-כ"ו נתיבי השפעה. "כ"ו" הם פעמיים "יג" - גימטריה של המילה "אהבה". יג הוא יציאה מגבולות הטבע אל האלוקי, יציאה ממסגרת יב החודשים, המזלות ושעות היום והלילה. יג הוא הגימטריה של המילה "אחד", וכאשר אחדות הבורא מתחברת עם אחדות הנשמה, אנו מקבלים: יג ויג שווה כ"ו.

אם כן, אנו מכוונים את העולם הפנימי אל הנקודה הזו, שבה אנו רואים את אחדות הבורא והנשמה בגילוי מוחלט. תפיסת האחדות הזו עוברת דרך המסך של המקבל. מסך הוא הכוח המאפשר לקלוט את האור באמצעות משיכה ודחייה. חלק מהאור שאיננו מסוגלים לקבל בצורה נכונה נדחה, כדי לא לאבד את תכונת הדמיון לבורא.

המסך בחכמת קבלה מסומן בספרה ו', משום שבאמצעותו נוצר מרחב בעל שישה כיוונים או קצוות:

מעלה - מקום הקשר עם הבורא.
מטה - מקום משיכת האור.
צד ימין - רצון להידמות לבורא.
צד שמאל - ויתור על תכונות שליליות (גאווה, כעס)
מלפנים - ביטחון ביכולת להשיג את הרצוי.
מאחור - תחושה מתוקנת של עצמי כחלק בלתי נפרד מהנשמה הכללית.

כל מסך היוצר מרחב רוחני מעביר לתוכו ז' סוגי חוויות. בדומה לכל מה שאנו חשים בעולם הגשמי: ז' תווים, ז' ימי שבוע, ז' צבעי הקשת. שבע הוא סוג מושלם של תפיסה. בחכמת קבלה בחינות אלו נקראים בשמות שבע הספירות התחתונות: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. בקיצור ז"ת, או חג"ת נהי"ם.

המסך, מצד אחד, מגביל את התפשטות האור למרחב שהוא יוצר, ומצד שני - מאפשר לתפוס אותו ולכנותו בשם, כלומר להופכו למובן לתודעתנו. דרך המסך, כמו דרך מסננת המקבלת צורות, מתפתחת השגה והבנה המוגבלת למסגרת המסך שלנו. ככל שהמסך חזק יותר, כך ההשגה תהיה איכותית יותר. על המסך להחזיק בקטבים מנוגדים, כגון מקום משיכת הרצון לקבל ומקום ההשפעה - הקשר עם הבורא. בכל מקרה, ללא קשר לרמת המדרגה הרוחנית שלנו, נתפוס ז' סוגי חוויות כסולם צלילים היוצר את מציאות העולם.

כל גילוי של גבול המסך מתחלק הלאה לסולמות רגש שונים. כולם מקיפים את תפיסת המשיג, הנקראת "כיסא כבודו". זהו מקום הנוכחות האלוקית. כל סולמות האור הללו מתגלים בתודעה, ולאחר מכן מתאחדים בה לתפיסה אחת המברכת את הבורא. בתודעה נחשפת האחדות. התודעה הפכה לשדה מבורך של נוכחות הבורא.

אם כן, תודעתנו מכוונת לאחדות עם המקור. התפיסה עוברת דרך המסך היוצר מרחב רוחני ומוליד סולם של חוויות. שבע החוויות מתאחדות לשדה אחד שבו נוכח הכוח האלוקי. התודעה הופכת לכיסא כבודו.

עולמו הפנימי של המשיג מתחלק לשלושה מקומות, הנקראים בחכמת קבלה

בשמות קדושים. העולם הפנימי עצמו דומה לחדר שבו נוצר מרחב. הגג, הנקודה העליונה המקשרת עם הבורא, המקבלת החלטות ומחזיקה בכוונה, נקראת בשם אהי"ה. הקירות והחלונות החדר שבהם נראה ארבעה כיוונים: ימינה, שמאלה, קדימה ואחורה - נקראים בשם הוי"ה. כאן מתרחשת השגת האור, התענוג והמידע. "הרצפה", או המקום המושך את האור, התענוג והמידע, נקרא בשם אדנ"י.

האור הנתפס בתוך החדר הזה אינו יוצא החוצה, ורק השתקפותו, ניצוצותיו, מאירים למישור התפיסה התחתון, שבו האור שקיבלנו יורגש ויימשך לרמות חומריות יותר של תפיסתנו. מקום משיכת האור דומה לרגליים בעולם הפיזי, הוא זה המניע את התודעה בעולמות הרוחניים. במרחב הרוחני די לרצות - ותעברו לנקודת הרצון לקבל שלכם; לשם כך אין צורך בתנועות פיזיות גסות, אלא די לרצות באמת, ואתם כבר שם. מקום משיכה זה כולל שתי בחינות: דין ורחמים. הוא מאוזן ובדומה לשתי רגליים מאפשר תנועה במרחב.

שתי הרגליים דומות לשני ערוצים שבהם נעים שני סוגי תחושות הנשלטים על ידי כוונתנו. הרגליים קשורות לגוף ונשלטות על ידו מלמעלה. נקודה זו, שממנה צומחות הרגליים, שולטת בתנועתן, הן אינן הולכות מעצמן. הנקודה השולטת במקום משיכת האור היא תוצאה, תולדה של סיבות שקיבלו החלטות ויצרו כוונה. נקודה סופית זו מוציאה לפועל את מה שנחשב להחלטה נכונה בראש המדרגה. נקודה זו דומה לכדור הארץ המסתובב ומסובב עמו את כל החיים עליו. בכך משתנים האקלים ועונות השנה, אך הארץ עצמה אינה כוללת לא כוכבים ולא מזלות. בדומה לכוכבים ולמזלות המשפיעים על הארץ, והיא בתורה

מסובבת את השוכנים עליה ומקיימת את רצון הכוכבים, כך גם נקודה זו שולטת במקום המשיכה, בהיותה תוצאה של כוונות והחלטות (כוכבים ומזלות). היא מניעה את הרצון לפי שיקולם (הארץ מסובבת את השוכנים עליה). לנקודה זו אין כוח אישי, שכן היא תוצאה של כוונה והחלטה בתודעה.

אם כן, ישנם שמות רבים, אך המנהיגים העיקריים בעת ההשגה הם שלושת השמות הללו: אהי"ה, הוי"ה, אדנ"י.

בהמשך לנושא הרגליים, שהן שני ערוצים המשפיעים על תנועת התודעה: ככל שנעלה גבוה יותר בערוצים אלו, כך הם יתרחבו. בדומה לרגליים הפיזיות, הרומזות על המבנה הרוחני, אנו רואים שהרגליים למטה צרות, אך קרוב לגו הן מתרחבות. בדיוק כך, בעלייה בערוצים שבהם נעה התודעה ממקום צר המרגיש רק את צרכיו, ניתן לעלות למקום רחב יותר שבו מורגש רצון כללי, בקשה עבור אחרים. מסיבה זו בתחילת משיכת הרצוי ישנם דינים, כלומר תחושת חיסרון עזה וחוסר סיפוק אישי. אך ככל שהתודעה נטהרת ומקום משיכת האור מתרחב וכולל בקשה למען אחרים ותחושת עצמי כחלק בלתי נפרד מהנשמה הכללית, תירכש תכונת הרחמים והאהבה. מסיבה זו הרגליים בסופן צרות, אך כלפי מעלה הן מתרחבות.

הנקודה השנייה בעולם הפנימי היא מקום תפיסת הרצוי. היא דומה לגוף, או לבית, שבו יש חדרים פנימיים. בתוך מקום זה פועלים גם מסנני תפיסה, פענוח של המידע המתקבל. בדומה לכבד, לריאות וללב בגוף הפיזי, בתודעה ישנם מסננים המטהרים את המידע המתקבל מקליפות חיצוניות מיותרות. כך הנשמה מקבלת את חיותה מהמקור.

המסנן הראשון הוא שם מ"ב (42 אותיות), הוא בדומה לכבד

מסנן את כל העודפים שאינם נכנסים לגוף המדרגה, ולאחר טיהור ההשגה מקליפות חיצוניות מעביר את הדם המטוהר לאורגניזם. במקרה זה במקום דם מסוננת ההשגה. עלינו לטהר אותה מתפיסה חיצונית. למשל, אדם רואה בזמן ההתבוננות תמונות או שומע מילים העונות לו על שאלות. יש לטהר זאת מתפיסה חיצונית ולחדור אל עומק הקליפה. להבין את המשמעות הפנימית של הרמז, התשובה לשאלה, ואז להעביר את עיקר ההשגה למרכז העולם הפנימי לחוויה העיקרית. מרכז זה דומה ללב המזין את כל הגוף בדם. כך גם המרכז הרוחני, הנהנה מההשגה הנחווית, מפיץ גלי שמחה ואושר בכל גוף המדרגה הרוחנית.

אך כדי שלב העולם הפנימי יוכל לתפקד כראוי, נחוצה נקודה נוספת בחדר הפנימי שלנו. אנו זקוקים לריאות המקררות את הלב באוויר קר. הריאות דומות לכנפיים היוצרות תנועה. בעזרת כוח זה אנו עפים, מתעלים אל המקור המעניק לנו תענוג. גילוי זה של כוונת ראש המדרגה מגלה אהבה לבורא, מתפעל מגדולתו ומכוחו. מקום זה בתודעה אנו מכנים שם ע"ב (72 אותיות), שכן הוא מחולל פלאים ופועל מעל לחוקי החומר; בעזרתו נבקע ים סוף ועברנו בתוכו מבלי לטבוע.

הלב שייך לשם הוי"ה ומקרין אור לכל נקודות העולם הפנימי בדומה לשמש המאירה את הארץ. הוא נושא שמחה ותענוג מהמגע עם המקור וחווה את ההשגה שטוהרה בכבד בצורה רוחנית.

שלוש הנקודות הללו צריכות לפעול בתיאום יחד, כשהן משקפות את כוונת ההחלטה שהתקבלה בראש המדרגה. המסנן הראשון מנקה את המידע הנכנס מתפיסה חיצונית, אנוכית; הנקודה השנייה מביאה תחושת התפעלות מהמקור - הבורא

המעניק לנו טוב. והלב, כתוצאה מכך, הוא מרכז המשיג ויכול לתפוס מידע רוחני טהור וליהנות מכך מבלי לאבד את תחושת ההודיה לבורא.

בעלייה גבוהה יותר בתודעה נגלה את הגרון. זוהי נקודה המחברת בין מקום הכוונה וקבלת ההחלטה לבין הגוף שבו נחווה המידע. הגרון הוא שם כ"ב (22 אותיות) שאותו הגו הכוהנים בבית המקדש. המקדש של עולמנו הפנימי נמצא בדיוק במקום הזה, הוא מחבר בנו בין מעלה למטה. בדיוק דרכו עובר האור, כמו בצינור או במשפך הוא יורד מהמקור אל הלב - המרכז הרוחני של המשיג. הכוונה בראש המדרגה מקבלת את המחשבה הראשונית, והיא מתפתחת לזרם אור העובר דרך נקודה זו מטה, אל גוף המדרגה, שם יעבור את עיבוד המסננים ויגיע ללב. כשם שדרך ערוץ זה יורדת ההשגה מטה, כך דרכו עולה הבקשה מעלה בדומה לגרון, שאינו רק מקבל מזון ואוויר, אלא גם משתתף בהגיית צלילי הדיבור.

בעלייה גבוהה יותר נגלה את הדיקנא (הזקן). זהו ריבוי ערוצים בדומה לשערות הזקן, מקום נעלה מאוד החפץ להעניק אהבה לכל הנשמות. מקום זה משווה אותנו למקור העליון - הבורא. דרך ערוצים אלו אנו מושכים ומפיצים אור חסד על כל הבריאה ובכך הופכים למוליכים של הרצון האלוקי. הבורא חפץ להעניק לכל האנשים אושר. בבקשתנו עבור אחרים אנו קונים תכונות השפעה והופכים למוליכי אהבתו האלוקית. אנו מבקשים עבור אחרים, ודרך נקודה זו יעבור האור ויתפשט על קרובינו ואהובינו. שם המקום הזה הוא: "ה' אדננו מה אדיר שמך בכל הארץ".

אנו עולים גבוה יותר בעולם הפנימי ורואים את שפתיו. נקודה זו מדברת עם הבורא, הוגה בקשות ונוגעת במקור

בדומה לנשיקת אדם אהוב. זהו מקום הדבקות בבורא.

מעל השפתיים נמצא האף של המדרגה הרוחנית. זוהי נקודה שדרכה עוברים שני ערוצים ומזינים את התודעה בהתפעלות מגדולת הבורא. הם נובעים ממוחו של המשיג. האור הנכנס בערוצים אלו הוא אהבה ויראה לפני הבורא. יש להתפלא ככל האפשר מהגרנדיוזיות של רגע התקשורת עם הכוח שהוא פנטסטי בתפיסתנו. שכן כוח זה הוא בלתי מוגבל, נצחי ונמצא בו-זמנית בכל הזמנים; הוא אוהב אותנו ואינו דורש דבר בתמורה.

גבוה יותר נמצאות העיניים של המדרגה הרוחנית. זהו מקום השליטה ברצון. ראיית אובייקטים רוחניים, תפיסת עצמי כחלק מהנשמה הכללית. התבוננות בממשלת הבורא על כל בריאתו.

גבוה יותר נמצא המצח. זהו מקום שבו נחשפת אחדות הכל בשורש. אין עוד דבר הקיים בנפרד. הכל שב אל המקור האחד.

גבוה עוד יותר האוזניים. מקום תחושת הנוכחות האלוקית ללא ויזואליזציה של דימויים.

מוח, ראש ושיער. זוהי הנקודה העליונה הגבוהה ביותר, הנקראת "אהיה אשר אהיה". זוהי נגיעת העליון בנו. בה נולדת המחשבה לפני עיבודה על ידי התודעה.

כעת עצמו עיניים וסמנו את כל הנקודות המוזכרות לעיל בעולמכם הפנימי. כנו אותן בשמות קדושים.

מקום המושך, החפץ לקבל, מורכב משני ערוצים, בדומה לרגל ימין ושמאל. מקום זה מניע את המדרגה הרוחנית אל נקודת הרצון. המקום שבו הרצון מורגש כבקשה אישית נקרא "עגלה". המקום שבו הרצון יתחיל להתרחב ולהרגיש עצמו חלק מהנשמה

הכללית, שבו בקשתכם מחיסרון אישי תהפוך לתפילה עבור כל הקרובים, כנו אותו בשם אלהים.

שלוש נקודות בעולם הפנימי פועלות בתיאום בדומה למרכבה. המחשבה נוגעת בתודעה - מקום זה נקרא אהי"ה. ובדומה לנהר בתוך הים, האור יורד והופך ראוי לתפיסה. המקום שבו נתפס הרצוי נקרא הוי"ה. אהי"ה הוא הנקודה שבה האור זורם כזרם אחד לעולם הפנימי. כאן אין עדיין שום הבנה של פרטי המושג. זרם אחד של תפיסה כוללת נוגע בתודעה, והוא כאילו זורם בה, או להיפך, הזרם זורם בתודעה. בנקודה שבה מופיעים פרטים ברורים, היבטים מסוגים שונים, צורות וגווני טעם, היא נקראת הוי"ה.

כך הנשמה הכללית יורדת מטה, נוגעת בתודעותינו, ואנו הננו איבריה המרכיבים אותה. בעלייתנו עלינו לחבר את כל פרטי תפיסתנו ולהרגיש את אחדות כל הבריאה. כך אנו שבים לנקודת המוצא שממנה באנו. ובקשתנו תישמע, שכן היא שבה למקור מוצאה.

זהו חסדו הגדול של הבורא. הוא ברא את המציאות כך שהמדרגות הרוחניות העליונות התלבשו בתחתונות. באופן זה התאפשר לעלות ולרדת בעולמות הרוחניים. עלינו לדעת שאנו נושאי הרצונות של המדרגות הרוחניות העליונות. שאיפתנו ורצוננו אינם באמת אישיים שלנו, הם קשורים לכל שרשרת הנשמות המתגלגלות. המדרגות הרוחניות העליונות הן כל אלו שהיו לפני הופעתנו כאן. הן עולות מתודעתנו ועולות בהדרגה אל עולם האינסוף - מקור כל הבריאה. כל המדרגות הללו התלבשו בתפיסה החיצונית שלנו בדומה ללבוש המסתיר את הגוף, והגוף מסתיר את הנשמה. כך גם תודעתנו על פני השטח תופסת את ההיבטים החיצוניים של

הבריאה, המוגבלים בזמן ובמקום. אך בחדירה עמוקה יותר מבעד לשכבות הללו, אנו מתחילים להשיג את כל המדרגות הקודמות, המצבים הרוחניים, עד שאנו מגיעים למרכז העולמות, ללב ליבה של הבריאה, לרצון אינסופי המלא באור הבורא. עלינו לדעת ששאיפתנו לחדור לעומק העולמות ולהשיג את המקור משפיעה על כך שכל המדרגות הקודמות יעלו מעל מצבן הרגיל. אנו משפיעים על כך שאור האינסוף יחדור אליהן והן יקבלו אור חדש, שעוד לא נראה כמותו. באופן זה, אנו נהיה הגורם המשפיע על גילוי חדש של אור בעולמות. זוהי התפילה האמיתית, המסוגלת למשוך אור על כל הבריאה, שכן המבקש משפיע על עליית כל המדרגות שקדמו לו אל עולם האינסוף. ולאחר מכן האור שנמשך יעבור דרכן עד שיגיע לאדם המבקש בתפילה. עליות וירידות אלו משפיעות על כך ששמות המדרגות הרוחניות משתנים.

הדבר קורה בשל שינוי תפיסת הנשמה. כאשר אנו חפצים ומושכים אור, מצבנו מוגדר כ"דינים", שכן אינו מסופק ודומה ללהבה בוערת המסוגלת לשרוף כל דבר שתיגע בו. ברגעים כאלו אנו מכנים את השגותינו בשמות ובהיבטים המתגלים כדינים. אך ברגע שהרצון יתמלא באור היורד ממדרגה רוחנית עליונה, השמות משתנים, שכן כעת אנו מכנים את חווייתנו בשם האור הממלא את רצוננו הבלתי מסופק.

שלוש נקודות מוחזקות בתפיסה ונקראות:

אהי"ה - תפיסה כוללת, נגיעת העליון בנו.

הוי"ה - שם זה מצביע על הרושם הנחווה המובן לנו, שכן הוא עבר דרך מסנני המסך וקובע בתודעה כסולם צורות היוצרות לא סתם משהו כולל ומופשט הנוגע בתודעתנו. כאן המופשט הופך למציאות בעלת שישה כיוונים: מעלה, מטה, ימין,

שמאל, פנים ואחור. זהו עולמנו, צורת התפיסה שלנו, המהווה מציאות.

הנקודה השלישית - שם אדנ"י - היא הקיבוע המוחלט של הסולם שהתקבל דרך המסך לכדי הרמוניה אחת. ובדומה למוזיקה שיכולה להיות מינורית או מז'ורית, ייחוו המגע וקבלת האור היורד. אם כן, מקום ירידת העליון לתפיסתנו הוא מקום פענוח האור הנכנס.

נעצור בנקודה הנקראת מסך. היא דומה לשישה פתחי תפיסה באזור הראש. אלו הן שתי עיניים, שתי אוזניים, שתי נחיריים ופה. כך נוצרת המציאות דרך חושינו, אך פענוח המציאות הזו מתרחש במוחו של התופס צלילים, צבעים, ריחות וטעם. הוא מעניק למידע הנכנס פרשנויות מסוגים שונים. באופן זה האור המגיע מבחוץ הופך לחווייתנו האישית הפנימית. אך אל תשכחו שאנו עוסקים בדברים רוחניים ופועלים מחוץ לזמן ולמקום.

במקרה שלנו התודעה תופסת ללא איברי חושים, ובמקומם בא המסך היוצר מרחב וסולם חוויות העוברות דרך מסנניו כמו דרך איברי חושים. מסיבה זו עלינו להגדיר לעצמנו את הנקודות הללו ולהבין כיצד הן פועלות בתפיסתנו.

למשל, העיניים הן הראייה הפנימית שלנו, תחושת ממשלת הבורא. לבורא אין תמונה ויזואלית, לכן תחושתנו לגבי הנהגתו אותנו ואת כל הבריאה נקראת ראייה, או עיני המדרגה. עין ימין ושמאל רואות היבטים שונים של גילויו. לעיתים בצורת דינים והסתרות אור, לעיתים בצורת רחמים ואהבה.

האף של תפיסתנו הוא ערוץ משני רגשות העוברים בו, בדומה לנחיריים. זהו המקום שדרכו עולים לנקודת התפיסה הפנימית של המוח. בדומה לנשימה הנכנסת מעלה דרך הנחיריים למוח האדם. עלייה זו מחברת

את תפיסת הימין והשמאל לישות אחת בתוך המדרגה, ולאחר מכן ממרכז המוח יורד זרם אחד בחזרה. בדומה לנשיפה היוצאת מטה ללא כל מאמץ. טכניקה זו אכן יכולה לסייע בהשגת האור. ניתן בשאיפה לשאוף כאילו אל מקורו, ובנשיפה לאפשר לו להתפשט ספונטנית מטה בתודעתנו.

האף הוא הקו האמצעי שבו שני הערוצים מתחברים ועולים לעולם האצילות. כך גם בכיוון ההפוך מעולם האצילות דרך שני ערוצים אלו יזרמו שני זרמים בדמות שני כוחות מנהיגים פועלים:

א. שם ע"ב (72 אותיות) - גילוי קו ימין.
ב. שם מ"ב (42 אותיות) - גילוי קו שמאל.

הנשימה שייכת לראש המדרגה שבו מתבצע החישוב, הכוונה וקבלת ההחלטה. שני הכוחות הנ"ל מגלים עצמם בגוף המדרגה: שם ע"ב הוא הריאות המקררות את להט הלב ומעניקות לו כוונה נכונה, ושם מ"ב הוא הכבד, המסנן המפריד את התפיסה החיצונית מהמידע והתענוג שהתקבלו. שם ע"ב נובע משם הוי"ה, ושם מ"ב - משם אהי"ה.

המרכבה התחתונה

כל הגילויים התחתונים נקראים בשם אדנ"י. כאן הכל מוקף באש עזה ונקרא נהר דינור. השפעה זו של גבורת עולם האצילות צריכה לשמור על כיסא הכבוד, התודעה שבה נתפס הבורא ככוח אדיר.

מראש המדרגה מתרחשת השפעה דרך שם בן 4 אותיות או 4 פינות המרכבה: מצח, גולגולת, קודקוד ושיער. זהו אור אחד של התודעה, שבו נמצאים בפוטנציאל כל פרטי השגת המציאות העתידיים. ויש לדעת שכל תפיסת השגה מתרחשת בצורת ריבוע. שכן היא עוברת את התפתחותה דרך שם בן 4 אותיות.

מסיבה זו כל תפיסה אינה ידיעה פשוטה, אלא מורכבת מסיבות ותולדות המתלבשות זו בזו ומתערבבות יחד, תוך הסתרה וגילוי של בחינות שונות של התגלות הבורא. כל דבר מורכב משם בן 4 אותיות:

א. חומר.
ב. צורה מתלבשת בחומר החומר.
ג. צורה מופשטת.
ד. מהות - הבלתי מושג.

מסיבה זו נאמר שהבורא נמצא בכל מקום, בכל אובייקט, שכן ברא הכל בשם בן 4 אותיות, או ב-10 ספירות, הנקראות גם מחשבת הבריאה. קיים גם מה שאיננו תופסים ביחסים עם הבורא, וזהו מה שנמצא מעבר לגבול שם בן 4 אותיות ו-10 ספירות. זוהי מהותו הנסתרת של הבורא, הבלתי מושגת עבורנו. לכן נאמר: "הבורא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין". מה שנתפס על ידינו בתוך העולמות אנו מכנים בשם בן 4 אותיות, ואליו מכוונות תפילותינו. מה שפועל מחוץ לגבול עולם תפיסתנו אסור לכנותו בשום שם כלל, שכן איננו משיגים אותו, ולכן לשם זה אין גילוי.

אם כן, הבה נתרכז בנקודה הגבוהה ביותר שממנה נובעת כל תפיסה שלנו. כאן מתחילה המחשבה, היא מגיעה לתודעה וחודרת אליה מלמעלה. סמנו מקום זה בתודעה בשם ייי (יוד-יוד-יוד). שם זה מכוונן את התודעה לכך שאנו מושכים אור משלושה קטבי זמן: עבר, הווה ועתיד. הם יהיו למקור אור אחד בבאר השפע. כאן התודעה מכריזה על ממשלת המלך. שלוש אותיות י' הן שלושה זמנים שבהם מתגלה הרצון העליון: "ה' מלך, ה' מלך, ה' ימלוך לעולם ועד". קבלת אור משלושה קטבי זמן משמעותה יצירת פרצוף, או מדרגה רוחנית. ראש המדרגה רואה את כל האור שיתקבל בעתיד; הגוף הוא ההווה, מה שנתפס ברגע זה

ועובר דרך המסך תוך קבלת צורת מרחב ששת הקצוות; רגלי המדרגה הן העבר, זיכרון חוויות ותענוגות העבר, מה שמושך אור חדש להווה.

בהתרכזות בשם זה בנקודת המחשבה הראשונית, עלינו להביא עצמנו למצב שבו תיחווה אחדות כל הזמנים ובזרם שפע אחד היא תתגלה בתודעתנו שוב ב-4 צורות: ברכה, שלום, טובה וחדווה (או: ברכה, שלום, שמחה וגילה).

אברהם דוד פישרמן

פרק ראשון

ביאור הכ"ו דרכים והז' שבילים, היוצאים מאצילות ומשפיעים לבריאה

עין חצור תמר א' [דף ג' טו"ג], פי' המאור הזה כאשר הוא יוצא מתחלק לכ"ו דרכים כמספר שמו יהו"ה, והוא יוצא מהאצילות ומתפשט בבריאה, והדרכים הם המאורות והענפים, וכל אחד מאלו הדרכים שווין ואינם עשרה מן היו"ד, וה' מן הה' וכו': אלא כולם שווים והמקור בעצמו איננו חסר כלום מאורו אחר שנתפשט לכמה חלקים, כי הוא כמדליק נר מנר, ואיננו חסר מאורו כלום.

וכל מאור מאלו הכ"ו יש בו כללות מקור המאור עצמו שהוא כולל כל ה ו', ספירות, כי שם הוא סוד שם בן [ד'][1] בת"ת הכולל ו"ק, וכנגדו כל מאור מאלו הכ"ו כולל ת"ר פרסאות, הם ששה כלולות ממאה, ופירוש פרסאות מלשון פרוסה, כי גם כל אחד מאלו המאורות מתחלקים לענפים ומאורות דקים אחרים, ובכל פרסה מהם יש להם ז' גבולי ההשערות אל הפעולות, כעין ז' ספירות העליונות, ושמות הגבולים הם:

גבול החכמה פעולות ימניים בחסד, **גבול השכל** פעולות האמצעיות, כעין הכתר אמצעי בין חו"ב, **גבול הבינה** הוא כפשטה, והם פעולות שמאליות הממותקות,

גבול הדעת הם רחמניות אמצעיות ת"ת בסוד הדעת, **גבול הגבורה** גבורות אמצעיות כגבורה, **גבול היראה** הם בסוד נ"ה הנקרא נורא, **גבול הרחמים** בסוד החסד בעל הרחמים, גם כל גבול מאלו מתפשטים לכמה

1 ראד"פ: שם בן ד' אותיות זה השם יהו"ה

ענפים ומאורות, והם הסובבים הכסא, פירוש הם מוציאים פעולות הכסא התפשטות תחתון, ונקרא ארי (ט"ס וצ"ל אדם) הכסא, סובבים דוגמת [מלכים א' כ"ב י"ט] וכל צבא השמים עומד עליו מימינו ומשמאלו ואח"כ כל הדרכים אחרי חילוקן חוזרים ומתאספים ויחזרו אל היחוד ונקודה אחד שלא להפריד. וכל פרסה מאלו יש להם שמות ידועים, כמ"ש [תהלים קמ"ז ד'] לכולם שמות יקרא.

ראד"פ:

כל גבול כנגד אחת מן ז' הספירות:

גבול החכמה - חסד

גבול השכל - יסוד

גבול הבינה - תפארת

גבול הדעת - תפארת בגדלות

גבול היראה - נ"ה

גבול הגבורה - גבורה

גבול הרחמים - מלכות

ט"ס וצ"ל אדם - ט' ספירות וצריך להיות אדם. מתוארת כאן מרכבה עם 4 חיות המרכבה (אריה, שור, נשר, אדם)

פרק שני

ביאור שיעור קומת הבינה דבריאה

תמר ב' פי"ב, [דף מ"ח טו"ד], דרך החמדה[2] ונקרא כך כי הוא ביאור סוד קומת הכסא, אשר כל אדם תאב וחומד לדעת עניינו, ועץ החיים אשר בו וכו'

והנה נתחלק י"ס הכסא לג' הנהגות. א' ג"ר ונקרא שם אהי"ה. הב' ו"ק ונקרא שם הוי"ה. הג' מלכות ונקרא שם אֲדֹנָ"י, והם כולם מכונים דוגמת היכל, גגו הוא שם אהי"ה, כותליו וחלונותיו וחדריו וכו' הוא שם הוי"ה, קרקעיתו הוא שם אֲדֹנָ"י, כי המלכות קרקע הסוגר ההיכל, ומשם ואילך אין האורות יורדין, זולת קצת ניצוצות לירד ולהעשות מהם י"ס ביצירה, גם נקרא קרקע כי כולם מאירים בה. ונקרא רגלים כי כמו שהרגלים מניעות האדם למקום שהן הולכים, כן המלכות מניעה ומטה את האדם העליון למקום שתרצה, הכל לפי המעשים שמוצא בישראל למטה, לזה לשם אֲדֹנָ"י, יש שני רגלים, דהיינו רגלי שכינה השורות בתחתונים, והם ב' כי הם צריכים לפעול דין ורחמים, אעפ"י ששניהם מדת גבורה, וכמו שהשכל המפעיל נתן קו המדה באצילות כולו, כך נתן קו המדה בכסא. ויש להם ב' שמות של גבורה כי שניהם גבורה כנזכר, אעפ"י שהם בערכם בסוד דין ורחמים, ויש כח באלו הרגלים להנהיג כל התמונה העליונה.

ראד"פ:

מלכות דאצילות נמשכת לעולמות התחתונים כמו שני קווים. בצד אחד דין, בצד שני רחמים. ועל"י שתי הבחינות האלו, מתרחשת תנועה

---

2 ראד"פ: זאת הדרך השביעית שהיא מלכות שעלתה לבינה

בעולם. חיסרון ומילוי, תענוג וייסורים, שכר ועונש.

מלכות מצמצום א׳ נקראת - דינים קשים או גבורות קשות. מלכות בצמצום ב׳ נקראת דינים רפים או גבורות ממותקות. בשני הקווים תמיד מתגלה עבודה על הכלים, כלומר - מפתחים את הכלים. בגלל זה אנחנו מרגישים בזה תנועה.

ובקו אמצעי אנו מקבלים את התוצאה כדי לקבל קו אמצעי, ששם מתגלה האור, מלכות דאצילות מנהיגה ומכוונת את כל צבאותיה גם הפנימיים וגם החיצוניים, לקראת הזיווג עם הקב״ה שהוא נקרא - אדם עליון, או ז״א דאצילות.

עוד למעלה מאלו ב׳ הכפות, יש בחי׳ נצח והוד בגבורה הזאת, והם סוד ב׳ הקנים העליונים מן הכפות. וכבר ידעת כי הרבבה הוא מצד החכמה, והאלפים מצד הבינה, והעשרות מצד הת״ת, והאחדים מצד המלכות, ולכן הכפות מאה אלף, כי הם גבורות מצד הבינה, גם נ״ה מאתים אלף מצד הבינה ולכן הם גבורות, ומתגברים בגבורה, והם עמודים חזקים יכין ובועז, מנחשת קשה כברזל, והנה הכפות הם יפעלו על כל היקף הגלגלים,

רדא״פ:
הפלנטות הנמצאות בשמים.
שבעה כוכבי לכת: חג״ת נהי״ם.

כלומר, שני הקווים ממלכות דאצילות נמשכים עד לרקיע דעולם עשייה, ששם נמצאים הגלגלים. מלכות דאצילות כוללת כל בי״ע, וכפות נמשכות עד לרקיע דעולם העשייה, שם ישנם שבעה כוכבי לכת, שנקראים בקבלה מלאכים או כוחות מסוימים נקראים פלנטות. ואלו הם אותם שבע ספירות. והם נמשכים עד לרקיע, למסך שמפריד בין ג״ר לגוף, והאח״פ מתלבש בג״ר.

הפלנטות האלו נמצאות באח״פ שנמצא בג״ר דעשייה - והכל זה הרגליים של מלכות. כל התשע ספירות שלה נמצאות בבי״ע רת״ס. האח״פ של הסוף יצא לגמרי ושם

חושך גמור. בג"ר דעשייה יש עדיין הארה, אורות, ולכן יש שם כוכבים. ושם נמצא גם גן עדן התחתון, בבינה דעשייה (הכל רוחניות, והגשמיות היא סימן.)

שהוא צורך הנהגת העולם, ואלו הקנים הם כפולים, בכל הצריך להנהגת העולם, שהוא ב"פ, והם מאתיים אלף, שהם ב"פ יותר משיעור צורך הנהגת העולם.

רדא"פ:
מאתים אלף זה כתר וחכמה, כשמקבלים חכמה. צמצום ב' כתר וחוכמה הם ראש מדרגה.

למעלה מהקנים יש הארכבות[3] שני קשרים חזקים,

רדא"פ:
שני צינורות שמשולים לרגליים ולרגלים יש ע"ס משלהם. הוא מתאר לנו את הכל כאברי הרגלים ככל שעולים יש יותר רוחב חסדים, המתקת הדינים. ככל שעולים למעלה מקום יותר צר, אנוכי, מצומצם.

וקושרים הקנים הנזכרים עם העליונות, ואלו אינם ארוכות כי אינם מתפשטים לפעול למטה, אלא הם עגולות, כי יכללו ההנהגה בעצמם לחזק תוקף מהם ובהם, והם ינהיגו את הכל ויזכירו ההנהגה, אם ימינו ואם ישמיאלו, והכל תלוי בגללו, ולכן מידתם כשיעור גלגל העשירי העליון, שהוא מנהיג ומקיף ומגלגל כל הגלגלים התחתונים ממנו הפך תנועתם כנודע, גם זה מנהיג כל מה שלמטה ממנו. גם דמיון אחר, כי כמו שגלגל העשירי אין הנהגה ככה מצד עצמה, כי אין בו שום כוכב ושום מזל כי הוא חלק.

ראד"פ:
יעקב הוא איש חלק, ועשו כנגדו הוא איש שעיר. יעקב הוא בחינת עולם האצילות; עשיו הוא בחינת עולם הנקודים, ששם הייתה שבירת הכלים. לכן, גם פה, הגלגל העשירי, מלכות דאצילות נקראת חלק. כי היא מבחינת מ"ה או אצילות. ונקראת גם כתר לכל מה שנמצא מתחתיה

---

3 ראד"פ: ברכיים

בעולמות התחתונים לכן היא מסובבת ומנהיגה את כל מה שנמצא בעולמות בי"ע . הם יכולים רק להיות שותפים ולהשתתף עם התנועה שלה. והם יתנועעו איתה בתיאום מלא, אז יתגלו הרחמים בעולם, ואם ילכו נגד רצונה, יתגלו דינים קשים.

אמנם הוא מנהיג לתחתונים ומגלגלם, גם אלו אין להם הנהגה למטה מצד עצמם. רק שיש בכחן להטות ההנהגה למקום שירצו, ושמור כלל זה בידך, שאעפ"י שתראה פה שמות גדולים ידועים במקום אחר, שם הוא עיקרם ופה הם ענפים הנקראים ע"ש השמות העיקריים והראשים, והם מנהיגים ו' הנהגות, שהם ד' רוחות ומעלה ומטה.

למעלה מהם הם השוקים, ולמטה הם צרות מצד הדין, ומתרחבות למעלה מצד הרחמים ויסוד, כי כל מה שהוא למעלה הוא יותר רחמים, כי הם מגיעות עד הת"ת שהוא בעל הרחמים, ולכן היה ראשיתן רחמים, וסופן התחתונים דין, והם סומכין הת"ת שהוא הגוף, והוא נקרא היכל, ובחינתם העליונה היא דבוקה אל היסוד אות ברית עולם, ולכן הם רחמים, ורחבים מלמעלה ושיעורם ת"ר אלף פרסאות, שוקיו עמודי שש (שיר השירים ה')

ראד"פ:

שש נכתב בעברית בכתיב חסר כמו המילה שיש. וזה כתוב גם בלשון יחיד- ז"א, כי הוא מאחד את הספירות חג"ת נה"י. וזה מרמז על שש ספירות של ז"א שבהם מתקרבים יותר לבחינתו של העליון. ושם מתגלה יותר רחמים.

כנגד, שישים רבוא מישראל, המקבילים מאלו הנקראים בני ישראל, שהם יוצאים מהתפארת הנקרא ישראל, וה"ס תרין ביעין דדוכרא נצח והוד שנים, ושמות בני ישראל, ששה שמות מצד אחד והם ת"ר פרסאות, וששה שבטים על האבן השנית ת"ר פרסאות, ואלו הביעין הם ראשי השוקין הדבוקים בברית עולם, ולפיכך הם רחמים.

ולמעלה מהם הוא היסוד והוא גבורה,

ראד"פ:

יסוד בקטנות לא מגלה גבורה, למרות שהיא נמצאת שם בפוטנציאל. כמו איבר מין אצל הילד הקטן, שעדיין לא יכול לעשות ביאה. אבל בגדלות הוא מגלה שתי בחינות: חסד וגבורה - בגלל זה יש בו שתי צינורות, צינור אחד הוא מוציא את הקטנים, הטומאה, כל מה שלא נקי, פסולת. והצינור השני מוציא את הזרע.

רק שהחסדים נכנסים בו להשפיע לכולם ומתמתק, וארכו י"א אלף שנה הם י"א אלף פרסאות, כי כל שנה הוא פרסה כנזכר בסוד הכפות, כי היסוד יש בו י"ס כנגד עשרה הגלגלים, והגלגל הי' שבו סוד העטרה המקבלת מכל הי' ספירות שלו, והיא הנכנסת ברחם הנקבה בסוד הערָאה, והוא הגלגל הי' המשפיע בארץ התחתונה היא המלכות, הרי שהם י"א, כנגד עשרה גלגלים והארץ, ולכן חוקות שמים וארץ תלויים ביסוד, וכנגד שמקבל מהת"ת נקרא יהו"ה על שמו, גם בשם זה יש בו כל הי"ס, יו"ד בחכמה, ה' בבינה, ו' וכו', כן ביסוד יש בו כללות כל הי"ס.

ולמעלה מזה סוד הגוף הוא הת"ת, ויש בו בטן, והענין כי כל הקומה הזאת היא גבורות משם אהי"ה של הבינה, אשר אימא מקננת בכורסייא, והבטן רומז אליה, ולכן נק' אהי"ה על שמה, כי הדעת הבא ממנה ממלא כל חדרי בטן, ולכן אין פה שיעור ומספר פרסאות, אמנם בחדרי בטן הם הענפים המסתעפים ממנה יש לה שיעור ; ואלו הם : תחילת הכליות יועצות ואורכם פ' אלף פרסאות כי הם הנצח וההוד הנעלמים, שהם סוד תמניא ספרי נביאים יאהדונה"י, וכל אחד כלול מעשר, והם ה' צבאות, אדני צבאות, והם ב', לפי שהם בסוד גבורה ורחמים, ונשרשים בת"ת בגוף.

ולמעלה מהם הכבד והוא שם מ"ב סוד הגבורה, כי הוא סוד הדם שבכבד, והוא משלח מזון לכל האיברים, גם בשם מ"ב

נברא העולם, כי בו ז' שמות ז' היכלות כנודע, שממנו ניזונין הכל, והוא שיעורו כ"ה אלף פרסאות. שהוא גבורות השם הנמשך מבינה ה' עילאה, ה"ג כל אחד כלולה מהם. הם כ"ה, ועם כללותיהם הם כ"ו כמנין כב"ד.

ראד"פ:
הוא עובר על כל האיברים, כאילו עושה ייחודים בכל איבר ואיבר באדם. הגוף הרוחני כמו הגוף הפיזי.

ולמעלה ממנו הוא הריאה מחכים לכל רואיו, כי כן הבינה נותנת נחת רוח לכל האיברים, ולחום הלב מקרר אותו, והיא נגדית הכבד כי הוא יסוד המים, והוא שם ע"ב יסוד המים, כנגד ה' כנפי הריאה וב' אורות (אפצ"ל אומות) הם ע"ב, עם ב' יסודיים והם חסדים למתק הדינים המים ביין, ואורכו כ"ה שנה. כי הוא ה' עילאה היורדת לעשות נחת רוח.

ולמעלה מהריאה והכבד באמצע הוא הלב המפרנס לכל האיברים, והוא תוכיות ואמצעיות נקודת הת"ת, ולכן הוא שם הוי"ה, ולכן שם ע"ב ושם מ"ב העומדים לצידיו, מקור כולם הוא שם הוי"ה השוכן בלב.

ראד"פ:
זה כבר המרחב הפנימי של ההיכל, הגוף עצמו, בו מתלבש האור.

ולמעלה מהם הצוואר והוא סמוך לאברים הראשיים שהוא סוד כולו. ושיעורו ע' אלף שנה שסודו בז' ספירות המושרשות בבינה, אמנם עיקרו הוא בת"ת, ולכן שמו שם בן כ"ב דברכת כהנים, כנגד כ"ב אותיות התורה, שהם הצוואר שהכל תלוי בו, כן הוא אבר הזה שכל הדיבור תלויים בו, וגם המאכל, כי בו הקנה והושט, ולפי שהמקדש נקרא צוואר, לכן שם בן כ"ב לא היה נזכר אלא במקדש [קידושין ע"א א'] שעיקרו שם.

ראד"פ:
הוא מרמז לנו שאם אתה רוצה להגיע להשגה של שם כ"ב צריך להגיע לבינה, לגרון.

בינה שיצאה מהראש. הכהן הוא בחינת ג"ר דבינה. בינה יכולה להיות בהשפעה גמורה ולהמשיך ברכות, כי בינה היא חפץ חסד הוא. בינה היא כמו צינור ויכולה להמשיך למישהו אחר. אכילה - אור ישר. דיבור - אור חוזר.

ולמעלה מזה הזקן שהוא תחילת מבוא הבינה, ושמו יוצא מפסוק [תהלים ח' ב'] ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ כי הוא מורה על האדירות ועל כבוד העליון סוד הזקן, והוא מקום היופי הדרת פנים זקן, גם הוא אש השורף כי בו תלוי המלחמה, כמש"ה [שמות ט"ו ג'] ה' איש מלחמה.

ולמעלה אבר הפה הוא מבוא לכל האיברים הפנימיים שבראש, ולכן אין לו שיעור כי הוא תלוי בפה, בדבר ה' שמים נעשו [תהלים ל"ג ו'].

ולמעלה ממנו הוא האף גבורה חזקה, מהלך ב' אלפים שנה כנגד ב' צינורות אשר לו המושרשים מן המוח הנעלם.

ולמעלה מהם ב' עינים כנגד ת"ת ומלכות, וע"י זיווג ב' העינים אלו נמשכו ההשגחה על ישראל. [השגחה בדין וברחמים]

ראד"פ:
ניתן לשים לב שהכל בנוי משניים, וזה מרמז לנו שכל דבר ומקום צריך לחבר לקו האמצעי.

ולמעלה המצח ס' פרסאות ארכו, כנגד הבינה שהיא ו"ק, ורחבו ל' אלף ג' ווי"ן שבצורת ה"ה.

ראד"פ:
במצח יש עין אחת, א"א, לבן - ראייה חיובית. כשאדם רואה גם את השלילה בצורה חיובית, זה נקרא שהוא הגיע לגמר תיקון. עולם אחדותי לעומת עולם דואלי. אין רע בעולם, הכל טוב. וגם הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל, הבורא לא נרדם. (מכאן לקחו אומות העולם את המושג עין שלישית).

ולמעלה ב' האוזניים, ולמעלה המוח והראש והשיער, המוח הוא אהי"ה, והראש אש"ר, והשיער היוצאים מן המוח

נקרא ג"כ אהי"ה, ובג' שמות אלו התחלת נבואת משה רבינו ע"ה כפרשת שמות [ג' י"ד].

ועתה אבאר שמות כולם מה הם: ב' כפות הרגלים הימיני אלהים והשמאלי אגלא [אתה גיבור לעולם ה' - ראשי תיבות מתוך תפילת שמונה-עשרה], ב' הקנים הימיני אֲדִירִירוֹן השמאלי דַּהֲרִריאֵל. ב' הארכבות הימיני אכתריאל והשמאלי יהדריאל, ב' השוקים הימיני אחצצדירון והשמאלי יוצפעחירון, היסוד השם ה' יהוה אדון כל הארץ, הבטן אהיה. ב' הכליות הימיני יְהוֹעֲזְרִירוֹן השמאלי יְהוֹצָפְּרִירוֹן. הכבד שם מ"ב, הריאה שם ע"ב, הלב יהוה, הצואר שם בן כ"ב, הזקן שם היוצא מפסוק [תהלים ח' ב'] ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ . ויש לו עוד שם שְׁפֵּרִיהֶוָדֵיַרון הפה פֵּצָחֱהֱוָרֵיסָמֱוֹר החוטם יָוֹהֶחֱצָצִיֹהֶוָה העינים הימיני אָזָבְוַגָהָ השמאלי טַרְסִיסְיָה המצח מַפְרִישְׁמָהוּאָה שני האזנים הימיני מפריהדריאה, והשמאלי צצציהוץ. המוח אהיה. הראש אשר. והשיער אהיה. והכל שם אחד אהי"ה אש"ר אהי"ה.

ע"כ שיעור קומה א' לג' ראשונות ששמם אהי"ה כמ"ש לעיל, וה"ס ש' רקיעים מן התתקנ"ה רקיעים כנגד ג' ספירות, עוד יש שיעור קומה לשם הוי"ה [כמבואר להלן כפ"ג] והם ש' רקיעים אמצעיים, ויש שיעור קומה לשם אֲדֹנָ"י [כמבואר להלן כפ"ד] שהם הרגלים של ההיכל כנזכר לעיל.

ראד"פ:
בפרק השני הוא כותב באופן כללי את התמונה הכללית שנלמד בכל הספר. כל השמות של האיברים ושל כל הבחינות.

פרק שלישי

ביאור שיעור קומת הת"ת דבריאה

ועתה נבאר שיעור קומת הוי"ה, הנזכר בדרך הב' דרך האהבה בניקוד העשירי [דף ל"א טו"ב], והוא נקרא סידורי המרכבה העליונה. ושיעור קומת אֲדֹנָ"י הם סידורי המרכבה התחתונה, כי אותה שביארנו בתחילה היא קומה שם אהי"ה, כאשר הוא עצמו ביאר ואמר [כמבואר לעיל בפ"ב] שההיכל הזה שפירשנו, גגו וקירותיו וקרקעיתו היא היכל שם אהי"ה שהיא הבינה המנהג הכסא וכו', נראה הנהגת הכסא והנהגת המלכות. והנה כנגד ז"א יהו"ה ה"ס כסא רם ונשא, וכנגד נוק' דז"א אֲדֹנָ"י הוא כסא אדון ספיר.

ראד"פ:

א"א = 10,000

אבא ואמא = 1,000

ישסות = 100

ז"א = 10 ומלכות = 1

המרכבה היא כאשר האדם מורכב מעליונים ומתחתונים. השם אהי"ה הוא הקשר עם העליון. הוי'ה, זה בעל ההשגה עצמו, המרחב שלו. השם אֲדֹנָ"י זה החיסרון שמרגישים על הזולת, אם רוצים להמשיך אור למישהו אחר, צריך להרגיש את החיסרון שלו.

בכל עליה רוחנית בן אדם צריך להיות מורכב משלוש בחינות אלו, זה נקרא להיות מרכבה יש ריבוי מדרגות וריבוי מרכבות. על זה אומר בעש"ט שבכל מילה יש אלוהות, נשמות ומלאכים. בלשון עבודה פנימית זה: כלי, מסך ואור. השגה, בעל ההשגה, ונותן ההשגה. בעניין זה צריכה להיות כאן כוונה בעל מנת להשפיע. לכן, בכל עליה צריכים להתכוון ולכוון בשלושה השמות האלו: אהי"ה הוי"ה אֲדֹנָ"י, ולהיות מרכבה לז"א. כי הוא פנימיות

העולמות ויכול לעלות תפילות.

ז"א נע בן בינה למלכות, בין עליונים לתחתונים. מקבל אור וממשיך למטה. הצדיק צריך להיות כמו ז"א, כמו מרכבה לז"א: להמשיך לתחתון ולנוע בעצמו.

הנה המרכבה העליונה דז"א שם הוי"ה וכו':
בניקוד היו"ד שבספר ברית מנוחה

ראד"פ:
יש פה רמז על האדם שיכול לעלות עם החיסרון של הזולת, ולקבל אור גם לעצמו וגם לחברו. וזה נקרא בחכמת הקבלה: אחים בכורים. ומי שמתפלל על חברו נענה תחילה.

[שם] אמנם המרכבה התחתונה לא האריך בה [בדף ל"ג טו"ב], רק בסוד ד' פינות המרכבה ולא הזכירה דרך איברים, מפני שכך ראוי שהוא סוף הכסא המתחלקת לד' עמודים ד' פינות המרכבה, כמש"ה [בראשית ב', י'] ומשם יפרד וכו': ושמור כלל זה בידך כי כל הנהגות הכסא היא ע"י המלכות שהיא אצילות אחרון והיא ראש לכל הבריאה. האמנם דרך בה מאיר הבינה בכסא ובאותה הנהגה י"ס, ובזה לא יקשה עליך שום מאמרים חלוקים בעניין זה. ועוד זכור, כי כל ענפי תיקוני הבריאה ה"ס התנוצצות הספירות העליונות שבאצילות, ולכך כל אבר ואבר מקומת הבריאה נקשרים במקורותם הם הספירות העליונות, ולכן אנו אומרים כי הספירה העליונה תתלבש ותתפשט במאור הזה התחתון, וכן בכל מאור ומאור מהבריאה.

ראד"פ:
צריך לדעת שרצון העליון יורד ומתלבש בתחתון. והוא נקרא: ניצוץ בורא. הוא גם מנהיג את כל העולמות התחתונים. זה דומה לדם שממלא את כל הגוף, ונותן כוח חיים לכל האיברים בשווה. כי הדם הוא הממוצע בין הנשמה לגוף.

אותו דבר הכתר בכל המדרגות הוא ממוצע בין עליון לתחתון. דרך מציאות הכתר, שם קורה

ביטול וגם מעבר בין יש לאין ולידה של היש החדש, צריכים לעבור בכל עלייה. על זה מצביע שם אהי"ה שהוא שורש לכל הגבורות והמסכים וצריכים לקבל אותם בשביל לעלות. לכן, שם הוי"ה יותר קטן משם אהי"ה, ועובר דרכו בצורה של נהר קטן בתוך ים.

ממנו הוא מקבל כח ועוצמה לקבלת האור בהשוואת הצורה, וכך יהיה ראוי להשגה, שתתלבש בכלים שלו.

שיעור קומת הוי"ה היא הנקראת מרכבה העליונה, כאשר השם הגדול הזה יהו"ה מלפני המלך הגדול אדון כל הארץ שהוא כלל האצילות, אפילו המאורות שנבאר שהם מתפשטים ממנו, אינם משיגים מעלתו מרוב העלמו וקרבתו אל מקורו, אמנם יתפשט עשר מעלות בסוד עשר נקודות כמ"ש [להלן מפי"ב והלאה]. וכל אחד מאלו היו"ד נקודים הוא מתפשט מחברו שלמעלה ממנו, כי כפי התפשטותו כך גילויו. וכפי קרבתו אל מקורו כך העלמו, אמנם כל אלו המאורות המתפשטים ממנו הם דבוקים במקורם, ואין דבר נבדל מן האצילות, מפני שכח האצילות בבריאה תמיד.

ראד"פ:

מלכות דאצילות נקראת אֲדֹנָ"י או אדון כל הארץ. כי היא ארץ עליונה ושולטת על כל מה שנמצא מתחתיה. ז"א, ששייך לשם הוי"ה עומד מעליה.

אח"פ דאצילות נמצא בג"ר דבריאה.

והנה כמו ששם אהי"ה היא הקומה העליונה שביארנו לעיל, הוא מתפשט מהאצילות שה"ס הבינה שבאצילות המתפשט בבריאה, כן שם הוי"ה זו היא אצילות הת"ת המתפשט בבריאה, וכאשר מתפשט הוא יורד דרך שם אהי"ה הוא בג"ר כנז"ל, ואז עובר בו ומקבל ממנו, אמנם עיקרו מן הספירות, ודומה למי הנהר העובר דרך הים הגדול ואין מימיו מתערבים שם אבל מתגברים מהם. כך שם הוי"ה דומה לנהר ועובר דרך אהי"ה הים העליון, ויורד

למטה במקומה ומסתעף במאורותיו וענפיו. ואח"כ חוזר חלילה להתקשר, להידבק במקורו, ממטה למעלה. כי כן דרך כל המאורות. ודומה שם הוי"ה לנער קטן נגד קומה שם אהי"ה הנז"ל. ומקבל כח הגבורות ממנו כנודע, כי בינה דינין מתערין מינה[זהר ח"ג ס"ה א'], וכולן לוקחן זה שם הוי"ה, וה"ס אצילות הת"ת בסוד הדעת שעיקרן מן החכמה, ועובר דרך הבינה ותמן אצטבעו גוונין. ונוטלם הת"ת משם ויורד למטה למקומה ומסתעף שם בו"ק, ובעברו דרך שם אהי"ה היה דומה לנער וילד בבטן אמו, וכנהר תוך הים. והנה שם אהי"ה גדול שם הוי"ה ודאי, ואמנם להיותו סוד ראש נעלם בבריאה, לא נתגלו בו כ"כ ענפים והנהגות רבות. אמנם הת"ת המסתעף לו"ק, הם הנהגות רבות ונחלק לכמה ענפים רבים יותר משם אהי"ה לטעם הנזכר, ובהתפשטו בסוד ו"ק נחלק לכמה בחינות.

ראד"פ:

אהי"ה זה הג"ר ושם הכל אחדות פשוטה, וכמה שהוא יורד למטה מתגלים יותר פרטים ממה שהיה בראש אחדות.

בחינה הא' שם הוי"ה ממש כולו עצמות אחד. ולעולם לא נחסר אות אעפ"י שהוא מסתעף לכמה סעיפים, ומאורו דומה כדמיון הנר המדליק נרות לכל צדדיו והוא אינו חסר ממאורו כלל.

ראד"פ:

כל מי שהוא מרכבה לשם הוי"ה ומקבל כוחות משם אהי"ה, יש לו כלים שבהם מאיר אור ולא מסתלק. כי הוא מתוקן ונקרא משפיע ועליון. חי בשביל אחרים, ואפשר לקרוא לו בשם נר המדליק (כמו השמש בחנוכה) כי הוא מדליק את האחרים מהאש הפנימית שלו.

בחינה ב' יתחלק שם זה לד' הנהגות שהם אותיות. והם ד' טבעות עליונות חותמות אל כל הנהגות, ובהם נחתמו כל הנמצאים, ופי' בעל הספר בראש ניקוד היו"ד [שם],

ואמר כי כאשר נתפשט מציאות השם הזה מסוד האצילות, נתפשט בכח גבורות האצילות העליון, ונתן כח גבורה ורחמים להתפשט בגבורה ורחמים, עד שהתפשט גבורת כח התפשטותו לד' בחינות, הם ד' הנהגות, אלו ד' אותיות שבשם, שהם ד' פינות המרכבה העליונה סוד הוי"ה. וכאן בסוד שם הזה של הוי"ה בו נשרשו כל הכחות וכל הדברים, עד שאין למטה שום נמצא שלא נמצא ממנו ונשרש בו, ולא די שנשרשו בו כל הכוחות לכל הדברים (הקדושה) [שכקדושה], אלא אפילו כל כוחות הדינין והגבורות. ואפילו כוחות החיצונים הושרשו בו, כי בעת שנתן פניו לצפון, ה' הראשונה שבשם, משם פתח מציאותם כמ"ש [ירמיה א' י"ד] מצפון תפתח הרעה, ושרש שרשם. אח"כ במערב ה' אחרונה שבשם ומלכות.

בחינה ג' עוד יסתעף שם זה בסוד ג' מדרגות זו למטה מזו, עצם אחד עמוד אחד ישר, ועדיין אין השם כלל מתחלק, וג' מדריגות אלו שהוא מתפשט בראש מציאותו, הוא כעין ג' ראשונות, והם ג' שמות יה"ו יו"ה יה"ה. והם ג' בחינות זו למטה מזו וזו משתלשלת מזו, ואינם שוות.

בחינה ד' עוד מתפשט מציאות שם זה לז' דרגות אחרות, ועם ג' הנזכרים. הם עשר מדריגות, ואמנם אותם הג' (היו) [הם] רחמים גמורים, אך אלו הז' הם כחות גבורות, והטעם כי ג"ר הם ג' יודי"ן ראשיהן בחכמה כעין ג' קוצי הי' ג' חכמות כלולות בחכמה, והם ממש כעין חד"ר שבאצילות. ואלו הם בבריאה וסוד הז' הם סוד ז' ספירות בבינה, ולכן הם ז' שמות לז' מדרגות. ואופן (אפצ"ל ואותן) הז' י פ"ז הם ע'. והם ע' שנה ב"ד העליון שבבינה. יתחלקו לע'. כעין מציאות הבינה.

ראד"פ:

בעל השם הזה מחזיק בתוך עצמו את החדר הפנימי. בתוך לבבו בג' קווים, חסד, דין ורחמים. ובו יכול לשרות אור עליון כי הוא מורכב מעליונים ותחתונים יחד. ונקרא סולם שמחבר בין שמים לארץ.

מדיטציה על שם יְדָֹוָ

הכנה להתבוננות

שבו בנוחות והרגיעו את כל המחשבות. בכל נשיפה דמיינו שהגוף הפיזי מתמוסס ומורגש כבר פחות. עם כל שאיפה המחשבות מפסיקות להתרוצץ בראש, נרגעות, ולאט לאט נעלמות. סביבכם הכל שקט ויציב, דבר אינו מפריע.

אנו מתחילים ליצור כוונה מחשבתית: אין עוד מלבדו. כל מה שמוכר לנו ומורגש על ידי החושים הפיזיים, עושה הבורא. המחשבות, ההרגשות, הדמויות ודמיונות - כל זה נברא, מנוהל ומתקיים רק על ידי הבורא! הוא מנהיג את כל הבריאה, את כל הנבראים ואת כל העולמות.

הבה ונתמקד בנקודה שבה נולדת המחשבה. הנקודה נמצאת מחוץ לגוף הפיזי, זאת הנקודה שממנה מגיעות כל המחשבות אל התודעה שלנו. נדמיין איך המחשבה נוגעת בתודעתנו, אולם עדיין אינה מתפתחת. היא נוגעת לא נוגעת - כמו כנפי פרפר הנוגעים בעור הפנים.

ירידה של האור מלמעלה למטה

אנו מתחילים להרגיש את נקודת המגע ואז, בדומה לנהר שמתמזג עם הים, האור נמשך והופך ראוי לקליטה. זה המקום - הכלי, בו מתלבש האור.

אנו מתחילים לחוש ברצון עז לשפע ובחיסרון להשגה חדשה, להתחדשות. האור יורד כזרם אחיד מהנקודה בה מתחילה המחשבה. בשלב הזה עוד אין הבנה ולא רואים את הפרטים של מה שנקלט, רק זרם רצוף ואחיד של אור כללי, הנוגע בתודעה. ולא ברור האם האור זורם בתודעה או התודעה צפה בתוך הזרם.

אנו מתחילים לחוש את הכלי המגביל את האור, האור מתלבש בו ובכך מתחילים להתבהר פרטים, צורות, טעמים ותחושות על כל גווניהם. המקום הזה נקרא - מקום ההשגה!

עלייה אל מקום התפילה

ברצוננו לחזור אל המקור של כל המחשבות - שורש הנשמה. אנו מתרכזים בנקודה שממנה נמשכת המחשבה ומבקשים לעלות אליה. תוך כדי עליה אל שורש הנשמה אוספים את כל החלקים, וכל הפרטים מתחברים יחד. אנו מרגישים את האחדות של כל הבריאה. כל אחד חש את עצמו כחלק בלתי נפרד מהעולם, חלקנו בכל דומם, צומח וחי, בכל הנבראים. אנו חוזרים לנקודת המוצא - אל השורש. הנשמה הכללית יורדת למטה ונוגעת בכל אחד וכל חלקיק מרגיש את המגע, הרי כולנו שייכים לה - אנחנו איברי הגוף הרוחני של השכינה הקדושה.

כאן התפילה מתקבלת, כי היא חוזרת אל מקום מוצאה, זהו חסדו של הקב"ה. הוא ברא את המציאות כך שמדרגות העליונות מתלבשות בתחתונות ובזה מתקיים החיבור ביניהם המאפשר עליה וירידה בין העולמות הרוחניים.

כל הרצונות של המדרגות העליונות טמונים בתוך התת מודע שלנו כפוטנציאל עמוק מאוד וזה הופך אותנו לנושאי הרצונות של המדרגות הרוחניות שמעלינו. כל השאיפות והרצונות שלנו נמשכים מהם, מכל השרשרת של גלגול הנשמות.

כאשר המדרגות הרוחניות מטפסות בהדרגה ונכנסות אל העולם האינסוף, אל המקור של כל הבריאה, כל התחתונים עולים יחד איתן, במדרגות האלו, מעלה ומעלה.

אנחנו עולים גבוה יותר ויותר, רוצים לחדור עמוק יותר, דרך התודעה שלנו. תוך כדי כך אנו מתחילים להשיג את כל המדרגות הקודמות, את המצבים הרוחניים שלהם, עד שמגיעים למרכז העולמות,

ללב הבריאה - הרצון האינסופי שמלא באור הבורא.

העלייה שלנו גורמת לאור אינסוף להתפשט אל כל העולמות, וכך כולם זוכים באור חדש שטרם נראה. אנחנו חלק בלתי נפרד משרשרת כל הנשמות, ולכן מהמצב התחתון ועד השורשים, כולם מתחדשים באור הגדול. אנחנו ממשיכים שפע של ברכה ומעשירים את כולם ברצון שלנו להשיג.

זוהי התפילה האמיתית, שממשיכה את האור אל כל הבריאה, כי המבקש גורם לעלייה של כל המדרגות הקודמות לו אל עולם האינסוף. אנו מפנים את רצונותינו ותפילותינו לאינסוף, ובכך מעלים את כל הבריאה אליו. האור שנמשך עובר דרך כל המדרגות ומגיע לנשמת המבקש כתשובה הנכנסת לתוך הכלים שמהם עלתה התפילה.

אנו מעצימים את הרצון וממשיכים את האור אל השדה המאוחד של כל הנשמות, של הקרובים שלנו ושל החברים שלנו. מבקשים מהקב"ה לגלות לכל אחד ואחת את האפשרויות למימוש הפוטנציאל הרוחני שלהם, כי רצון בלתי ממומש הוא כמו להבה השורפת את כל מה שבא במגע איתה, זה נקרא דינים. אולם, ברגע שהרצון מתמלא באור שנמשך מהמדרגות העליונות ביותר, הוא משתנה ומקבל את השם של האור שממלא אותו.

שלוש נקודות של תפיסתנו

אנו מתמקדים כעת בלהרגיש בו זמנית את שלוש הנקודות: הנקודה שבאה במגע עם מקור המחשבה, את הרצון והחיסרון להשגה, ואת המקום שבו מתלבש האור המביא את תחושת המילוי.

המגע עם מקור המחשבה מביא להרגשה של נוכחות השכינה הקדושה. אנו ממשיכים להחזיק בחיסרון וממשיכים את האור אל השדה המאוחד. מתחילים להרגיש את המקום שבו מתלבש האור, כאן המופשט הופך למציאות

בעלת שישה כיוונים: מעלה, מטה, ימינה, שמאלה, קדימה, אחורה. זהו החדר הפנימי של תפיסתנו הרוחנית.

אנו מתרכזים בנקודת הכניסה אל החדר הפנימי, הנקראת מסך. כמו שש נקודות הקליטה בראש האדם - עיניים, אוזניים, נחיריים ופה, כך גם המסך, מסנן את המידע המגיע אליו ומאפשר כניסה רק לאותו חלק שיכול להיות מובן כהלכה. באמצעות המסך מתהווה המציאות, אשר מצד אחד מקבלת פירושים ומתורגמת לדמויות ולתמונות באמצעות השכל שלנו, ומצד שני נתפסת על ידנו דרך החושים כחוויה פנימית ואישית. כך החיצוניות הופכת לפנימיותנו.

כאן התודעה תופסת את המציאות לא דרך החושים שלנו, אלא משתמשת במסך שמייצר את המרחב הרוחני וסולם החוויות על כל גווניהן על ידי המסננים שלו. הראיה הפנימית דרך עיני הנפש חשה את שלטון הבורא.

החוויה הפנימית

להרגיש את הנהגתו - זה נקרא "חזיון" או "עיני המדרגה". שתי העיניים רואות בצורה שונה את התגלותו - לפעמים כדינים והסתרה, לפעמים כרחמים ואהבה. העין השמאלית תופסת את הכול כדינים, והעין הימנית כרחמים. האף הרוחני זהו צינור בעל שתי תעלות, בדומה לנחיריים, שדרכן עוברים שני חושים. זה המקום שדרכו עולים אל הנקודה הפנימית של עולם האצילות, כמו נשימה שעולה דרך הנחיריים אל מוח האדם. עלייה זו מאחדת את התפיסה השמאלית והימנית לשלם אחד בתוך המדרגה, ואז יורדת ממרכז המוח בזרם אחיד בחזרה, כמו נשיפה שיורדת למטה בלי כל מאמץ.

אנו נושמים פנימה ועולים אל מקור המחשבה, נושפים החוצה והאור מתפשט בתעלה למטה. ושוב - נושמים פנימה, עולים אל מקור המחשבה ואז נושפים החוצה והאור מתפשט בתעלה למטה.

השם הקדוש ייָי

הבה נתרכז במקור של כל המחשבות - בשם ייָי, שממשיך את האור משלוש קצוות הזמנים - עבר, הווה ועתיד. משלוש נקודות אלו האור נמשך דרך שלושה קווים: חסד, דין ורחמים (חדר) אל המקום שמשיג את האור כמקור אחיד של השפע, מקום שבו מכריזים על שלטון המלך.

"ה' מֶלֶךְ, ה' מָלָךְ, ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד".

האור שנמשך משלוש קצוות הזמנים יוצר פרצוף רוחני, המשיג את כל זמנים.

ראש המדרגה - רואה את כל האור (השגות) שיתקבל בעתיד.

תוך המדרגה - זה ההווה אשר נתפס ברגע זה. האור עובר דרך המסך ומקבל צורה של מרחב בעל ו' כיוונים.

סוף המדרגה - זה העבר, הזיכרון של ההשגות הקודמות, אחרי שהאור הסתלק ונשאר בצורה של הרשומות.

אנו מתרכזים בשם הקדוש ייָי - בנקודת המקור של המחשבה ובכך משיגים את האחדות של כל הזמנים.

התודעה היא השדה המברך של הנוכחות. תודעת הנוכחות של הקדוש ברוך הוא. הקדוש ברוך הוא בתודעת המברך.

נודה לבורא ונחזר לאט למצב ההתחלתי. נשתדל להחזיק בתחושות אלה ולא לאבד את מה שרכשנו בעבודה זו.

ואלו הם השבעה: הא' אֲדֹנָ"י, הב' שד"י, הג' אלהי"ם. הד' נְקָפְעָסִיָסֹרוֹ"ן הה' יֹצַחְפָּחְו"ן, הו' צְבָאוֹ"ת , הז' יְאֲהדֹונָהַ"י, ואפשר לסדרם ממטה למעלה, אֲדֹנָ"י בעטרה, שד"י ביסוד, אלהי"ם בהוד או בגבורה, וב' [שמות המסתיימים באותיות חרון בנצח והוד שהם מגבורה או בגבורה ונצח, צְבָאוֹ"ת בת"ת, והז' [יְאֲהדֹונָהַ"י] בחסד שם הייחוד.

בחינה ה' שהשם משתלשל עשר הויות, שהם עשר נקודים הנזכרים, ומשתלשלים בז' מדרגות אלו ממש הנזכרים כאשר נבאר, מפני כי עשר

נקודים אלו, הם הע' סנהדרין, כי יש בהם כמנין ע' ניצוצות ונקודים בי' נקודים הנזכרים, והם מסתעפים בב' בחינות, או ביסוד זפ"י, או בסוד עשר נקודים שהם יפ"ז.

בחינה ו' הם מ' שהם עשר נקודים, וכל הוי"ה בן ד' אותיות הרי מ' אותיות. והם יו"ד יודין, יו"ד ההין, יו"ד ווין, יו"ד ההין, ואלו הם סוד מ' יום שהתענה משה, כנגד ב"ד העליון, ואלו ד' עמודי הכסא, ופ"י עמוד דרומי י' משתלשל יפ"י, עמוד מזרחי ו' י"פ, וכן עמוד צפוני ה' הראשונה משתלשל י"פ וכן עמוד מערבי ה' משתלשל י"פ, אלו הם ד' פינות המרכבה.

ראד"פ:

מרכבה צריכה להיות בנויה מד' עמודי כיסא. וגם כי היא מורכבת מעליונים ותחתונים, אבל צריך להיות בה גם מקום לכיסא הכבוד, כיוון שלשם מתלבש האור. וזה המקום המוסתר (מכוסה), כיוון שלא רוצים להשתמש בו, רק נותנים לאור להתלבש בו.

ד' עמודי הכיסא - זה היסודות של המדרגה הרוחנית:
דרום זה מלשון רם
צפון מלשון צפון (מוסתר)
מזרח מלשון זריחה
מערב מלשון מעורב
וכל זה רמזים לעבודה פנימית

בחינה ז' הם ע' נקודות ע' סנהדרין, היינו כשתמנה הסגול או השורוק לג' נקודות, והשבא והצירי [לב' נקודות], והקמץ לב' נקודות, וכאשר יתפשט סוד השם, ויכלל סוד המרכבה, כולה סוד שיעור קומתו, יכלל ויחתם ויסתם עד סוד היובל בא כולו אל סוד הוי"ה, שהוא המושל והשולט אל המרכבה התחתונה שהוא בבחינת מדת המלכות, כענין שראש התפשטות השם מראשו דהיינו המרכבה העליונה הוא האצילות כפי שפרשתי [בפ"ג] ומשם ראשו אשר משם מתפשט, ואח"כ סוד התפשטותו למטה בבריאה, בבואו אל המרכבה התחתונה אשר הוא שולט עליה ה"ס הוי"ה המאור הזה הנזכר, ונמצאו במרכבה ב' זווגים משובחים, זיווג העליון הוא אהי"ה בהוי"ה, והוא קשר

ג"ר בסוד הבינה קשורים בז"ק בסוד הת"ת, זיווג הב' הוא שם הוי"ה באֲדֹנָ"י דהיינו ז"ק סוד הת"ת במלכות, שהוא מרכבה העליונה בתחתונה.

ראד"פ:

שבן אדם עולה לעליון - הוא נקרא מרכבה עליונה ויש לו כלים שעליהם יכול לרכוב האור העליון. זאת השתוקקות להידבק לעליונים.

כשהוא יורד אל התחתונים ומושך עליהם שפע, הוא נקרא מרכבה תחתונה, כי כשלקח את החסרון, מרגיש את הצער שלו, כיוון שלקח אותו בתוך עצמו.

זיווג הראשון נקרא אהיה יהו"ה, השני יהו"ה אֲדֹנָ"י.

בחינה ח' הוא שם הוי"ה שיתפשטו, המאורות בד' פינות המרכבה. ת"ר אלף לכל צד וצד, ואלו הם ראשי ראשים, כי עוד יש תחת ממשלתם אלפים ורבבות, אמנם אלו הם ראשים, ומתחלקים לו"ק ק' אלף לכל צד וצד, ואח"כ יתחלקו לכמה פרטי פרטים.

ראד"פ:

ככה שע"י תפילה מקשרים ענפים לשורשים - הדינים מתמתקים והופכים להיות לרחמים.

כמה שיורדים למטה - יש התפרטות לחלקים

כמה שעולים למעלה - יש התחברות לשורש אחד.

הבחינה הח' הוא דרוש נעלם. כי הלא הבריאה יש בה כמה מאורות, וכולם הם איבריה ונתחיה, והנה היא אוספת נתחיה אליה, ונכלל עילה בעילול וענף בשורש, עד היעשות הכל בחינה מיוחדת, והכל חוזר להידבק ולהקשר בשורש עליון באצילות, ואז מקבלים השפע משם, ועד"ה ביצירה נכללות נתחיה זו בזו עד הכל, הכל בנקודה א' בבריאה, ואח"כ הבריאה באצילות עד"ז, והנה סוד עלייתם שם ה"ס התעוררות העולה מן התחתונים הקושרים העלולים בעילתם.

והנה השמות לאורות אלו, הם בב' בחינות, בדרך ההיכלות שביצירה כאשר ביארו

בזוהר, [בראשית מ"א א', פקודי רמ"ה א'].
הא' הוא שמות הידועים להם, והם שמות הבריאה, אשר פירשנו לעיל בעין חצור תמר [ב' בפ"ב].
בחינה הב' הוא כאשר יורדים בו, נתחברו ונדבקו מאורות הבריאה, וקבלו תוך עצמם הספירות העליונות שבאצילות, ואז אין ספק שנזדקו בתוכם ספירות האצילות, ואז קנו מעלה יתירה, ויש להם שמות יותר מעולים, שהם אמצעים בין האצילות לבריאה, ואז משתנים שמות מאורות הבריאה למעלה יתירה זו.
והנה בסוד עליה זו אין ספק שהיה להם ג' בחינות.

הא' היא כי אז בהתחבר האצילות במאורות הבריאה, ובהשפיע בהם בסוד הזיווג העליון בעלותם שם למעלה, ודאי כי אז דינים ממתקת, וגבורה מתבסמת, ואשם מתקרר, כי השמות הראשונים שלהם, היו בסוד גבורות ודינים, ועתה קנו שמות חדשים, המורה על מתיקות וביסום גבורותם, וכעד"ז הוא שינוי שמות ההיכלות. שפי' בזוהר פר' פקודי [רמ"ה א'].

ראד"פ:
באופן כללי זה אותם שמות באצילות ובבריאה. אם כן מהו ההבדל?
כשאין אורות של אצילות, השמות האלו הם פחות קדושים, כי הם קשורים לבריאה. אבל כשאצילות מתלבש אפשר לפי הניקוד והטעמים לראות את ההבדל בין בריאה לאצילות.

בחינה הב' כי בעת הבריאה יריח ריח האצילות,

ראד"פ:
עליון מריח את מה שהתחתון מעלה כריח טוב שזה או"ח, לא ריח מסריח של אנוכיות, והתחתון עושה כך נחת לעליון - העליון מריח ריח, כלומר מרגיש את הכוונות הטובות של התחתון.

הנה כל המאורות של הרחמים ושל הדין, כולם מלאים שפע ואור שקיבלו ממקורם העליון, והיינו חידוש מעשה בראשית בכל יום.

בחינה הג' כי אז ע"י זיווג העליון מהאצילות אל הבריאה, [נשפעים] נשמות קדושות, וכעין שפי' בזוהר [שם] בסוד ההיכלות של היצירה.

ראד"פ:

עליונים יורדים לתחתונים ומתלבשים בהם. אבל כשהתחתונים משתוקקים ועולים, הם גורמים שכל המדרגות הקודמות להן עולות גבוה יותר. לכן שמות המדרגות משתנים. כי בשלב הראשון יש רצון, והוא כמו אש בדין. ובשלב השני נמשך האור והדינים נמתקים. ואז מתגלה שם אחר. לכן, תמיד צריך לראות ולהבדיל בזמנים של חיסרון לזמנים של מילוי. כי השמות משתנים.

והנה כבר ביארנו כי ג' מדריגות אלו בכסא, והם אהי"ה הוי"ה אדנ"י, אמנם הוי"ה נקרא מרכבה עליונה ולא שפע, כי עדיין בחינת ד' פינות המרכבה דהיינו סוד [הכתוב בראשית ב' י'] ומשם יפרד וכו', ואין זה ניכר עד המרכבה התחתונה שם אֲדֹנָ"י, ומשם תוכל לידע זה, ואמנם אין ניכר פה, זולת התפשטות ת"ר אלף מאורות, כולם מתפשטין ממזרח למערב, פירוש ממקום זריחתם למקום עריבתם, וראשי ראשים עליהם הם ע' סנהדרין ע' הנקודים שבי' נקודות הנזכרים [להלן מפי"ב והלאה], ויש להם שיעור קומה, אמנם שיעור קומתם מתחיל מהעליונים מפני שמציאות העליון נעלם, אמנם מהמרכבה התחתונה תדע בע"ה. [כמבואר להלן בפ"ד]

ראד"פ:

ראש המדרגה נקרא שבעים חכמי סנהדרין. כי האור מקובל בדרך קו האמצעי. והוא ממעט אותו שתהיה יכולת לקבל בצורה נכונה, דרך אמונה.

שלושים חסר שם, ויש רק שבעים. כדי שלא יהיה מאה. זה אומר שמוותרים על ג"ר, כי זה אור שלא ניתן לקבל אותו בזמן התיקון. יש גם שבעה נקבים בראש, ודרכם אנו קולטים את העולם: שתי עיניים, שתי אוזניים, שני

נחיריים ופה - נגד שבעים חכמים. כי כל אחד כלול מעשר ספירות. מדובר על בית הדין הפרטי של כל אחד ואחד. כמו בכלל, כן בפרט.

ועתה נפרש המרכבה העליונה שם הוי"ה כנז"ל, הנה תדע תחילת כל המציאות יתפשטו צינורות חב"ד אל סוד הראש העליונות, ומסודם של חב"ד הנזכר המתנוצצים בגולגולת הזה, יתמצא גולגולת וד' פינות נעלמות אשר למרכבה. שיתבהרו בסוד המרכבה התחתונה בעזרת ה'.

ראד"פ:

א) אהי"ה - השם זה רק הפוטנציאל של המציאות; המציאות הפוטנציאלית.

ב) הוי"ה - זה התפשטות האורות להרגשה של בעל ההשגה דרך מסך שבו יש שש בחינות.

ג) אֲדֹנָ"י - התגשמות סופית וקליטה, כשהאור מתלבש בתוך הכלי. כשמקבלים בצורה של מרכבה העליונה, צריך להשתמש בראייה פנימית. ראייה פנימית, זו ראייה כללית כשמסתכלים על המציאות של האחדות. על זה יהיה כתוב פה: עיניים נסתרות.

לכן, המילה ראות, בלשון הקודש זה אותיות ראיה. הנשימה עוברת דרך שני צינורות ודרכם נכנסת לתוך המוח, כשהוא מרמז על המקום שממנו באה התשובה. היא באה מהמקור האחד שהוא מח העליון בעולם אצילות, ויורד אחר כך ומתפצל לשני צינורות - דין ורחמים; אבל במקורו הוא אחד.

ככל שהוא יורד יותר בעולמות, כך נהיה יותר פירוד בכוחות האלו.

אמנם מהכל יוכלל ויבוא אל סוד ההשגחה, והם סוד ב' העיניים אשר לרוב העלמם אינם מאירים, אמנם רואים כל המציאות כולם, ושמם הימיני הוי"ה והב' השמאלי אהי"ה, ואלו שואבים תחילה מחוטם הצינורות הנזכרים [לעיל בפ"ב], מהם מתעלמים כל פינות המרכבה חסד ורחמים וגבורה להשפיע לכל.

ולמטה מהם סוד החוטם

ודומה לסוד מגדל, כולל בעצמו בתוכו כמה מציאות נעלמים, אמנם דרך בה ב' צינורות נעלמים מגיעים עד המוח הנעלם, דהיינו ב' נקבי החוטם המתעלם עד המוח הוא החכמה הנעלמה, ושם יתפשט כל האור העליון ומתן עילוייו אל המגדל הזה שהוא החוטם, הרמוז אל קו האמצעי בסוד הבינה, וב' צינורות אלו מגיעים עד מציאות האצילות, שהרי הראש העליון הזה קשור באצילות, ודרך ב' צינורות אלו יתפשט כל ההנהגה, דרך ימיני יתפשט כל ההנהגה העליונה והחיים העליונים הנמשכים מן האצילות ולמטה, וצינור זה נובע החיים מן החכמה העליונה [מוחא סתימאה דא"א], וצינור השמאלי משם מתפשטים כל הגבורות מהאצילות.

ולכן שם הימיני הוא שם ע"ב, דהיינו שם ע"ב הרמוז בשמות עליונים , כגון זה: י' י"ה יה"ו יהו"ה

ראד"פ:

אחוריים, שם הוי'ה בריבוע; כשהעליון יורד לתחתון הוא נותן לו בצורת ריבוע, כדי שהוא יהיה ברור לתחתון. התחתון לא יכול לקבל ישירות מהשם הפשוט, הוא צריך יותר התגשמות, אחוריים. האחוריים של העליון זה הפנים של התחתון, זה הכלל

וכיוצא בזה, אמנם אין לפרש שם ע"ב של ויסע ויבא ויט, כי זה רמוז באברי הריאה, וכן שם מ"ב בכבד כנזכר במרכבת שם אהי"ה [המבואר לעיל בפ"ב], ואמנם עכ"ז ודאי כי סוד ב' צנורות אלו סודם הוא כעין הריאה והכבד, הריאה לימין והכבד לשמאל, וצינור (האמצעי) [השמאלי] הוא שם מ"ב, דהיינו ב"פ אהי"ה שהם בגימטריא מ"ב, ואם תרצה לפרש דהיינו שם מ"ב ממש כנזכר, כי סוד הכבד מושכת בגבורות כמו זה הצינור השמאלי, והנה שתי הצינורות הם דמיון שתי העינים, כי הימיני שם הוי"ה והשמאלי הוא שם אהי"ה, וכן הוא כאן שם ע"ב ושם הוי"ה,

ושם מ"ב ושם אהי"ה כנזכר.

והנה, ראה כמה הפרש יש בין שמות הבריאה ובין שמות האצילות, ואמנם כל השמות שזכרנו עתה הם באצילות. והטעם לזה כי הנה השמות אלו ה"ס השפע הנשפע מן האצילות תוך אברים אלו, לכן יש להם שמות כשם האצילות, משא"כ במרכבה היותר עליונה מזו המרכבה אהי"ה, כי שם לא זכרנו שמות אלו, והטעם כי שם מדבר בשמות אברי הבריאה עצמה ולא בסוד השפע המושפע בתוכן.

ראד"פ:
זו הסיבה לשמות המשתנים.

וכבר פירשנו כי החוטם הוא בסוד הת"ת, ואמנם נהרי נחלי שפעו הנזכר יורדים (עם) [עד] מקום תחתיתו, הוא מקום שבין החוטם והשפתיים והפה; זה נקרא בית מושב, שם מעמד הפעולות ומושבם, ונקרא צְבָאוֹ"ת, כי שם ה"ס נצח (אפשר צ"ל ג"כ והוד), המושכים שפע מן הת"ת, ועיקר השם הוא בבינה, מפני שכל אלו האיברים הם איברי הראש שהם מסוד הבינה, וגם זה מסוד ... לטעם הנזכר שה"ס פנימיות השפע ולא האבר בעצמו, וכמעט אומר [בברית מנוחה], שהם סוד האצילות ממש בהתלבשו בבריאה, ואין תשמא [יד] בזה כלל, ולזה אמר בעל הספר בזה בתחילת דבריו במרכבה זה, אמר ובמרכבה העליונה נמצאו ב' מאורות שאינם מאירים וכו', הרי באמרו נמצאו, נראה שאינם מהמרכבה עצמה אלא סוד האצילות המלביש בה, ואין זה הכרח גמור.

ראד"פ:
צריך לדעת שיש שני מושגים בעולמות העליונים: כלים ואלו אברי הנשמות. האור הממלא אותם, זה השפע. הכלים נמצאים בעולמות בי"ע, והאור הנמשך אליהם נקרא אצילות. כי הוא אלהו"ת גמורה. ואותו מרגישים הכלים בתוך עצמם.

יש מצבים שונים: לפעמים מרגישים את הכלים, ולפעמים מרגישים את האורות

שנמשכים בתוכם. לכן, המצבים האלו נקראים בשמות שונים. לפעמים העליון יורד לתחתון ומתלבש בתוך הכלים שלו, ולפעמים התחתון עולה לעליון ומבקש ממנו על החיסרון שיש בו. זה עניין שינוי השמות: או שמדברים מצד הכלים, או מצד האורות המתלבשים בהם.

ולמטה מזה נמצא הפה, והיא עיר מלוכה, כי כמה פעולות נמצאו בה וכמה מיני אורות, וארכו ת"ר אלף פרסאות כנגד ו"ק הכוללים מהבינה ברחמי אריכת אפים, וברוחב ע' אלף מן בחינת המלכות הז' מהבינה בעצמה, נמצא כי הפה כלול באורך וברוחב מן הת"ת ומלכות.

ראד"פ:

אריכת אפיים - יש סבלנות; העליון יכול לסבול. כמה שבן אדם במדרגה יותר גבוהה הוא יכול לסבול להחזיק את החיסרון, וכך האור שנמשך גדול יותר. כמה שהוא יותר גדול, הוא מרגיש את החיסרון של התחתונים, יש לו סבלנות להחזיק את החסרונות של התחתונים ולהמשיך להם את האור. בעל הסולם אומר שמי שרוצה לקבל כסף מחכמת הקבלה, לומד חודש חודשיים והולכים למכור אותה בשוק.

ויש כאלה שככל שהם מפותחים הם לומדים יותר ויותר. יש להם סבלנות עד שהופכים להיות באמת לאנשים טובים.

זה קשור ל-יג' מידות הרחמים. ובאופן כללי זו תכונה שאפשרית רק במדרגת גדלות. גם בא"א, ב-יג' מידות הרחמים, זו גדלות שמגלה אור חכמה.

ובאמצע המדינה פינה חשובה מאוד והוא הלשון, ונמשכת ברחמים ומתגברת למעלה מחומת עיר הנזכר הם השיניים והשפתיים, והלשון בחינת היסוד חופפת על הכל, ומתפשט אלף ומאתיים ושלושים פרסאות, היינו סוד ו"ק שהוא הת"ת. קשור בבינה הוא אלף. וגבורה השוכן בת"ת הם מאתיים. נה"י הלשון הם שלושים. והנה כל מציאות המדינה הנזכר נעלם, אך שער המדינה יש לו שם ידוע ע"ש

מציאות הכל, והוא אכתריאל. והנה נקרא הפה עיר מלוכה הכלולה מכל יופי וחכמה, מפני כללות ה' מוצאות הפה ושערי הקנה והושט הפתוחים בה, וגוזרות ונושבות הרוח הפנימי המנשב בה.

ראד"פ:

אכתריאל הוא כתר דבריאה בו מתבטאת מלכות דאצילות. המלאך אכתריאל הוא זה שמקבל את כל התפילות.

הנשמה נצרכת לכל האיברים הרוחניים, על מנת לפעול בעולם הגשמי עם הגוף. לכן מאוד חשוב לבנות כלים! למשל, היא נצרכת לפה. זה מקום של הכללות. זה כח ההתנגדות לקבלה, עד כמה שהוא יכול להחזיק זמן רב בסבלנות.

הפה זה העיר שבה יש מלך שנקרא שליט ומשגיח שזו הלשון. השיניים זה חומות העיר שמגנים עליה ביחד עם החניכיים. והשפתיים זה השער לעיר. בתוך העיר יש רוח שמנשב בתוכו. הרוח זו הכוונה, התנועה הפנימית.

למטה מזה, הוא עמוד הנורא הוא הצוואר, ששרשו למטה מהמדינה הנזכר, אמנם עולה ומתגלה למעלה מן החומות כי הוא נקשר עד הגולגולת, והיינו סוד הת"ת אשר הוא מתפשט למטה מתחת ג"ר שהוא הראש, ועולה ונקשר עד החכמה. ולכן הוא סובב המדינה וחומותיה, כי כן הת"ת כסוד הדעת עולה והכל תלוי בו כאשכול.

ובתוכו ב' בחינות נעלמות קנה וושט, והם מאורות יונקים מהאצילות עצמו דרך הפנימיות והתוכיות מסוד החיים הפנימיים, הימיני שהוא נמשך מנוחה בלי עמל ויגיעה הוא הקנה, שבו נחת רוח העליון מתנשב ורחמים וחסדים ושמו לא נתבאר, והשמאלי הוא הושט ושמו וה"ו, ובו נמשכו כל הגבורות וכל מיני האורות, הוא המתאווה למאכל ומשתה התחתונים.

ראד"פ:

זה שני סוגי אורות: אחד לקיום העולם, השני לשכלול העולם.

למטה מזה העמוד שה"ס הת"ת המתפשט מן הבינה, המתנהג בחסד ודין, יתפשט סוד הגוף, ובו ב' בחינות, הא' הוא חלל הגוף ונקרא מקום הפרץ, דהיינו סוד המעיים שבהם התאוות כולם, ושמו יהו"ה, ואמנם [בחינה הב'] סוד הגוף עצמו נקרא מקום המלוכה, ונחלק לב': מחציו ולמעלה נקרא אדירירון, כי שם התקשרות כל המאורות לעורר הבינה באדירות גדול, ושם קשר ויחוד כל המאורות, ומחציו ולמטה נקרא אלהי"ם שהוא בגבורות, מקום התפשטות המעיים מקום הפרץ. והנה שם הוי"ה הנזכר יתלבש תוך חלל הגוף, חציו כזה, י"ה אדירירון, וחציו ו"ה ושם אלהי"ם מקום הפרץ, שהוא שם ו"ה, וז"ש [שמות י"ז ט"ז] כי יד על כס י"ה, שהכסא אינו שלם שהוא שם אלהים הנזכר, ושמו אינו שלם דהיינו ו"ה המתלבש בתוכו, אך שם י"ה אין בו פגם.

ומלמטה למקום המלוכה הם ב' עמודים גדולים, בחינת התפשטות נצח והוד עד היסוד והמלכות והם בכלל. ולכן כללות ב' עמודים אלו נקראים בשמות יסוד ומלכות, שהם אחוזים זה בנצח וזה בהוד, יסוד נקרא שד"י בנצח ומלכות אֲדֹנָ"י בהוד.

ודע כי המרכבה הזו מתחלקת לד' בחינות, ד' פינות המרכבה העליונה, ומתוך זו המרכבה יתחיל סוד הריבוע להבחין, וישתרש במרכבה התחתונה להתפשט למטה, אמנם סוד ריבוע זה העליונה הוא בסוד אלו האיברים הנזכרים, כי יש בהם איבר שבחינתם לימין ויש לשמאל, ומאלו יש מסך לד' פינות המרכבה התחתונה אשר אבאר, שהם סוד ד' פינות בראש המדרגות שהוא באברי הראש, קודם בא מדריגת העיניים מפני שהיא תחתונה, לכן מתגלים בה ד' הנהגות מלמעלה, אמנם במרכבה זו העליונה הנעלמה לא נראתה מציאות ד' פינות אלו אלא מהמצח ולמטה, על כן מתוך התחתונה יוכר העליונה.

ואלו [הם] הד' פינותיה, הא'

פינות העיניים עם החוטם, הב׳ פינות המעמיד והמושך, שהוא תחת החוטם על הפה, הג׳ פינות הפה בעצמה, הד׳ צוואר הסומך לכל, ואלו הם סוד ד׳ פינות להתפשט משם ד׳ הנהגות לד׳ אותיות שבשם.

ולמעלה למרכבה זו הוא אדון אלהי כל הארץ, הוא ושמו אחד, שאין דמיון ותמונה לפניו, ורוכב על מרכבות הם ד׳ פינות הנזכרים, ובאלו ד׳ פינות נמצאו ס׳ חלונות, ה״ס ו״ק, וזיוום מתפשטים לחוץ, אלו הם כדמות האור החוזר המכה וחוזר אל מקורו, כעניין סוד קו המרה המתפשט וחוזר אל מקורו להתעלם שם.

פרק רביעי

ביאור שיעור קומת המלכות דבריאה

ועתה אבאר מרכבה התחתונה [המבואר בדף ל"ג טו"ב] של שם אֲדֹנָ"י, כל המאורות הנקראים מרכבה התחתונה כולם מוקפים אש חזק מאוד,

ראד"פ:

מרכבה: כשנחלק את האותיות של המילה הזו יוצא: רכב-מה, וזה מרמז על מי שנושא על עצמו את עולם האצילות, עולם מ"ה. כל תחתון נקרא רכב לעליון שלו. כי הוא תמיד נושא בתוך עצמו את הרצון של העליון, עוסק בו, ומבצע את פקודותיו. על זה כתוב שהמשכן היה נושא את הנושאים אותו.

וה"ס הגבורות החזקות המתפשטות מן הבינה ולמעלה,

ראד"פ:

כח הגבורות זה המסך. בבינה דבריאה עומד מסך דראש; בכל מדרגה מסך דראש עומד בבינה. אז אם זה מדבר על האור חוזר שהמדרגה עושה, אז התגברות על האור זה המסך.

וז"ס [דניאל ז' י'], נָגֵד וְנָפֵק מִן קֳדמוהי

ראד"פ:

קדמוהי - באופן כללי זה מזרח. אבל מכיוון שזה כתוב בקדם, יש כאן רמז על עולם א"ק, שזה רמז על הדינים שנמשכים על מלכות מצמצום א', בעולם א"ק. לכן, הנהר הזה מסובב את הגיהינום, ששם מזככים את הנשמות. הנשמות נכנסות לנהר דינור לפני שהם נכנסים לגן עדן וצריכים להסיר את כל מה שנשאר מהתפיסה הגשמית לגמרי. על מנת להיכנס לעולם הרוחני, לא ניתן להיכנס ישר לשם, כי יש משהו מן התפיסה הגשמית שהולכת אתו כמו בחלום,

שבן אדם כביכול יצא מהגוף, אבל עדיין רואה תמונות גשמיות, והתפיסה הגשמית ממשיכה לעבוד למרות שכבר יצא משם. על זה כתוב שיותר קל להוציא את עם ישראל ממצרים, מאשר להוציא את מצרים מעם ישראל. בבן אדם פרטי הגוף הוא פרעה; והוא רוצה לשחרר את הנשמה. הנשמה היא ישראל שרוצה לצאת מהגוף ולא יכולה. אז הקב"ה מוציא אותה כמו ביציאת מצרים: קודם למדבר, ולא יכולה לצאת ישר לעולם הרוח. הנשמה יוצאת מהגוף, אבל הגוף לא יוצא ממנה עדיין. וצריך זמן להזדכך, אפילו יוצא מהגוף והבין שיש רוחניות. אבל תפיסת הגוף עדיין לא יצאה מהאדם. וזמן ההזדככות הוא הכניסה לנהר דינור. ולנשמות שלא רוצות לעזוב את התפיסה הגשמית, חשות שהן נשרפות, כי זה נהר של אש. אצל הצדיקים להפך - הם שמחים להוריד את התפיסה הגשמית ולעלות גבוה יותר. ואז אפשר לקבל תורה.

לגיהנום נכנסים רק ל 12 חודשים. 12 זה מספר הכלים, וצריך לזכך את כל הכלים של המדרגה (מה שמעבר לטבע זה כבר 13, מה שמאחד את הכל באור של גמר התיקון).

ולכן ארכו אלף אלפים וכו' מצדה, שהוא בסוד אלפים, אך רחבה מצד ו"ק ולכן אינה אלא בסוד מאות, ולכן הוא ת"ר [מאות] אלף רחבו, ונקרא אלהים, והנה התפשטותו מן הגבורה שבאצילות,

ראד"פ:

חכמה נספרת באלפים, וחסדים, שזה מדרגת נשמה נספרים במאות. כשז"א עולה למדרגת א"א נספר כ-שש מאות אלף. זה מורה שבו מתגלה חכמה מלובשת בחסדים. שש מורה גם על מסך במדרגה, שעל ידו נוצר החדר הפנימי, או כלי שבו יש ששה כיוונים - חג"ת נה"י. ובעל ההשגה, שזה מלכות וקו אמצעי.

ועניין היותו סובב למרכבה (שם אלהי'ם שמתפשט מגבורות שבאצילות הוא הסיבה, הוא

מזיז ושולט על הכסא, עולם הבריאה).

הוא לצורך שמירת הכסא, ומתוך האש החזק הזה נראו ת"ר מאורות כנגר ו"ק, וכאשר מתעלים לקבל משורשם שבהעילות, אז מתחברים [מתחלקים] לד' חלקים, דהיינו השרשתם בתוך המרכבה העליונה, ד' פינות לתוך היכל העליון. שהרי ב' המרכבות נקראים ב' היכלות, מרכבה העליונה נקרא היכל פנימי, ומרכבה התחתונה נקרא היכל החיצון, כי פעולותיה ומאורותיה הם יותר נגלים, מפכי שהם בחינת הכסא למטה על החיות.

ראד"פ:

החיות זה המלאכים שנקראים חיות הקודש. הם נמצאים בעולם יצירה ונושאים את הכסא שעומד בעולם הבריאה. זה אומר שלכל אחד מהם יש חיסרון של העליון שלו. אחוריים דעליון זה פנים דתחתון.

והנה ד' פינות אלו העליונה אשר לה הם ד' הנהגות לד' בחינות כנודע, וכל אלו הד' מתייחדים במסיבות אחד ובמקום אחד, והמקום הזה הוא נקרא בית קיבול המאורות, פירוש כי כאשר הם מתאחדים לעלות שם, מתקבלים שם ומתאחדים שם אחדות גמורה, והוא נקרא מקום האל"ה הגדולה שהוא המלכות, והת"ת נקרא אלו"ן, והם ב' מרכבות, ושתיהם מתפשטות מהכתר.

ראד"פ:

לפעמים עץ החיים, שזה הת"ת, נקרא אלו"ן.

דהיינו, מהניקוד העשירי העליון מכל הי' נקודים [כמבואר להלן בפי"ג] ועליהם נאמר [ישעיה ו' י"ג] ועוד בה עשיריה, הוא הניקוד העשירי הכתר, אשר ממנו מתפשטים כאל"ה וכאלו"ן וכו,' והנה זה ההיכל החיצון, שבו גג וכותלים וקרקע, וכבר פירשנו לעיל [בפ"ב] עניינם, שהם ג"ר גג, וו"ק כותלים, וקרקע היא השביעית, והם אהי"ה הוי"ה אֲדֹנָ"י, וכ"ז בסוד זאת המרכבה התחתונה

דרך כלל ועתה אבאר פרטם.

דע כי הלא המאורות האלו יבחנו לו"ק, אשר סודם ימין ושמאל, פנים אחור, ראש וסוף.

ראד"פ:
כשהתחתון עולה לעליון הוא גורם להמשיך לו שפע חדש, כי מוסר לו את החסרון של עצמו.

וכל אחד השפע ופעולה ידוע משונה מחבירו, ויש בחינה המאחדת כל המאורות וההנהגות יחד, ה"ס מאור אחד הכולל כל המאורות ושורש לכולם, והוא ראשון לשפע הנשפע מן המרכבה העליונה מתוך השתרשה זאת התחתונה בהעליונה.

ראד"פ:
זה מורה על כלל שבכל השגה יש בעל השגה, השגה, ונותן ההשגה. אפשר להגיד שמקור המרכבה - זה נותן ההשגה. מרכבה עליונה - השגה. מרכבה תחתונה - בעל השגה. אבל יש אפשרויות נוספות להסתכל על ההתקשרות הזו.

ואח"כ המאור הזה מחלק שפע לשאר המאורות, ומאור הזה הוא מציאות הראש והשיער והגולגולת עד העיניים, דהיינו מצ"ח רא"ש קודקוד שיע"ר, וה"ס מאור אחד הכולל ד' מאורות הנזכרים, והם ד' פינות המרכבה.

ראד"פ:
אהי'ה אשר אהי'ה: מצח, קודקוד שיער - אלה הדברים העליונים ביותר שיש בראש.

ואח"כ מכאן יתפשטו כל שאר המאורות, וד' פינות אלו הם הנרמזים בפסוק [בראשית ב' י'] ומשם יפרד וכו', ואלו הד' פינות מתעלים עד התקשרם בשורשם.

אל מול זוהר מזהיר מהמרכבה העליונה, כדפירשתי לעיל [בפ"ג].

והנה לסוד ד' רבעיה ה"ס ד' מאורות לד' הנהגות, שכל הנהגה והנהגה אינה דומה לחברתה, דהיינו חג"ת דין רפה, וכל הנהגה והנהגה מצד עצמה היא מרובעת, שכך הוא הרכבת המאורות להיות כל אחד כלול מחבירו, ולא

זה בלבד כי גם כל שאר המאורות מתפשטים בסוד הריבוע, מפני כי סודה ועיקרה הם סוד הריבוע, ולכן כל התפשטות המאורות הם בסוד הריבוע.

ראד"פ:

כל המרכבות מורכבות מארבע בחינות, שמהוות קשר בין עליון לתחתון. כל אחד שיכול להרגיש את החיסרון של הזולת ולעלות תפילה לעליון, נקרא מרכבה. תמיד עולה הרכב של בחינות שהן ארבע: מחשבה, דמיון, הרגש ורצון. והם גם - אש, רוח, מים ועפר או: חכמה, בינה, ז"א ומלכות.

ובחינה הראשונה היא מאור הכולל כל ד' פינות המרכבה הוא שיער הראש, שה"ס התפשטות מקורו המוח, ובסוד שיער זה מאורות מתפשטים בלי מספר, ושיעור כל אחד ואחד מתפשט בסוד הריבוע לעצמו, ואלו הם ראשים לכל המאורות, ולהם שם ידוע ײַ.

ראד"פ:

זה שם המורה על מקור ההשגה, וממנו מתחילה התפילה. התחלת הפסוק: ה' מלך, ה' מלך, ה' ימלוך לעולם ועד. טוב לומר את הפסוק לפני התפילה, להתכוון עם מחשבה להמשיך את הקשר עם הבורא לתוך התפילה מהשורש; דווקא מהשורש הזה. להתחבר לאמונה שאין עוד מלבדו והוא נמצא בכל הזמנים. היה, הווה ויהיה. ובכל מקום שם נהיה הוא שם, יש רק בורא אחד. זו כוונת השם.

והטעם, כי הג' מקורות הם לשיער, והשיער נובע מאות יו"ד, מבאר מבוע הברכה והשלום והשמחה והששון, וג' יודי"ן אלו [ה"ס] ג' שמות יהו"ה יהו"ה יהו"ה, שהם מלך מלך ימלך, וה"ס ג' מוחין שמשם התפשטות השיער, ונקודתו עולה ל"ו שהם ו' ווי"ן, כי השיער בחינת ווי"ן כנודע.

הפינה הא' מביט לדרום, צד החסד והאהבה, וארכו ושיעורו הוא אלף ומאתיים ושמונים ושתי פרסאות, ממהלך החשמל, ונודע כי סוד הריבוע נקרא חשמל חיות

אש ממללות, והוא אלף מצד הבינה. ומאתים מצד החסד וגבורה, ושמונים מצד הת"ת, שהוא יאהדונה"י ח' אותיות שה"ס ו"ק, יושב אהלים, ב' יודי"ן למעלה ולמטה בינה ומלכות, ושתים מצד , נו"ה, וכל פרסה מאלו כפי עילויה כך ריבוי זיוה והדרה, והעליונה שבכולם היא המובחרת שבכולם, הנקשרת עד המציאות העליון לינק מן האצילות, וחוטי אהבה וחסד נמשכים שם, ואלו החוטין הם הנקודים הנמשכים מן המוח העליון, נתחלק, לת"ר אלף, יסוד הוא"ו מבוע נובע, היינו פינת הדרום, והם מגיבים על ישראל, שהם למנין ת"ר אלף רגלי,

ראד"פ:

זה אומר שהם עוברים דרך המסך של קו אמצעי ומקבלים חכמה בלשון חסדים.

וה"ס הוא"ו המושרשת ברום החסד העליון, וישראל מתקיימין בחסדיו יתברך, וזכות יעקוב מעמד השלום, והיינו שכ"ל השופ"ט, וה"ס בריח התיכון, ושמו אהי"ה, מאור המתפשט בתחילת המוח בגולגלתו, ומשם הוא נובע השיער הנזכר, כי דרך הגולגולת שהוא בינה משם נובע השיער, הוא נאות השלום להגין על ישראל' וזה נקרא נשר,

ראד"פ:

נשר זה קו אמצעי בו מתגלה האור; יש לו נוצות כמו השערות, שזה מרמז להמשכת האור מעליון לתחתון בצינורות מיוחדים, שנותנים שפע טוב, מבלי לעשות נזק.

כי השיער מכונה על הנשר כמ"ש [דניאל ד' ל'] דִּי שַׂעְרֵהּ כְּנִשְׁרִין רְבָה ומתייחס אל הבינה, כנשר יעיר קנו [דברים ל"ב י"א], אשר בזמן הגלות על גוזליו ירחף ומרחמת עליהם אח"כ, אבל בזמן הגאולה יפרוש כנפיו יקחהו, והוא בריח התיכון נשר, לפי שנקרא שלום, כי הוא עומד בין הארי והשור,

ראד"פ:

אריה - קו ימין של המרכבה.
שור - קו שמאל.

והנה סוד הראש דהיינו

הקדקוד, וממנה יוצאים ומתפשטים כמה מבועים, והנה החכמה הוא שם ייי הנזכר, והוא בתוך הבינה הנקראת אהי"ה.

ראד"פ:

השם ייי צריך לכוון אותנו שנמשיך אור לשלושה זמנים: היה, הוה ויהיה. והם הופכים להיות מקור אחד של האור, כמו מבוע של שפע שבו התודעה מכריזה שהבורא הוא המלך. לקבל אור בשלושה זמנים שונים, זה אומר ליצור פרצוף: ראש - רואה את כל האור כמו השגה עתידית. תוך - זה מצב ההווה, מה שניתן לקבל כרגע בכלי שנבנה. סוף - הסיום של המדרגה שקשור לעבר, הקשר עם ההשגות שהיו פעם. והם כרגע לא מאירים כאור המתלבש בכלי. הם יכולים להאיר בצורת רשימות. הם יכולים להיות סיבה להמשכת האור, כי תמיד מושכים לי את הזיכרון ואז האור מגיע בהתחלה בצורת אור מקיף, בראש, יש את כל אור אינסוף. ואחר כך הוא נכנס בצורה של אור פנימי לתוך המדרגה, ששם הכלי - עד כמה שהוא הצליח לבנות, כך יכנס האור.

פינה הב' שמו אלהים, והיא הפינה הב' בריבוע וראש אל הימין. כי שם אריה ליצחק, שה"ס הגבורה הנכללת בחסד, כי כן אריה עולה גבורה, ושם אריה הוא שם ע"כ מצד אחד וגבורה רי"ו מצד אחד.

ראד"פ:

זה מרמז שיש שם שני הפכים: גבורה וחסד.

וארכו ת"ע פרסאות שהם כסוד הת"ת, שם בן ד'; ת' פרסאות, ומצד המלכות שבעים שהיא בת שבע, וז' שבילים נמצאו בה, ולכן כל פרסה נחלקת לז' חלקים: הא' נקרא סוכו"ת, צל השכינה המסכך כסוכה.

ראד"פ:

הצל נותן אפשרות לקבל אור מבלי להסתנוור; זה צל האמונה שבו הקשר עם הבורא חשוב יותר ממה שהוא נותן לנו. זה אור הבינה אור חסדים, שבלעדיו לא ניתן לקבל אור חכמה.

ב' רעמס"ס, מקום הגבורה, אל הר"ע ומס"ס בדיניה.

ראד"פ:
כשמתייגעים אז קו שמאל, גבורה, מתחיל לפעול וזה גורם לבן אדם לגאווה. וזה הרע שמנתק אותו מהבורא. רעמס"ס - סוס רם ונישא, מורה על גאווה.

הג' אית"ם, שם מקום הדין הקשה, ולכן צריך האדם להיות איש תם וחזק באמונתו.

ראד"פ:
קטנות המדרגה, וזה בסיסי בעבודת השם. כל הזמן להחזיק את עצמנו ביראה ולהאמין שהכל זה מתנות מה' בלי שום זכות מצידנו. זה מה שמתקן את הגבורה הרעה, הגאווה.

הד' בע"ל צפו"ן, כי שם כח היצה"ר הנקרא צפוני [סוכה נ"ב א'], ושם נשרשו החיצונים כגבורה.

ראד"פ:
גבורה זה התעוררות הרצון הגדול שדורש אור ג"ר, ורוצה לרכוש אותו ולהרגיש בעל הבית עליו. צפון צריך להביא יראה, אז הוא יתן רוח הקודש. במצב אחר, הוא מביא לשבירת הכלים.

הה' פ"י החירו"ת מקום ממוסך, כי כשהוא סתום בדינו, אין חירות לישראל, וכאשר נפתח יש חירות. ושם עומד יצחק מתחנן על בניו, וה"ס קשר הגבורה בבינה ויצחק נקשר באלו.

ראד"פ:
גבורה מתוקנת זה בחינת יצחק. ששכב על המזבח. זה אומר למסור את כל כולו לבורא ולמען הבורא. כך גבורה הופכת להיות בינה בגדלות, וניתן להשיג אור חכמה. לכן השם יצחק מורה על צחוק שיהיה בעתיד; כי השגת אור חכמה נקראת צחוק. כי היא באה דרך היפוך מקו שמאל לקו ימין.

שם הו' מגדו"ל, שם ראו ישראל היד הגדולה והשיגו כל מעלתם.

ראד"פ:
היד הרמה שמורה על קו אמצעי, ויש שלוש ידיים: היד

הגדולה - חסד. היד החזקה - גבורה; היד הרמה - ת"ת. בלשון אחר, עם כח העליון, שזה בחינת קו אמצעי, הקב"ה הוציא אותנו ממצרים.

הז' חכמה, הנקרא י"ם סו"ף [טו], וז"ש [שמות י"ד ב'] בין מגדול ובין הים, הם בינה וחכמה. ים החכמה,

ראד"פ:

אור גדול. בים זה אפשר לעבור רק דרך היבשה; כשהמים קופאים ועומדים משני הצדדים, כמו ביציאת מצרים. זה נקרא קו אמצעי. מי שמתנהג כמו מצרים ורודף אחרי אור הג"ר טובע בים הזה ומקבל עונש על החטא של משיכת האור רק על עצמו.

ופינה הב' הזאת הנקרא אריה קטן היונק מן אריה הגדול. וכאשר הוא מתאמץ מן האצילות נאמר [עמוס ג' ח] אריה שאג מי לא יירא.

ראד"פ:

אריה זה מסך גבורה של המדרגה. שואג - זה רצון חזק וגדול שרוצה להשיג רוחניות וממשיך אור. אבל כל המשכות האור פה לא בשביל לקבל אותו, אלא כדי לעשות כלים ולקבל השתוקקות לעבודת ה'. ולכן נקרא - גבורה. והוא שונה מהכלב, שרוצה לקבל בשביל התענוג ולא בשביל בניית הכלי.

יצחק הופך מגבורה לבינה. עשו מקבל גאווה ממשיכת אורות ג"ר.

הפינה הג' הוא פינת שמאל הראש מקום הדין הקשה, והוא מקום הגבורה מצד עצמה וקושיה, ושיעורה ע' אלף פרסאות, כנגד משך הגבורה מן הבינה בעלת הע', ז' מידות המתגברות בפרסאות ממהלך החשמ"ל, דהיינו סוד הריבוע כדפירשתי,

ראד"פ:

לכל מדרגה או מקום שם נעשתה עבודה יש ריבוע כוחות; מחשבה, דמיון הרגש ורצון. ובהם עובדים בקווים. ובכל קו וכל צד כמו שמדברים על צדדים של המרכבה, דרום, צפון מזרח ומערב - יש ריבוע כוחות.

כל פינה כוללת בתוכה שלושה קווים, וכך אנו מקבלים שנים-עשר גבולי אלכסון או מסכים של קו אמצעי במדרגה או במרכבה. ובזכותם נוצר מרחב של החדר הפנימי, או הכלי, שלשם יכול להתלבש אור. זה שייך גם לשתים עשרה אותיות של שם הוי'ה, ועליו נלמד בהמשך.

ונחלק לב' ממשלות הם ב' קרני החיה הנקרא שור אשר כאן מקומה, ושם בקרני השור הושרשו כוחות חשמ"ל, שהם תיקוני המשפט צורך קיום הדינין. ומשם מתפשטין אל מקומן להשתלח כשליחות עליון. דהיינו הזמנת החיצונים להנהגתם. ונקרא מקום זה קָדֵשׁ ברנע, מקום גבורת גאות הדין החזק.

ראד"פ:

קדש ברנע - אפשר לתרגם כקדושה שיוצאת החוצה. קדש בר-נע. בר זה החוצה. נע - נע החוצה. זה אומר שהאור מתגלה יחד עם אור החכמה באים דינים שמבריחים את החכמה החיצונית. ופה בודקים - מי הוא בקדושה ומי בטומאה? מי שמקבל את הדין באהבה, הוא צדיק. ומי שבורח מהדין, זה רשע.

קו שמאל - נקרא שור, ויש בו שני חסרונות. הוא מוליד גוף זוהר של קדושה שנקרא חש"מל. ושתי הקרניים שלו מרמזות על עבודה בקווים ומעבר בין קו לקו ממצב של חש למצב של מל. וזה מצב שיש בו תנועה מתמדת מהמשכת האור לביטול עצמי.

הפינה הד' מקום (הזו) [הזיו] וכו', והוא מדת המלכות, ודרך כלל התפשטות הגבורות והמאורות כולם, ששת אלפים שנה שהם ששה קצוות, ואחר כך הדין מתעכל והחכמה מתאמצת, ואז הוא הז' שאמרו [בסנהדרין צ"ז ע"א] וחד חרוב, מצד הקצוות והדינין, ויזדכך אז בזיו החכמה.

ראד"פ:

ששת אלפים זה זמן התיקון ואלף השביעי זה גמר התיקון, שם נקבל את התוצאה הסופית. לכן שם יהיה הכל בדין, כי לא יהיה ניתן לשנות

כלום. הבחירה תעלם, וכולם ידעו שהקב"ה עשה עושה ויעשה לכל המעשים.

ועוד פירש בעל הספר הזה בהקדמה [דף ג' טו"ד], כי אמרו על השם הגדול יהו"ה, שבשעת יצירה נתפשט מהאצילות וירד מאהלו ו' אלפים שנה, דהיינו התפשטות המרכבה הזאת, שהוא מרכבת הדינין קשין והגבורות כדפירשתי, אמר הקב"ה: ו' אלפים שנה יתקיים העולם בצדקות וברשעות, דהיינו היצה"ר, ואח"כ אבדה הרשעה ונגברה החכמה, וכאשר סיים מלירד וגמר התפשטות מרכבה ומדרגותיה, חזר עוד למעלה, לעלות ממטה למעלה, כדרך כל המאורות כדפירשתי לעיל, [בפ"ג] ועלה מהלך אלף שנים בדרך מתנה,

ראד"פ:

דרך מתנה - אחרי שנעשתה העבודה, כשיורדים לעולם נפרד מאצילות, מחזירים את האור למקור ועושים נהפוך הוא, מהפך - כדי להשיג שהכל נעשה ומקובל בצורה של מתנה מהבורא, ואין שום קשר למאמצים שאנחנו עשינו. חשוב לדעת - כי מי שלא יעשה את זה ייפול לגאווה ולא יוכל להגיע להשגה איכותית של אור יחידה.

כזכר מקום זה בעין חצור תמר ג' בניקוד הב' באות יו"ד [להלן בפי"ד], ושם מקום האהבה והחסד והשלום, מקום קשר המאורות כולם והתיחדותם, ושם נתפשט כחו למזרח ולמערב ולדרום, ונקרא אהו"ה, והנה פירושו [להלן בפי"ד], כי ה"ס יו"ד שבניקוד הב' שהוא החכמה, אשר זה ישלוט בכאלף ז' כנזכר, ושם מנוחה נפלאה, ואז הוא סוד שבת, קשר המלכות בהת"ת, והת"ת בבינה, דהיינו מלת שב"ת,

ראד"פ:

שב"ת אותיות בש"ת. השגה של גמר התיקון מלווה בבושה. האדם מרגיש שהבורא אוהב אותו בכל הדברים היומיומיים הגשמיים שהוא פעל. וכך הוא משיג שכל החטאים שלו, הזדונות הופכים לזכויות. זה מעורר

יראה גדולה שנקראת - יראת ה'. זה יראה של ה' יתברך בעצמו ובכבודו. וכן גם מדרגות גמר התיקון נקראים: איש בושת. ניתן לקרוא אצל ר' בנימין סינקובסקי ביומן.

ואז עולם הבא יוצא ממקומו להתפשט, דהיינו סוד הכסא והנהגת הבריאה בעולם, וגם המלאכים שה"ס היצירה, גלויים לבני אדם ואינם חשובים כ"כ לפני בני אדם, וזה כמו שהיה קודם שחטא אדם הראשון, וטעם הדבר מפני רוב השמחה וחכמה, ה"ס בינה עם חכמה, מצוייה בעולם. וכאשר המאור הגדול הזה נסע ממקומו ועלה אל המגדל הצופה פני דמשק, הוא סוד החוטם העליון הנקרא דמשק.

ראד"פ:

דמשק היא עיר הבירה של סוריה שלפני זה היה בבל. סוריה זה חב"ד דעשייה, וכשיש עלייה בעולמות, היא יכולה להיות במלכות דבריאה. ובזמן הזה הבריאה מתעלה לאצילות. [ניתן לקרוא על זה בחלק שש-עשרה, בבית שערי הכוונות/ בעל הסולם. שם מדבר בעל הסולם על סוריה ועל המדינות והקשר שלהן לעולמות] סוריה זה מקום שיש שם קליפות. ולכאורה היא יוצאת למעלה מישראל, כי ישראל זה עולם יצירה.

דולה ומשקה בשני צינורותיו כדפירשתי לעיל' שם נתעכב אלף שנה של מהלך, ואמר וכו,' עוד היה עולה עד שעלה למדריגה העשירית, [מלכות דאצילות, השכינה] ושם נדבק באצילות, וכסה עליו כבוד עליון ושם נתעלם.

ונחזור אל סוד ד' פינות המרכבה התחתונה, אשר למטה מהם עומד הרקיע הפרוס לפני המלך, הוא סוד מצח העליון בחינת הבינה, ולכן אורכה ורחבה שוין . שהם חמשים פרסה על חמשים פרסה. סוד הבינה חמשים על חמשים, נ' שערי בינה, והיא מבדלת בין ד' פינות אלו העליונות שה"ס חב"ד, בסוד ג' מוחין וגולגולת, לשאר האברים המתפשטים למטה, והיא מסך המעלים המוח

העליון והחכמה שלא תתפשט למטה אלא באמצעותם, ולכן אין צינור ושיער במצח הזה לעבור החכמה לצד חוץ, כדי שלא תתגלה החכמה, אמנם הוא מתפשט ע״י פרגוד הזה ודרך בה מאירה אל התחתונים. ושם הפרוכת הזה הְהָהִ וזה נקרא מגן ישראל ומגן אברהם,

ראד״פ:

מגן אברהם - מסך שמכסה את ג״ר דחכמה ועושה חפץ חסד, או קו אמצעי - הְהָהִ.

ותחת רקיע זה ב׳ העינים דפוס המרכבה העליונה ושיעור קומתם. כי הכל ה״ס המרכבה מועתקה מלמעלה למטה, ומתוך העליונה תדע זו התחתונה.

ראד״פ:

לפי הכח שהתחתון מוכן לעשות למען העליון, הוא גורם לזיווג בעליונים. ושם למעלה יוצא או״ח על החיסרון, שהתחתון עלה. זה נקרא - נחתם. ולפי הכח שיש בעליון האור נקלט ומתפשט לתחתון, שנקרא - נחתם, או תולדה של האור. כי את עצם האור מקבל העליון, והתחתון מקבל לפי הכלים שיש בו. לכן עליה לעליון נקראת עליה למצח, כי שם יש מסך שעושה זיווג ולאחר מכן מתפשט האור לכלים של המרכבה התחתונה.

פרק חמישי

ביאור ההבדל שבין שיעור קומתם דבינה ת"ת ומלכות, והנהגתם בבריאה, לבין שיעור קומתו של החכמה והנהגתו בבריאה

הנה כבר פירשתי, היות ג' מיני שיעור קומה דבריאה, והם אהי"ה הוי"ה אדנ"י, והם כנגד ג' אותיות הו"ה שבשם. עוד יש שיעור קומה גדולה מכולם ועיקרית, והיא שיעור קומת החכמה [המבואר בדרך הא' דף ה' טו"א], שהיא אות יו"ד ראשונה שבשם, וכמו שיש ד' קומות בד' אותיות הוי"ה באצילות. כן יש הוי"ה בבריאה ובה ד' קומות הנזכרים. והוא שם הוי"ה המתפשט מאצילות לבריאה. להתנהג הנהגות הכסא. וכבר פירשתי [בפ"ג] סוד שם הוי"ה בניקודו והנהגותיו בכסא, ובסוד יו"ד דשם הוי"ה הנזכר ישב בחכמה בראש מרומים, נמצא כי ד' אותיות הוי"ה הנזכרים נחלקים לד' חלקים [המבואר בהקדמה דף ג' טו"ג] אות י' נקרא חלק האהבה, ה' חלק השלום, כי בעלות הספירה אל הבינה נשלמו כולם, ו' חלק הגבורה בסוד ו"ק שהם דיני ז"א ה' חלק היראה הוא המלכות.

ראד"פ:

יש 4 בחינות בנפש האדם:

י'- אהבה, אחדות, חזרה לשורש

ה' - הראשונה שבשם, שלום, כי פה הבריאה עושה שלום לבורא, היא רוכשת השוואת הצורה.

ו' - מסך, שעושה את כוח ההתגברות והוא יכול לעשות חשבון ולקבל את מגוון הרגשות

ה' - האחרונה שבשם - יראה, מקום שמושך את האור אולם לא רוצה לקבל אותו בצורה האנוכית

ולד' הנהגות אלו נמצאות ד' שמות, והם ענפים לשם הוי"ה הנזכר. כי צד חלק האהבה שהוא אחדות כל המאורות, כי בהיותם שם אז כולם מיוחדים ואוהבים זה לזה שמו כוז"ו חילוף הוי"ה, והוא בגי' ה' אחד, וגם אהבה בגי' אחד. הרי ששם כוז"ו חילוף הוי"ה עם גי' של אהבה ה' אחד. ואז נקרא אהבה כנזכר, כי אין אהבה אלא בייחוד המאורות כולם ביחד בהיותם בחכמה.

ראד"פ:

כוז"ו - כותבים אותו גם במזוזה, מצד השני של שם הו"יה, שזה מרמז שגם אחוריים (זמן ההסתרה) אנחנו מחשיבים ומאמינים שגם זה אהבת הבורא. השם אחד - אין שום רע בעולם.

חלק השלום נקרא מצפ"ץ, וגם הוא בחילוף הוי"ה באתב"ש בגי' ש' של שלום, כי אלפא ביתא זו יש בה עליה וירידה, להשלים לכאן ולכאן בסוד שלום.

ראד"פ:

מצפ"ץ - מגיעים לשם הזה ע"י שיטת אתב"ש, כאשר מחליפים את האותיות: במקום א - ת, במקום ב-ש וכד'

חלק הגבורה נקרא אנג"ץ, וכל שם מאלו כולל ד' אותיות, וד' שמות יוצאים מד' אותיות שם זה כאשר נבאר בע"ה והם לד' פינות הכסא צפון מזרח מערב דרום כסדר הזה, כי באות וא"ו של שם יתפזרו ויסתעפו הנהגות כמה ראשים.

חלק היראה תגע"ץ ה' אחרונה שבשם, וד' חלקים שהם הנהגות הוי"ה בבריאה, הניקוד ביו"ד נקודות, [כמבואר להלן בפרק י"ב והלאה].

כנודע יש בבריאה ד' מאורות, העולות לקבל מד' הנזכרים, וסימנם זכר"י: זהדריא"ל, מקבל מחלק האהבה, כפרידיהוא מחלק היראה, ויש בו ט' אותיות לפי שמקבל מט' ספירות שעליו כי הוא בסוד המלכות, יראה העשירית רידרירון, מקבל מחלק השלום. יהדריאל, מחלק הגבורה. ואלו הד' מאורות, מקבלים מד' חלקים

הנזכרים, המכוונים מד' אותיות יהו"ה, הנקוד ביו"ד ניקודים הנז"ל, והם מקבלים ההנהגות להשפיע למטה, ואותם הד' אותיות הנזכרים ה"ס ד' פינות המרכבה, והם ד' עמודי כסא והכל ענין אחד.

ראד"פ:

שם זכר"י מורה על החיבור של כל הכוחות שבשם "מרכבה", כדי להשפיע לתחתונים.

שם הזה מורה על עצם עולם הבריאה והראש שלו קשור לעולם האצילות ומקבל ממנו.

מאצילות מתפשט השם שמי, שזה המלכות שמתפשטת כדי להשפיע לתחתונים וכל בחינה שבה תתגלה בהתאם לצורה של הכלי של התחתון.

כלי של ראש המדרגה - שרפים

כלי של תוך המדרגה - חיות הקודש

כלי של סוף המדרגה -אופנים

והנה זכר"י ה"ס ד' אותיות הוי"ה הנזכרים והוא הנהגת השם הבריאה ואמנם שמ"י [המבואר שם דף ב' טו"ג], הוא סוד הנהגה התחתונה שהמלכות מתנהגת לתתא, ג' הנהגות בעולם הנפרדים ע"י ג' כיתות שרפים חיות ואופנים שראשם הם שמעא"ל, ראש לשרפים, מטטרו"ן ראש לחיות, יהוא"ל ראש לאופנים, והם ר"ת שמ"י, וז"ש [שמות ג' ט"ו] זה שמי לעלם, זה שמי להתעלם ולהסתר ההנהגה ולהתלבש מן הכסא ולמטה.

ראד"פ:

אלו ג' הממונים, שרים על כל המלאכים, מייצגים את עולם האצילות מתחת לפרסה.

ואלו הד' הנהגות ה"ס ד' הנהרות [המבואר שם דף ד' טו"ב], הנרמזות בפסוק [בראשית ב' י'] ונהר יוצא מעדן וכו', כי הנהר הוא שם הוי"ה, ויצא מעדן הוא האצילות, ויוצא בי' נקודים כנזכר, ומגיע אל הבריאה, כדי להשקות אח"כ את הגן הוא עולם היצירה הנקרא גן. ולכך משם יפרד פירוש מן הבריאה, והיה לד' ראשים הם ד' הנהגות כנזכר שהיו ד' אותיות הוי"ה, ונעשו ד' ראשים הם ד' שמות כנזכר.

ראד"פ:
אצילות מתפשטת בשם היו"ה לתוך עולם הבריאה ומתחלקת ל - 4 ראשים כדי להשפיע לעולם היצירה.
ככה אח"פ של מלכות דאצילות עם 9 ספירות התחתונות שלה נמצאת בעולם הבריאה.

פישו"ן הוא חלק הגבורה, וז"ש [שם ב' י"א] אשר שם הזהב, וממנו נפיק נהר דינור סיגי הזהב, ועל ראש הרשעים יחול. וגם ממנו נהנים הצדיקים, וז"ש וזהב הארץ ההיא טוב, ונקרא ראש כי הוא מאחד כל הראשים, וכולם מזדווגים בו, ומזיווג זה נהנים הצדיקים, ושמו בהעלם יו"ה והוא בגי' אהי"ה, מפני כי שם זה של הוי"ה הניקוד כנזכר הוא עובר תוך שם אהי"ה ומקבל ממנו כנודע בהקדמת הספר [דף ב' טו"ד], ולכן שוב פעם שנית עולה שם זה, והנהר הזה עולה בשם אהי"ה ומקבל הנהגתו משם.

ראד"פ:
פישו"ן - זה ז"א, התפשטות ב' של האור.

דינור - זה הנהר של מים בצורה של אש, אשר מזכך את האדם לפני שהוא נכנס לעולם הרוחני.

כאשר בן אדם נכנס לרוחניות ויוצא משליטת הגוף, שנקרא פרעה. זה נקרא יציאת מצרים פרטית. אי אפשר לצאת מהגוף ישר כיון שישנם חלקים שאי אפשר לזכך אותם מתפיסת הגוף. על זה נאמר - יותר קל להוציא את ישראל ממצרים, מאשר להוציא את ישראל ממצרים.

וזה דומה לחלום - כאשר בן אדם כבר יצא מהגוף, אבל עדיין רואה את התמונות הגשמיות בצורת חלום. כדי שהוא ייכנס לגן עדן, ששם מקבלים השגות רוחניות - צריך להזדכך, לזה עוזר נהר דינור.

צדיקים בשמחה נכנסים לשם ומורידים את התודעה הגשמית.

רשעים סובלים מזה, כי קשה להם לעזוב את תפיסתם הגשמית.

גיחון הוא גבורה קשה מאוד,

ראינו כפישון הממוזג רע לרשעים וטוב לצדיקים, ולכן סובב ארץ כוש, והוא מחלק גבורות לכל המאורות, ושמו אלהי"ם, ואלמלא שם יה שבתוך שם זה של אלהי"ם, היה נחרב העולם ע"י דינין.

ראד"פ:
זאת בחינת מלכות - הסתלקות ב' של האור ונקרא כלי שלם.

גיחון - מלשון לנגוח, כמו שור שמורה על כוח, על הגבורה שלו. זה מורה גם על שני קווים שהם מתווכים זה עם זה ומהם אחר כך נוצר הקו האמצעי. זה קשור גם לשם שלום, ששם מקבלים את השלום בקו האמצעי ביסוד.

חדקל הולך קדמת אשור והאושר, כי כולו קדש קדשים וכולו מחמדים, כי כל המאורות חפצים להידבק ומזדווגים בו, והוא מפצה על כולן, וכולן מתעלמין בו, ושמו יה"ו כסדר ואינו הפוך, להראות על יפיו ונעימותיו.

ראד"פ:
חדקל זה חוכמה - התפשטות כללית של האור, התפשטות א' והיא שייכת לג"ר דבריאה שהיא נקראת קודש הקודשים.

והד' הוא פרת כי כל המאורות פרים ורבים ממנו ושמו בחכמה יה"ה.

ראד"פ:
שם יה"ה - הכוונה ליסוד שבהוד

וסדר ד' נהרות אלו הם ו"ה י"ה, וזהו מ"ש והי"ה וד' ראשים שהם גבור"ה, ירא"ה, אהב"ה, שלו"ם.

ראד"פ:
פרת זאת בינה, שנקראת הסתלקות א' ושורש של הכלי. השם מרמז על יוסף, כמו שכתוב "בן פורת יוסף" וגם על - מהיסוד יוצא אור חכמה. כך האור מאיר ומתפשט ומסתלק, כמו שלהבת אש. שם יהו"ה זה בחינת כלים הנקראים אותיות והאותיות הללו נוצרו ע"י תהליך של יציאת האור מהמדרגה. ניצוצות מחיים את הכלים והם נקראים - רשומות מן העבר ובכך הכלי שאין בו אור נקרא חיי, שזה כלי שיש בו הניצוץ.

והנה החכמה [המבואר בדרך הא' שם], שהוא הנהגה הראשונה יו"ד שרשם הניקוד כנזכר, ה"ס העומדת בראש המצפה עומדת לנס עמים, ולהראות לכל אולי יתאוו לחסות בצילה ולאכול מטעמיה, ואמנם זו ההנהגה הא' יש בה כמה בחינות, הראשונה הקוצה של יו"ד מבטת למעלה למעלה, אשר בו הנשמות צופות לראות בזיוו, והיא משיבת הנפשות לאיתנים, כי אור החכמה מצחצחת הנפשות ומעדנם ומחדשם, והוא מתגאה על כל הנהגות ועל כל מאורות הכסא.

והנה החכמה פונה אל ג' דרכים, והם ג' בחינות שהתחלנו לבארם, השרפים והחשמלים מתייראים לבל יקרבו אליה מרוב עילויה ודקותה, והנה יש בה ב' הפכים, גלוי ונעלם, פירוש כי אין דבר בעולם נגלה כמו חכמתו יתברך. כי אין דבר נעשה אלא בחכמה כמ"ש [תהלים ק"ד כ"ד] כולם בחכמה עשית, והנעלם הוא, כי הרי השרפים העליונים שאימתם מוטל על כל הנבראים רוצים לעלות שם, ואינם יכולים להכיר כלל ושואלים איה מקום כבודו, באופן שהוא תכלית הגילוי ותכלית העלם, וז"ש כבודו מלא עולם הרי הגילוי, ומשרתיו שואלים איה מקום כבודו הרי הנעלם, כי בה נאמר [איוב כ"ח כ"א] ונעלמה מעיני כל חי.

פרק שִׁשִּׁי

ביאור הנהגת החכמה ובריאה

ונחזור לענייננו, כי החכמה רמוזה בקוצו של יו"ד, נתנה פניה להתפשט ולהגלות בל"ב דרכים, הם ל"ב אלוהים דמעשה בראשית, כל האותיות שיש מאלוהים עד אלוהים נקרא דרך ראשון וכוללים כל התורה, ולכן ב' [הוא אות ראשונה מתיבת] בראשית, ל' [הוא אות אחרונה מפסוק] לעיני כל ישראל, הוא ל"ב, ואלו הל"ב דרכים הם סובבים את החכמה ושומרים משמרתה, והם עושים כל הדברים הן לטוב והן לרע, הן להמית הן לחיות, ומפלאי החכמה כי אפילו שמועא"ל ראש השרפים המעלה התפילה, כאשר הגיע שם עם התפילה אינו נחשב לכלום, ואינו יכול לראות רק מעשה הדגל שעל החדר דהיינו קצה ההנהגה. והנה כאשר השרף הזה מעלה אליה תפילות ישראל, גם היא מעוררת שירים ותשבחות לפני מלכו העליון לעורר השפעה עליונה, והשרפים ההם שומעים השיר ההוא כשעולה ממנה, כלול מהעשיה ויצירה והבריאה, ועולה אל האצילות הנקרא מלכה.

ראד"פ:

המלכה זה השכינה - היא מעלה את כל כל אלו שמעלים אותה. כמו המשכן שהיה נושא את מי שנושא אותו. המלאכים מעלים אותה. 32 דרכים זה עבודה שבלב. החכמה זה האור האלוהי' שמתגלה רק לאלו שיש להם לב. לאלו שרוצים להתחבר לרוחניות עם כל הלב והנשמה. ועבודה זו נקראת - מעשה בראשית. בשביל אלו שרוצים לבטל את עצמם בשעה שהקב"ה מתגלה. ואז כשעולים למקום הזה עם תפילה מרגישים חשיבות של העליון, ומעלים לו שבח

הודיה ושירה. כי מרגישים את עצמם לשום דבר, לכלום - שהוא עושה הכל.

והנה עשר מאורות הם בחכמה, ועם ל"ב דרכים ונתיבותיה השומרים אותה הרי מ"ב, והנה השרפים הם בעלי שש כנפיים, והם ז' שרפים יש להם מ"ב כנפיים, וכל ז' שרפים אלו הם תחת השרף שמועא"ל, והם סוד ז' שמות מ"ב. ותחתם מ"ב שרפים כנגד מ"ב אותיות שם זה, ותחת מ"ב אלו יש רבי רבבות מחנות שרפים, וכולם שומרים ל"ב דרכי החכמה הנזכרים.

ראד"פ:

השרפים יוצאים משם מ"ב - 42 אותיות של שם אנא בכח - שזה מצביע על הגדלות של המדרגה, והתעוררות של הרצון הגדול לעלות למעלה. וזה מגיע ע"י אור ע"ב ס"ג - שמביא למדרגה גדלות מצד הכלים. ראש השרפים, שמועא"ל משגיח על שבעה שרפים גדולים, ומכל אחד מהם יוצאים עוד ששה שרפים - כמו שש כנפיים שיש בכל שרף ושרף. אז לכל אחד מהשבע יש שש כנפיים - והשרפים הקטנים יותר נחשבים לכנפיים לשרפים הגדולים.

אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה וכו'

פרדס רימונים - הרמ"ק, מכל אות מהתפילה הזו יוצא שרף - ויש 42 שרפים. אפשר להשתמש בזה במדיטציה כדי לעורר את הרצון הגדול, להיות גדול ברוחניות. להמשיך גבורה, להמשיך ע"ב ס"ג. המלאכים זה כמו כלים. השרפים האלה הם כלים גדולים של בינה.

בכל מקום שנרצה לעלות נצטרך להיות גדולים - כי הקטן אין לו רצון. צריך התעוררות הרצון להיות גדול - להרים את האח"פ. אסור באופן כללי להשתמש באח"פ כדי לא להמשיך אור לעצמנו. אבל אם רוצים אורות גדולים צריך לעורר רצון גדול, צריך לעורר אור ע"ס ס"ג שיתן לנו את הגדלות - אבל יחד עם זה להתכוון שזה יהיה באח"פ דעליה. זה מה שהשרפים

עושים. מעלים אותנו. הם הכלים של השכינה, שמעלה את אלו שמעלים אותה.

ואלו שמות המלאכים היוצאים משם מ"ב:

אַדִיר-יָרֹץ וְאִירִירֹץ גְּבִירִירוֹן
יְגָוְיָה טִילַמְיָה צְטַנְיָה קְדַמְיָה
רְגַרְיָה אַרִירְיָה שְׁנַיָה תְלַתְיָה
נַעַרְיָה נִשְׁמַרְיָה גַעַרְיָה דַעַרְיָה
יַעַלְיָה כַּסְיָה שְׁנִינְיָה בַּעַלְיָה
טוֹרַרְיָה רַמְיָה צַבִיָה תְחַבְיָה
גַלְגַלְיָה חִינַנְיָה כַּתַקְיָה
בַּבְחַבְיָה טַוָאוֹיָה נְטַנְיָה עַמַמְיָה
יַעַלְשַׁרְיָה גוֹרְרְיָה לְמִימַרְיָה
פְּקוֹרְקַרְיָה זַרְיָה כְּמַלְיָה שַׁטְ-
עוֹדַיָה קְדוֹשְׁיָה וְחַעַלְלְיָה צַדְיָה
יִטַרְרְיָה תַמְטֵלְיָה

ייחודים על שם הקדוש מ"ב

ייחודים על שם הבורא, בעל 42 אותיות, שיוצא משמות המלאכים של התפילה "אנא בכוח":

אָנָא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא
נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדְךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם
בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם
חֲסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ
יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ
שַׁוְעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד

אנו מבקשים שאהבתו האינסופית של הבורא תתגלה דרך הכוחות האלה, שמאפשרים לממש, להגן ולפעול ללא רבב למען כל הבריאה. אנו מבקשים בשם בן 42 האותיות של הבורא ובאמצעות השרפים שנוצרו להגן עלינו מכל סוגי הגאווה והאגואיזם, להעניק לנו כוח בלתי ניתן לערעור לפעול, תוך גילוי רצונו העליון.

השרפים המגנים עלינו, עוזרים לנו להירגע ולהידבק במציאות הבורא יתברך.

אַדִיר-יָרֹץ וְאִירִירֹץ גְּבִירִירוֹן
יְגָוְיָה טִילַמְיָה צְטַנְיָה קְדַמְיָה
רְגַרְיָה אַרִירְיָה שְׁנַיָה תְלַתְיָה
נַעַרְיָה נִשְׁמַרְיָה גַעַרְיָה דַעַרְיָה

יַעֲלְיָה כַּסְיָה שְׁנִיֹנְיָה בֹּעֲלְיָה טוֹרַרְיָה רַמְיָה צַצִיָה תְּחַבְיָה גַלְגַלְיָה חִינַנְיָה כַּתַקְיָה בַּבְחַבְיָה טַוַאוֹיָה נְטַנְיָה עֲמַמְיָה יַעַלְשְׁרַיָה גוֹרְרְיָה לְמִימַרְיָה פְּקוֹרְקַרְיָה זַרְיָה כְּמַלְיָה שַׁטְ-עוֹדַיָה קְדוֹשְׁיָה וְחַעֲלֵלְיָה צַדְיָה יִטַרְרְיָה תְּמְטֵלְיָה

התודעה נרגעת, מתרחבת וממלאת את כל המרחב. היא מתפשטת לארבעת כיווני האוויר, מקיפה ומכילה את כל האובייקטים, שמתמוססים בתוכה והופכים לאור בהיר ושקוף.

כל אחד אומר לעצמו:

"אני הנוכחות הבלתי נראית של הרוח. אני הנוכחות הבלתי נראית של הרוח. אני מה שהיה ויהיה. אני מה שהיה ויהיה. אני מעוף החופשי של המחשבה בתוך המרחב האינסופי."

אנו מרגישים איך האור סביבנו מנצנץ וזוהר, מתנפץ ומתפזר, זורם, נשפך ומתפרץ בכל צבעי הקשת. האהבה הנצחית, אהבה ללא תנאי, יוצרת את המרחב ואת השפע הממלא אותו. אוקיינוס של האהבה ממלא את כל המציאות, את כל המרחב, ואין מקום פנוי ממנו.

הוא מוליד ומחיה אותנו, ואנו נעלמים בו, בדומה לנהר הנשפך אל הים והופך לחלק בלתי נפרד ממנו הזורם בזרימתו. הכל שונה ומאוחד, מכוסה בכוח בלתי נראה שלא נתפס בשכל ולא מורגש בלב. אין עוד מלבדו! הכל נולד ממנו, הכל מלא בו, הוא הסוד הנסתר.

אנחנו חוזרים במחשבותינו על המילים: "יהיה אשר יהיה, יהיה אשר שיהיה, יהיה אשר יהיה." בתוך התודעה נבנה ומתפתח מרחב, הוא מתארך והופך למשפך ארוך ואינסופי חסר דופן, דרכו נע האור במהירות. הוא מכיל בתוכו מחשבות, דימויים וצורות שזורמים בתוך תודעה ברוגע מוחלט.

אם נצפה ללא רצון להבין, אם נקשיב ללא רצון לשמוע, נצליח להשיג את מה שעלינו להבין. ככל שנוכל להידמות לבאר הטהורה שממנה שותה הנווד, כך שניהם יהפכו לאחד שמשלימים אחד את השני.

הדלי שואב ללא הפסק, הזרם נע בתוך הבאר, הבאר מתמשכת לצינור, הצינור הופך למשפך, המשפך מסתחרר בזרם שמכיל בתוכו את כל המחשבות, הצורות והדימויים.

הכול זה אור טהור מהמבוע הבלתי ידוע. מעין של האור שכולו אהבה. הוא יוצר מרחב מלא בתודעה המכילה בתוכה ניגודים. הניגודים מתאזנים לחוק. החוק מוביל לחופש והחופש אל אהבה. אהבה היא המקור והכל אחד.

נשארים במצב הזה, מתבוננים כיצד הכול עובר דרך ערוץ פתוח, עם הזרם של התודעה - עובר מה שעובר. כל אחד רואה את זה בדרכו, אנו לא מתערבים בתהליך זה, רק מתבוננים, צופים במה שקורה. מאפשרים לעליון להתגלות בבריאה.

אנו מודים לך, נותן האור של אהבת חינם, הממלא את כל העולמות, הנמצא מעבר לתפיסתנו. תודה שזיכית אותנו לגעת בסוד העליון, במקור של כל הקיום. אותך אנו משבחים, לך אנו שרים - "לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ" [4]

"מִי יִדְמֶה לָּךְ וּמִי יִשְׁוֶה לָּךְ וּמִי יַעֲרָךְ לָךְ הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ" [5]

יהי רצון שכוחך יישאר בנו ולא יעזוב אותנו בנוכחותו המתמדת. מי ייתן ונעשה לך נחת רוח תמיד בשמחה ואהבה, שרצונך יתגלה דרך מחשבותינו ומעשינו.

"וְתֵן בְּלִבֵּנוּ בִינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל, לִשְׁמֹעַ, לִלְמֹד וּלְלַמֵּד, לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה" [6]

אנו חוזרים להרגשת הגוף הפיזי, אל העולם הגשמי של מצבים, חפצים ותופעות. אולם עתה הכל שונה. הכל

---

4 תהילים פרק קלו

5 מתוך "נשמת כל חי", שחרית של שבת, פסוקי דזמרה

6 מתוך ברכות השחר

מלא משמעות ושמחה. הכל רענן, טהור ומלא אפשרויות בלתי מוגבלות.

"לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֱלֹהַי חָפָצְתִּי וְתוֹרָתְךָ בְּתוֹךְ מֵעָי" [7]

התודעה היא השדה המברך של הנוכחות. תודעת הנוכחות של הקדוש ברוך הוא. הקדוש ברוך הוא בתודעת המברך.

והנה ל"ב דרכים אלו מתפשטים כל ההנהגות שבעולם, מנקודה עליונה עד הנקודה התחתונה, וכוללים כל הנמצא, וחוזרים חלילה ושבים אל מקומם לחזור ולהתקשר אל השורש, כי הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר [קהלת ג' כ'] והכל אחדות אחד.

ראד"פ:

עפר זה מלכות דאצילות, והכל יוצא ממנה והכל חוזר אליה

והנה אפילו המלאכים וכל המאורות, אפילו מן הכסא מתיראים, ואינם יוצאים מן הדרך אפילו כחוט השערה, השומר מעל גבוה השומר וצופה מעשה כולם.

והנה כל המאורות מתייחדים העלין ביונקות, ויונקות באמרין, והאמרין בסעיפים וכו', עד שכולם נקשרים אל הגזע והשורש העליון, ואז כאשר החכמה כללה אל כולם כל המתפשטים ממנה. אז עולים כולם, כי אין להם עליה זולת בהכללם בה, ואז כוללת כל המאורות בתוכה, ולא נראו מכולן דבר, כי היא מכסה, וחופפת ומלבשת אותם, ואז נשמעים כל המאורות שבתוכה, כל שירתם כצפצוף יונים החוסים תחת כנפי אימותם, זולת הג' שרים הנזכר שסימנם שמ"י, כי הם ראשים לכולם והם כוללים ג' בחינות החכמה שהם ג' קוצי היו"ד, עוקץ עליון ימין, ועוקץ תחתון שמאל, והעוקץ האמצעי, והם כוללים. ולכן כאשר יוכללו המאורות בה ויתעלו שם לא יופחתו הג' האלו ממציאותם, ויהיו כל המאורות נכללים בג' ראשים האלו.

והיא חופפת עליהם והם מתגברים בה, ונראו ראשיהם

7 תהילים מ':ט

בצידה, מרננים ואומרים שירה אל האצילות העליון, בכלל השירה שהיא משוררת לפני מלכה כנזכר לעיל. ואחרי אומרים שירה הם ממתינים על השפע היורד מאצילות. ואחרי קבלתם אותה הם מחלקים טרף ומזונות לכל הצבאות כולם אשר תחתיהם, עוף השמים הם מלאכי התפארת ממשלת היום, ולחיית הארץ הם מלאכי המלכות ממשלת הלילה, ותחת ג' שרים הנזכרים שסימנם שמ"י, יש עשרה מלאכים ראשיים כיתות המלאכים כנודע שהם עשר, והם שומרים מובאות ההשפעה, והם יושבים ראשונה במלכות תחת ממשלת ג' הנזכרים המושלים מים הבינה עד הים המלכות, שהוא ההנהגה המתפשטת מן החכמה אל הבינה עד המלכות.

ראד"פ:

כל מה שנמצא מתחת לפרסה דאצילות, יש שם שמות הקדושים, והם כלים שמקבלים אור מאצילות. אבל כשעולים יותר לאינסוף, אז אין אותיות. כי הכל מתחבר לשורש של כל החסרונות והמילויים. וזה נקרא נקודה או האות י'. כי האות י' היא נקודה שממנה מתחילות כל האותיות. שמושכים את הדיו ונותנים להן את הצורה.

והנקודה הזו מהווה שורש להכל! לכל מה שיקרה בתוך הגוף של המדרגה. היא משפיעה דרך שלושה קוצי י' לרת"ס. יש שם כלים של המדרגה שמשיגים התפשטות האור, ובאים מהשורש.

כלליות כל הכלים דראש המדרגה נקראים: שרפים. שרף הוא מעופף כמו המחשבה.

כלליות כל הכלים של תוך נקראים: מלאכים. מלאך דומה למשרת שמבצע את תפקידו. את מה שקיבל פקודה.

כלליות כל הכלים דסוף נקראים: אופנים, האופן נמצא בחיסרון מתמיד - כל הזמן מסתובב כמו גלגל וחוזר שוב ושוב על החיסרון הזה.

והנה הל"ב דרכי החכמה נחלקו לג' משמרות של ג' שרים הנזכרים, אשר

פנימיותם נכלל באות יו"ד. בתוכה באמצעיתה. דבוקה בב' קצוות העליון והתחתון. ואמנם צורתם לבד הם הנראים חוצה, ולפי הילוכם והתפשטותם של המאורות ממציאות אל המציאות, כן משתנים הנהגותם, ולכן מתחלפים שמותם לפי סדר התפשטותם.

ראד"פ:

שמות המלאכים כנגד 10 הספירות.

שרפים - כתר

אופנים - חכמה

כרובים - בינה

שאננים - חסד

תרשישים - גבורה

חשמלים - ת"ת

מלאכים - נצח

בני אלוהי'ם - הוד

אישים - יסוד

אראלים - מלכות

שרפים כרובים ואופנים שייכים לג"ר, שייכים לשורש ושם הכללי הוא שרפים.

חשמלים, תרשישים, שאננים, אראלים, מלאכים ובני האלהי'ם שייכים לו"ק, הם יוצאים כענפים מהשורש ושמם הכללי הוא חשמלים.

אישים - מלאכים של מלכות נקראים גם אראלים. וזה שורש, ענף ופרי.

מלכות - פרי אישים אראלים.

מלכות דקדושה עומדת ביסוד.

והנה כל המאורות כרוכים וכלולין עם הדין' והדין יש בו סיגים למטה, לכן כל המאורות התחתונים אין להזכירם אלא בטהרה עצומה, לבל יכרך הדין והסיג עמהם, אמנם ז' שמות שאינם נמחקים אין צריכין טהרה, כי אין הסיג יכול להדבק בו שם (אפצ"ל בהשם) בעת הזכרותם. והנה ג' מאורות אלו היוצאין מג' קוצין הנזכרים של היו"ד, הם פועלים, ואינם צריכים טהרה להזכירם מרוב קדושתם כטעם הנזכר.

ראד"פ:

כולם עולים לשורש של י', הכולל בתוך עצמו את הכל. משם מתפשטים האורות הכללים לשלושת הפינות במדרגה - רת"ס והם מחלקים לכל שאר האיברים בפרטים, כמו לב וכבד בגוף הגשמי.

והנה המאור הא' של קרן העליון נקרא בד"מ פישון, והוא מדשן הנפשות ומחדשן ומחזיקן. וכל תיקוני פגם הנפשות ע"י נתקן, ועומד בראש הגבעה, כי הוא קוץ העליון, והשופר בידו הוא הבינה הנקרא שופר, כי החכמה מנהיג את הבינה ופועל פעולתו על ידה, ומריע בה כרצונו, אם בחסד אם בדין וכיוצא בזה ושמו אצהביאהוה"ת. עשר אורות כמנין שרשו. והוא מחיה בתקיעת שופר, וממית בשברים, והי' גבורים הנזכרים, העומדים ראשונה במלכות כנזכר, הם שומרים משמרותיהם של שם זה. כי יש בו ג"כ עשר אותיות. ושם זה כולל אהי"ה צְבָאוֹ"ת בצירוף, ויש ה' נוספת לכלול שם אהו"ה, שהוא סוד הבריאה והכסא כנודע.

ראד"פ:

אהו"ה - זה שם מאוד חשוב, מעבר בין אהי'ה להוי'ה, בין עתיד להווה.

זה שם שכולם התנבאו בו, ראו פרטים ועתידות שצריכים להתגלות.

המאור הב' שהוא אמצעית היו"ד, הוא בריח התיכון מקבל מקוץ העליון הצופה למעלה לרמה. ומקבל משם ומשפיע אל הקוץ התחתון דרך המורד עד מקום הערבה שה"ס עוקץ התחתון, הצופה, כדי להשפיע אל המאורות, ושם הב' [נקרא ישמוהוהיה"ו], הוא ג"כ בן עשר אותיות כמו שורשו, וצירופו הוא יהו"ה שמ"ו יה"ו, שהם ג' שמות כנגד ג' הנהגות כמו הראשון. המאור הג' שהוא קוץ התחתון של יו"ד, נקרא שאדכיתריא"ל, והוא צירוף שד"י אכתריא"ל.

ראד"פ:

כבר רומז לנו בשם הזה על ג' הנהגות רת"ס. שלושה קוצים של יוד.

והנה בהתפשט החכמה ממסע אל מסע דרך בחינותיה, נראה חכמתה ומציאותה חוצה להיכל הפנימי, עד שמתפשט סוד הקערירותה אל היצירה, ומיד ג' שרים כנזכר, אשר הם ראשים ל י' כתות המלאכים הנכללים בג' משמרות, שרפי"ם, חיו"ת, אופני"ם, והם שמועא"ל ראש

השרפים והנהגתו בבינה בג"ר, ומטטרו"ן ראש החיות הם ו"ק, ויהוא"ל הוא אליה"ו הוא סנדלפו"ן ראש האופנים, והם כמלכות, הרי ג' אלו כוללים כל הי"ס בג' הנהגות, ואלו מנהיגים כל הז' היכלות.

ראד"פ:
זה הבסיס להבין איך הכל התקיים. כל הגוף הזה מורכב בעצם מע"ס:
שמועא"ל - ג"ר
מט"ט - ו"ק
אליה"ו, סנדלפו"ן ויהוא"ל - מלכות

ובהיות סוד החכמה מתפשטת, מעוררת אותם להתקשר יחד, יהוא"ל במטטרו"ן, ומטטרו"ן בשמועא"ל, מתייחדים בסוד ג' מאורות שבה, ה"ס ג' הקוצים הנזכרים, דרך הקוץ התחתון, הוא נקרא מורד אל דרך ים הערבה, ר"ל התפשטות בערבות גדול, ונורא מאוד ה"ס התפשטות אור החכמה בכסא ע"כ מדרגותיו, כי היא שמיחדת כולם, כן בבריאה היא כוללת ומתייחדת כל המאורות.

ובהיות סוד ג' קוצי היו"ד הנזכרים מתפשטים באחדות אחד, נעשה מאור אחד כלולה יחד כל החכמה, ובהתפשטה עד מקום גבול ג' שרים הנזכרים אשר שם יכולים להתכלל ולהתעלם בה לעורר היחוד, מיד באותה שעה נכללים ג' השרים ונעשים כלולים בה, ואז אינם חשובים שם כלא היו מרוב גודל החכמה.

ובאותה שעה מתגברים ג' מאורות הנזכרים שהם ג' קוצי היו"ד ג' ענפי החכמה (ומתחדש) [ומחדשם], אז יש להם שמות מחודשים כפי מציאותם וחידושם למעלה, ויקראו לפי ההשפעה העליונה הנשפעת להם, ומתגברת ונראית בהם ואז כל אחד ואחד מג' מאורות, מכסה וחופף וכולל על כל אחד מג' השרים הנזכרים שתחת רשותם המקבלים מהם.

ואלו שמותם, הא' הפונה מעלה אָהְוֶ"הִ בניקוד "אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי" [שה"ש ו' ג'], ומכאן מקבל שמועא"ל והמאור הב' האמצעי נקרא הִיוֹ"הִ, וניקודו "מִי זֹאת עוֹלָה

מִן" [שם ג' ו'], ומכאן מקבל מטטרו"ן. המאור הג' הֵהָיְ"ֶו וניקודו "אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ" [שמות ל"ד ו'] ומכאן מקבל שר המלכות והוא יהוא"ל.

ראד"פ:

אחרי שהאור מתפשט מהשורש, הוא ממשיך לג' כלים שמחלקים את השפע האלוקי. וכאן השמות מתחדשים, בהשגת האור בכלים. כי יש אינסוף וחובה כל פעם להתחדש, כשעולים למדרגות גבוהות יותר.

אבל לא ניתן להשיג שום התחדשות אם אין התעוררות של החיסרון וביקוש. אולם, כשעולים - שרים שירה ומתבטלים בעליון, כי הבקשה היא לא המטרה. המטרה היא החיבור עם המשפיע, עם הבורא. כל המסעות של בני ישראל קשורים גם לשם ע"ב.

פרק שביעי

ביאור הנהגת החכמה ובריאה בארוכה, ושיעור קומתו

ועכשיו אפרש סדרי הנהגת החכמה יותר בארוכה, כי עד עתה ביארנו בו בקצרה. דע כי כשהשם הנורא הנקוד בעשר נקודות כנודע [כמבואר להלן מפי"ב והלאה], ושם זה יוצא ומתפשט מן האצילות מן המדה האחרונה הוא המלכות, ומתפשט מאור עצם אחד ועניין אחד, ומסתעף למטה בכל הכסא כנזכר, והנה מרוב גבורת ת"ת החכמה שהיא אות יו"ד הראשונה בשם המפוארת על שאר האותיות, אז נסתעפה לג' מינים שהם חסד דין ורחמים, ועכ"ז אין בה דין כלל אלא שלשתן חסדים, ואינם זה ימין וזה שמאל אלא זו ימין לזו ימינים, והראשון שבהם הוא קוץ העליון צופה אל הרמה גבוה על הכל, ובהיותו מביט ופונה אל ההנהגה העליונה הגבוה על הכל, אז נקרא שמו אהו"ה כנזכר, ולהורות כי הוא ראשית החכמה והכל נמצאו ממנו. ולכן נרמז שם זה בר"ת את השמים ואת הארץ [בראשית א'], שהם כל העולמות כולם,

ראד"פ:

קודם האור מתפשט בתוך כלי, שאין בו חיסרון הוא נקרא ימיני. או חכמה שבמדרגה. כי אור חכמה מתפשט לכלי שמקבל תענוג. הוא מקבל סיפוק, ומשבח את הבורא. ויש בו שלושה גוונים. חסד, דין ורחמים. ומשום שאין בו שום חיסרון, הוא לא מרגיש שום דין - לכן נקרא ימיני. כי בו החיסרון מורגש כשמחה. הכל בו נראה כמו מידה של קו ימין ושבח. והוא נקרא - ראשית חכמה. ויהיה שורש לכל ההתפשטות של השגות; כי

לפי המידה בה מרגישים שבח והודיה, ההשגה מתגברת. האור שמתפשט מהשורש נקרא מלכות דעולם אצילות. הוא נמשך לנבראים ונקרא אהי'ה. הוא נמצא בראש המדרגה ולא ניתן להשיג שום השגה עד שהראש לא מקבל את בחינת הבינה ששייכת לשם הזה. כי השם אהי'ה הוא כיסוי, התנגדות להתלבשות של המדרגה. על ידו מקבלים השוואת הצורה. האור יכול להתלבש ולהתקבל בצורה נכונה בתוך הכלי. לאחר מכן, הוא מתפשט לגוף בצורה של שם הוי'ה ואז הוא נהיה מוכן להשגה. אבל כאשר בעל ההשגה מקבל צורה של מרכבה, השמות האלו מתערבבים והופכים להיות שם אהו'ה. זה סימן שהתחתון נכלל מהכוחות של העליון. וכן מוכן מעצמו להמשיך לתחתון שלו - בסוד שמים וארץ. כי הוא כולל בתוכו את כל העולמות, עליונים ותחתונים יחד.

והנה להיות כי שם הוי"ה הנקוד ביו"ד ניקודים הכולל כל הכסא, אשר שם זה של אהו"ה הוא ראשו קוץ העליון של היו"ד שבו, והנה הנהגת הכסא הוא מהמלכות ואצילות כנזכר, בשיתוף ב' ספירות ת"ת ובינה, ולכן תחילת התפשטות ההנהגה בכסא הוא משם אהי"ה מהבינה שבאצילות, כי הוא ראשונה שבכולן, ולכן שם הוי"ה כשרוצה לצאת מהאצילות מהת"ת שבו, ורצה להסתעף להנהיג הבריאה, הוא מוכרח שיעבור דרך שם אהי"ה, ואינו מתגלה ומתפשט כלל בהתעלמו בתוכו, כי שם אהי"ה נתלבש בראש הכסא בג"ר, ובעבור שם הוי"ה דרך ג"ר להתפשט בו"ק הכסא הוא מוכרח לעבור בשם אהי"ה שבג"ר הכסא, ואז אינו יכול להתגלות, אמנם בהיותו שם כצבע ראש המאור הזה של הוי"ה הנזכר שהוא קוצו של יו"ד הא', כי הוא נתפשט ראשונה מן המלך ונצבע בצבע שם אהי"ה, ולוקח דמיונו אך לא לגמרי.

והטעם כי שם אהו"ה יש בו היכר על המאור שעבר בו

שהוא שם אהי"ה, ועל עצמות מקומו שהוא שם הוי"ה ולכן נקרא אהו"ה, שיש בו אותיות אהי"ה הוי"ה. והוא מורכב משניהם. נמצא שבעוברו תוך הים לא נתערבו מימיו, רק נצבעו בצבע מי הים. אמנם ב' קוצות האחרונים, נקראים עצמותם לבד שם הוי"ה. אמנם הם בחינת צירוף ענינם ומציאותם.

והענין ג' קוצין האלו, העליון שהוא החכמה נקרא אהו"ה, דוגמת שם אהי"ה שהוא בג"ר, וב' קוצין אחרים הם ת"ת ומלכות, ולכן הם תלויין משם הוי"ה לבד, ולכן שמועא"ל להיותו ראש השרפים ששורשו בבינה, כנזכר בתיקונים [עין תיקון נ"ה], מקבל משם אהו"ה הנצבע בצבע שם אהי"ה שבבינה ומנהיג הנהגת ג"ר, ומטטרו"ן יונק מו"ק, ומקבל מקוץ האמצעי שביו"ד, אך שמועא"ל מקוץ הא', ולכן בשם הוי"ה [אהי"ה] היו"ד באמצע, אך יהוא"ל סוד המלכות מקבל מעוקץ התחתון, ולכן הושם בסוף שמו ההו"י, והענין כי גם ג"ר ג' קוצות אלו, ה"ס ג' אותיות מילוי יו"ד, י' בינה, ו' ת"ת, ד' מלכות.

ראד"פ:

הוא לומד הכל בתוך האות י'. ובתוך האות י' נמצא הכל; כמו שא"א הוא שורש ההשגות כולן. צריך לזכור שהכלים מתחילים מבינה, כי בכתר וחכמה אין השגה.

שם אהו'ה הוא שם משולב בין עתיד להווה. הנביא רואה דרך השם הזה, את העתיד שעדיין לא התגשם בהווה.

והנה כאשר יוצאת ומתפשטת ממקומה, אז כל המאורות מתעלים ממקומם לקבל מלמעלה, ולתת זה לזה שלא בצרות עין כל אחד בשמחה. כי החכמה, משם חיות כל הנבראים כולם, והנה קוצו העליון הוא מתפשט מן החכמה ונקרא רמ"ה, כי הוא רוממות כל שם יהו"ה קוצו העליון, ואז יורד ומתפשט וכוללת כל המאורות שבכסא, וחוזרת ועולה עד נקודתו הראשון הוא הרמ"ה, ושם

קיבל כל הענפים והמאורות יחד, כי לפעמים תתפשט החכמה עד מקומם. ופעמים (יתגלו) [יתעלו] ויוכללו ויעלו למעלה, וכאשר השרף הגדול שמועא"ל מקבל מכאן. אז כחו גדול מאד מאד.

והנה קומת החכמה מרוב דקותה לא נוכל לציירה. האמנם כאשר תאסוף נתחיה אליה אשר השתרשות התחתונים בה, גם מצד סוף עלייתם ממטה למעלה יתחתמו בה שיעורים וגבולים, ואז היא מכונית באברים, כמו שנבאר בע"ה.

ושיעור קומת אדון העליון אינה כשאר הקומות הנזכרים שהם שלימות, וטעם לזה פירשתיו, ובאצילות (ג"ר) כעין הבדולח, ולזה נאמר, כי בהגיע החכמה אל סוד יטבת"ה [יסוד, טוב, בינה, ת"ת והוד] ארץ נחלי מים [דברים י' ז'], שה"ס השערות שבראש אדון כל הארץ העליון. הנובעים נחלי מים מן המוח שבראש, ומטיבים בחסדיהם לכל, והם מגיעים עד הכתפיים, כי קוציהם מגיעים עד למטה שם.

ראד"פ:
בשביל להבין את הכתוב צריך לקרוא את: אידרא רבא. שם הוא מסביר באופן מסודר את גלגלתא וא"א. בחלק י"ג תע"ס הוא מסביר את זה בצורה יבשה יותר. ובאידרא הוא מסביר את זה כקבלה, כזוהר.

ואח"כ החכמה עולה יותר למעלה, לצייר צורת מצח הראש כולו מהצואר ולמעלה. נמצא כי אחרי שנתאמצת החכמה והגיע בתחתית קוצי השיער הנקרא ראש, שם היא תגע"ץ [ת"ת, גבורה, עטרת (יסוד), צדק (צדק זה כשמלכות בדינים, וכשהיא מקבלת רחמים נקראת צדקה. ואם אין רחמים היא מתנהגת כמו צדק, ונותנת לכל אחד לפי מה שהוא עשה. אם יש תיקונים, נותנת בלי סוף ולא שופטת] סוד השיער. וע"י מה שקבלה שם מסופי קוצי השיער מתאמצת ועלתה למעלה כאבר הראש הנקרא אנג"ץ (אהבה-חסד, גבורה, נצח וצדק [לפעמים מחליפים בין האותיות]).

האמנם עיקרי השיער ודאי שהם יותר למעלה, אך תחתיהם וסופם למטה מן הראש, ושם זה של אנג"ץ הוא אבר הראש, ונקרא דרך של גידגוד"ה,

ראד"פ:

גידגוד"ה הם ראשי תיבות שמייצגים את הספירות: גבורה, יסוד, דעת, גדולה (חסד), וי"ו (תפארת), דין (נצח אור הג"ר שמתגלה בנצח שלא ניתן להשתמש בו) הוד. מעניין לראות איך בראשי תיבות אלו מופיעים זוגות של ספירות שקשורות זו לזו:

- גבורה ודין (שתי ספירות של דין)

- גדולה (חסד) מול גבורה (קו ימין מול קו שמאל)

- יסוד והוד (ספירות תחתונות)

ושם הגבורות נמתקות ונחלשות יותר מכשיעור, (וד') [וב'] שמות אלו, רמוזים לעיל כסוד ד' הנהגות שבד' אותיות הוי"ה. ואלו הן ב' הנהגות מאלו הנרמזות בחכמה.

ומשם עולה ומתפשטת אל מקום בני יעק"ן ושם מקום הגבורות הנקרא שמו אלהי"ם, והוא עין השמאלי, ונודע כי עין השמאלי מלכות מצד הגבורה.

ראד"פ:

יעק"ן הם ראשי תיבות שמייצגים את הספירות: יסוד, עטרה (או מלכות), קשר, נצח המילה "קשר" (האות ק' בראשי התיבות) יכולה להתייחס לקשרים או חיבורים בין הספירות השונות.

ואח"כ עולה החכמה עוד למעלה אל עציו"ן גב"ר, הוא עין הימיני שבאדם העליון וה"ס הת"ת, ולכן כל המאורות לוקחים צורה ועצם שם איך יתנהגו למטה, ונקרא אכתריא"ל י"ה אלהי ישראל, ומקורו ושורשו בשם אהי"ה, ובהיות בזה המקום ממשלת החכמה עצומה מאד, מתגבר המאור הזה ומכסה בה כוחו ט"ו מעלות, מן מבוא היכל הפנימי, דהיינו סוד שם י"ח בגי' ט"ו. כי אכתריא"ל כולל שם י"ה שהם ט"ו מעלות, ולהיות עין ימיני רחמים

גמורים, תשש כח הדין אשר בה, ואז נתנה פניה לירד ולהתפשט למטה אל המאורות ועל כל צדדי פינות המרכבה.

ראד"פ:

עציו"ן גב"ר - זהו מושג המסמל את החיבור בין שני כוחות מרכזיים:

א. "עציון" - מייצג את החכמה העליונה והעצה העמוקה

ב. "גבר" - מייצג את כוח ההשפעה והפעולה

המשמעות המדויקת היא שזהו כינוי ל"אדם העליון" - כלומר, הביטוי השלם של החכמה האלוהית כשהיא במצב של פעולה והשפעה על העולמות התחתונים. זה המצב שבו "החכמה מתגברת לעלות ולכסות כל הגלגלים". כלומר, זהו תיאור של רגע שבו החכמה העליונה לא נשארת מופשטת, אלא הופכת לכוח פעיל ומשפיע. במילים פשוטות: "עציון גבר" הוא מושג המתאר את הנקודה שבה החכמה האלוהית העליונה הופכת מכוח מופשט לכוח פועל ומשפיע בעולמות.

ואחר רדתה נתפשט אל יד הימיני הפשוטה לת"ת, ולהשפיע מזון לכל הצבאות עד בלי די, ולכן נקרא שם זה שמו שד"י, ומקורו ושורשו בהוי"ה אלה"י ישרא"ל, כי משם יונק כוחו. ובהגיע החכמה שם אז מתחילים המלאכים לקבל מאותה הי"ד, וג' ראשי ההנהגות הנזכרים שהם ג' השרים, מטטרו"ן, יהוא"ל ופלא"י, ונ"ל כי הוא שמועא"ל, שלהיותו פועל פעולות נפלאות שהוא הראשון, והעליון לכן נקרא פלא"י.

ראד"פ:

פלאי זה שם נוסף לשמועא"ל. גם ליהוא"ל יש שם נוסף - אליהו וגם סנדלפון. גם למטטרו"ן יש שמות נוספים. בספר: מקור החכמה כתוב שמשה רבינו היה מקבל השגות משמועא"ל.

כשהעליון מקבל אור בשביל התחתון, אז השפע שורה על העליון יותר, ואז השפע מתפרץ החוצה עם רצון גדול לתת. וזה דומה לשערות הראש שדומים לצינורות שבהם עוברים מים, יורדים ומתפשטים למטה

מראש העליון, אבל בדרכים חיצוניות. כי העצם הפנימי של מח העליון לא יכול לצאת החוצה עד שהתחתונים לא יעלו את הכלים שלהם לאותו מקום בו קורה הזיווג פב"פ. לכן, למטה נותנים לפי מידת בניית הכלים ועד כמה שהתחתון מגביל את האור, כך הוא מקבל מהצינורות האלו שדומים לשערות הראש. הם נופלים למטה, והמים מתפשטים לגוף.

התפשטות השערות הזו משפיעה לתחתון כך, שבתחתון מתעוררת סערת נפש. והוא רוצה לעלות למעלה לשורש נשמתו, ונותן לזה כוחות רבים. היגיעה הזו מעוררת בתחתון חיסרון ונקראת עין שמאלית. כי הוא רואה ריחוק של עצמו ומאוד רוצה להתקרב.

כאשר מתגלה החיסרון הוא מכריע לכף זכות, והדינים מתמתקים בצורת השפעה לזולת. זה נקרא - עין ימנית. כי הוא מקשר ולא מפריד, לא עושה ביקורת. כאן כל הירידה לצורך עליה. אז יש שמחה ואחדות בין ההפכים. במצב הזה, האור מתקבל בשביל התחתון ויורד למטה, כדי לתת ולהמשיך להם מה שקיבל בעצמו. התפשטו זו נקראת - יד ימין שנותנת שפע בלי סוף. מהיד הזו מקבלים שערות עליונים בסוד הכתוב: והיה י"ד ה' עלי. זו השראת השכינה.

ונסעה החכמה משם והלכה אל הי"ד השמאלי, ולהיותה גבורה חזקה כל הצבאות חרדים לעומתה, כי מרוב גבורתה נקראת נעלמת, עם היות שהיא יותר מתגלית [למרות שהאור מתגלה, לא ניתן להשתמש אתו]. והנה כל צבא השמים שם נאחזים, ונעשים בה צבאות צבאות מתחלקים, ולכן נקרא חצרו"ת שמתחלק שם לכמה בחינות, ונקרא אֲדֹנָ"י.

ואחרי שעשתה ד' הנהגותיה למעלה, הם השיער והראש וב' העינים, ולמטה ב' הנהגות שהם ב' הזרועות, אז עשתה כאמצע הזרועות הגוף הוא הת"ת, כי שם בחצרות קבצה כל חלקיה

ול"ב נתיבותיה. ובאמצעות הל"ב דרכים יש חדר אחד שכל הדרכים חופפים עליו, וה"ס הגו"ף הממוצע בין ב' הזרועות ונקרא תבער"ה, כי תב' לשון טוב, וער'ה לשון רעה. הרי טו"ר, שה"ס קבלתו מב' הזרועות חו"ג, ולפי שכל הצבאות והנשמות מכאן יוצאות לכן נקרא שמו העיקרי צבאו"ת.

ואמנם הנשמות באות מלמעלה מזיווג העליון של האצילות, ויוצאות משם ובאות ונמשכות דרך המאור הזה ה"ס החכמה, ומשתלשלים עד מקום זה הנקרא תבער"ה, וכאן מתקרבות הנשמות כפי מציאותם מהספירות, ואח"כ מכאן מתפשטות ויורדות.

ראד"פ:

תבער"ה זה כח של אש, גם הלב נקרא כח של אש. כך יוצאים איברי המדרגה: ראש, שערות, עיניים. ומהם מתפשט האור דרך הידיים בגוף. הגוף נקרא החדר הפנימי, ובה יש קודש הקודשים שזה לב האדם. הוא כולל בתוכו כל מה שנעשה בסיבות ובכוונות שקדמו לו. כי הלב הוא התוצאה של כל מה שהיה בראש. שם האור מעורב בצורה של טוב ורע, לכן השם - תבער"ה כולל בתוכו שתי מילים: טוב ורע. יש שם חיסרון וגעגועים מחד, ושמחה ואהבה מאידך. שתי הרגשות שונות שמוצאים שלום בלב, והופכים להיות שותפים בו. כך עובדים את ה' בכל לבבך - עם היצר הטוב ועם יצר הרע.

ואמנם הנשמות להיותם עליונות, יש להם יכולת לחזור בחזרתם מזה העולם השפל לעלות שם. אמנם המאורות והמלאכים אם יעלו שם לתבערה, נשרפים ומתבטלים כדמיון הכוכבים המתבטלים בהתקרבם אל החמה. כי גדולה מעלת הנשמות מהמלאכים, ועכ"ז המאורות מתאוים למעלת הנשמה הזו, ואינם נשרפים מפני תאוותם הזאת.

ראד"פ:

צריך להבין איך האדם מורכב מכל הכוחות - מנשמה וממלאך. הנשמה זה החלק שיכול לעלות ולהמשיך אור

לזולת. המלאך הוא עבד של הנשמה; הוא מעלה אותה אבל לא ממשיך שום דבר. שתי הרגשות אלו משתנות בתוך האדם, כי העלייה מתחילה מבחינת המלאך, כשהמחשבות עולות וחוזרות לשורשן. וכאשר הן מגיעות לשורש ומתבטלות שם, הם ממשיכים למטה והופכים להיות נשמה. כי זה הכח שיש בו יכולת להמשיך אור לתחתונים, עם רצון ומאמץ של האדם להמשיך אור לתחתונים. לכן, הנשמה יותר גבוהה מהמלאך.

למלאך אין רצל"ק, ולנשמה יש. לכן הנשמה יכולה להמשיך אור, לאחרים. ויוצא שכל אדם כלול משני הכוחות האלו: בעלייה הוא כמו מלאך, ובהמשכת האור הוא נשמה.

והנה מקום זה נחלק לג' מקומות, ונקראים תבער"ה, ומס"ה, וקברות התאו"ה. והנה הטעם הוא, כי הלא הגוף האמצעי בין הראש והרגלים, הם בינה ומלכות, ולכן שלשתן נכללו בו, ועי"כ מקבלים כל הנזכרים שסי' שמ"י ממקום הזה, כי פה רמוזים כל הג' מקומות, קבלת השרים האלו הנקראים שמ"י, וסדרם תבער"ה, מס"ה [נסיעה בג' קווים, ת"ת מצד הכלים], וקברות התאו"ה .

וממקום תבערה יורדת החכמה עד נחל ארנו"ן, ונקרא שמו אדירירו"ן, והטעם כי למעלה לא היו יכולין המאורות לקבל משם צְבָאוֹ"ת, כי אם הנשמות לבד כנזכר. אמנם כאן אפילו המאורות יכולין לקבל, ולכן שם הוא מקום הרינה, שהם מרננים בעת קבלת השפע משם. וכבר ידעת שיש בגוף מקום הנשמה בחינה עליונה פנימאה לפרגוד, ובחינה תחתונה חוץ לפרגוד, והיא מקום הרינה, נראות האיילים [האיליים] שהחכמה מתפשטת שם ומקבלים, אז מרננים.

עוד תתפשט החכמה אל נחל העברי"ם, הוא שם משבצו"ת [המסגרת ששם היו אבני החושן] המפורש בניקוד יו"ד של שם השביעי מלמעלה למטה, שה"ס יו"ד שבספירת נצח [להלן בפי"ט].

ועד כאן התפשטות החכמה ולא יותר. ומשם חוזרת להתעלם למקומה, ואוספת כל הל"ב דרכים. ואז בעליתם נכללו כל המאורות והחיילים בל"ב דרכים ונשרשו בה, כי כולם בחכמה נעשו, ונראו כלא היו. ועם היות שנשרשו בה נראים רחוקים ממנה, שאינם מקבלים ממש ממנה, אלא רחוקים ממנה כשש מאות כנגד ו"ק, דהיינו ת"ר אלף טחוי קשת, שהם מגרונות [מדריגות] היסוד אות הברית הנקרא קשת.

ולמטה מזה ה"ס המלכות, ושם נעשה להם ידים להשתרש וליכלל שם. ונעשו שם מציאות אחת, והוא צל קערה אחת בסוד המלכות הנקראת קערת כסף.

וכשתמנה אלו המדריגות הם עשר, אשר בהם נתפשטה החכמה, והם: א' השיער, ב' הראש, ג' עין שמאל, ד' עין ימין, ה' זרוע שמאל, ו' זרוע ימין, ז' צבאות הגוף, ח' אדירירו"ן בגוף, ט' משבצו"ת זהב בסוד הקשת, יו"ד מקום הקער"ה.

וכאן החכמה מתגברת לעלות ולכסות כל הגלגלים ברומי רומים, והחכמה הזאת זהו האדם העליון הידוע, בסוד עציון גב"ר, וכן בנחל העברי"ם הוא מקום הטעות, [עברים זה גם מלשון עברות] כי כאן נחלקו ל"ב חלקים, חכמה פנימית וחיצונה, ולזה מכאן יצאו אל החיצונים באחוריים, ושתו מי המרים כדפירשתי לעיל [בפ"ו]. (משיכת חכמה בצורה לא נכונה) והחכמה הזאת היא עמוקה מאד, אך אלו הם ראשי פרקים לבד.

וג"פ ביום מתגברת החכמה לעלות, שהוא בעת ג' תפילות ישראל, א' בבקר - סוד התגברות החסד, ובין הערביים - התגברות הת"ת, ובאחרונה - תגבורת המלכות בגבורה, והם כנגד ג' קוצי היו"ד שהיא החכמה כנז"ל [בפ"ו].

והנה ל"ב דרכים שאמרנו שהם בחכמה, כולם נשרשים כקוץ התחתון של יו"ד הרמוז בחכמה, כי שם היא מבטת למטה להשפיע. ואילולא לא

נתנה שם פניה לא היה שום אדם יכול להשיגה, ולהיות כי החכמה ראש לכל הנהגות לכן נתנה פניה בסוד ג' קוצים אל ג' מקומות.

הראשון אל עבר צפון והגבורות, להכניעם ולהשפילם, גבורתם ולמתקם, ונקרא שם תבער"ה והוא מקום היראה, ונקרא אגל"א [אתה גיבור לעולם אדנ"י - נאמר בתחילת תפילת שמונה עשרה] סוד הגבורה כנודע.

הב' מקום העברה ונקרא מס"ה, כי מרוב קדושתו הגדולה מתבחנים ומתנסים שם כל המאורות והצבאות, אם מתדבקין כאמונה או אם הולכים לחיצונים. ונקרא שם המנוחה הוא שם יהדריא"ל אלהי ישראל. וכבר פירשתי כי כל מקום שהוסיף על השם אלה"י ישראל, מורה על תוספת מעלה על מציאות שם הפשוט.

השלישי מקום קברות התאווה, והוא מקום השמחה ונעלם מאד, ומרוב השפעתו יוצא קצת ומתפשט חוצה להיכלו, ושם משיגים קצת ומתאווים לידע יותר בעצם החכמה הנקרא חשבון, ומגיעים עד קצה מציאותה, ומיד נשרפים ונכללים בה, ונקרא מקום התאווה לטובה. מרוב תאוותם נכללים בו, ושמו מַפְּרִשְׁמִיָּהְ ולשון עיקר הוא שם הוי"ה.

וג' חלקי החכמה הנזכרים, אם ירצה האדם להשיגם ידבק במדות אלו, והם: יראה מן החטא, ענוה, ושמח בחלקו, ואם יזכה להם. ושלשה מלאכים מקבלים משלש מקומות אלו, והם הויא"ל, גביא"ל, גבריא"ל.

ומן הקוץ השלישי הנקרא קברות התאווה, נמצאו ממנו ל"ב צינורות, לתת כח לקדושים ולשרים הגדולים, העומדים שם בפרץ שלא יכנס זר בתוכם.

והראשון מל"ב דרכים יוצא זיו כעין זהב צח ואדום מאד, ונותן כח לגלגל העשירי. וממנו נשתרשו השרפים בעלי היכולת, ואם יתגבר שום שרף לעלות ולקבל משורשו, אם מן הניצוץ החלש מקבל, מיד נשרף. ודרך הב' יוצא זיו לכן,

ומכלכל לב' השרפים. בדרך הג' יוצא קדושה עצומה, שמשם מקבלים תרשישים.

ראד"פ:
מלאכים תרשישים הם מספירת הת"ת. השם שלהם מורה על תנועה לששה כוונים של חדר הפנימי: תר - נסיעה, בסוד לתור את הארץ. שיש - מלשון שש, שישים, ששה כיוונים. זה מורה על מדרגת ז"א שיש לו שישים ספירות.

וכן בכל דרך מל"ב יוצא ונובע כל מיני שפע העליונים והתחתונים, כי כמו שכולם נבראו בל"ב הנתיבות, כך כולם ניזונים מהם שהם מקורם. והראשונה שבכל הדרכים (נקראת מס"ה, כי היא המצרפת לכל הנבראים דמיון כור הזהב), [נקראת תבער"ה, ושורשה באהי"ה]. הב' האמצעית שבאלו הדרכים (נקראת תבער"ה, ושורשה באהי"ה), [נקראת מס"ה, כי היא המצרפת לכל הנבראים דמיון כור הזהב]. והאחרונה שבכל הדרכים נקראת קברות התאו"ה. ואלו הג' הם שלשה קוצי היו"ד, ראשית, ואמצעית, ואחרית, והם ראשונה של כל הל"ב דרכים, והאמצעית של הל"ב דרכים, והאחרונה של הל"ב דרכים, וכל הל"ב נכללים בג' אלו.

והנה כבר פירשנו כי הנהגות הם בכסא, וה"ס ד' אותיות הוי"ה, וה"ס ד' פינות הכסא, וסוד ד' משמורות הכסא, ואמנם ההנהגה הגדולה מכולם הוא הנהגת החכמה, והיא מנהגת את כולם וכל הד' משמורות, שהם א' בצפון.

ועיקר משמורה בזאת היא לשמור לבל יתפשטו הגבורות חוצה ויחרב העולם, ומלאכים גדולים מצד היצירה שומרים המבואות לחיצונים לבל יינקו מלמעלה, כי סוף כל ההנהגות תלויות בה, וכל הג' שרים שסי' שמ"י, מתקשרים לעלות ולקבל ממנה, ומהללים ומשבחין אותן בעלותן שם, עליהם נאמר [במדבר כ"א כ"ז] על כן יאמרו המושלים באו חשבון, ה"ס קומת החכמה הנקרא חשבון, כי ע"י ההשפעה שמשפעת ומתגלה חוץ להיכל אנו יכולין לתת

בה חשבון, אך בפנימיותה אין בה חשבון ואין מי שישיג פנימיותה כלל.

מדיטציה של ייחוד השכינה

אני מרגיע את הגוף ואת המחשבות שלי, ומתכוונן לחוש את השדה המאוחד של כל הנשמות. ליבי נפתח בשקט, מתעמק בהתבוננות פנימית. הוא מתחבר אל השדה של הנשמה הכללית - השכינה הקדושה, ורוחי נמסה בשדה הטהור הזה. הרגשה של חיבור עם הרצונות וכוונותיהם של הצדיקים עולה בעדינות רבה ומשתלבת לכוונה אחת טהורה. בהדרגה, נפתח בפני ים אינסופי של מחשבה צלולה ונקיה מכל רע, בה גלי התודעה של כל הנשמות נושקים זה לזה, ומתוך המפגש הזה מתגלה שמו האחד של הקב"ה.

זהו השם הקדוש, שכולל בתוכו את כל הבריאה ואת כל שמותיו יתברך. השם הזה מכיל את כל סוגי התענוגים שאפשר להרגיש, את סוד הבריאה ואת כל סודות התורה - זהו השם יהו"ה.

אני מתחיל להבחין באותיות השם שמופיעות בים התודעה המאוחדת. אל השם הזה עולות כל התפילות, כל הבקשות. זוהי ההשגה השלמה של א"ס ב"ה - שורש כל התענוגים הרוחניים והגשמיים, שנבראו במחשבה אלוקית אחת.

מתוך האחדות, ובשלווה פנימית אנחנו פונים אל השם המכיל את כל העונג וההשגות, ובעזרת כוח התפילה המאוחדת ממשיכים את האור אל השדה הכללי ואל כל העולמות.

שם זה מורכב מעשר הספירות, שהן כלים המגלים את התענוג האלוהי. כולן שוות, וכל אחת מהן מסתירה ומגלה את השפע העליון, באופן שמותאם להשגתם של כל אחד בשלמות מופלאה, כדי לאפשר לכל משיג להפוך למשפיע ולהידמות לבורא. הספירות מסתירות ומגלות את האור המלא בטוב, כך שהוא לא יזיק למקבל, שהרי האור

יכול לסנוור, אלא אם כן יש צל המעמעם את התפשטותו.

האור נמשך מעולם האצילות, מתוך המציאות האלוקית נטולת כל חיסרון, הוא זורם אל עולם הבריאה, שם מתחילה התגלותו דרך ההסתר.

זה העולם של כסא הכבוד, מלשון כיסוי והסתר. לכן עלי לכלול התנגדות לקבלה ע"י כוחות המסך בכלים דקדושה. בעדינות ומתוך הכבוד, אני דוחה את האור ובכך מתחיל להבחין איך כוח המסך יוצר את המרחב הרוחני בעל שישה כיוונים. הוא גדל ומתרחב ויוצר נפח על ידי התנועות של נשמתי העוברת בין תכונותיה המנוגדות.

אני מגלה את החסד בלבי וממשיך אותו בחום ובאהבה אל כל הנבראים. אני מכוון את כל המחשבות וההרגשות שלי אל הבורא, ומעלה אליו את האהבה שבליבי. מרגיש איך מתגבר הרצון להידמות לו. אני לא רוצה לקבל לעצמי, אני פוסל מראש וחותך מהכוונות שלי את אגואיזם, את כל הרצונות שיש בהם גאווה, טומאה, מחשבות זרות ולשון הרע: כל מה שאינו רצוי בעיני ה'. אני מתחזק מכוחה של ספירת הגבורה.

אני מרגיש שהקב"ה נתן לי מקום למשימה אישית, שאפשר ליישם בתוך האחדות הזו, ע"י מעשים לטובת הכלל, ומימוש הכישרונות הייחודיים שלי. אני מתמלא בביטחון שנותנת ספירת תפארת, ובתחושת הנצחיות שמקנה ספירת הנצח. אני מרגיש את הרצון של העליון להתגלות בתחתונים, זה מחזק את רצוני להמשיך לחפש את הקשר עם השורש שלי.

החיסרון של השכינה הקדושה מתגלה בשדה המאוחד של כלל הנשמות, ובונה את הרצון המשותף לגלות את הטוב, את החסד וההחכמה האלוהית בעולם. מתוך הרצון של ספירת הוד עולה התפילה המאוחדת ואנו כורתים את ברית הנאמנות עם האחדות - ללכת עד הסוף למרות הכל, עד שנשיג את המטרה בספירת היסוד.

אני מתנגד לקבלה וחוסם עם המסך את התענוג הנמשך אל "האני" הנפרד. זה גורם לאיזון של האור, הוא מתמעט ונעשה דומה לכלי. רק בזכות ההתנגדות של קבלה לעצמי, האור יכול להישאר בתוך הכלי - הרי שניהם שווים בצורתם. יש רצון הדדי לאהוב, וכך נמשך האור ומתרחק משורשו, מתפשט בכל הצינורות, יורד יותר למטה, מתגלה בפרטים הקטנים ביותר, בעולם הנשמות, בעולם המלאכים, ומשם בעולם העשייה.

הכלים יורדים יותר ויותר למטה, כאן מרגישים את ההסתרות המתחזקות כי הן דורשות הגברה של מאמץ ויגיעה. אני מחזיק בכוונה להיות בהשתוות הצורה עם האור - בהשפעה. מחזיק בכוח ההתנגדות לקבלה לעצמי, כדי שהאור יתגלה בשדה המאוחד, הרי הוא העיקר כאן.

לא במכוון האור נכנס לתוך הכלים, נמשך וגורם לחיזוק של רצון לאהוב. אני מתדמה למדרגות הקדושה ונע ללא הפסק בסולם של שש התחושות. אני משתוקק ומושך את האור, ויחד עם זאת רוצה להתבטל מול המקור כדי לחוש את נוכחותו ואהבתו. אני מושך את האור, רוצה להשיג אותו - אך גם מגלה רצון להתבטל ומשתוקק להרגיש את הבורא.

אני חש את הכוח של העליון, את העוצמה שהוא מקרין. גדל הרצון שלי לשרת אותו ולממש את מטרת הבריאה. אני מקבל את חוקיו, מחשבתו שורה עלי, היא בוראת ומקיימת אותי, מעוררת השראה כמו מוזה אלוקית. אני ממשיך את התחושה הזו אל השדה המאוחד ומגביר את השתוקקות להשגות של העולמות הרוחניים.

אני נע בין מגוון התחושות, מתנגד לקבלה ונעשה כמרכבה אלוהית, בדומה לאדם העליון - עֶצְיוֹן גָּבַר, שמרגיש את החסרונות של העליונים, איך הם רוצים להתגלות בתחתונים ולמלא את כל הרצונות וחסרונות של התחתונים. ואני הופך לסולם המאחד בין עליונים והתחתונים.

תמונה של עולם רוחני רחב-ידיים ונשגב מתגלה לנגד עיני הרוחניות. העולם מורכב מריבוי מדרגות, בהן עולים ויורדים נשמות ומלאכים. המדרגות עולות גם ויחד איתם כלים דקדושה, מסכים ואור השייכים להן.

אני מכוון את תודעתי להשם הוי"ה ולמקום שהוא מעבר לכל השמות. מעלה תפילה וכולל בה את כל הרצונות של נשמות הצדיקים ושל אנושות כולה. אני פועל כמו מדרגת זעיר אנפין דאצילות - מקבל מנה כפולה של האור לעצמי ולזולתי. הרצון העליון מתלבש בכלים של כל הנשמות של השדה המאוחד. הניצוץ האלוהי מלהיט את תפיסתי, הוא בורא אותנו במחשבתו האחת בלבד, וחושב על כל אחד מאיתנו ללא הרף.

עוצמה רוחנית זו מתפשטת מלמעלה, ממלאת את כל הגוף של השדה המאוחד, מעניקה חיות שווה לכל איבר. אני מרגיש את איברי השדה האחד, אני מקשיב לרצון האחדות. הישות האחת הזו מתנשאת השמימה אל העליון, עולה לנקודה שהיא השורש של כל הנשמות. וכך, בצורה של מרכבה עליונה, נבנה המרחב הרוחני המקבל את כוחו מן הבלתי מושג. הכלים חשים את האור, והוא אינו נפרד מהם, כי יש להם השתוות הצורה עם האור המשפיע על כולם ללא יוצא מן הכלל. בדומה לנר שמדליק נרות אחרים, אני ממשיך את האור אל הזולת, אולם זה לא גורם להסתלקותו מהכלי.

אני מתחבר לנשמת הבעל שם טוב ודבק בדרך הייחודים שלו. הלב שלי נעשה חדר פנימי - מרחב בעל ששת הכיוונים שבו יתלבש האור העליון. אני מתאחד עם עליונים ותחתונים והופך לסולם המחבר בין שמים וארץ.

בעלייה לעליון, אני נעשה מרכבה עליונה ומקבל צורה של עֶצְיוֹן גָּבֶר שעל כליו רוכב האור העליון - זאת הדרגה הגבוהה ביותר של השתוקקות להידבק בקב"ה.

קוצו העליון של י נקרא "תאוה". כאן המחשבה מיטהרת ונעשית שקופה כשורשה.

אני ממשיך רגשות של קדושה מתוך המחשבה הטהורה, ובכך מתחיל את "מסע" שהוא קוצו השני של אות י. כאן מורגשת אהבה, עוצמה, ביטחון, אני רואה מטרה ומעלה תפילה מתוך האחדות.

בקוצו השלישי של ה-י המכונה "קברות התאווה", נעלמות כל התאוות הגשמיות, זהו מקום של מנוחה, שבו הכול נעשה על ידי הבורא.

אני ממשיך את ההשגה הזאת של יראה ואהבה אל השדה המאוחד והופך למרכבה התחתונה. אני נע בין שני העולמות - העליון והתחתון - ובאמצעות התפילה מקשר בין השורשים לענפים, וזה ממתק את הדינים.

המשיג נמצא בכל העולמות: בריאה, יצירה, עשייה; ואור הממלא את כל העולמות נקרא עולם האצילות. במחול נפלא מתגלה תנועת העליונים היורדים ומתלבשים בתחתונים, ומולם התעוררות התחתונים בעלייתם, משפיעים על העלייה בכל העולמות, ויוצרים את התנועה המתמדת בין יראה לאהבה.

בעומק ההתבוננות, תודעתי מתמקדת בנקודה בה כל הזמנים מתאחדים לאחד. האור מהעבר, ההווה והעתיד, נמשך ומתמזג למקור אחד הגורם להשגה של האחד ואני מכריז: "יְהֹוָה מֶלֶךְ, יְהֹוָה מָלָךְ, יְהֹוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד".

האור של ההשגה העתידית משם י"ה, מתגלה בצלילות מיוחדת וזורם דרך השם המעורב אהו"ה. הוא מעצים את הראייה הפנימית וחושף רבדים נסתרים במרחב הפנימי. אני מתבונן באור שמתלבש בכלים של הרגע הנוכחי - זה שם הוי"ה, ובד בבד מתגלים זיכרונות העבר בשם אֲדֹנָ"י. וכך בהדרגה, כל הזמנים הופכים לאור אין סוף של הבורא. אני מחזק את כוונתי ומאחל לייחוד בעליונים.

מתוך הייחוד מתגלים ארבעת

הכוחות של הנשמה:

אהבה - המחזירה לאחדות על ידי הרגשת החיסרון של השדה הכללי. אני אוהב את כולם ומחבק אותם בליבי.

שלום - המאחד את הבריאה עם הבורא. אני מקבל את השתוות הצורה עם הקב"ה - הוא משפיע, גם אני משפיע.

מסך - הדוחה את האור ובכך מאפשר לגלות קשת מגוונת של תחושות ורגשות. הוא חוסם את החיצוניות ומגלה את השכבות החדשות של התפיסה.

יראה - מקום שמושך את האור, אך מסרב לקבלו בצורה האגואיסטית.

אני מבחין, בהיווצרותם מעשרת הספירות של הכוחות הרוחניים - אלו מלאכי הקודש. הם מלווים את הנשמות בעלייה במדרגות הרוחניות, מכוונים את רצונם ומעלים את התפילות.

בשקט מהדהדים בראשי שמותיהם הקדושים: "מִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל", סַנְדַּלְפוֹ"ן, אֵלִיָּהוּ זָכוּר לַטּוֹב - המעורר את הרצון האמיתי של הלב להידבק בבורא.

מְטַטְרוֹ"ן המוביל את הרצון בכוונה, מתווה את הקווים הרוחניים.

שְׁמוּאֵ"ל המקשר למדרגה העליונה ומעלה את התפילות לאַכְתְּרִיאֵל.

בנועם מיוחד מתגלים מלאכי האש של הגבורה בשלושת גווניהם.

אֵשׁ קָרָה - כתנועה דקה של מחשבה

אֵשׁ חַמָּה - הנותנת תחושת חום ואהבה

אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ - תשוקה לחוש את הבורא ולהתבטל בו

בשקט עמוק מתגלים שלושת סוגי מלאכי המים:

מַיִם שְׁקְטִים - ביטוי להכרה שהכל מאת הבורא בלבד

מַיִם מְכַבִּים מַיִם אֲחֵרִים - התבטלות בידיעה שאין מציאות מלבדו

מַיִם חֲזָקִים כגשם שוטף - שוטפים ומטהרים עד כלות כל פירוד

המלאכים הנובעים מי' הספירות מהווים צבא של נשמה אחת, ומלווים את עליית הנפש. במרחבי התודעה הצלולה מופיעים שמותיהם: שְׂרָפִים, כְּרוּבִים, אוֹפַנִּים, חַשְׁמַלִּים, תַּרְשִׁישִׁים, שִׁנְאַנִּים, אֶרְאֶלִּים, מַלְאָכִים, בְּנֵי אֱלֹהִים, אִישִׁים - הם מקיפים את היכל השכינה במעגל התנועה הנצחית.

בדממה העמוקה אני שוהה בהיכל הפנימי, מקשיב להתרחשות הנוכחית. מעומק הלב עולה תפילה על מילוי חסרון הנשמה האחת. "מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ" ריבון העולמים, על זכות עבודת הקודש, על מתנת המחשבה והרצון, על העלאת תפילות וייחודים.

אני שרוי בשלווה ובשקט, מקשיב לכל מה שמתרחש כעת. מבקש במילותיי מהלב על מילוי החיסרון של הנשמה הכללית.

בהודיה לך, בורא היקר, החושף את הסודות הנעלמים במרחב ההשגה, מגלה את דרכי העולמות העליונים. בהיכל הייחוד נחווים חיים אמיתיים מעבר למסך האשליה, והכל מתאחד בנשמה האחת. תודה על הקירוב למורי האמת, על המסירה הפנימית שניתנה ליחידי הסגולה בדורות הקדומים, ועתה זיכית גם אותנו לטעום מזיו תורתך ולנוע בנתיבי האמת אליך.

התודעה היא השדה המברך של הנוכחות. תודעת הנוכחות של הקדוש ברוך הוא. הקדוש ברוך הוא בתודעת המברך.

בליבי נחקק כל הנעשה בעולמות הפנימיים והעליונים, נרשם בנשמה להאיר את כל היבטי החיים, להיות בדבקות נצחית עם הקב"ה ושכינתו.

פרק שמיני

ביאור הנהגת הבינה דבריאה

ועתה נבאר סוד דרכי הבינה והנהגותיה בכסא, [המבואר כדרך הה' דף מ"ד טו"ב]. הנה הבינה היא שורש אל הו"ק תחתונים, והם מושרשות בה זכר ונקבה ת"ת ומלכות, ועל שמם נקראת הבינה הוי"ה בניקוד אלהים, לרמז אל שורש שניהם בה, ואלו ב' הכרובים.

והנה סוד הבינה יסודה בכסא, שני כרובים והם ב' מאורות. ובהיות אור האצילות מתפשט ומאיר בסוד הוי"ה, סוד הכסא כדפירשתי לעיל [בפ"ג], ושם כנעשה סוד הזיווג האור העליון זכר בנקבה. והנקבה שהוא המלכות נקראת אֲדֹנָ"י צְבָאוֹ"ת, פירוש יהו"ה, ד' הנהגות בד' בחינות הכסא מתפשטת, דהיינו צבאות, ומתפשט עד שיגיע למטה כדפירשתי לעיל שם], ויגיע אל סוד מדריגת הבינה שבכסא, ושם יעשה המאור הזה המתפשט מלמעלה ב' הכרובים הנזכרים, ואלו הם: כרוב אחד מקצה מזה, פירוש כי כרוב אחד שהוא הת"ת יש לו מנין ז"ה, וכן כרוב הב' שהוא המלכות יש לו כמנין ז"ה.

והענין כי הכרוב הימיני הוא הזכר והת"ת נקרא שמו אהו"ה, והענין כי הנה מציאותו הוא שם הוי"ה, ובעברו דרך שם אהי"ה נצבע ונעשה שם אהו"ה, המצורף משניהם כנזכר [לעיל שם], והוא יותר גבור מן המלכות שהיא נקבה חלושה, והיא נקראת טכסיסי"ה. והוא כרוב השמאלי הנוטה אל השמאל רק שהיא יותר חלושה כנזכר, ולכן צריכה אל עזר הימיני הוא הת"ת, והוא אינו צריך אליה, ולכן ג"כ פעולותיה צריכין טהרה, כי החיצונים

יותר מתקרבים בה ולא אל הת"ת.

והנה שיעור כל אחד משניהם הוא ו"ק, באופן שהם ששה מששה, וכל אחד מהם כלולים ששה בששה, הם י"ב כמנין ז"ה, וזהו נקרא זה אל זה.

והנה בהזדווג מאצילות אל סוד הוי"ה, היא השכינה שהיא מאירה בכסא ומתפשטת בה, יהיו הכרובים מתקשרים יחד ומראים חיבה עליונה, ואז פורשים כנפים למעלה, ובכל כנף מהם כולל ששה מאורות, ומשוררים בכנפיהם לעורר הזיווג העליון ת"ת ומלכות שבאצילות, כדי להאיר הכסא ולחדש מאורתיה, והטעם מפני שפרטיהם המתפשטים הם הכנפים, ולכן כוללים כל הי"ב. וכל אחד מאלו הכ"ד מאורות כוללים תחתיהם ריבואות של מלאכים למטה ביצירה, המקבלים מהבריאה, וכל אחד מהם יש לו שיעור קומה שהם הת"ת ומלכות.

ואמנם הששה הם העיקריים, ולכן נרמזים בתורה ובפסוקים, אך הששה השניים אינם נרמזים בכתובים, כי הם למטה מששה הנזכרים.

ועתה אבאר כל אלו הבחינות, ונתחיל בכרוב הימיני הוא הזכר. כי הנה הנקודה האמצעית שבו הוא עצם המאור שורש לכולם ונקרא אהו"ה. ואח"כ מתפשטין ממנו ג' קני מנורה מצד אחד וג' קני מנורה מצד הב', הם ו' קני מנורה, והוא השביעי האמצעי ושורש להם. ואח"כ מששה אלו מתפשטים ששה אחרים כנזכר, ובין הכל הם י"ג כמנין אחד, וכן עד"ז הכרוב הב' השמאלי הנקבה.

השישה ראשונים שבזכר הם:

הא' אהי"ה אש"ר אהי"ה, זה הוא שורש כל השאר, ולכן נקרא אהי"ה בשם השורש, וכחו להעניש שונא, ולקיים קללה, ולקיום בנים, ולקיום ברכה, ולהטיל פחד ואימה, ופועל ע"י ג' מלאכים אוריא"ל אוזיא"ל שמריא"ל.

הב' שם בן כ"ב, אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם. וזהו נמשך בגבורת הבינה, וכחו לבטל תאוה, ולפקוד עקרות. וליולדות בשעת

הדחק, ואין צריך מלאך לפעול.

הג' כוז"ו [במוכס"ז כוז"ו], וכחו לשאלה ותשובה מיד בהרהור, אשרי הנדבק בו, וכחו לנבואה. ובהתקשר הנביא בהיכל הרצון ששם התלבשותו, היה משיג בדביקותו רצונו, ובכחו אמר משה רבינו ע"ה [במדבר ט' ח'] עמדו ואשמעה. וג' שמות הנזכרים הם ימין ושמאל ואמצעי. וכחו לעבור במים, ולהנצל מהאש. ולעבור מן החיילים, ולשמור עיר. ולהשמר בעיר בשעת הדין שלא יראוהו ולנצח בדין, ולנצח במלחמה.

הד' יוצא מפסוק [בראשית מ"ו ד'] אנכי ארד עמך מצרימה וכו': והוא שם בן י"ב וכסופר הוי"ה, ואפשר שהוא מקור השם הזה, וזה צירופו אֲאֵעְמְוְאֵגָעֵיְהָוְהָ וניקוד הוי"ה שבסופו בניקוד יְהַצְּךָ ושאר ז' אותיות ניקודים כניקוד הפסוק שממנו יוצאים, והוא שם הבטחון הזן ומפרנס, ובו הבטיח הקב"ה ליעקב אבינו ע"ה, ופועל ע"י יופיא"ל המלאך, לשמירה, ולעבור נהר, ולעלות חומה.

רדא"פ:

אֲאֵעְמְוְאֵגָעֵיְהָוְהָ - מכונה כשם הביטחון. זהו למעשה שם סגולה וכוח רוחני מאוד עמוק, שקשור להבטחה אלהי"ת של השגחה והגנה.

יְהַצְּךָ -היא צירוף של שם עליון, המורכב מאותיות של שם הו'יה, וקשור לפעולת ההצלה של המלאך יופיא"ל. צירופים כאלה של שמות נתפסים כבעלי כוח רוחני מיוחד, כאשר כל אות וכל ניקוד יש להם משמעות סמלית עמוקה. הוא מתואר כחלק משם הבטחון, כלומר שם יש לו כח להבטיח הגנה, פרנסה ושמירה.

ניתן לפרק אותו גם כך:
י"ה חלק שם אלהי"ם.
ה"צ - קשור לשורש הצלה או הצלחה.
ד - כינוי גוף או סימון דקדוקי.

ה' שם בן י"ז אותיות וַיְמִבָוְמְלָהֹרֶנְהֵתָשְׁוָשְׁתָוָ יוצא מפסוק [דברים ל"ג ב'] ויאמר ה' מסיני בא וכו', ר"ת

מתיבות הראשונים וס"ת מתיבות אחרונים. והראשונים נקודים מן הפסוק, ואחרונים נקודים כפי תנועתם, ומקור זה השם מניקוד עשירי העליון ממטה למעלה, היותר גדול ועמוק מכולם [המבוארים להלן פי"ג], ולכן כחו להתחכם ולדרוש ברבים. ונקרא שם הדורש, וכחו עצומה מאד, ויכוין במקורו כנזכר, והוא מבריח כחות הטומאה, ופעולותיו אלו עם כל אחד מאלו המלאכים: חזקיא"ל עזריא"ל חכמיא"ל נוריא"ל.

רדא"פ:

וַיְמִבָוְמִלָּהֹרֶנְהֱתָשְׁוָשְׁתָוָ שם בעל י"ז אותיות ונוצר באופן מיוחד מפסוק שבספר "דברים"

"וַיֹּאמֶר ה' מִסִּינַי בָּא וְזָרַח מִשֵּׂעִיר לָמוֹ, הוֹפִיעַ מֵהַר פָּארָן וְאָתָה מֵרִבְבֹת קֹדֶשׁ, מִימִינוֹ אֵשׁ דָּת לָמוֹ"

השם מייצג ערוץ רוחני עוצמתי בעל יכולות מיוחדות של חכמה וטיהור.

הו' אלהי"ם, ונמשך בגבורה חזקה כנודע, ובהתקשרו עם מקורו אהו"ה הנזכר, וסוד המדריגה הזאת נקרא זהב הארץ. אלו הם ו' קני המנורה, וגוף המנורה המנענע אותם הוא העצם האצילות המיוחד.

ויש ששה קנים אחרים למטה מהם, והם הנגדיים, ומכוונים נגד הו' הנזכרים, ואלו הם:

הא' אדירירון ונגדו אוריא"ל, וכחו לשאלה, וגם לפתוח לבבות בני אדם שלא לשכוח תלמודן.

הב' ביהרירון, ונגדו ברכיא"ל, וכחו להבין לבני בני אדם לדעתם, ויש בו כח לשמירה, ומציל ממכת כלי ברזל באדם, ולא כל כלי מלחמה, ולנצח מלחמה, בטחו ביהו"ה עדי עד כי ביה וכו'.

הג' צפחירון נגדו צדקיא"ל, וכחו להמלט, גוער בחיות ומכריחן לרצון בני אדם, וגם מרפא מכות וחולאים, וגם נותן כח באדם שלא ייעף ולא ייגע, בין בדרך ובין בעיר.

הד' ציציהוץ נגדו צפניא"ל, וכחו לשמוע תפילה, וגם מבריח כחות הטמאה, ויש בו כח מאבד התאוה מבני אדם,

וממלא כל חפץ בכל דבר, ומכה בסנוורים למקיפי חומה או הבית.

הה' אכתריא"ל ונגדו אסימו"ר וכחו להסיר נזק, וגם ממלט מכל צרה, ומוצא אסור מבית כלא.

הו' שפרימו"ן ונגדו שמשיא"ל, וכחו להסיר אש מעל פני האדמה, ויש לו פעולה בשני בצורות, למהר התיקון, וגם להוריד מטר.

והבט וראה שמות הששה מלאכים הנזכרים, ראשי שמותם הם ראשי הו' מאורות גם כן. ומפני כך הם מקבלים עליהם ופועלים פעולותיהם, ומשביעים המלאכים, והמלאכים ביצירה מקיימין גזירתם הנשפעת להם מהבריאה.

ועתה נבאר י"ב מאורות שבנקבה, כרוב השמאלי, והנה עצם המאור הוא טכסיסיה, וששה קני מנורה, הם אלו:

הא' יְיְהָ וְיָיְ הָוְיִ יְיְהָ והוא שם בן י"כ אותיות, יוצא מן [במדבר ו' כ"ד] יברך, יאר ישא, כנגדו י"ב המעלות הכרובים, וניקודו כמו שכתוב, וכחו לים הסוער, ולקפיצת הארץ, ולבטל איבה בין איש לאשתו, ובין אדם לחבירו.

הב' ייארואאוהונחל, יוצא מר"ת מפסוק [שמות ל"ד ו'] י"י אל רחום וחנון וכו' עד לאלפים, ופועל ביצירה ע"י י"ג מלאכים שתלויים בראש תיבותיו, והם אלו, יהוא"ל, יהושע"ל, אוריא"ל, רפא"ל, וליא"ל, אנטימו"ס, אוזיא"ל, וציא"ל, חניא"ל, ויסיא"ל, נריא"ל, חכמיא"ל, לויא"ל, ויש בו כח להראות עם רב, פרשים רוכבי סוסים, גבורים, ופועלים ע"י ג' שרים חזקים, צפניא"ל, גבריא"ל, אוריא"ל.

הג' ישהמוכה, ויוצא מפסוק [תהלים ח' ב'], ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ, והוא הרכבת שמ"ך עם שם הוי"ה שבו. ושם הוי"ה שבר יהיה בניקוד הג' מן היו"ד נקודים, וזהו ג' קני המנורה מצד אחד. וגרף המנורה האמצעי המאיר לכל, ה"ס אהי"ה אש"ר אהי"ה, שממנו שואבים ג' אלו וג' אשר

נבאר. ויש בו כח הרפואה, וסוכר פיות, ומבטל עצת רשעים, וטוב לאהבה, ושלא לראות קרי, וגם לשאול דבר מאת האלהים בהקיץ.

הד' יבהכולה, והוא הרכבת מלת בכ"ל עם שם הוי"ה הנזכר בפסוק [הנ"ל], וכבר פירשתי ניקודו, וכחו לתת חן, ולערבב דיעות בני אדם, ומבריח השד, ומקרב המריבה, וכחו לשאלה.

הה' יאהדונהנו, ויוצא ג"כ מפסוק הנזכר, מורכב מב' תיבות ה' אדונינו, וכחו להשיב לשואלים בהקיץ, מפני שהוא קצת ממדריגת הנבואה. וכחו לגעור באויב, ולהמלט, ולתת חן וחסד, ולגעור בכחות הטומאה, ולרפאות קדחת רביעית.

הו' ימההאודהיר, וג"כ יוצא מפסוק הנזכר, מהרכבת תיבת מ"ה אדי"ר, ושם הוי"ה בניקוד הנז"ל, שהוא ניקוד הג' [שם], שהוא של בינה שהוא עיקר הבריאה, הפועל עם המלאך רפא"ל מיכא"ל, להמלט מכל דבר רע, ולהכשיל אויב בכל מקום שיהיה, ולשמוע תפילה, ולהרחיק המריבה, ולרפאות חולים, ומשיב לשואלים.

ועוד ו' קני מנורה למטה מהם, ואלו שמותם: הא' יהדריא"ל, וכחו להזכיר האדם כל מה שקרא, ולהבין דבר מתוך דבר, וגם יש בו כח בכתיבה יותר ממה שיש בכח האדם לכתוב.

הב' יוחצצבירון, כחו לשמירה, אפילו לעבור בין הליסטים, ולאסור הרוצה להורגך, ולאבד לב האויב, האנס או ההורג, והיה כערער בערבה.

הג' יוצפעחירון, כחו לבטל מריבה, ולערבבה, ולהוציא מים במדבר אם יחפור האדם ברגליו, ומסיר הענן ממקום למקום ומוליכה שם.

הד' משבצותיה, כוחו שיהיו דברים נשמעים, וכשתראה אדם שדבריו נשמעים נשפע משם, וכחו לשאלה כהקיץ, מפני היותו מדריגת נבראה, ומכריח כל מיני נזק.

הה' מצפ"ץ, וכחו להצליח בכל מעשה, ולשאול מכל מי שירצה, ולא ישיבו פניו ריקם מכני אדם.

הו' זהרריא"ל, וכחו להקל הרעמים, וברד ואבני אלגביש, וגשם שוטף. הרי ביארנו י"ב מאורות, שיש בכל אחד מב' הכרובים, והם סוד אלכסונים, וי"ב צירופי שם יהו"ה שבת"ת.

ראד"פ:

המדרגות האלו של מטטרו"ן וסנדלפו"ן הן גבוהות כל כך, וכל מדרגה היא כולל של כל שמות המלאכים שקראנו. הם הכלל שלהם. ומהם יוצאים מלאכים לעולמות התחתונים יותר. הצינור המרכזי זה עולם אצילות שדרכו משפיעים האורות. וכל כרוב כזה, זה מדרגה שלמה, קומה שלמה. נלמד בפירוט דרך עבודה פנימית ויחודי מדיטציה.

ככל שיורדים יותר למטה, הפרטים מתרבים. וככל שעולים הפרטים נעלמים ומתחילים לראות את הכללים, את השדה הכללי, הכוחות הכלליים יותר. עד שמגיעים למלכות דאצילות שהיא הכלל שכולל את כולם.

פרק תשיעי

ביאור הנהגת הת"ת ומלכות דבריאה

ועתה נבאר דרך הנהגת הת"ת והמלכות בבריאה [המבואר בדרך הד' דף ל"ט טו"ג].

נודע כי ג"ר ה"ס הכתר דרך כלל, וסוד הת"ת שהם ו"ק, וסוד המלכות, הנה שלשתן יתקשרו יחד באופן הזה: מלכות בת"ת ושניהם בכתר וכ"ז באצילות. ואין ספק כי גם בבריאה יש בחינות המאורות הנאחזים בג"ר, ומאורות הנשרשים בו"ק, ומאורות הנשרשים במלכות.

וכולם בהתקשרם יחד אין למעלה מהם, ומהם מתפוצצים ניצוצות לאין מספר, איש איש על עבודתו ועל משאו. ואמנם ודאי שכל המציאות נעשה מהשפעת ג"ר בת"ת ות"ת במלכות. אמנם סוד יהוה צבאות, הוא הלבשת ההתפשטות מלמעלה למטה מאצילות אל הבריאה. ובהתפשט שם יהו"ה הזה אל הבריאה, והוא כולל הכל כדפירשתי לעיל.

הנה ודאי שכולו יהיה עצם אחד מיוחד, שאין דבר נפרד יוצא מהאצילות, ומה גם מקשר יחוד הספירות. ויש עתה להבין שא"כ איך תתפשט ההנהגה לד' עמודי הכסא שהם יהוה דהיינו ה' צבאות. אך הענין כי ודאי שבראשיהם אין פירוד ח"ו, האמנם סוף הפעולות, מורים על מציאות חלוקים, חסד דין ורחמים.

והנה אחר צאת שם יהוה הזה מהאצילות, ומתפשט בבריאה להתפוצץ פעולותיו ם, הנה מקום התפוצצותם בד' בחינות הם ד' אותיות השם הם בראש הבריאה.

ושם יקרא מקום צירוף הפעולות, ויתפשט שם יהוה זה ויגיע אל המאור הגדול הנקרא מאור הצירוף.

ראד"פ:

"מתפוצצים מהרבה בחינות" - ריבוי כוחות, ריבוי פרטים. הוא מבסס הכל על שלושה שמות: אהי'ה יהו'ה אדני' - שמועא"ל, מטטרו"ן, סנדלפו"ן. שלושת קוצו של י' - אלו כללים שמהם לאחר מכן יוצאים הפרטים.

והוא נותן גבול והתפוצצות לפעולותיו להחלק בד' עמודי הכסא כזה: י' עמוד הימיני, ה' שמאלי, ו' מזרחי, ה' מערבי. וזה מאור גדול המפוצץ השם הנזכר ומצרפו, הוא נקרא אאההיוהה, דהיינו שיתוף שם אהיה ושם אהוה.

ואלו הם שמות שולטים בסוד ההתפשטות ומצרפים כל ההנהגות, עד שבחינתם כולל כל ההנהגה כולם יחד בכללות, וממציאותם מתפוצץ לניצוצות רבות.

ראד"פ:

מדובר על התפשטות מיצירה לעשיה. הבריאה היא הראש, והראש זה הכלל, ושם הכל בחינות של כללים, רת"ס, והם משפיעים לכל הפרטים, לכל הראשים שבעולמות - בא משם אהי'ה. לכל תוך, מדרגת קטנות - משפיע שם הוי'ה, ז"א, מטטרו"ן. וכל הגבורות, סוף המדרגה - סנדלפון, משפיעים לכל המדרגות מתחת לבריאה. זו הכוונה בריבוי הניצוצות.

וראשונה יגיע בהם שם המיוחד כנז"ל ובהם ד' רוחות השמים, סוד היו"ד, חסד הגמור לבד. סוד הגבורה היא ה"א לבד, וכן שאר האותיות השתים, וכהגיע שם המיוחד הזה שם בכסא מרעיש צבאות הכסא, מהם מרעיש ומהם מוסיף כפי רצון השפעתו, ועל סוד הגזר דין הנעשה כאן נקרא שם זה נהר דינור, אמנם שמו הוא האמת נהר היוצא מעדן באחדות אחד, ואח"כ משם בבריאה יפרד בסוד ד' אותיות והיהה לד' ראשים.

ותחתיהם שמות לאלפים ולרבבות. וסדר ד' ראשים אלו והי"ה כנזכר, וד' עמודי הכסא וד' הנהגות הכסא וסוד ד' אותיות של שם המיוחד הנזכר מתפשט ומנהיג בתוכן.

וזה סידרן:

הא' ממטה למעלה, הוא עמוד

הדרומי נקרא פר"ת, שבו פרים ורבים, והוא יו"ד של שם, וכל מאוריה פועלים רחמים גמורים בלתי דין כלל. והשם אשר בה הוא הה"ה, יוצא מר"ת [וס"ת] [דברים ל"ב א'] האזינו השמים ואדברה.

והנה ה' הראשונה להיותה סוד ה' משם זה, הוא ההנהגה המדה העליונה ה' שבאצילות. וב' ההי"ן אחרים הם ב' ההי"ן של שם ארבע שבבריאה, ואמנם ה' הראשונה להיותה ה' אחרונה של שם האצילות, אשר הוא שורש כל הבריאה כנודע, והיא ניצוץ אצילות המתפשט, לכן נקרא ה' זו אאהחידה.

ראד"פ:

אאהחידה פירוש:

אא - שתי האותיות הראשונות.

ה' מייצגת את ה"ר.

חידה - מרמזת על סוד ועל מיסתורין. מהציטוט אפשר להבין שמדובר על מבנה רוחני מורכב: ה"ר היא מידת הנהגה עליונה באצילות. שתי ההין הן מהשם של ארבע אותיות בבריאה. ה"ר היא למעשה הה' האחרונה של שם אצילות. ה' ניצוץ אצילות המתפשט בשורש כל הבריאה. השם הזה מסמל למעשה את נקודת החיבור וההתפשטות בין עולם האצילות לעולם הבריאה. שהוא מכיל בתוכו סוד עמוק של מעבר והתהוות רוחנית.

נמצא כי סדר אלו הם כך: ראשונה הם אותיות הוי"ה, ולכן כל אות מאלו יש לו שם בפני עצמו בן ד' אותיות, וכל שם מאלו הד' יש לו ג' שמות לחשבון אותיותיו, ועיקר מקור לכולם היא ה' אחרונה שבאצילות, שהיא המלכות שם אֲדֹנָ"י שבאצילות. וממנה מתפשטים י"ס דבריאה. כמ"ש בתיקונים [בהקדמה דף ו' ע"ב]. ואינון באֲדֹנָ"י אתבריאו וכו', ומשכנה של ה' זו בשם יהו"ה, המתפשט לד' הנהגות הכסא כנז"ל.

ונחזור לענין כי שם הנזכר המכוון של ה' ראשונה של שם הה"ה, הוא מצטרף בצירוף אהי"ה אח"ד, ומורה על ראש הבריאה הנקרא אהי"ה, ונכשפעת מאחד שהוא סוד ה'

הנזכר שהוא עצם האצילות.

אות ב' משם הנזכר והוא ה' שניה המורה על שכר עוה"ב, הוא הבינה הנמצאת למטה בבריאה, ויוצא מפסוק [דברים ל"ב ו'], הלה' תגמלו זאת וכו'. היהתזעהה - הליהוה תגמלו זאת עם, וב' ההי"ן באחרונה מן השם יוצא, ולפי שה"ס שכר עוה"ב הצפון כאן, לכן קראם עם נבל ולא חכם שהם כפויי טובה, ולכן ה' דהלה' גדולה כי הוא בעוה"ב בינה.

אות הג' מורה על המלכות ה"ת והנהגותיה בבינה בסוד יום שבת. ולכן שמה אֲהַיֹהַ רמוז בענין שבת אכלוהו היום כי שבת היום [שמות ט"ז כ"ה] (צ"ל להיות בניקוד [הפסוק] שאינו כן). והנה סוד עמוד זה הוא נהר פר"ת, פינת הדרום והרחמים, והוא הנהר הד' שסודו באיתות במערב, והוא קשור מעלה במטה.

וב' היא אות ה' של שם הוי"ה, והוא בנהרות ממטה למעלה חדק"ל, ממוזג בין דין לרחמים והוא מזרחי, ואותיותיה ג' והם יה"ו, ויוצאים ממנו ג' שמות.

אות י' ראשונה שמה וּהָהָ הַוְהַ יוצא מפסוק [בראשית ב' י"ב] וזהב הארץ ההיא טוב שם הבדולח ואבן השהם, ונחלק לב' שמות הם ב' מאורות. כי כן בכתוב נחלק לשנים.

אות ה' השניה משם הנזכר שמה תְוְהְתְהַוּהָ ויוצא מפסוק [שמות כ"ד ו'] ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר ועצם השמים , מר"ת וס"ת.

אות ו' הג' מקום הגבורה, לכן נרמז בפסוק [דברים ל"ב ד'] הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול, והכל בסופי תיבות להודות גם כן תוקף גבורותיו, והוא שם רֵמֵוָילָוַטֶלָהֵן ניקודו כתנועת האותיות, ומקורו אֲדֹנָ"י, ה' ה' אותיות לכל חלק, וכל אחר מהם מקורו אדנ"י.

הג' והיא אות ו' שבשם הוי"ה הנזכר, והוא הנהר הג' ממטה למעלה והוא גיחו"ן, והוא מקום הגבורות יותר ושמו יו"ה, ויש לו ג' שמות:

אות הא' י, יוצא ממנה צַפֵּצְפֶ, ואינו יוצא מפסוק כי אינו נכלל בשום מקום.

אות הב' 'ו, שמו מצפ"ץ. אות הג' שבזה השם והוא אות ה: שמה אדירירון, ואין לו מוצא מן הפסוק.

הד' הוא נהר הד' ממטה למעלה הוא פישו"ן, ושמו יהו"ה. והטעם שיש בו ד' אותיות, מפני כי זה הוא ראש השם ראש לכל הד' מקורות, ועם כל זה אינם יוצאים ממנו ג' שמות כשאר השלש נהרות, ואלו הם:

שם האות הא' יִהָהָ, ויוצא מס"ת מפסוק [בראשית מ"ט כ"א] נפתלי אילה שלוחה. בכח השם לקבל תפילה בלי אמצעי, וממהר לענות, וניקודו כניקוד הפסוק אותיות שלפניהם.

אות הב' שמו תָהֲרֵעָהֱלָהֵיה ויוצא ז' אותיות הראשונות, מס"ת [דברים ל"ג ז'] וזאת ליהודה ויאמר שמע ה' קול [יהודה], ונחתם בשם י"ה, כמ"ש חנני י"ה ועננ י כי כח שם זה להשמעת תפילה, וניקודו כתנועת האותיות.

אות הג' שמו יוצא מר"ת פסוק [שמות ל"ג כ"א] ויאמר ה' הנה מקום אתי ונצבת על הצור, וַיְהִמָאְוֹעַהַ וניקודו ככתוב בתורה, וכוח להשיב מענה תשובה לשואלים, קרוב מאוד לכל הבאים אליו, ושם נענה מרע"ה.

עד כאן ד' נהרות ד' צירופי השם, וסודות ספירות הת"ת הפועלת בד' הנהגות בד' אותיות, ואלו הם ד' עמודי ההנהגה. ולהיות כי שם זה יהו"ה נמשך מזיווג אצילות, ושם היה באחדות מיוחד, ולכן כאשר יפרד כאן בבריאה לד' נהרות, יהיה כל נהר ונהר כלול מכל כח השם, והנה הם ד' שמרות כנזכר.

ואם תדקדק בהם י"ב אותיות כנגד י"ב גבולי הת"ת, ועוד אות ה"א נוספת, כי כל ההנהגה מה"א אחרונה שבאצילות כנודע, והוא סוד נקודה אמצעית שעמה הם י"ג. וגם אם תדקדק תמצא כי הם ג' יודי"ן וג' ווי"ן הרי ו' גבולין זכרים, וששה ההי"ן הרי ו' גבולין נקבות. ששה בששה הם י"ב גבולי הת"ת, ולכן נקרא דרך זה דרך הת"ת, וה"ס ג' הוי"ה, יֶהֱוֶהֶ

מֶלֶךְ יַהֲוַהַ מַלַךְ יְהֱוֹה יִמְלוֹךְ שיש בהם י"ב אותיות, וגם יש בהם ג' יודי"ן ג' ווי"ן ג' ההי"ן; וה"ס ג' הויות בחסד ובגבורה ובתפארת.

ויש עוד יְהֳוָה אחרת בניקוד חש"ק והוא במלכות, כולל ג' אבות. רק באבותיך חש"ק השם [דברים י' ט"ו], והוא הנרמז במלך מלך ימלוך, סוד המלכות הוא סוד ההנהגה הנתוספת שעמה הם י"ג אותיות. והוא הנקודה האמצעית כנז"ל.

וא"כ נמצא שצריך שיהיו ד' הנהגות שלימות בחסד וד' כגבורה וד' כת"ת וד' במלכות. כל ההנהגה מהם כלולת מארבעתן. ולכן המלכות היה בה שם הוי"ה בן ד' אותיות, משא"כ בג' הנהרות הנ"ל. והטעם כי היא הנקודה האמצעית והיא מהאצילות ומנהגת כל הד' ההנהגות. ולכן מכח המלכות הזה נתוספה גם בג' הנהרות האחרות סוד הד' ההנהגות בכל אחד מהם.

ראד"פ:

כמו שלמדנו בהקדמה לספר הזוהר: באצילות אין שמות, אבל ממלכות דאצילות מתחילים השגות שמתלבשים בכלים. יוצא שמלכות דאצילות היא השורש של השמות הקדושים שיוצאים בעולם הבריאה, שהם השמות הגבוהים ביותר, שעל ידם אפשר לשלוט על מלאכים. כל שם הוא שורש של ריבוי מלאכים. בעולם הבריאה זה השרפים שהם מלאכים של ג"ר, יותר גדולים מהמלאכים. הם משפיעים ליתר הכוחות בעולמות בריאה יצירה ועשייה.

הכל יוצא ממלכות דאצילות ומשם מתפרט לארבעה ראשים, כלומר: שם יהו'ה של מלכות דאצילות מתגלה. ולמעלה ממלכות דאצילות אין שמות; שם הכל עושה הבורא. הכלים וההשגות ממלכות דאצילות ולמטה - שם מתחילים שמות הקדושים, שכל שם הוא השגה.

ולכן נכתוב עתה סוד י"ו הנהגות אחרות שיש בד' שמות

הנזכרים. ואלו הנהגות הם יותר תחתונות מהראשונות. כי הראשונות היו י"ב הנהגות, ג' בכל אחד ואחד. וכן הוא בעולם האצילות. אך ביצירה יש י"ו הנהגות ד' בכל אחד ואחד, וה"ס וד' פנים לאחת [יחזקאל א' ו'] וכל פן כלול מד' פנים וה"ס ד' חיות שביצירה הרמוזות בסוד, ה' מלך ה' מלך וכו' כנזכר. וכן פירשו בזוהר בתיקונים [תיקון ע' קל"ד ב'] והבריאה הממוצעת בין אצילות ליצירה יש לה בב' מציאות אלו. וכבר פירשתי הי"ב הנהגות שם (שהם צ"ל) יותר עליונות.

ועתה אבאר הי"ו הנהגות שהן יותר תחתונות:

שם הא' הה"ה כנז"ל, יוצאין ממנו ד' שמות. ואלו הם : הא' רַהֲוָאֲנַי"הּ ויוצא מפסוק [בראשית מ"ט כ'] מאשר שמנה לחמו [וכו'] מס"ת, וניקודו כתנועת האותיות. ושם זה מקורו ועיקרו מדין הקשה אך נמשך למטה בדין הרפה, וד' מלכים מקבלים ממנו, אשריא"ל צפדיא"ל, מלכיא"ל, יהושעא"ל. והם מלאכים בדין הרפה (מיתוק מלכות בבינה). ולכן גם שיוצא מס"ת [של] הפסוק, סודו רחמים כפי משמעותו.

השם הב' ית"צ. והוא סוף שם הא' משם מ"ב. ולכן סודו גבורה, ויש לו רמז בפסוק [דברים ל"ב י"ח] צור ילדך תשי. והוא מצורף בסדר [אחר] (כל סוף) [סוף כל] שם מ"ב. ויצטרף לפעול עם שם צפרימו"ן, וכאשר יצטרפו אלו [הוא] כזה צְצַפֶרְיִתֵיִמוֹן.

והנה ר"ת של השם מורה על סוד מהללו. שהוא מהלל בר"ת, והם צבאות, פלא, רם, יהוה, מרום, והוא, נורא, ואלו הד' כנויין הם שמות כעין שמות. והם נובעים כל אחד ואחד ממקומו.

[הא'] צבאות, והוא שם כתוב בכתובים דרך רמז ולא מפורש, והוא יוצא מפסוק [בראשית כ"ח ט"ז] ויקץ יעקב משנתו וכו' [ויירא וכו' כי אם בית וכו'].

[הב'] פל"א, מפסוק [במדבר י"ב ח'] פה אל פה.

[הג'] רם, מפסוק [תהלים קל"ח ו'] כי רם יהוה ושפל יראה.

[הד'] יהוה, יוצא מפסוק [בראשית כ"ז כ"ט] יעבדוך עמים [וכו'] הֱוֵה (גביר) וכו', [וזה ניקודו יַהְוַהֹ].

[הה'] מרו"ם, והוא שם בפני עצמו.

[הו' והו], וניקודו ככתוב עצמו, והוא יוצא מפסוק [דברים ל"ג א'] וזֹאת הבֹרכה וכו' לפני מותוֹ, ובכח זה השם הזכיר את מותו, להורות על הברכות.

[הז'] נורא, הוא ידוע.

השם השלישי, יוצא מפסוק [שמות ל"ג כ"א] הנה מקום אתי וכוליה, יוחצצבירון.

הד' אזבוגה, יוצא מפסוק [שם ט"ו א'] אז ישיר משה [וכו'].

הנהר הב' חדקל שם יהו, יש לו ד' שמות: צַפְדִיֹמִיהֱוֹאֶ בן ט' אותיות. הב' בן י"ב אותיות. חַצְבִיְהוּאֶהֱוַאהוּ. הג' אָהְוה, הד' שם שדי כלול עם צבאות, כזה צשבדאיות.

הנהר השלישי גיחון שם יוה',

ואלו הן ד' שמותיו : אדני, אגלא, תגעץ, משבצות.

הנהר הד' פישון שמו יהו'ה, ד' שמותיו הן : א' מצפדימור, הב' אלהים, הג' אפפדכס, וה"ס ששה מאורות [היוצאים מששה אותיותיו], כי כאשר מתגברים לעלות אל מקום אחד יש להם שם אחד כזה. ואמנם אות אחרונה עבד להשאר החמשה אותיות, ואלו הן : אנקת"ם, פסת"ם, פספסי"ם, דיונסי"ם, כוז"ו, והששי סנדלפו"ן, עבד אל ה' שרים הנזכרים. השם הד' הוא עזרירו"ן.

והנה כבר פירשנו ענין הד' שמות של ד' הנהגות. וביארנו כמה מיני נהרות ושמות המתפשטים מהם, ואלו הם הד' ראשונים ה"ס ד' עמודי הכסא כנז"ל.

והנה יש עוד ד' מאורות אחרים, שהם מתפשטים מסוד ב' שמות ב' ספירות ת"ת ומלכות, בהזדווגם יחד יאירו ויתפשטו מהם ד' מאורות לד' עמודי הכסא, ואלו שמותם: הא' המתקרב אל האצילות, הוא יהה, הרמוז בפסוק

[בראשית מ"ט כ"א] נפתלי אילה שלוחה. הב' צבאות. הג' ההו, רמוז בפסוק [דברים ל"ב א'] האזינו השמים ואדברה. הד' הפונה צפון אל הגבורה. הוא אלה'ים. וכולם מיוחסים לסוד הת"ת, וכשתדקדק תמצאם כולם שליטים בד' אותיות יהו"ה, י' יה"ה, ה' הה"ו, ו' צבאות, ה' אלהים.

פרק עשירי

ביאור ההבדלים בין המבואר בזוהר ובתיקונים, לבין המבואר בספר ברית מנוחה

עין גנים תמר ג' פ"ב, בתיקונים [תיקון נ"ה] אמר, כי ג' שרים העליונים הם: שמועא"ל, מטטרו"ן, יהוא"ל, ר"ת זה שמ"י לעולם. ואמר כי זהו רמז שמ"י עם י"ה שס"ה מצד המלכות, דממנה שס"ה מצוות לא תעשה והנהגתו ע"י אלו, זכר"י עם ו"ה, הוא אוריא"ל, רזיא"ל, שהוא בגי' רמ"ח.

ראד"פ:

המספרים המוזכרים כאן: 365 מצוות ל"ת ו 248- מצוות עשה, שמהם כלול פרצוף רוחני. והוא יכול להשיג אור שלם, קומה שלמה לבורא. 365 מצוות שייכות לג"ר של המדרגה, שם יש התנגדות להתלבשות האור. 248 - שייכים לכלים שבהם האור יכול להתלבש.

פה מדובר על המצוות שהם כלים רוחניים של בעל ההשגה, ועל ידם הוא יכול לקבל אור. עד הזמן הזה כל המצוות שבן אדם עשה, היו רק עצות של חכמים, שם הוא בנה את הכלים, והיה מתכוון להשיג את מה שהבורא רוצה לגלות לו (זוהר, הקדמה לר' שמעון בר יוחאי).

ואמנם בספר ברית מנוחה [דף ב' ג'] אמר, כי ג' שרים הנזכרים הם סוד כל השם הוי"ה שהוא סוד הכסא כנז"ל, וזולת הג' שרים האלו אין בהם כח להשיג ולידע. עוד אמר כי יהוא"ל לערך שמועא"ל כלא היה, ועד"ז אוריא"ל נראה כנער אצל יהוא"ל. עוד אמר כי לשמועא"ל מגיע החכמה עצמה לא בענפיה. עוד אמר כי שמועא"ל מקבל תפילות של ישראל. עוד אמר, כי שמועא"ל נקרא אדוניה"ו.

עוד אמר, כי שמועא"ל (לסטר) [לשער] הדרום, ומטטרר"ן לשער המזרח, ויהוא"ל לשער המערב. ועוד אמר [בדף ל"ז א'] כי יהוא"ל ממונה על האש הגדולה. וכשתכלול כל זה תמצא כי שמועא"ל הוא למעלה בכסא, משמיע התפילות למעלה, שהרי אכתריא"ל קושר כתרים לרבו מתפילות ישראל. ומטטרו"ן הוא שד"י כי כך הוא בג': והיינו היסוד, שהוא והת"ת הכל אחד.

ויהוא"ל לשם אדנ"י שהיא מדת המלכות. ושם פירש כי שמועא"ל שר לשם אהי"ה, והכל הולך לדרך שפירשתי.

ראד"פ:

דרום זה אור שבא מאליו.
מזרח זה זיווג בין אור לכלי.
מערב - זה כח המשכת האור.

עוד אמר, [בדף מ"א ג"] שמועא"ל מקבל התפילות ממטטרו"ן שמוליכם ומוסרם בידו. עוד אמר [בדף ל"ז ב'] ופירש, כי ג' שרים אלו שמועא"ל פועל ברחמים, ומטטרו"ן בדין רפה, ויהוא"ל בדין הקשה. ואחר ששמעת כל זה, נראה כפי הדרך שאנו אומרים בשלשה שהם: אכתריא"ל, מטטרו"ן, סנדלפו"ן, דהיינו שר"ף חי"ה אופ"ן, והיינו כס"א חי"ה אופ"ן, והם הם ממש דרך אלו הג' שרים שמוסרים התפילות זה לזה. כי סנדלפו"ן מקבל התפילות, והוא מגיעם למטטרו"ן, ומטטרר"ן מגיעם לאכתריא"ל, וג' אלו הם נפש רוח נשמה.

ראד"פ:

נפש רוח נשמה - חשק, כוונה השגה.
יש ארבעה מושגים ברוחניות: היכל, לבוש מלאך ונשמה.
היכל - מקום העשייה; הרגשה כללית. כמו אוירה בחדר.
לבוש - צורה שבה מתלבשת הנשמה. עני או משרת או תלמיד, או משורר וכן הלאה.
מלאך - כח ששולט ברצון, כמו מסך, חשבון, והם מעלים את הנשמה.
נשמה - מי שעף על המלאכים, שולט על הרצון ומתבטא בכל מיני צורות של עבודת שם.
בתוך כל מדרגה יש שלושה

מקומות עיקריים - ראש, תוך וסוף.

מלאכים:

שרפים: עולם המחשבה, מקום המחבר עם המקור, השורש, ומעלה אליו חיסרון.

חיה, חיות הקודש: הרגשה, מקום של תנועה לשורש עם כוונה.

אופן: חיסרון, חשק, כמו גלגל שמסתובב כל הזמן וחוזר לאותה הנקודה ממנה התחילה התנועה.

ובזוהר פ' ויקהל [רב ע"ב] פירש כי סנדלפו"ן מקבל התפילה כשעולה לרקיע הז', ומעלה אותם מדריגה אחר מדריגה עד היכל השביעי. ונודע כי בהיכל השביעי שם ממטרו"ן עומד. והנה יהוא"ל הוא אליה"ו, כי הוא בסוד הפסוק [מלכים א' י"ט י"ד] קנא קנאתי וכו', כי הוא מצד הדין, והוא בגי' שברי"ם - ש"ר יהוא"ל, כי הוא מצד הדין. וסנדלפו"ן בגימטריא פנח"ס ח"י באליה"ו. וכן פירשו הקדמונים כי סנדלפו"ן הוא אליה"ו. ובתיקונים [תיקון ו' כ"ג 'א] פירשו, סנדלפו"ן שר האופנים, מטטרו"ן על החיות. גם אמרו בתיקונים [שם] כי רוח מטטרו"ן, נפש סנדלפו"ן, וכך הם יהו"ה רוח, אֲדֹנָ"י נפש. והגאונים פירשו כי ב' הכרובים והם מטטרו"ן וסנדלפו"ן, והם לפי זה חנוך ואליהו.

ראד"פ:

שלושה מלאכים הם ראש, תוך סוף. הם מעלים תפילות של נשמות. אליהו זה התעוררות הרצון, מטטרו"ן - הכוונה שמוליכה אותו. שמועא"ל מחבר עם מדרגה עליונה.

פרק אחד עשר

ביאור סדר שמות הקודש והמלאכים, ומשמרותיהם ומקורותיהם, ועל מה שהם ממונים

תמר ה', בסדר המלאכים ומשמרותיהם [בדוך הג' דף ל"ו ג'] ג' ראשים הם לכל המלאכים:

הא' שמועא"ל, מקורו משם אהי"ה, ופועל ברחמים מג' ספירות ראשונות, ויסוד האש המקור בזיוו כל האשות, ולכן מקורו אהי"ה אש"ר אהי"ה, וכל המלאכים או השרים או המאורות שהם ברחמים, הם מן המציאות הזה, לפי שפעולתו מג' ספירות הראשונות.

ראד"פ:

אש זה חשק; המקור - כי יש רצון אבל דק כמו מחשבה. יש בו את כל האשות כי הוא מחבר בתוכו את כל החסרונות ומעלה אותם בתפילה לשכינה.

הב' מטטרו"ן, מקורו משם הוי"ה מהת"ת בעל ו"ק, והוא אש השורף, פועל בדין רפה לא משריף ולא מקור, והשם הנקוד בעשר נקודותיו כמבואר שם [להלן מפי"ב והלאה] הוא מקורו של זה המלאך, ועיקרו בשם שד"י שביסוד. והכל ענין אחד, כי כללות ו"ק הם ביסוד. ואעפ"י שהם דין רפה ואינו משריף, עכ"ז המתקרבין אליו מתאכלין בחזק אשו.

ראד"פ:

אש המחממת שנותנת חום ותענוג - רמז לקו אמצעי. והאש האוכלת זה הרמז שמתבטל בתוך האחדות. מי שנאכל ע"י האש הזו, הוא כמו מתבטל בתוך האחדות.

השתוקקות, חשק, שעדיין לא קבלה תשובה.

והג' יהוא"ל, מקורו משם אֲדֹנָ"י מהמלכות, והוא אש השורף [והמשריף], דין קשה מאד.

וג' הנהגות הנזכרים עולות ויורדות, כי כפי התקרבותם או התרחקותם כך תתחלש או תתחזק פעולתם.

ראד"פ:

מצבים משתנים בהתאם לשינויים שעובר בעל ההשגה, כי הכלים של בעל ההשגה משתנים.

ותחת ממשלת אלו הג' יש משמרות לאלפים ולרבבות. וכמו שיש ג' אשות הנזכרים, מקור שורף ומשריף, כך יש ג' מיני מימות:

הראשון, מים נחים, מימיו ברכה, והוא מיכא"ל, ומקורו משני שמות משותפים אהי"ה והוי"ה כזה איההיוהה"ה, אהי"ה גובר על הוי"ה, מפני כי שם הוי"ה זה אינו בחכמה אלא בתפארת, ושמות אלו רחמים.

הב' מיכיה"ו, הם מים הבולעים כל הכחות של המים, ומקורו שד"י, כי הוא בולע כל המאורות שלמטה ממנו.

הג' דנא"ל, והם מים חזקים, גשם שוטף, בגבורה חזקה, ומקורו אלהי"ם.

ראד"פ:

יש שלושה קווים בעבודה:

קו ימין - מים.

קו שמאל - אש.

קו אמצעי - אוויר.

כל קו מהם כלול מג' קווים. ולכן, במצב הראשון אנחנו רואים אש מקור, אש בוערת, ואש שורפת (אש אוכלת).

פה מדובר על המים:

קו ימין - מים נחים. זה ביטוי של המלאך מיכאל, כהן הגדול.

קו שמאל - מים בולעים כל הכוחות של המים. זה קו שמאל שבקו ימין.

קו אמצעי של קו ימין - מים חזקים כמו גשם שוטף, פועל בגבורה חזקה. כשהוא נמצא בגדלות ומקבל חכמה. לכן בה מתגלים הגבורות שמבריחים את הרשעים כדי שלא יוכלו לקבל אור. כך מתגלים הדינים.

וג' אלו הם ג' ראשי משמורות ג"כ. וכאשר תדקדק תמצא

כי שלושה מקורות של האש הראשונים, הם זה למטה מזה וזה מקבל מזה, והם אהי"ה מקבל מן המקור העליון, והוי"ה מאהי"ה ואֲדֹנָ"י מהוי"ה.

ראד"פ:
באופן כללי מדובר על בינה, ז"א ומלכות שנקראים בשמות: אהי"ה, הוי"ה, אֲדֹנָ"י. אלו הם הכלים שבעל ההשגה משתמש בהם, והספירות העליונות יותר:

כתר - משפיע

חכמה - האור שהוא נותן, לכן בכל השגה יש שלוש בחינות: בעל ההשגה, השגה, נותן ההשגה.

נותן השגה - כתר או עתיק וא"א.

השגה - חכמה או או"א.

בעל ההשגה - בינה, ז"א ומלכות.

וכך הם ג' מימות אלו, זה מקבל מזה וזה מקבל מזה. ואמנם ג' מימות אלו מקבלים מן ג' אשות הנזכרים, מיכא"ל מתחת שמועא"ל, מיכיה"ו מתחת מטטרו"ן, דנא"ל מתחת יהוא"ל. וכן הם המקורות, איההיוה"ה תחת שם אהי"ה, שד"י תחת הוי"ה, אלהי"ם תחת אדנ"י.

דע כי כמו שהספירות הם עשר, כך הם עשר כתות מלאכים. אמנם הספירות כל אחת ואחת [פועל] פעולות המיוחסות לו, אמנם אח"כ יתמזגו יחד זו בזו. וברדת [השפיע] השפע ממוזג מן המקום ההוא אל הכסא ומשם אל המלאכים, ודאי כי הוא בא ממוזג, אך עכ"ז ודאי כי שרשם הם עשר. אלו הם : א' שרפי"ם, כ' כרובי"ם, ג' אופני"ם, ד' חשמלי"ם, ה' תרשישי"ם, ו' שאנני"ם, ז' אראלי"ם, ח' מלאכי"ם, ט' בני אלהי"ם, י' אישי"ם. והנה ג' ספירות הם מתפשטות זו מזו, והם: שרפי"ם מכתר והוא שורש. חשמלי"ם מת"ת והוא ענף. אראלי"ם ממלכות והוא פרי.

ראד"פ:
מדבר שוב משלושה קוצים של י'.
קוץ עליון - כתר.
קוץ אמצעי - ת"ת
קוץ תחתון - מלכות, תוצאה, פרי.

וכן הם ענין מלאכים ממש, אופני"ם מן החכמה, כרובי"ם מן הבינה שאנני"ם מחסד, תרשישי"ם מגבורה, מלאכי"ם מנצח, בני אלהי"ם מהוד, אישי"ם מיסוד, על המלכות.

עוד הם נחלקים בד' כתות [המבואר בדרך הח' דף נ"ב ג] כענין ד' מחנות שכינה. כי כן הספירות העליונות נחלקים בד' היסודות, אש מים רוח עפר, והם דרום צפון מזרח מערב, ונחלקים כסדר הזה עשרים מלאכים לכל צד מארבע שערים של ההנהגה, והם ד' פינות המרכבה והם ד' משמורות, ואלו הם:

ראד"פ:

הוא מדבר באופן כללי על כל ארבע כתות של מלאכים שמסובבים את השכינה. לאחר מכן נלמד במפורט כל כת, ונעשה מדיטציה על כל אחד מהם בנפרד. נכיר כל מלאך ומלאך באופן פרטי. 57 מלאכים שצריך לזכור אותם בע"פ.

משמרות דרום, עשרים מלאכים, שמועא"ל חזקיא"ל שרשיא"ל סלגיא"ל שמריא"ל זרניא"ל יהושעא"ל יהודעא"ל יהונתיא"ל סמל"ס מגדל"ב פלטיא"ל סאציא"ל כוכביא"ל יוחתמיא"ל לויא"ל יהוריא"ל שמביא"ל מלכיא"ל אדוניה"ו עזריה"ו.

משמרות שער הצפון, מיכא"ל דנא"ל ענפיא"ל דנא"ל הרשיא"ל ברוא"ל פתריא"ל קפציא"ל דכריא"ל רושיא"ל ענא"ל גשמיא"ל סתריא"ל דיליא"ל שפטיא"ל ברכיא"ל חניא"ל גבריא"ל פלפיא"ל איתיא"ל.

משמרות שער המערב, יהוא"ל גבריא"ל עזא"ל תמא"ל סעדא"ל יחיא"ל אוריא"ל רפא"ל [אורפניא"ל] הנעזריא"ל שמרירו"ן סמי"י מתניא"ל חסדיא"ל יסיא"ל סא"ל ספריא"ל צפא"ל ימיניא"ל שלומיא"ל.

משמרות שער המזרח, מטטרו"ן פלמיא"ל כלמי"ה הדרניא"ל חכמיא"ל יופיא"ל נריא"ל סודיא"ל עזיא"ל בדא"ל פסכ"ר שמעיא"ל נוריא"ל בסיא"ל גוסיא"ל יופתביא"ל עוזיא"ל סנסנו"י תממיא"ל שמשיא"ל.

מקור הדרומי: אהיה אשר אהיה, והם שרים גבורים מלאים פחד ואימה.

מקור המזרחי: אל שדי, והם שרים גבורים וחכמים, הם חולקים שפע לכל הצבאות.

מקור הצפון: אֲדֹנָ"י, והם גבורי כח שומרים מימין ומאחור.

מקור המערב: יהו"ה, שרים מומשכים בגבורה ורחמים.

והנה כבר פירשתי במקום אחר [לעיל בפ"ג] היות ע' שרים עליונים נחלקים לד' הנהגות, ה"ס יהו"ה, ואלו הם סוד ע' סנהדרין. ואמנם גם בחינת שם יהו"ה עולה כ"ו, ולכך הם כ"ו מקורות אלו, ומשם מקבלים כ"ו מלאכים שהם ראשיים להנהגתו, ולהיות כי הוי"ה מתפשט משם אהי"ה ועובר בתוכו כנזכר [לעיל שם], לכן יהיה בו כ"ו מקורות מתפשטות משם הוי"ה תקועין בשם אהי"ה, ואלו הם הכ"ו מקורות והם מפוזרין בספר הזה בדרך השלישית [דף ל"ו ג'] ואני קבצתים הנה.

ואלו הן הכ"ו מקורות ונחלקים לכמה בחינות, תחילה הם עשרה מקורות ועיקרים: הא' יה"ו, ענף הוי"ה. ב' זהריא"ל. ג' יהדריא"ל. ד' אדירירו"ן, ה' אכתריא"ל. ו' י"ה, ענף הוי"ה. ז' יההדיי"ה. ח' יוחצצבירו"ן. ט' יוצפעחירו"ן. י' מי"ף. ואלו הם העשרה מקורות, ועליהם מקור אחד גדול שהוא עיקר לכולם - יהו"ה היוצא משם אהי"ה כנזכר.

עוד הם ו' מקורות שהם לשש ספירות הת"ת, ומציאותם מהת"ת בו"ק, ואלו הם : הי"א אהי"ה. הי"ב יהו"ה. הי"ג אהו"ה. הי"ד יהו"ה. הט"ו יה"ו. הי"ו אֲדֹנָ"י. הרי הם י"ו מקורות.

נמצא כי הם עשר מקורות כנגד י"ס, וו' מקורות כנגד ו"ק.

עוד הם עשרה מקורות אחרים לי' כתות המלאכים הנזכרים, שהם שרפים אופנים וכו' כנזכר. ואלו הם:

מקור הא' והוא של השרפים כנגד הכתר, הוא שם בן י"א אותיות רמז לי"ס והמקור

אשר לכולם, וַאֱמִיְהוּיאֳוהַוְ, נ"א וָ' הא' בקמץ.

מקור הב' של אופנים כנגד החכמה, יה"ו אנ"י אי"ן. והם מקבלים מן החכמה ומשפיעים חכמה ודעת לכל הברואים.

ראד"פ:
אני, אַי"ן זה רמז לתנועה מתמדת של האפנים - מהמציאות של הקיום שלהם למציאות של הרגשת הבורא וביטול עצמי בו. וכך תהיה התעוררות מתמדת של רצון לקשר עם הבורא, הוא ראשון והוא אחרון.

מקור הג' של הבינה לכרובים, המורה על יסוד הכרובים הוא יאהדונה"י, שמות השני כרובים עצמם.

ראד"פ:
כרובים זה מלשון קרוב; שמתקרב לבורא. זו תכונה של בינה, שיש בה בחינת רחמים והשפעה.

מקור הד' לשאננים כנגד החסד טכסיסי"ה הוא החסד מהכתר, שם קדוש נפלא מאד.

ראד"פ:
טכסיסי"ה מלשון תכסיסי מלחמה. כי המלכות היא טכסיסי מלחמה של הקב"ה.

מקור הה' לתרשישים כנגד הגבורה אֱלֹהִם. והם מקבלים מן החסד ומשפיעים חכמה ודעת לכל נבראים.

מקור הו' לחשמלים כנגד הת"ת מַיְדִיֹמְשְֶיְהָאֶל ובו י' אותיות כנגד י' ספירות.

מקור הז' למלאכים שהם מן הנצח, יוצא מהפסוק [תהלים ק"ד ד'] עושה מלאכיו רוחות בר"ת עֹמַרְמְאֱלֹיָוֶהִ, דין ורחמים במדת נצח. והמלאכים למעלה מן האישים.

מקור הח' לבני האלהים כנגד ההוד, ופועלים בדין, ויוצאים מפסוק [בראשית ו' ב'] וַיִּרְאוּ בְנֵי־הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנוֹת הָאָדָם, כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכֹּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ, רְנֵלֹבְנָקְהֶכֹשֶׁיְה.

מקור הט' לאישים כנגד היסוד, והם מקבלים ותולדות השרפים, והם מהיסוד למלכות, ויוצא מפסוק [משלי י"ח י'] מגדל עז וכו', ובו, ז' תיבות

וכ"ח אותיות, והוא מקור הי' לאראלים כנגד המלכות שם והוא כולל ב' שמות אגל"א [אתה גיבור לעולם ה'] אנג"ץ [אהבה, נצח, גבורה, צדק] שמות גבורה ודין.

הנה הג' מדריגות שהם כתר ת"ת ומלכות, מפקחים כל הספירות, ולהם ד' הנהגות לד' פינות המרכבה. והם ד' מערכות ההנהגה, לד' אותיות השם ולכן מתחלק לארבע פאות, ולכן הם ארבע מקורות זולת הכ"ו מקורות שביארנו, אלה כוללות ארבע אותיות לכל אחד ואחד מהמקורות.

הא' הוא שם אֲדֹנָ"י מצד הדין הקשה, וראשם גבריא"ל.

הב' שם נג"א והוא משם ע"ב, ומקורו אהי"ה מצד מזרח - ברחמים ודין.

הג' שם גילהורדלוי"ה והוא המערב.

הד' צבאות, והוא הדרום.

ואלו הם ד' הנהגות לכל אחת מאלו הספירות, שהכתר משפיע בד' הנהגות, וכן ת"ת ובהמלכות. ולכן השרפים מן הכתר, והחשמלים מן הת"ת, ואראלים מן המלכות, הם פועלים בד' הנהגות אלו מהמקורות הנזכרים. גם פירשנו כ"ו מקורות שבשם יהו"ה כנזכר.

ראד"פ:

שם של ארבע אותיות, ועשרים וששה דרכים, עליהם נמצאים עשרים וששה מלאכים שמעלים תפילה למטטרו"ן, והוא לשמועא"ל.

עוד יש כ"ו מלאכים [המבוארים בדרך הד' דף מ"א ג'], השומרים כ"ו דרכים הנזכרים על שם הוי"ה ומקבלים ממנו. והם חמשה כחות מהי' כתות הנזכרים, והם: שרפים, תרשישים, חשמלים, כרובים, ואופנים, והם כ"ו מלאכים אדירים: הא' מטטרו"ן. הב' יהוא"ל, מן האש המשריף.

הג' חופניא"ל, מן האש המשריף.

הד' גבריא"ל, מן האש המשריף. ה' שרפיא"ל, מן האש המשריף.

הו' הדרניא"ל, מן האש השורף.הז' אוריא"ל, מן האש המקרר.

הח' עזא"ל מן האש המקרר.
הט' יהודיא"ל, מן החשמלים.

הי' כלמי"ה, מן התרשישים.

הי"א תרשיש, מן התרשישים.
הי"ב יופיא"ל, אופן.

הי"ג כרביא"ל מן האש השורף. הי"ד נוריא"ל, אופן.

הט"ו רפא"ל, אופן. הי"ו צדקיא"ל, כרוב.

הי"ז יישוא"ל, כרוב. הי"ח אסימו"ר, תרשיש.

הי"ט פסכ"ר, שרף.

הכ' יהושעא"ל, כרוב.

הכ"א מיכא"ל, אעפ"י שהוא מן האראלים.

הכ"ב עזריאל, מן השרפים.

הכ"ג מלכיא"ל, חשמל.

הכ"ד שפטיא"ל, אופן.

הכ"ה עוזיא"ל, שרף.

הכ"ו סרניא"ל, משריף.

אלו הם הכ"ו מלאכים השומרים כ"ו משמרות כנזכר, והם המכניסים התפילה משער לשער מחצר לחצר וממבוי למבוי. עד שמגיעים אותן אל מטטרו"ן,

ראד"פ:

כך הנשמות מעלים תפילות לשכינה. כמו מלאכים שמעלים תפילה למטטרו"ן. כי הוא מייצג את השכינה בעולמות בי"ע. השינוי בין המלאך לנשמה הוא בזה שהעלייה למטטרו"ן הולכת בזמן בניית הכלים - וזה נקרא: ימות החול. אבל לעולם אצילות המלאך לא יכול להיכנס, כי אין שם שום כח חוץ מהבורא. וכל המלאכים מתבטלים בכניסה לעולם אצילות. והנשמות נכנסות לאצילות - זה נקרא מצב של שבת או יום טוב.

והוא מקריב אותה אל שמועא"ל המקבל מאהי"ה, מקטיר קטורת סמים לפני מי שאמר והיה העולם. ואלו הכ"ו נשיאים הם נאחזים בכ"ו ניצוצות המתנוצצות מספירת הת"ת שם הוי"ה כנודע, ע"י מלכות.

ראד"פ:

שמועא"ל שייך לבחינת ג"ר. מטטרו"ן - לבחינת ו"ק. לכן הם מעלים תפילה למקום הזה,

שם מתחיל הקשר עם מלכות אצילות או מקום ג"ר דבריאה.

דע כי סוד המרכבה העליונה [המבואר כדרך הז' דף מ"ט ד'], תכלל בג' ראשים שהם ר"ת שמ"י [שמועא"ל מטטרו"ן יהוא"ל] באורך, פירוש, זה על גבי זה כל סדר ההשתלשלות מראשו ועד רגליו, וז"ס אורך היריעה [שמות כ"ו כ']. ואמנם ברוחב הם סוד ד' ראשים לארבע פינות, והם: מיכא"ל, גבריא"ל, אוריא"ל או נוריא"ל, ורפא"ל. וכמו שהם הג' שרים של אורך היריעה יש להם ג' שמות שמקבלים מהם, והם אהי"ה, הוי"ה, אֲדֹנָ"י, גם לד' שרים של הרוחב יש ד' שמות שמהם מקבלים. ואלו הם: אי"א למיכא"ל, הה"ד לגבריא"ל, יו"נ לאוריא"ל או נוריא"ל, שהוא רחמים ודין. הה"י לרפא"ל, והוא צירוף לג' שמות עצמן הנזכרים, אלא שהם בסוד הצירוף, ואלו הח' השרים עם נוריא"ל שהם שמונה, אלו שומרים מבואות המרכבה כולו דרך כלל.

והנה תחלק ממשלת הד' שרים של רוחב המרכבה, בד' פינות כנזכר, יש ז"ן מלאכים, [המבואר כדרך הו' דף מ"ז ד'], שבהם תלוייה כל ההנהגה, ונחלקים לד' משמרות לד' שמות, והם: אהי"ה אהו"ה אלהי"ם אֲדֹנָ"י. ולאלו ד' שמות יש ז"ן כתות מלאכים, ט"ן הם מקבלים משם אהי"ה, וט"ן מאהו"ה, וט"ו מאלהי"ם, וי"ב מאֲדֹנָ"י, וכולם משם הוי"ה בעל כל הנהגות כנזכר, לד' פינות המרכבה בד' אותיותיו.

ואלו הן הט"ו המקבלים משם אהי"ה מימין המרכבה:

הא' מטטרו"ן, ממונה על הכנסת התפילה בכח השם, שני שרים גדולים ונכבדים חברים עם:

הב' יהוא"ל יחד נאמנים על התפילה.

הג' קפרא"ל, הממונה על כל מיני אהבה בין רעה בין טובה, והוא מכת השרפים, נמשך בדין רפה.

הד' ענפיא"ל, ושותפו הה' עזריא"ל, ושניהם ממונים על כל מיני שאלה בחלום.

הו' שמעיא"ל, ממונה על כל מיני שאלה בהקיץ, והוא טוב מן כת האופנים.

הז' סנדלפו"ן, ממונה על כל מיני שמירה, והוא מן השורפים.

הח' רפדיא"ל, ממונה על כל מיני חן, והוא מן השאננים.

הט' גרזיא"ל, ממונה על כל מיני פחד ואימה.

הי' סנסיא"ל, הממונה על השלום, מן השרפים נמשך בדין רפה.

הי"א שרמיא"ל, ממונה על השנאה, והוא מן כת החשמלים.

הי"ב עצמיא"ל, ממונה לתת ליעף כח, ממחנה החשמלים, מכת הרוח.

הי"ג זרניא"ל, ממונה על הזכרון, ממחנה אש השורף הנמשך בדין רפה.

הי"ד מישא"ל, ממונה על כל החיות, והוא הגדול, שיש אחר קטן.

הט"ו יוניא"ל, ממונה על הרפואה, משריף עם רפא"ל והוא מכת האופנים, נמשך ברחמים.

ביאור מקיף על 15 מלאכי החסד המסייעים לשכינה מדרום

ואלו הן *הט"ו מלאכים* המקבלים משם אהי"ה מימין המרכבה.

השם אהי"ה - מהווה כתר או גג של ההיכל שבו נכנס עובד ה'. זהו קודש הקודשים, החדר הפנימי, שהכהן הגדול בונה אותו מע"ס.

המלאכים של צד ימין מרוממים ומנהיגים את מרכבת ה'. הם שולטים על הצבאות של צד ימין, שהוא הנשגב ביותר, כיוון שגם הקו האמצעי וגם הקו השמאלי שבקו האמצעי משרתים את הימין, ובזה נכנעים בפני התכונות הימיניות של השפעה.

הבה ונעורר את עצמנו לתפילה, עם הרצון להיות הבעלים של הכוחות האלו ולהשתמש בהם למען השכינה; לתמוך בשדה האחדות, ברשות הבורא יתברך שמו. על מנת שתגיע אלינו הרשות

לה אנו מחכים, מהמציאות העליונה של אצילות.

אנו מעוררים בתפילה את שני המלאכים האחראים על עליית התפילה. אלו הכוחות הכלליים והעיקריים, הכוללים בתוך עצמם ריבוי מלאכים ושולטים על כוחותיהם.

אלו הן הט"ו המקבלים משם אהי"ה מימין המרכבה:

מטטרו"ן ממונה על הכנסת התפילה בכח השם, שני שרים גדולים

ונכבדים חברים עם יהוא"ל יחד נאמנים על התפילה

המלאך *מטטרו"ן* **- מלשון רון, ששר ומרנן לה' - הוא ממונה להכניס את התפילה בכח ה', והוא השר הגדול.**

המלאך *יהוא"ל* **- שותפו של מטטרו"ן, ממונה על התפילה וגם הוא השר הגדול.**

המלאכים *מטטרו"ן ויהוא"ל* **דומים לאיש ואישה; כמו ז"א ומלכות בעולם אצילות, כך הם בעולם הבריאה. הם נושאים את החיסרון של הקב"ה והשכינה.**

אליהם עולים כל התפילות מהעולמות התחתונים והם דומים לצדיקים גדולים שמרגישים את החיסרון של כל הבריאה, של כל האנושות וכל הנבראים.

הם נושאים את החסרונות ומעלים אותם בצורת תפילה: *מיהוא"ל למטטרו"ן, ממטטרו"ן לשמועא"ל, משמועא"ל למלאך אכתריא"ל,* **שמוסר את כל התפילות לשכינה.**

כל המלאכים האלה יראים ביראת הרוממות בפני מלכות שמים, הקב"ה ושכינתו. דרך התפילה זהו שמ"י, הבורא מתגלה כלפי העולמות התחתונים העומדים ביראה גדולה אל מול אחדות עולם האצילות, שבו אין שום הגבלות, וכל הנמצא בתוך חכמתו יתברך.

השר הגדול שמייצג את השכינה בעולמות התחתונים הוא המלאך מטטרו"ן. גימ' 49. כמו 49 שערי בינה. יש בו את המילה רו"ן, כי הוא מרונן. זה מורה שאנו לא רוצים להשתמש במלכות, ובמקום להמשיך את האור לעצמנו -

אנו מרננים בצורת אור חוזר.

השם של המלאך *יהוא"ל* **-** *יה"ו זה מורה על שם השם בלי ה' אחרונה. זה מורה על כך שלא משתמשים במלכות.*

המלאכים מטטרו"ן ויהוא"ל ממונים על התפילות, מעלים ונושאים אותן. מטטרו"ן יותר מרומם, יותר קשור לתפילות, ומרגיש אותן - את אותן התפילות שעולות למקומות גבוהים ועמוקים יותר בהשגה.

יהוא"ל פחות מרומם, והוא קשור לתפילות שעדיין לא נעשות בצורה מודעת. הן קיימות במציאות אצל רב הנבראים, אבל הם עדיין לא מרגישים לאן הם מעלים, כלפי מי הם פונים - ואינם יודעים עדיין כיצד להעלות את התפילות האלו.

המלאכים מטטרו"ן ויהוא"ל גורמים למציאות שני הכרובים על משכן העדות. שני הכרובים מזדווגים כאשר הקב"ה מברך את עם ישראל, ומתקרבים ביראה גדולה כדי שחס ושלום לא ימשיכו את האור על עצמם, עולים לג"ר דבריאה, לקודש הקודשים, כמו הכהן הגדול שאין בו שום מחשבה זרה, והוא ביראה לפני בורא עולם לעלות לשם את התפילות של כל העם.

הצדיקים מחברים את שני הכוחות האלו בתוך עצמם, ומרגישים את החיסרון של כל הבריאה - אלו שעדיין לא התעוררו לעבודת ה', ואלו שכבר כן התעוררו. הצדיקים נושאים בתוך עצמם את כל החסרונות האלו ומעלים אותם הלאה למלכות דאצילות שהיא השכינה.

קפריא"ל **הממונה על כל מיני אהבה בין רעה בין טובה, והוא מכת השרפים, נמשך בדין רפה.**

המלאך קפריא"ל **- האות ק' בגימ' 100. וזו אהבה לכל ללא הבחנה.**

השרפים **- נמשכים מדינים רפים; הדינים הרפים ממתקים את החיסרון. ופה מרגישים שכל החסרונות הם דברים חיוביים. שאין שום רע בעולם, והאמונה מתחזקת. השם של קפריא"ל מרמז על המספר**

100. ויש בו גם את המילה: פ"ר. שזה גימ' מנצפ"ך, האותיות הסופיות שמרמזות על כוחות גבורה. כשהם בשלמות הם משיגים מדרגת 100 ספירות של שלמות מוחלטת של גבורה. זה חיסרון חיובי שנושא את התפילות בחיבור עם המלאכים העליונים ממטטרו"ן ויהוא"ל. ופה מתגלה האהבה כלפי כולם, ללא שום הבחנה.

כאן נמצא החיסרון של הצדיקים הגדולים כמו בעל הסולם, שמרגישים את כאב האנושות כולה, והם בעצמם דבוקים לאור האינסופי של הבורא. והצדיק לא מתאפק, ונושא תפילה חמה על כאב האנושות כולה.

התפילה היא שכל אלו שמתפתחים בצורה רוחנית, גם הרשעים וגם הצדיקים - כולם יתקרבו לה' כנשמה אחת. במקום הזה מתגלה אהבה לכל ללא הבחנה לה' אחד. ואנו מבקשים מבורא עולם שיתן לנו חיסרון כזה, וימתיק אותו באור האהבה שלו.

המלאך ענפיא"ל - מלשון ענף. ממונה לתת תשובות בחלום.

המלאך עזריא"ל - מלשון עזרה, הוא שותפו.

בעולם הגשמי, בחלום, בן אדם יכול לקבל תשובות. יכולים לבא אליו השגות כתוצאה ממאמציו, תפילותיו, ומעשיו. החלום זה גם קטנות, לבן אדם אין מוחין, אין חב"ד. יש לו כלים דרוח, חג"ת נה"י, ובהם הוא מרגיש את האור שבא מהבורא, אבל לא מבין אותו עד הסוף; לא קולט את האור בשלמות. וזה דומה לחלום שבו יש רמז, אבל בן אדם לא מבין את כל מה שמראים לו בחלום.

המלאך ענפיא"ל - כמו ענפים הנמשכים מעולם אצילות לעולמות תחתונים. הוא עונה לכל מי שמעלה תפילה. התפילה עולה לעולם אינסוף, משם באה התשובה. התשובה עוברת את כל המדרגות, מהנה ונותן תענוג, וממלאה אותן באור אינסופי. ואז היא מגיעה לאדם שהעלה את התפילה.

כל מה שקורה בעולמות התחתונים לא קיים בפני

עצמו, ונקרא ענפים ביחס לשורשים. הענפים של האצילות העליונה נמשכים לכל אחד מאתנו, ומי שעומד בתפילה כאילו מנענע את הענפים האלו שגדלים מהגזע של עץ החיים. כך מתעוררים השורשים העליונים. אנו רוצים להרגיש תשובות מלמעלה גם במצב של שינה, גם במצב של חלום.

המלאכים ענפיא"ל ועזריא"ל ממונים לתת תשובות בחלום - שזה מצב של קטנות. מצב של חלום יכול להיות גם בתפילה וגם בלימוד. אנחנו מבקשים עזרה מה' שיענה לנו על מצבי הקטנות שלנו, ויראה לנו דרך להשפיע להם ברכות. ואם אנו טועים במשהו, שיישר את דרכינו, שיראה לנו בענפים, דרך כח המלאך ענפיא"ל, איך השורשים מתבטאים בענפים בצורה הנכונה.

אנחנו מבקשים מהבורא שע"י עזרה של המלאך עזריא"ל, גם במצב הקטנות, בחלום, יתגלו לנו סודות, ואנו נבין את החידות של סבא דמשפטים (בספר הזוהר), שיתגלה לנו חב"ד במצב הגדלות בכלים שבנינו.

אנו מבקשים שבורא עולם ימשיך וייתן כוחות מסכים של התנגדות לתודעה החיצונית, כדי להשיג מדרגות פנימיות, ולהיכנס למדרגות גבוהות יותר ברוחניות. אנחנו רוצים להתעורר מהחלום, מתוך ההסתרה - למודעות גבוהה שבה אנו שומעים את הבורא, מרגישים שהכל בא ממנו, שכל התשובות באות ממנו.

המלאך *שמעיא"ל* - מכת האופנים, ממונה לתת תשובות בהקיץ; מלאך טוב. מצב בהקיץ נמשך כתוצאה מבניית הכלים במצבי קטנות בחלום. ופה מתגלה כבר בהירות והבנה לכל מה שלא היה ברור מקודם, אבל היה מורגש כמגע מהמציאות האלהי'ת, וההשגה הגיעה בצורת חידה לא פתורה.

אנו רוצים לשמוע את הבורא, רוצים להרגיש אותו בכל בחינה בחיינו - האופן בו הוא מדבר איתנו, עונה לנו לכל שאלה, לכל מחשבה, ולכל סיטואציה שבה אנו נמצאים.

המלאך סנדלפו"ן - מלשון סנדל שסוגר את הרגל. מכת השרפים. מגן מלמעלה וחוסם את האור שנמשך על עצמו. נותן מסך כדי שהאור לא ימשך לעצמי. המלאך סנדלפו"ן הוא גדלות המדרגה; כאשר האור מגיע ושמים מסך ודוחים אותו.

המלאך יהוא"ל - נקרא לפעמים גם בשם סנדלפו"ן, וזה מרמז שיש מצבי קטנות ומצבי גדלות. שמו של המלאך נקבע לפי המצב - סנדלפו"ן זה מצב הגדלות, יהוא"ל - מצב הקטנות.

אנו מעוררים חשק לאור חוזר, שהכל יהיה לשם שמים. שיתנו לנו מסך לא להמשיך את האור על עצמנו, שנשמע את ה' בכל בחינות בחיינו. אנו מבקשים מה' כח מסך, כח התנגדות לאור הגדול שיכול לעורר אותנו לקחת אותו לעצמנו בצורה לא נכונה.

המלאך רפדיא"ל - מלשון ריפוד. מכת השאננים. מלאך מספירת החסד. ממונה על החן - שנמצא חן בעיני ה'. אנו מבקשים שאור ה', שפעו, אהבתו, נתינתו, ימשכו לכל ההיבטים בחיינו, ויתגלו גם במצבים החיצוניים ביותר. מבקשים שדרכנו ימשכו חן ואהבה, שנמצא חן בעיני ה', שנהיה יפים בעיניו. בזמן קיום המצוות נתלבש בבגדי נתינה, ונמשיך אור לזולת - שנהיה שליחי ה' בעולם, המגלים את כוחו בעולמות התחתונים, ואנו רוצים להראות יפים בעיני ה' - כריפוד טוב של רהיטים יפים. על מנת שהבורא יתיישב על כיסא כבודו, ושכל המעשים החיצוניים שלנו יהיו קישוטים והמשכה לעולם הפנימי.

המלאך גרזיא"ל - מלשון לגזור. ממונה על היראה והפחד בפני רוממות ה'. נותן את אור הביטול השורשי לעולם אצילות. המלאך גרזיא"ל עוזר לעורר יראה. כאשר בן אדם שרוי בגאווה הוא מאבד יראה, ומרגיש לא טוב עם זה. אנו רוצים להרגיש את הביטול השורשי למקור, שם רק אדון הכל ברוך הוא, ואין שום כח אחר חוץ ממנו יתברך - שום תמונה, שום צורה אחרת; רק הוא, ואין עוד מלבדו.

אנו מבקשים את כח הביטול השורשי, שאין בו פחד על חיינו, אין פחד שהבורא יתן לנו עונש מפאת טעויות שאנו עושים. אנו לא יראים מכך שהוא לא ייתן לנו משהו בגשמיות או ברוחניות. אנו רוצים לעורר את היראה השורשית - יראת הרוממות. כי הוא ממלא את כל העולמות ומסובב כל העולמות, ואין עוד מלבדו. הוא שולט על הכל. - כח, חיים, כישרונות, ידע, הכל בא ממנו.

אנו מבקשים שגזרות כאלו יבואו עלינו, שזה יהיה היראה שלנו. שמזה נהיה יראים. ובשום פנים ואופן לא נתנתק מהבורא - שרק זו תהיה האימה של נשמתנו, שלא נתנתק מהבורא.

המלאך סנסיא"ל - מלשון סיני. מכת השרפים. אחראי על שלום. שרף שנמשך מדינים רפים. במצב של ביטול אפשר לקבל אור מהבורא בצורה של תורה. בצורת התלהבות או השגה רוחנית. כמו שהתורה ניתנה מתוך האש, כך אנו רוצים שנשמתנו תתלהט בשמחה - התלהבות, שמחה והתרוממות מההשגות האלו. אנחנו נקבל בשמחה את כל החוקים של עבודת ה' כדי לרומם את שמו יתברך. ריבונו של עולם - עזור לנו ע"י כח המלאך סנסיא"ל לגלות דרכי תורה באש היראה וההתלהבות במודעות גבוהה, במצב המודע ובתבונה. בהבנה בפני מי אנו עומדים, ואת מי אנו משרתים. את הפקודות של מי אנו מקיימים. החכמה של מי מתלבשת בנו. אנו רוצים להכיר אותו, לדעת אותו, לדעת את הבורא ולשרתו. כי נפש בלי דעת לא טובה. עלינו להכיר את אדון הכל, ללמוד את תורתו ולקיים את מצוותיו.

המלאך סנסיא"ל ממונה על שלום, בחינת יסוד. הוא מחבר את כל ההפכים, את כל הבחינות שנמצאות בעולם. הוא מחבר בין פנימיות לחיצוניות, בין שכל לרגש, בין מעשה לכוונה - כל זה בא דרך הקו האמצעי, דרך תורה. דינים רפים מעוררים גבורות משמחות שממתקות

את החסרונות, או את מצבי ההסתרה. הגבורות עוזרות לתפוס את כל המצבים השליליים בצורה חיובית.

המלאך שרמיא"ל - מלשון שר, רמ"י. מכת החשמלים. מלאכי ת"ת. הוא ממונה על שנאה לכל מה שמנתק מהבורא. הכל נעלם באש ההתלהבות, באש התורה. אנו לא רוצים לשכוח בעלייה גדולה זו, ובתוך ההתלהבות, שאם מתעורר יצר הרע להמשיך אור לעצמנו, רוצה להנכיח את עצמו בגאווה ולהראות את מידת הת"ת בצורה שלילית, כלומר - להתפאר בגאווה, אז אנו מבקשים מה' שיעזור לנו וישלח רעם משמים, שיעורר את תפיסתנו ויקפיא את יצר הרע. שנשנא את הנקודה השחורה בתוכנו, שבה אנו מרגישים ניתוק מוחלט מהבורא. אנו רוצים להתרחק מנקודה זו לחלוטין.

המלאך עצמיא"ל - מלשון עצמה. מכת החשמלים. נותן כח לעייפים. אנו מבקשים כח לבניית הכלים. שנתמלא בהתלהבות ובכח המלאך עצמיא"ל. ואם נרגיש פתאום עייפות בעלייה שלנו, בתפילה, בלימוד, בכוונה; ואם פתאום נרגיש מצב רוח דכאוני, ייאוש, ספקות - אנו מבקשים: ריבונו של עולם, סייע בעדנו; אל תעזוב אותנו. תן לנו כח אמונה בזמן בו אנו בונים את הכלים. תן לנו סבלנות לחכות, אנו מייחלים לחסדך בלימוד ובתפילה, ומחכים לתשובה ממך - בורא עולם.

המלאך זרניא"ל - מלשון זוהר ומלשון זהירות. מכת המלאכים המשריפים. נותן זיכרון מהכוחות הרפים. אנו מבקשים לא לשכח את הנותן, את המשפיע כאשר האור נמשך אלינו כשמשאלות ליבנו נענות, כשמתקיימים רצונותינו. המשפיע יותר חשוב מכל המתנות. אנו רוצים להידבק בו, והמלאך זרניא"ל נותן לנו הארה שנרשמת בתוך הנשמה שלנו, והיא מאירה כאבן חן טובה, יקרה. והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע. כי הכוכבים עומדים בתוך המזל של קו אמצעי.

וכמו הכוכבים בתוך המזלות, אנו עומדים באחדות ליבנו למען השכינה הקדושה.

המלאך מישא"ל - מלשון מישוש. נותן כח חיים. הוא גדול, ויש עוד מלאך קטן. יש מגע רוחני עם מציאות הבורא. כפי שניתן לחוש כוחות, אנרגיות בגוף הגשמי, אנו רוצים לחוש כיצד הבורא נוגע בנו, איך האור שלו נמשך לשדה המשותף שבו אנו נמצאים כנשמה אחת. אנו רוצים לגעת במציאות הבורא, להרגיש אותו בכל מקום, להיות תמיד ללא הפסק בהרגש הנוכחות שלו בחיינו. לא להתנתק לרגע ממנו, מהמציאות שהכל ממנו - המחשבות, הסטואציות, האובייקטים., המצבים הפנימיים הנפשיים שלנו - הוא מלטף את הנשמות שלנו עם קרני אור שנמשכות מעולם אינסוף, ובכל העולמות, מעולם לעולם: מעולם אצילות לעולמות תחתונים.

בתוך כל מצב אנו רוצים להרגיש את עצמנו באורו, ולא להתנתק ממנו אף לרגע.

להיות בנוכחותו, ללמוד לחיות בשני עולמות: למעלה ולמטה. בעולם התחתון - לקיים את כל מצוותיו, ויחד עם זה להיות קשורים למציאות אלהי'ת שבה אין עוד מלבדו.

מי שלא יודע את מלכו, איך יעבוד אותו? אנו רוצים לדעת אותו. מבקשים אותך, ריבונו של עולם, תן לנו להכיר את מציאותך. להיות במציאותך. לגעת, כמו ילדים שנוגעים בהוריהם - לגעת עם הנשמה במציאות שלך, ולהיות בה לנצח.

המלאך יוניא"ל - מלשון יונה. מכת האופנים. מלכות של צבאות משמרת הדרום. מרפא וממשיך רחמים. המלאך יוניא"ל, יחד עם המלאך רפא"ל, מרפא את מלכות, שזה הרצון. הוא מחבר את הרצון לקשר חזק עם השדה המשותף. אנו מבקשים שהיונה הזו תביא לנו בשורות טובות, כפי שהביאה לנח בתיבה, כשאנו נמצאים בתיבת האמונה, ומוגנים באור ג"ר דבינה, בבחינת חפץ חסד. שום לשון רע לא משפיע

עלינו, ואנו מחכים במצב הזה לגמר התיקון. כשיביא לנו אור משיח, אור האחדות של כל המדרגות, את כל ההשגות שהיו בנו, וכן לכל האנושות, לכל הנבראים. אנו מחכים לאור הזה, כמו נח שחיכה לסימן טוב מהיונה.

זו היונה שמרחפת על גג עולם האצילות במדרגת עתיק. ע"י היונה הזו אנו מרפאים את מצבי הניתוק מהבורא בנקודות העמוקות והרחוקות ביותר של לב האבן, שבהן נראה לנו שאין שום תקווה להגיע לגמר התיקון. שאין שום תקווה לתקן את עצם הבריאה.

מנקודה זו אנו מבקשים בתפילה - ריבונו של עולם, גלה לנו את אור של גמר התיקון. שאין שום רע וכל הצדיקים הגיעו לגמר התיקון, למרות שכל העולם עדיין לא נמצא שם. הם עקפו את הזמן, עקפו את הדורות, וכבר נמצאים בעולם אינסוף, באור האינסופי של הבורא, בגן עדן העליון. אנו רוצים להתחבר עם הנשמות האלו, להידבק בהן. הנשמה מחפשת קשר איתך, הבורא, ואנו מאחלים לחסדך. שלח לנו גואל צדק. שיתגלה לכל בעל השגה בזמנו, בצורה של קיבוץ כל הכוחות וההבחנות שבהם הוא עשה מאמץ ובנה את הכלים במצבי הסתרה וחושך. זה מה שמרפא אותנו יחד עם הכח של המלאך רפא"ל. מרפא את יצר הרע. את לב האבן. ואותו רצון שעדיין לא יכול לראות בצורה מושלמת את שלמות הבריאה. כל זה אנו עושים למען השכינה הקדושה. למען הנשמה הכללית - כדי שבעולם תתגלה אחדות, וכולם ידעו אותך *מקטנם ועד גדולם*.

ייחודים על 15 מלאכי החסד של הצד הדרומי

אני מתמקד בשם *אהי"ה*, בכתר, וחש איך השדה הכללי של השכינה משתוקק להתגלות בעולמות התחתונים. שם *אהי"ה* מרחף מעליי כמו הגג של עולם הבריאה, מאיר באור העתיד, ממשיך את אהבתו,

את שלמותו, אחדותו וגבורתו. האור נמשך בזרם אחיד מגן עדן ומתפצל לארבע נהרות. דרך שם אהי"ה הוא עובר מהעתיד להווה, ואני מתחיל לחוש בשם *יהו"ה*.

מחשבתי מתרכזת בכוונה אחת ואני נכנס לקודש הקודשים. אני מרגיש את החדר הפנימי המורכב מעשרת הספירות. רצפת החדר - שם אד"ני שמושך את האור, אני מעלה תפילה ובעזרת המלאך *יְהוּאֵ"ל* מבקש עבור כל הבריאה. אני נושא את כל החסרונות של אלה שעדיין לא יודעים להתפלל, שעדיין לא נולדו רוחנית. חש את הרשימות שלהם, מגביר את התנועות בין הקווים ומחזק את קו הימין של הכוחות הנושאים תפילה. אני מעלה תפילה ויחד עם המלאכים של צד הימין, ששולטים במרכבה העליונה, מעלה את השכינה.

אני חש את החיסרון של מלאך מְטַטְרוֹ"ן הנמצא בחיבור עם *יְהוּאֵ"ל*, ומתוך החיסרון המתעצם, מתרחבת תפילתי ואני מתחיל להרגיש בחיסרונם של כל מי שנולדו רוחנית ורוצים להשיג, רוצים להתקרב אל הבורא. לא משחרר מהחיסרון, נדבק אליו ונע בין הקווים, מצווה על כוחות נשמתי, כמו המלאך מְטַטְרוֹ"ן המפקד על צבאות המלאכים. התכונות של קו הימין מתרחבות וממלאות את חלל החדר הפנימי והוא מתחיל לנגן בצלילים מגוונים של אהבה, חום וביטול, השייכים לקו הימין; ריכוז, כוח, שליטה על הרצון של הקו השמאלי; נעימות, ידיעת החוקים הרוחניים של הקו האמצעי.

מעלה תפילה ואיתה עולה השכינה - התפילה מהווה את המצב האלוקי של דבקות ושל האחדות השלמה. התנועה בין מְטַטְרוֹ"ן *ויְהוּאֵ"ל* מורגשת בתוכי ככוח משיכה של התפילה העובדת בקו האמצעי. הרגש והשכל מתאחדים, מתחבקים ומתמזגים בבקשה אחת. תחושה של אחדות עם הרשימות והחסרונות של הצדיקים ממלאה את ליבי, ומתוך השקט הפנימי

של התודעה אני מרגיש איך כוחות קו הימין של השער הדרומי בשם אהי"ה, נושאים את השכינה.

"*אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ.*" - ריבונו של עולם, תן לי רשות לבקש מתוך דבקות ומתוך האחדות השלמה עם השכינה הקדושה. אני מבחין באור שמתגלה בין שני המלאכים - אור האצילות נמשך ומעורר רצון עז לדבקות. השכינה קוראת לי, מושכת אותי אליה כמו מגנט. המחשבה עולה אל אַכְתְּרִיאֵ"ל שמקבל את כל התפילות והשכינה מרגשת את רשימותיה ומתגעגעת אליהן.

אני נע עם האיחוד של *מְטַטְרוֹ"ן וִיְהוּאֵ"ל* - ז"א ומלכות של עולם הבריאה, נושא איתם את חיסרון הבורא והשכינה ומרגיש את רצונם להתגלות בתחתונים. רצון הבורא לגלות את אור האצילות העליון במידה רבה יותר מבקשת התחתונים. כל החסרונות מתקבצים לתפילה אחת של העולמות התחתונים, ואני נושא את החיסרון הכללי ביראה גדולה בפני אחדות עולם האצילות.

בכוח ג"ר דבינה נחסמת כל המשכת האור לעצמי, נשרפות התאוות המפרידות מהכלל. מודה אני שזיכוני לשרת את העולמות העליונים. מְטַטְרוֹ"ן הצעיר, נער המשרת את הקב"ה האדיר והנצחי, הבורא את כל העולמות במחשבה אחת. יראת הגדולה, והמודעות לפני מי אני עומד, גורמים לי לביטול מוחלט ולשבח את מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא. שני כוחות אלה מתאחדים בי, ואני מרגיש את החסרונות של כל הנבראים - שכבר התעוררו לעבודת ה', וגם אלו שעדיין לא.

הכל מתאחד לשלמות אחת, ללא הבחנה בין שלילה לחיוב. הדינים המרפאים של המלאך קַפְּרִיאֵ"ל ממתיקים את החיסרון, ואני מתחזק באמונה שאין רע בעולם. כוח הגבורות המשמחות גורם לתחושת השלמות של החיסרון החיובי. קפריא"ל נושא תפילות בלי ניתוק מתכונות מְטַטְרוֹ"ן

וִיהוּאֵ"ל. ואני מתחיל להרגיש אהבה לכולם, ללא כל הבדל, אהבה לכלל הבריאה. פונה בתפילה אל הקב"ה ומבקש: גלה את שפעך המלא בטוב והובלינו בדרכי האהבה. למדנו לאהוב כמו שאתה אוהב, אתה, הַמַּשְׁפִּיעַ חיים וחסד לכל.

חש את הקטנות שלי, בהשוואה לאהבה העליונה של הבורא. אני רק ענף קטנטן של אהבה זו כמו המלאך עֲנְפִּיאֵל - ענף אהבתך האלוקית. ריבונו של עולם, עזור לי להתחזק באמונה ובהשפעה, חזקני בדרך זו, תן לי את כוחו של המלאך עַזְרִיאֵל, שיאדיר את ענף האהבה, כך שיתעצם ויהפוך לגזע גדול, שממנו יתפשט אור לכל הבריאה.

הענפים נמשכים מעולם האצילות, ועונים לתפילה. התפילה שואפת לאין סוף, למקור הבלתי מושג של הכל. משם מגיעה התשובה, היא עוברת דרך כל המדרגות, מענגת וממלאת באור אין סוף, הולכת ונמשכת אל מי שמעלה אותה. ענפי עולם האצילות העליון נמשכים לכל נברא. תפילתי מנענעת את הענפים הצומחים מגזע עץ החיים - ז"א הקדוש של עולם האצילות. אני נדבק למידותיו של אדם עליון זה - עציון גבר.

הענפים מעוררים את השורשים הרוחניים. אני מבקש ממצב של קטנות (ממצב של חלום), שבו אין עדיין השגה ברורה, אך הלב שואף לגילוי פני ה' יתברך.

עֲנְפִּיאֵ"ל ועַזְרִיאֵ"ל נותנים תשובות בחלום. אני מבקש עזרה מהבורא, ריבונו של עולם, ענני על מצבי הקטנות והראני את הדרך המבורכת. תקן את כל הטעויות, ישר את דרכי אליך. גלה בענפים בעזרת עֲנְפִּיאֵ"ל, מהו התיקון השורשי של נשמתי.

אני מתחנן לעזרה שתבוא מעַזְרִיאֵ"ל בחלום ובקטנות, לחכות לתשובה ביראה גדולה, ולהשיג את החב"ד במצב של גדלות אחרי בניית הכלים.

ריבונו של עולם, הושט יד ותן את כוחות המסכים להתנגד לתפיסה החיצונית, כדי

להשיג את פנימיות העולמות ולצאת לגדלות. הער אותי משינה ומהסתרה, אל התפיסה המודעת, שבה שומעים אותך, מרגישים שהכל בא רק ממך, ואין שום כוח אחר בעולם. אין עוד מלבדך!

אני מקשיב בתשומת לב רבה, מאזין לתשובתו מלמעלה - כיצד הוא יענה לי עכשיו? הוא אינסופי ואין סוף לדרכים להתקשר איתו, זה תמיד מגיע בדרך חדשה שטרם הרגשתי.

בכוחו של מלאך *שְׁמָעְיאֵ״ל*, אני מקשיב ומסתובב כמוהו, כמו אופן. שוב ושוב מאזין לתשובה מלמעלה. מתעורר מקטנות ומחלום אל בהירות ההבנה.

המגע שלי עם המציאות האלוקית מתחזק. אני מקשיב לבורא, רוצה להרגיש אותו בכל הבחינות של חיי, האופן המיוחד בו הוא מתגלה עכשיו אלי ואל השדה הכללי. כיצד הוא עונה לכולם, מתייחס לכל שאלה, מגיב לכל מחשבה ובכל מצב.

אני נכנס למדרגת המלאך סַנְדַּלְפוֹ״ן, מרגיש את כוחו המקיף מלמעלה, וחוסם את האור מלעבור. משתמש במסך שקיבלתי מהקב״ה במדרגת סַנְדַּלְפוֹן. אני יכול להשפיע - כי זאת מדרגה של גדלות, ואיני מושך לעצמי את האור, אלא ממשיך אותו על השדה המאוחד והכללי של כל הנשמות.

כוחותיהם של יוּהאֵ״ל וסַנְדַּלְפוֹן מתאחדים לכוח אחד. קטנות וגדלות מחזקים זה את זה ומעוררים את תשוקתי לאור חוזר, כדי שהכל יהיה רק לשם שמים. אני נדבק למקור שממשיך אלי את התבטלות מולו.

מרגיש שלווה וביטחון בבורא. חסד האין סוף נמשך על כל הבריאה. רוצה למצוא חן בעיני ה׳ ומעורר את כוחו של מלאך רְפָדִיאֵ״ל כדי שאור האין סוף ברוך הוא, טובו, אהבתו והשפעתו יימשכו לכל היבטי החיים ויתגלו בכל הלבושים החיצוניים של המציאות.

ריבונו של עולם, משוך חסדך לכל העולמות ולכל הנבראים.

אני צינור של חן ואהבה, משוך חסדיך דרך מעשיי, דיבוריי ומחשבותיי. אני מתכסה במצוותיך היפות כדי לעשות לך נחת רוח, ממשיך את האור לזולת, עובד את רצונך בעולם הזה ומגלה את כוחך בעולמות התחתונים. יְהִי רָצוֹן שֶׁיִּשְׁכּוֹן כְּבוֹד ה' עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ וְכָל הַבְּרוּאִים יְשַׁבְּחוּ שְׁמוֹ! שכל הפעולות החיצוניות יהיו קישוט והמשך של העולם הפנימי מכוח המלאך רְפָּדִיאֵ"ל.

מתעוררת יראת הרוממות של מלאך גַּרְזִיאֵל. מעולם האצילות נמשך אור של ביטול שורשי. המלאך גַּרְזִיאֵ"ל עוזר לעורר יראה, מִרְפָּדִיאֵ"ל לגַּרְזִיאֵ"ל מורגשות תנועות העבודה בקווים - מגילוי עצמי עד הביטול המוחלט. אני מבקש להרגיש את הביטול השורשי מול המקור, במקום בו ישנו רק הבורא ואין שום כוח אחר מלבדו. מבקש את כוח הביטול השורשי, שבו אין פחד על חיי, אין פחד שה' יעניש על טעויות כלשהן.

אני מתעורר ליראת הרוממות השורשית לפני גדולת הבורא. הוא ממלא ומקיף את כל העולמות. אין עוד מלבדו, הוא מנהיג הכל. כוח, חיים, כישרונות, ידע - הכל בא ממנו. את גזר הדין הזה בלבד אני רוצה לשמוע ולמשוך אליי. לפחד ולרעוד רק מהתנתקות ממציאות השם יתברך, שרק מזה תחרד נשמתי.

היראה מרפאת את הדינים של החיסרון. אני מרגיש איך האור נמשך מהעליון, ומתוך המצב של ביטול מוחלט, מגיעה השגתו בצורת התורה שניתנה בהר סיני. זה המלאך סַנְסִיאֵ"ל.

אני מתלהב מהשגות רוחניות. התורה ניתנה באש ונשמתי מתלהטת בשמחה ובהתפעלות מהשגות אלה. אני מקבל בשמחה את כל החוקים של עבודת ה', וכל זה כדי לרומם את שמו בכל העולמות.

ריבונו של עולם, אנא, עזור בכוח המלאך סַנְסִיאֵ"ל לגלות את דרך התורה באש היראה וההתלהבות. עשה שאזכור תמיד שאני עומד לפני מלך מלכי המלכים, יתברך שמו. אנא, למדנו לדעת את מי אנו

עובדים, את מצוות מי אנו מקיימים, וחכמת מי מאירה את דרכנו. כדברי דוד המלך: "דע את אלוהי אביך ועבדהו" בלבב שלם ובנפש חפצה. כי לא טוב נפש בלי דעת, צריך להכיר את מלכנו, ללמוד את תורתו הקדושה ולקיים מצוותיו באהבה.

המלאך סַנְסִיאֵ"ל אחראי על השלום. הוא פועל ביסוד, ובעזרת כוחו אני מחבר בין כל הניגודים וההפכים, בין כל הבחינות הקיימות בעולמות - פנימי וחיצוני, שכל ורגש, מעשה וכוונה. כל זה ניתן דרך הקו האמצעי של התורה.

הדינים המרפאים מעוררים את הגבורות המשמחות להמתקת החסרונות ברגעי ההסתר, גבורות שעוזרות לתפוס כל שלילה כחיוב.

הכל נעלם באש ההתלהבות, באש התורה. איני רוצה שמצב הגדלות הזה יבלבל אותי ומתוך ההתלהבות אשכח חלילה, ואמשיך את האור לעצמי. אני לא רוצה ליפול לגאווה, שהיא הצד השלילי של תפארת.

מבקש את כוחו של מלאך שַׁרְמִיאֵ"ל. ריבונו של עולם, עזור ושלח את רעם ההתעוררות, הכוח שמפכח את התפיסה ומקפיא את יצר הרע. אני שונא את הנקודה השחורה בתוכי, שבה אני מרגיש ריחוק מוחלט מהבורא. אני מתחזק בחיסרון להידבק באין סוף, ורצון זה כובש את כל תשומת לבי.

אני מתחזק עוד יותר ומבקש את כוח המלאך עַצְמִיאֵ"ל לבנות כלים רוחניים, ושואל ממנו את כוחות הנפשיים, למקרה שתתעורר עייפות בעבודה, בתפילה, בלימוד או בכוונה, ושלא אפול למרה שחורה.

ריבונו של עולם, אל תעזבני, המשך לתמוך ולתת כוחות אמונה, בזמן בו אנחנו בונים את הכלים; תן לנו סבלנות לחכות ולבטוח בך בלימודים, בתפילה, בציפייה לתשובות.

המלאך זַרְנִיאֵ"ל מזהיר אותי שלא אתנתק מהרגשת הכלל. אני מתחבר לכוח הזיכרון; שבזמן כשהאור נמשך ואני מקבל את מבוקשי, לא אשכח

את הנותן ותמיד אזכיר לעצמי שהוא חשוב יותר מהמתנות עצמן. אני מבקש להישאר בדבקות אליו יתברך.

המלאך זַרְנִיאֵל ממשיך את ההארה שמשאירה רשומות בנשמתי, רשומות המאירות כאבני חן יקרות. אני נע עם מערכת הכוחות של כל המלאכים, לא מתנתק מהכלל, מרגיש את צבא הכוחות של משמר הדרום המשתתפים בעליה זו. מקיף בתחושתי את כל המלאכים, נוגע במציאות האלוהית.

המלאך מִישָׁאֵ"ל - זו נגיעה רוחנית במציאות הבורא. אני מרגיש איך הוא נוגע בי, אורו נמשך לשדה המאוחד, לכל הנוכחים כאן. נוגע במציאות האינסוף יתברך, מרגיש אותו בכל מקום, בנוכחות מתמדת לפניו, לא סוטה ולא מתנתק ממנו.

על ידי חוש המישוש אני נוגע במציאות הבורא - כל המחשבות, המצבים, האובייקטים, כל התחושות הפנימיות, הכל בא ממנו, יתברך. הוא מלטף את נשמתי בקרני האור הנמשך מהאינסוף. האור עובר דרך כל העולמות, מעולם האצילות אל העולמות התחתונים.

בכל מצב בחיים, ברצוני להרגיש את עצמי מוקף באורו האינסופי, לעולם לא להתנתק מנוכחותו, ללמוד לחיות בשני העולמות - בעליונים ובתחתונים. בעולם הזה - לקיים את מצוותיו, וכל הזמן להיות מחובר לעולם העליון, שבו אין עוד מלבדו.

"רִבּוֹן כָּל הָעוֹלָמִים, אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת", ברצוני להכיר את המציאות שלך, להשיג אותה, לגעת בה, בדומה לילד הנמצא במגע מתמיד עם הוריו; בנשמתי משתוקק לגעת במציאות שלך ולשהות בה.

מרגיש את הדינים המרפאים במלכות של מלאכי הדרום.

המלאך יוֹנִיאֵ"ל יחד עם רְפָאֵל מרפאים את המלכות. הרצון התמזג עם השדה האחד. היונה מביאה בשורות טובות ואני מתחזק בתוך תיבת האמונה שלי, מוגן ע"י ג"ר דבינה - תכונת החסדים העליונים.

לשון הרע לא משפיעה עלי. אני מחכה לגמר התיקון, לאור המשיח, לאור האיחוד של כל המדרגות, של כל ההשגות הרוחניות שלי ושל כל האנושות.

אני מחכה לאור הזה, כמו נח, שחיכה לסימן טוב מהיונה. יונה זו מרחפת מעל גגו של עולם האצילות, במדרגות עתיק, ומרפאה את כל המצבים המנותקים מהבורא, בנקודות העמוקות ביותר של לב האבן, אף במקומות שנדמה לנו שכבר אבדה התקווה להגיע לגמר התיקון.

אדון הכול יכול, גלה לנו את האור של תכלית הבריאה, תן לנו השגה, שכל הצדיקים כבר הגיעו לשלמות למרות שכל העולמות עדיין בתהליך התיקון.

אני נדבק לנשמות מגן עדן העליון, שכבר השיגו את גמר התיקון. איתם אני רוצה לפעול ומבקש את תמיכתם. מאחל לחסדי הבורא ומחכה לביאת המשיח, שיתגלה לכל אחד ואחת באור יחיד של גמר התיקון.

זה כוחו של המלאך רְפָאֵל המרפא את לב האבן וממלא אותו באמונה שלמה. הכל נעשה לטובת השדה המשותף של השכינה, לטובת הנשמה המאוחדת, כדי שבעולם תתגלה אחדות, וכוּלָּם יֵדְעוּ אוֹתְךָ לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם.

15 מדרגות של מלאכי משמר הדרום

אהי"ה, יהו"ה, אֲדֹנָ"י - ראש תוך סוף. אני מרגיש את התפשטות האור, הוא מקיף אותי מכל הצדדים. האור ממלא את כל המציאות, אין עוד מלבדו!

האור מתפשט מאינסוף, עובר את כל הדרך בין כל העולמות: דרך עולם אדם קדמון, אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, ממלא את כל הנשמות. בחדר הפנימי אני מרגיש את הגג, באור העתידי מתפשט מאצילות שם יהי"ה - "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה"

אני הולך למטרתי למטרת הבורא, להשיג את שורש

נשמתי, להשיג את מחשבת הבריאה, איך שהוא רוצה שאני אהיה.

"אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה" - עם השם הזה יצאו מהמצרים, ".. ולא לפחד כלל" - הולכים בדרך האמת.

אני בונה את הכלי ונע במציאות של שישה קצוות: ימין שמאל, קדימה ואחורה, למעלה ולמטה. חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד. מרגיש את המרחב הרוחני - איך הוא מתחזק על ידי כוח המשכה של רצון עז להידבק בשורשו.

ע"י שם אֲדֹנָ"י אני משתוקק להידבק במקור החיים, בצרור החיים. מעלה תפילתי לשכינה, לכיוון מלאך אכתריא"ל שמכתיר את עולם הבריאה.

מרגיש בהווה את התפשטות האורות ברבים, בכל מיני צורות של חמדה, יופי וחוכמה, רחמים. זוהר הרקיע מאיר מעליי על מחשבתי, על דמיוני, כ - "בְּיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמֶּה". צורות הנבואה מתפשטים מאהי"ה ליהו"ה.

אני מרגיש את החיסרון של כל הבריאה עומד בתוך האור, מוקף בכוח של 15 מלאכים. משמר הדרום, משמר של אהבה, חסד וחוכמה, מתפשט לכל המציאות הרוחנית והגשמת, מחזיק את השכינה בימין ומעלה בקודש יותר ויותר למעלה וחזק ביותר.

מרגיש את החיסרון של כל הבריאה, חיסרון מורכב. הוא מורכב מרצונות של אנשים שעדין לא התעוררו לרוחניות. כל אחד יש לו ניצוץ קטן שיושב בתוך הקליפות ומאיר מדי פעם ונכבה, מאיר ונכבה. ואני מתעורר לבקש אהבה בשבילם, אני מתעורר להמשיך את האור לכל אלה שכבר הולכים בדרך, שיש להם כלים, שרוצים להיות בעלי השגות. אני מרגיש את הרשומות שלהם ועד כמה שכינה רוצה למלא את חסרונם.

איך רָחֵל מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ, השכנה מרגשת את רשמותיה. היא רוצה להעניק לכל נשמה שפע, ברכה, מציאות מלאה בכל טוב, אהבה בלתי פוסקת,

אהבה בלי שום פירוד בלי שום הבדל, לכל הילדים, לכל המציאות.

אני מרגיש את האהבה הזאת - "יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהָעֵגֶל רוֹצֶה לִינֹק הַפָּרָה רוֹצָה לְהָנִיק". כמה שעליון רוצה להתגלות למטה ולהשפיע בתחתונים, שכינה בתחתונים צורך גבוהה. אני מרגיש מציאות רוחנית, מציאות של נוכחות הבורא.

האהבה שלו האינסופית מתפשטת לכל הברואים ואני ענף קטן של האהבה הזאת, מרגיש איך הוא אוהב, איך הוא משפיע.

במציאות של "אין" יש כל הבחינות ביחד, אהבה ויראה לא מפריעים אחת לשניה. שתי הרגשות במציאות הבורא, וגם זה הוא וגם זה הוא.

"מֵאַיִן יָבֹא עֶזְרִי".

במציאות של "אין", שם הכול באחדות הכל הוא עשה בחכמה.

אני מבקש עזרה להרגיש דבקות, גם בזמן הסתרה וקטנות, כשתודעתי לא נמצאת בקשר מתמיד עם הבורא, לזכור אותו בחלומותי. לדמיין על הדביקות, על המדרגות הגבוהות שבהם אני רוצה להיות. עזרני להיות ענף של האהבה שלך פה בעולם הזה ולעלות לשורשי, להדבק בו בכל כוחי. אני מקשיב בהקשבה נדיבה, אני חוזר בתשובה, אני רוצה לשמוע מה אומר עכשיו בורא בליבי. התשובות באות מלמעלה.

אני שומע אותו: "... לֹא מַחְשְׁבוֹתַי מַחְשְׁבוֹתֵיכֶם וְלֹא דַרְכֵיכֶם דְּרָכָי ...". התשובות מגיעות לא מהשכל שלי. אני מחכה בסבלנות לתשובה מלמעלה, מקשיב בהקשבה נדיבה, אני כולי אוזן פתוחה - כמו חלון שפתוח לאור והוא נכנס לחדר הפנימי, ממלא אותו מבפנים. אני מרגיש תשובה וע"י כוח שליטה על רצוני, כוח המסך, מושך ומחזיר, מושך ומחזיר. מתנגד לקבל על עצמי בתוך הכלים האנוכיים, רק למען הכלל, רק שיהיה זיווג למעלה - בין הקב"ה ושכינתה.

נע במרחב בשני כנפי המלאך, באהבה ויראה, באהבה ויראה

וגם את הקטנות בזמן הגדלות אני מעורר כי אין אהבה בלי יראה ואין יראה בלי אהבה. אני נע בין שני הקווים בשני הכנפיים האלה, אני מעופף במרחב הרוחני.

ריבונו של עולם, אני רוצה להיות מוצא חן בעיניך, לעבוד אותך באהבה שלמה, בכל הרבדים - גם בפנימיות, וגם בחיצוניות. אני רוצה להתפשט ולהמשיך את כל האור שלך - את מה שאני מרגיש ואיך שאני נדבק בך, לכל הנבראים, לכל מי שבא במגע איתי, שכולם יגלו אותך וכבודך יתפשט לכל המציאות. אני נדבק לביטול השורשי, ביראת הרוממות. אתה ממלא את כל העולמות, מסובב אותי מכל הצדדים.

אין כח אחר בעולם, אין משהו יותר גבוה ממך, אין מקום איפה שאתה לא נמצא. "גַּם כִּי-אֵלֵךְ בְּגֵיא צַלְמָוֶת, לֹא-אִירָא רָע- כִּי-אַתָּה עִמָּדִי".

אני נדבק באינסוף, ברוך הוא. אין עוד מלבדך!

משם מתפשטים כל האורות, כל ההרגשות ומחשבות, כל המעשים. אני ככוח שלך, אתה פועל בנפעל, אתה עושה הכל!

אין עוד מלבדך! אין עוד מלבדו!

מתעורר לקבל תורה. עשרת הדברות שלך מוכרזות בכל יום על הר סיני. כל מה שאמרת תמיד ניצב, תמיד נמצא. אמרת את עשרת הדברות שלך והן תמיד במציאות הנצחית שלך. אני שומע, אני מקבל לעצמי את החוקים באמונה שלמה, באהבה רבה. אני רוצה להרגיש את נותן התורה, אני רוצה להרגיש את המצוה כשאני עושה את המצוות, בכל מקום.

אני מתעורר לשנוא את הנקודות שהן בבחינת שינוי הצורה ממך, "אֹהֲבֵי יְהוָה שִׂנְאוּ רָע..", שִׂנְאוּ רָע, אני שונא את הרע שמנתק אותי ממך. בכל פעם כשאני שוכח את המציאות שלך - זה קורה.

אבינו, תציל אותי מנקודה השחורה הזאת, תן להרגיש את המציאות הטובה, את המציאות של טוב ומיטיב לכל

הנבראים. אני מתאמץ יותר ויותר לפעול בהשפעה למען הזולת, למענך; "ואהבת לרעך כמוך", ומי יותר רעך ממך - בורא? אתה הכי קרוב, אתה הכי משפיע, אתה תמיד איתי.

מתעצם בכוח הזה להידבק בך יותר ויותר. תן לעייף כוח! השם יתברך תעזור לנו להיות דבוקים בך בלי הפסק ולהתאמץ ללא הרף לעבוד אותך בלב שלם ונפש חפצה.

אור הזוהר הקדוש - אור המזהיר, ממלא את ליבי בקו האמצעי, במקום שאני נזהר לא להמשיך את האור לעצמי, אלא רק בקו האמצעי. מעורר רשומות ורושם בתוכי, רושם בתוכי את הכוח שלך, את הזיכרון לא לשכוח אותך בשום מקום, כי אתה מקומו של העולם ואין העולם מקומך. תן להידבק בך, בכך שגם אהייה מחוץ לעולם הזה והוא לא יבלבל אותי בכל מיני תופעות של השליה שיכולה להשפיע ולהגיד לי שיש איזשהו כוח אחר בעולם חוץ ממך.

אני מרגיש איך אור אינסוף מתפשט ומתמעט לאט לאט בכל העולמות, עד שמגיע לנשמתי. קרני האור מלטפים אותה, הוא אוהב את נשמתי הקטנה האור הזה; ומכל הצדדים, כמו ידיים של אמא אוהבת, הוא עוטף אותי, מחבק אותי. אני נוגע במציאות של בורא, אני מסוגל למשש את כל הטוב והעונג.

אין שום רע בעולם! אפילו שלילה וחיוב, כל דבר הוא טוב!

הכול מוביל לגמר התיקון! הוא כבר קיים, הוא נמצא במחשבתך. אני נדבק לנשמות שכבר השיגו את גמר ההתיקון: רבי שמעון בר יוחאי, האר"י הקדוש, הבעל שם טוב, רבי יהודה לייב הלוי אשלג, כל הצדיקים הנסתרים והגלויים שהיו במציאות והגיעו לגמר התיקון. אני נדבק לנשמה של רב המנונא סבא - בגן עדן העליון.

אני מאמין שיש גמר תיקון פרטי, אפשר להגיע אליו כבר עכשיו ולקצר את הזמנים. אני מצפה לגאולה, לגאולה פרטית וגם לגאולה כללית של כל המציאות, של כל עם ישראל.

שכולם יגיעו לדבקות בבורא יתברך. אני מצפה, אני מחכה, מחכה למלאך מקפציא"ל המקפץ בין כל המדרגות בצורה של בן איש חי רב פעלים. מסך של גמר התיקון של כל ההשגות, שמצטברות יחד להשגה אחת גדולה, בא ומתפשט ומתקן את לב האבן.

אני כמו נוח בתיבה, במרחב שבניתי. מצפה, מחכה לבשורות טובות של יונה. כל מה שעשיתי עכשיו נרשם. בלבי נשמרות רשומות, ממלאים את ליבי ברשימות זוהרות כמו אבני חן יקרות. הן ילווה אותי במשך היום, בכל המצבים, בכל המקרים שאני נמצא שם, ויזכירו לי שלא אשכח להיות דבוק ומוקף בכוחות של 15 מלאכים של משמר הדרום.

ואלו הם הט"ו, המקבלים מאהו"ה שמאל המרכבה

הא' שפטיא"ל הגדול, כי יש אחר קטן ממנו, והוא ממונה להעניש שונא, והוא מכת המשריף.

הב' ארטימו"ס עם שותפו

הג' חפניא"ל, שניהם ממונים להבריח כוחות הטומאה, ועוד יש לחפניא"ל לבדו כח להפוך לבות בני אדם.

הד' שמרירו"ן עם שותפו

הה' נוריא"ל, ממונה להנצל משויפת אש.

הו' חנא"ל עם שותפו -

הז' מיכא"ל, שניהם כוחם להינצל משטף מים, וכחם ג"כ לעצור המים כי הם ממונים על המים, ושניהם מכת הארא‍לים העומדים להגן על ישראל.

הח' שרשיא"ל, ממונה להוריד מטר בימי הבצורת, מן החשמלים.

הט' שנשיא"ל, עם שותפו השר -

הי' ליל"ה, ממונים על ההיריון.

הי"א צפניא"ל, הגדול, כי יש אחר קטן ממנו, ממונה על משמרת בני אדם להוציאם ולהביאם, מן הכרובים.

הי"ב יהושפטיא"ל, ממונה לנצח מכל מיני נצוח, מכת התרשישים.

הי"ג רחביא"ל, למלט אדם בעת הדחק, מן האופנים.

הי"ד אסימו"ר, ממונה להכות בסנוירים.

הט"ו פדיא"ל, ממונה להעלים בני אדם שלא יראו.

ביאור של מלאכים השומרים על השכינה בצד הצפוני

מתמקדים בשם אהו"ה, באחדות השכינה. נשמתנו האחת בעולם אצילות, ממנה נמשכים כל הענפים של צבאות הכוחות החיצוניים והפנימיים. אליה אנו מעלים את תפילותינו. ברצוננו לחזק את הגבורה שלה, את הצד הצפוני של השכינה. דרך תפילה וכוונה פנימית נעורר בתוכנו את הכוחות של חמישה עשר מלאכים של משמר הצפון.

המלאך שַׁפְּטִיאֵל (ב"מ: הגדול, כי יש אחר קטן ממנו, והוא ממונה להעניש שונא, והוא מכת המשריף.)

שמו מרמז על: "שופט", "לשפוט". הוא מלאך השורף, שמעניש את השונא הפנימי המנתק אותנו מהבּוֹרֵא. כדי לעורר את כוחו של המלאך, צריך להיות במדרגה רוחנית גבוהה, במצב של בגרות רוחנית, ולכן הוא מלאך גדול. אולם, ישנו גם קטן, הנמצא במצב של קטנות - כאשר הוא לא מגלה את מלוא עוצמתו.

בכל אחד מאיתנו יש את השונא - זה החלקים הנסתרים בנשמתנו, שעדיין לא נמצאים בהשתוות הצורה עם הבורא ומרגישים נפרדים ממנו ומרוחניות בכלל. אנו מבקשים מהקב"ה לעזור לנו לזהות ולראות בבהירות בתוכנו את מה שמנתק אותנו ממנו. אנו רוצים לשפוט בכוח הקדושה, לא ליפול לדיכאון אלא להתעורר לעלייה רוחנית, להידבק במציאותו של הבורא דרך השדה המאוחד של השכינה.

על ידי העלאת השכינה אנו מעלים את עצמנו, כשהיא עולה היא מעלה אותנו. אנו מבקשים לנתק את הכוח

המפריד אותנו מהבורא. לכל אחד מאיתנו קיים כוח הייחודי לו, שמנתק אותו מהבורא, וכל אחד מבקש מהקב"ה לעזור לו לזהות את החלק הזה בתוכו, לבטל אותו ולהפסיק להשתמש בו, כדי שנוכל להידבק במציאותו האלוקית של עולם האצילות.

את השונא הזה אנו מכוונים לשפוט בכוחו של השופט הרוחני - מלאך שַׁפְּטִיאֵל. לא כדי לבקר אנשים אחרים או לשנוא אותם, אלא כדי לראות את הרע שבתוכנו ולהתרחק ממנו.

מלאך אַרְטִמוֹס ושותפו.

בתוך שמו מסתתרות שתי מילים: "ארט" - מרמז על אמנות של מסירה הדרגתית, ו"מסור" או "מסר". מלאך זה מסיר מהצדיקים, ההולכים בדרך התפתחות הדרגתית של מסירת התורה מפה אל פה, את כוחות הטומאה הרוחנית. זהו מלאך שופט, מלשין על החוטאים.

מלאך חָפְּנִיאֵל (ב"מ: שניהם ממונים להבריח כוחות הטומאה, ועוד יש לחפניא"ל לבדו כח להפוך לבות בני אדם.)

שמו מרמז על "חופן" (לקחת חופן בחיק), עוזרו הנאמן של מלאך אַרְטִמוֹס, עושה מהפך בלב האדם. טומאה רוחנית יכולה להסתתר גם בתוך קדושה, ולהתחפש לצדיקות. אנו מבקשים מהקב"ה לזהות בתוכנו את הבחינות העדינות ביותר של הכוח הזה, להתרחק ממנו ולהסתתר בחיק אור החסדים - אור ההשפעה ודבקות במציאות האלוקית.

מבקשים את הכוח של אַרְטִמוֹס לשרוף את כל הספקות, את לשון הרע, ואת חוסר האמונה שבאים אל תודעתנו.

באַרְטִמוֹס וחַפְּנִיאֵל מתאחדים שני אורות - חכמה וחסדים, שורף ומקרר, ומובילים אותנו לקו האמצעי. אנו פועלים במסגרת הצד הצפוני בתכונות הגְּבוּרָה, תכונות הקדושה, מבצעים פעולת ביטול עצמי ורוצים לגדל קשר חדש עם הבורא. אנו מחפשים חידוש, תפיסה חדשה, דרך ביטול עצמי, וזהו תהליך קשה אך

הכרחי, שעלינו לעבור כדי שמשהו חדש יוולד.

מלאך חֲפְנִיאֵל הופך את לבבות האנשים, כלומר מבצע היפוכים בתודעה, בתחושה הפנימית. ואנו זקוקים לכוח הגבורה כדי להפוך את מצבנו הטבעי הרגיל שבו אנו חיים: מעצלות לפעולה, מפעולה למנוחה, מתחושה שאני עושה לתחושה שהבּוֹרֵא עושה הכל. את כל ההיפוכים האלה אנו רוצים לעשות במעברים מתמידים בין הקווים, בלי לעצור, רוצים להיות כל הזמן בחיקו של הקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, כל הזמן להיות איתו.

אנו בתנועה מתמדת, נעים בין מצבים מנוגדים, מתהפכים ללא סוף: מאור חוזר אל אור ישר, מפנימיות אל חיצוניות, מחיצוניות לפנימיות, משכל לרגש, מכוונה לפעולה ובכך מגיעים לקו האמצעי.

מלאך שַׁמְרִירוֹן מורכב מהמילים "שומר" ו "רון", הוא "השומר המשורר", שמציל משריפה.

מלאך זה כולל בתוכו שני היבטים מנוגדים: כוח ושירה; הודיה ומאמץ ברגע אחד. אנו מבקשים מהשם יתברך לעזור לנו להיות במצב של הודיה, שבח, שירה, שמחה פנימית, דבקות בו יתברך. בתודעה קרה וצלולה ועם כוונה חזקה ויראה, כדי שלא נתנתק אף לרגע מהמציאות האלוקית של עולם האצילות. נבקש להישאר בדבקות ובנתינה טהורה, בלי להכניס אף מחשבה רעה, אפילו דקה כחוט השערה. אנו מאחלים לחסדיו של הבורא ומבקשים את כוח התמיכה של השומר המשורר.

מלאך נוּרִיאֵל (ב"מ: ממונה להינצל משריפת אש)

שמו נגזר מהמילים "נוּרָא" (אש) ו-"נוֹרָא" (יראה). הוא מעורר את היראה העצומה מול גדולת הבורא ומציל משריפה.

המלאכים שַׁמְרִירוֹן ונוּרִיאֵל יחדיו מצילים מ"שריפה פנימית", שעלולה לנבוע מביקורת, כעס, זעם, חוסר שביעות רצון ותאווה שרוצה לקבל לעצמה. אלו הם כבאים פנימיים של עולמנו הרוחני.

בעזרת יסודות האוויר והמים הם מקררים את הלהט הפנימי שעלול להרוס את הפנימיות, במידה ונעלה אותו לגאווה, שבה גְּבוּרָה הופכת ל"אש של גְּבוּרָה רעה". אנו רוצים לאזן את הלהט הזה בקו האמצעי - שיחמם ויעודד במקום להרוס.

רבי נחמן וספר הזוהר מלמדים אותנו שליבו של האדם דומה לאש. אילולא הריאות שנושפות עליו אוויר קר, היה הלב שורף את כל עולמנו הפנימי מתשוקתו הבוערת להשגת סיפוק מיידי.

המלאך חֲנִיאֵל - מהמילה "חן", מביא אותנו לתכונת האמונה כאשר מתחיל "מבול".

אנו שואפים למצוא חן בעיני הבורא, להרגיש שהוא בחר בנו מכל האנשים. אנו נכנסים ל"תיבת האמונה", כמו נֹחַ, נכנסים למלכות דבינה, תכונת התבונה, האות "ה" האחרונה בשם יהו"ה של עולם הבריאה. נֹחַ לא טבע אלא מצא חֵן בעיני הבּוֹרֵא (נח ו"חן" - אותן אותיות בסדר שונה), הוא נשאר חי בתכונות הבינה העליונה עם כל משפחתו והסתתר בתכונת האמונה, באיכויות ההשפעה. בזה עוזר לו בן זוגו, מלאך מִיכָאֵל.

המלאך מִיכָאֵל (ב"מ: שניהם כוחם להינצל משטף מים, וכחם ג"כ לעצור המים כי הם ממונים על המים, ושניהם מכת האראלים העומדים להגן על ישראל.)

מִיכָאֵל הוא שולט ביסוד המים. מתוך כוח הגְּבוּרָה יכולים לנבוע לא רק אש אלא גם מים - מים בעלי תכונה שלילית כמו "מים זדונים". הוא משיב את "מי המבול" על הרשעים עושי תועבה בעיני הבּוֹרֵא. אנו מתפללים על הגנת עם ישראל תחת תכונות ההשגחה והנתינה האלוקיות.

אנחנו לא נירא ממי המבול של לשון הרע. כאשר אנו מעלים את תפילתנו, אנו יכולים לחוש כיצד כל הרשימות, כל החסרונות של העולם, נמשכים אלינו, ואנו יכולים להרגיש את הכאב, את הסבל ולשון הרע של האנשים במציאות הסובבת אותנו. מִיכָאֵל וחֲנִיאֵל מגינים עלינו בשם כל המלאכים מכת

ההאֲרֶלִים, הם עוצרים את מי המבול מגנים על ישראל.

אנו נכנסים לאמונה ונולדים לתכונותיו של אברהם החסיד, שמגלה בעולם את תכונותיו של המלאך מִיכָאֵל. טל הברכה יורד מהשמיים, לא כדי להשמיד, אלא להשקות את האדמה ולהביא פירות. אנו מבקשים מהבורא לאזן את המים, כדי שיהיו מבורכים בתכונות החסד.

המלאך שַׁרְשִׁיאֵל - מהמילה "שורש", מזין באור חסדים בצורה הנכונה, כדי שיהיו פירות. מוריד טל וגשמים ליבול מבורך. כאן אין דינים מיסוד המים, אלא יש מים מבורכים. כתוצאה מטיהור בכוחות המלאכים חֲנָאֵל ומִיכָאֵל, יורדים מי התורה בקו האמצעי, נמשכים מאצילות לארץ הקדושה - לרצונות הקדושים שלנו. מים הממלאים, משקים, מרווים, מגינים על נשמותינו. מי השגות רוחניות, מביאי פירות.

המלאך לַיְלָה - האחראי על מצב "ההריון". בלילה הנשמה עולה אל המלכות דאצילות, מחדשת את הכוחות, מלכות מתעברת בנשמות.

המלאך שַׁנְשִׁיאֵל, מהמילה "שנה", מסייע למלאך לַיְלָה.

המלאכים לַיְלָה ושַׁנְשִׁיאֵל פועלים כזוג. אנו מעבדים את מצב העובר, מצב ההריון. איננו חוששים מההסתר, והלילה בא לעזרתנו. אנו ממשיכים את עבודתנו בלילה.

אנשים לא אוהבים להיות במצב של הסתרה, אבל אנו מכוונים את עצמנו ללילה מבורך שבו נבנים הכלים, ונעשים מעברים בארבע התכונות: שכל, דמיון, רגשות ורצונות.

בכל אחת מהן קיימים שלושה קווים, ויחד הם יוצרים את 12 חודשי השנה. על כך מרמז המלאך שַׁנְשִׁיאֵל.

בלילה הזה, בהסתר הזה אנו מתעברים ומניחים את הפוטנציאל למה שייוולד בעתיד. אנו מכוונים לכך שנעבור את מצב הלילה בשמחה, גם אם הלילה הזה יימשך שנה שלמה.

ההריון מתרחש במשך תשעה

חודשים. קיימים שלושה סוגים של היריון: שנים-עשר חודשים (כלים) תשעה חודשים (ניצוצות) ו- שבעה חודשים (אורות).

כאשר אנו מדברים על היריון בן שנים-עשר חודשים, מדובר בבניית כלים, כלומר בכל חודש, בכל פרק זמן של השנה, עלינו לעבד תכונה מסוימת. בכל פרק זמן של הסתרות (לילה), עלינו לפתח את הכלים שלנו, אבל דווקא במצבים אלה של הסתרה אנו מניחים בתוכנו את הפוטנציאל של המדרגה הרוחנית העתידית, שיכולה להעלות אותנו לשלב הבא. כל זה קורה בתכונות הגבורה - מצב של הסתר, שיש לעבור במסירות נפש ובאמונה.

מלאך צָפְנִיאֵל שמו מרמז על "צפון" (נסתר) הוא מכת הכרובים. כְּרוּב (ממילה מקרב להקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הנסתר והנעלם). הוא גדול, ויש עוד קטן. מגן על אנשים ומביא למקום הנכון - אל הבּוֹרֵא. בהיותנו מעוברים למדרגה העליונה, מתבטלים ונדבקים בו, אנו רוצים שהוא יוליד אותנו למדרגה הבאה.

במצב העובר מתרחש סוד תיקון נשמותינו. העליון נותן מסך ואור ובונה אותנו מהכלים של מצב הגדלות שלו, שאליו אנו רוצים להיוולד מחדש, כדי להיות בוגרים רוחנית, חזקים, קרובים להקב"ה, כמו מלאכי הכרובים מ"קודש הקודשים" - גַ"ר דבריאה. רוצים להתקרב אל המקום המעודן ביותר, לשם מועלות תפילותיהם של השרפים ומועברות לאֲכַתְרִיא"ל, שהיא המלכות של עולם האצילות.

עלינו להיכנס למקום הנסתר הזה, שבו אנו מתקשרים עם הבּוֹרֵא, משיגים את סודותיו, הוא בונה אותנו לפי תכניתו. אנו מקבלים תיקונים של קווי האמצע מתפארת ויסוד, כדי שנוכל ללכת במסירות נפש במצבי הקטנות, ולהיות מרוצים בחלקנו, לשמוח בעבודה הנעשית. כדי שבמצבי הגדלות נמשיך את האור לאחרים, לשדה המאוחד, ולא ניקח לעצמנו. אם אנו דואגים לחיצוניות,

איננו מטפחים את הפנימיות, וכל עבודתנו הרוחנית נעשית רק כדי למשוך אור לעצמנו, לקבל לעצמנו ולא אל הכלל. לכן יש כאן רמז, שהעבודה צריכה להיות מכוונת פנימה, אל הנסתר, הנעלם, אל הקשר עם הבּוֹרֵא, אל מה שלא נראה לעיני אדם. אנו עולים לעולם הסודות הנסתרים, כדי שהעין לא תראה אף אחד מלבדך, הקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

מלאך יהוֹשְׁפָּטִיאֵל, מהמילה "לשפוט", מכת התרשישים.

מביא ניצחון, נושא את האור של חוקיו האלוקיים. בשם מלאך יהוֹשְׁפָּטִיאֵל יש אותיות י ה ו - זה אור הנמשך המעורר ומטהר, מאיר נקודות שליליות ומסיר אותן. אור החוק האלוקי של הקו האמצעי מתלבש רק בכלים דהשפעה ואמונה, ומביא ניצחון על היצר הרע. אנו מבקשים מהקב"ה את האור של הקו האמצעי בצורה הנכונה, על פי חוקי התורה.

מלאך רָחָבִיאֵל, מהמילה "רוחב" מכת האופנים.

עוזר לאדם לצאת ממצבים קריטיים. הוא מרחיב את התודעה באור חסדים, בתנועה בלתי פוסקת. מלאך רָחָבִיאֵל יכול להרחיב את תודעתנו, את תפיסתנו.

היותו שייך לכת האופנים רומזת שעלינו להיות בתנועה מתמדת, חזרתיות. שכן במצב קשה, אנו עלולים להיגרר לחיצוניות. משימתנו היא - להפעיל גבורה כדי לחזור שוב למצב של התנתקות ומבט מהצד, להרחיב את ליבנו לכיוון השפעה ואהבה, במקום ללכת לכיוון הגבורה השלילית, שרוצה לדכא, להשמיד, או להתגאות.

במצבים קריטיים, תכונות הגבורה עלולות להתעצם. עלול להופיע פחד - לא יראה מהבורא, אלא פחד אישי: פחד מאנשים, פחד שמשהו יפעל נגדנו, פחד על חיינו או מצבנו. ייתכן שיתעורר כעס, לשון הרע, או גאווה.

כדי להימנע ממצבים אלו, אנו מעוררים את כוחו של רַחֲבִיאֵל, שיעזור להסתכל על הסיטואציה דרך עיניו של הבורא, בהתאם לחוקותיו

ובאובייקטיביות. לא מתוך מקום צר, שבו משהו מפריע לנו או כואב, אלא מתוך מקום רחב, הכולל בתוכו פרטים רבים ומאפשר לראות את התמונה האחידה של הבריאה. עלינו לראות תמונה, שבה כל אובייקט תופס את מקומו הייחודי, אך אינו קיים בפני עצמו. הכול נמצא בתוכנית האלוקית. אנו שואפים לראות שהמצב שבו אנו נמצאים אינו רק "שלי" אלא חלק מהאחדות. אני מבקש מהקב"ה שיעזור לי להרגיש חלק בלתי נפרד מהנשמה הכללית. הקלקול שלי הוא קלקול של כל השדה האחיד של השכינה, ועליו תפילתי.

בורא עולם, עזור לי להרגיש חלק בלתי נפרד מהשכינה הקדושה. הקלקול שלי או הסיטואציה שלי - זאת בעיה של השדה האחד של השכינה, ועל כך תפילתי.

מלאך אָסִימוּר מהמילים "מסר" (הדרכה), ו"אי" שמרמזת על התבודדות, מכת השרפים.

הוא נותן מהלומות מסנוורות; מגן על הצדיקים מהטומאה בזמן ההתבודדות שלהם עם ה' ומשאיר באי בודד את הרשעים המנתקים מהאחדות.

יש בנו רצונות שחייבים לבדוק את הכול עם השכל, לגעת בחושים החומריים, לדעת אך לא להאמין. אנחנו רוצים ללכת באמונה למעלה מהדעת, להתעלות מעל השכל והלב שרוצים הכול רק לעצמם. נכוון את עצמנו לנצח את הרצונות הללו, המתעוררים ומבקשים, כמו תושבי סדום, "לדעת את המלאכים". רצונות אלו תוקפים אותנו בצורה אגרסיבית, רוצים לשלוט ולא מוכנים לפעול למען הכלל, בהשפעה. הם לא מוכנים לצעוד אל המציאות החדשה, של הלא נודע, ולא מעוניינים לחדש את הקשר עם הבורא.

אנו רוצים לעורר בתוכנו את הכוח של אסימור כדי שיסנוור את התכונות האלו, שיזיז אותן הצידה, ויאפשר ללכת בדרכי השם. בעזרתו נצא מסדום, שנבלע בלהבות של שריפת החוטאים. מעלים תפילה להקב"ה ומאחלים לחסדיו.

מלאך פַּדִיאֵל - מהמילה "פָּדִי" (פְּדוּת או גְאוּלָה, לִפְדוֹת).

מלאך זה נותן לאדם יכולת להיות "בלתי נראה", מחזק ברגעים של מצבים קשים. כשהאדם מתחיל למשוך את האור לעצמו, ועוסק רק בעצמו, פַּדִיאֵל נהיה מעין "כובע בלתי נראה". כמו כן, מושג הפְּדוּת מתקשר גם למושגים של פדיון בכורות ופדיון ראשית הפירות, המבטאים את הקדשת הטוב והראשון ביותר להשם יתברך.

כאשר האדם מגיע לתוצאות ראשונות כתוצאה מהמאמצים שלו (גְבוּרָה), עליו להיזהר מגאווה ולא לבלוט בשדה הכללי של האחדות האלוקית. לכן אנו פודים את הפירות הראשונים ומקדישים אותם להשם יתברך ולא משייכים אותם לעצמנו. לאדם יש נטייה ותשוקה גדולה לשייך לעצמו את ההישגים שלו: "אני הצלחתי", "אני מוצלח". כאן צריך להפסיק לבלוט, להפוך את עצמו לבלתי נראה, כלומר להתבטל לגמרי בשדה האחיד. במצבים קשים, כאשר האדם לא משיג את המטרות שהציב לעצמו, מלאך פַּדִיאֵל יכול לעזור.

עלינו להודות גם על הצלחות קטנות לא פחות מאשר על הישגים גדולים. זהו תיקון הגְבוּרָה הרעה, דהיינו הגאווה והפרפקציוניזם, שמונעים מהאדם לשמוח גם מהרגעים הקטנים של הקדושה לכן צריך להרגיל את עצמנו להודות להקָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אפילו על הדבר הקטן ביותר.

תפילה להשם יתברך:

"ריבון העולמים, פדה אותנו! אנו בכוריך! אנו עושים מאמצים בעבודה הזו, הולכים בדרכים הנסתרות שלך כפי שמסרת לנו דרך הצדיקים הגדולים ומורינו. אנו משקיעים בגְבוּרָה, משיגים תוצאות ראשונות, מרגישים את הזכות, ורוצים להעלות אותה אליך. זו זכותך - הכול ממך, הכול מתנות שלך שנתת לנו בחסדך ורחמים הגדולים. אנו פודים את הבכורה, את הפירות הראשונים, ומקדישים אותם לך, יתברך. אנו מודים על כל הצלחה קטנה, על כל

פרט שמגיע אלינו בדרך. אפילו על המחשבות הקטנות ביותר של קדושה, על המצוות הקטנות שאנו מקיימים.

תודה שזיכית אותנו לעשות זאת, ששלחת לנו את הכוח של מלאך פְּדִיאֵל. תן לכוח הזה לגדול, לעלות ולהפוך למצב רוחני גדול, שבו תישאר רק הודיה אחת גדולה אליך. שנזכה להשיג את עולמך, המלא בשפע והמתנות שהכנת עבור הצדיקים מאז בריאת העולם".

ייחודים - 15 מדרגות של משמר הצפון

אני מתרכז בשמות אהי"ה ויהו"ה, היוצרים יחד שם ממוצע בין ג"ר דבריאה לז"ת דבריאה - התפשטות מראש לגוף המדרגה. האור נמשך דרך שם אהו"ה ומתחיל להיות יותר מוחשי, מתגלים בו מידות ובחינות רבות, מקום של עבודה ותפילה, נקודות של יגיעה, בניית הכלים ותיקונים. אני מרגיש את הרשימות דקדושה של השכינה המבקשת להתגלות בעולמות בי"ע. השם המעורב אהו"ה עובר דרך אוקיינוס של אור אהבת הבורא, ומגלה את הניצוצות המיוחדים של אור חוזר, שבח ותיקון הרצון.

מכין את עצמי לקבלת אור עליון בכלים דהשפעה. המחשבה מתייחדת עם האינסוף, עם אחד יחיד ומיוחד. נכנס להיכל הייחוד, לקודש הקודשים, לחדר הפנימי. מרגיש את עצמי ומתחיל לעלות בסולם של חמש עשרה מדרגות מלאכי הגבורה של משמר הצפון. בתנועה זו מחזק את הצד השמאלי של השכינה הקדושה, מכין את תודעתי לקראת המשכת האור וקבלת הכוחות של המלאכים התומכים בשכינה.

אני נכנס למדרגה של שפטיא"ל הגדול. מכין את עצמי לבטל את כל מה שמנתק אותי מהבורא בעת קבלת השפע. בכוח השופט העליון אני דן ומשמיד את כל הכוחות המפרידים אותי מקשר איתו יתברך. מקבל את הרשימות, מעלה אותן בקו האמצעי, גם

כשמתגלים בהן שברי כלים או ניצוצות הדורשים תיקון. מקבל אותן בשמחה של מצווה ובגילוי נקודת החיסרון, מתוך הכרה שמעתה אפשר להתחיל בעבודת הבירורים הפרטית. מייחל שאוכל לתקן בשמחה את כל התיקונים וכל מה שנדמה לי כמצב של ירידה, הוא רק לצורך עליה.

ריבונו של עולם, עזור לי לראות בבהירות את הכוח המנתק אותי ממך, סייע לי לבטל את המחיצה המונעת דבקות בך. עזור לי לזהות ולנטרל את השונא הפנימי, שאוכל להבחין בו ולהפסיק את פעולתו. לבטל בתוכי כל רצון וכל מחשבה המרחיקים מדבקות במציאות האצילות האלוקית.

בכוח של שְׁפַּטְיאֵ"ל אני גוזר על הכוחות המנתקים.

אני מתחזק בתפילה ונכנס למדרגה של המלאך אַרְטְמוּ"ס. מבקש לגלות את הכוחות הנסתרים בתוך הקדושה. מורגשת תנועה רוחנית עדינה. ריבונו של עולם, עזור לי לזהות בתוכי את הנטייה הדקה ביותר המרחיקה מחיק אור החסדים, סייע לי להידבק במציאות האלוקית שלך.

נכנס בשלווה למדרגת חָנִיאֵ"ל ומרגיש את השכר בתוך היגיעה עצמה. עבודת השם היא השכר האמיתי. מתחזק באמונה בכוח מלאך אַרְטִימוּ"ס ומסיר את הספקות ולשון הרע, מבטל את חוסר האמונה המתעורר בתודעתי. נע בעדינות בתוך האחדות של שני המלאכים ומחבר בין אור החסדים ואור החכמה - השורש והמקרר.

תוך כדי תנועה מרגיש את ההתפתחות של קו האמצע ומתכונן לחיבור חדש, לקשר מחודש עם הבורא בכוח של גבורות הצפון. מתבטל ומקבל את התפיסה וההשגה החדשים של מציאות הבורא. נע בין הקווים בתשומת לב, עובר מימין לשמאל ובחזרה, מתמודד עם התחושות המתחלפות של מעבר בין יגיעה וגילוי עצמי, לבין ביטול והכרה שהכל מאת הבורא ואין עוד מלבדו.

משתוקק להיות בדבקות

מתמדת, להרגיש את עצמי בחיק הבורא. מקבל בהכנעה את מסירת החכמה האלוקית במדרגת אַרְטְמוּ"ס. מתחבר לנשמות הצדיקים המלווים ומלמדים אותי, ודרכם מגלה את הנתיבים והמדרגות המאפשרים לי להרגיש את הבורא בצורה שטרם ידעתי.

הופך את ליבי במדרגת חֲנִיאֵ"ל, מהמשכת האור עד לדחייתו, ממאמץ לביטול, מהרגשה עצמית להשגה שהכל בא מהבורא. מחזיק בקו האמצע של שני ההפכים וממשיך לנוע במדרגות.

נכנס למדרגת שְׁמְרִירוּ"ן המרנן ומעלה שירה על מצבי ההסתרה והיגיעה - העבר, ההווה והעתיד מתאחדים בשבח אחד.

ריבונו של עולם, חזק בי את היכולת לשבח ולהודות לך בכל מצב, את שירת הנפש וההתעוררות הפנימית. שאזכה לדבקות מוחלטת בשכל מיושב של כוונה ויראה. רוצה להיות תמיד במצב של טהרה והשפעה, ללא מחשבות זרות. עשה שבמצבי הקטנות וההסתר לא תכנס שום מחשבה זרה, אפילו כחוט השערה. אני מצפה לישועת השם, מייחל לחסדיו, מחכה לכוח עזר של השומר המשורר שיעזור להמשיך את ההשתוקקות ואת היראה לכל השכינה.

נכנס למדרגת המלאך נוּרִיאֵ"ל ומתחזק בקו האמצע של יראת הרוממות.

נוּרִיאֵ"ל מרחיק את כוחות הטומאה ומאיר את הדרך, מבהיר את המטרה. בכוח המשותף של שְׁמְרִירוּ"ן ונוּרִיאֵ"ל אני מגן על עצמי מביקורת שלילית, כעס, גאווה וחוסר סיפוק.

מכין את עצמי למצבי ההסתרה. החשק והאש הפנימית בלב משתוקקים לקבל לעצמי. מכין את הכוחות להמשיך בהשתוקקות ולהתכוון ליראה. יסודות המים והאוויר ממתנים את הלהט העלול לפגוע בעולמי הפנימי ואף להרוס אותו. נשמר מפני אש הגאווה וגבורה שאינה מתוקנת, מודה, משבח ומרנן את היגיעה המוארת

בהתלהבות וביראה של קו האמצע. שמאזן את האש בתוך הלב שלי. העבודה בקו האמצעי משמחת ומטהרת את ההרגשה, ואני מרגיש העדר הרגשות השליליים.

מושך את תשומת לב הבורא ונכנס למדרגת חָנִיאֵ"ל. מבקש למצוא חן בעיני הבורא, לחוש שהוא בחר בי מכל האנושות. נכנס לתיבת האמונה במלכות דבריאה, שם המים של הגבורות מגלים לי את כוחות קו הימין בתוך צד שמאל.

אני מתקדם למדרגה של מלאך מִיכָאֵ"ל ומרגיש את הכוח של שליטת המים, המסוגלים להגן ולטהר מכל לשון הרע של העולם החיצון. בתיבת האמונה שאני נכנס בה, הופכים כל החסרונות לתפילות. מרגיש את הרשימות של כל העולם והופך את כל הכאבים והצער ולשון הרע, לתפילה בכוח של מִיכָאֵ"ל וחָנִיאֵ"ל. הם עוצרים את המים הזדוניים של המבול, ותודעתי מתחזקת באמונה; מידות של אהבה וחסד מתגלות. מרגיש שהבורא בחר בי, שהוא נהנה מעבודתי ונעים לו שיש מי שהולך בדרכו.

ריבונו של עולם, תן לנו את השפע של גשמי הברכה, נותני פרי, אזן את המים למידת החסד. אור דחסדים נמשך מהשורשים העליונים ללא הגבלה.

נכנס למדרגת המלאך שַׁרְשִׁיאֵ"ל ומתמלא באור החסדים, שומר על הדבקות ומרגיש קשר מתמיד עם שורש הנשמה. המים של קו אמצעי מהתורה נמשכים מעולם האצילות אל הרצון המכוון בקו אמצעי, גורמים לזיווג בעליונים והמלכות העליונה נכנסת להריון עם נשמות חדשות.

המים העליונים ממלאים את השכינה, מים ההשגות הרוחניות נמשכים עליה בצורת נשמות חדשות. חש מצב של עיבור בתחנה לפני הלידה, נכנס למדרגת לילה ושַׁנְשִׁיאֵ"ל, מקבל כוונה נכונה במצב העיבור מהקו האמצעי של תפארת ויסוד.

מתכוון להרגיש את המצב

החיובי של הלילה, את מקום ההסתרה וההכנה. מוכן לעבודה חדשה ומשבח את המקום שבו נבנים הכלים שלי בגבורה. במדרגת שַׁנְשִׁיאֵ"ל מכוון את השכל, המחשבה, הדמיון, הרגש והרצון דרך שלושת הקווים. בונה את הפוטנציאל שיוולד בהמשך, במדרגה הרוחנית החדשה. אני מתכוון לעבור את כל מצבי הלילה בשמחה, אף אם הלילה הזה ימשך כל השנה.

מתקרב לשורש נשמתי בתוך השכינה, מתחזק בעבודה פנימית ונכנס למדרגת צְפַנְיָאֵ"ל. מתקרב למקום הנסתר - צפון, של ביטול ודבקות. בשקט מתבונן איך העליון מעניק מסך ואור ובונה אותי מכוחותיו, מכליו, ממצבי הקטנות והגדלות שלו.

מבקש לחדש את הקשר עם הבורא, להיוולד במדרגה החדשה, אני רוצה להיות בוגר רוחני, חזק וקרוב אל הבורא. כמו מלאכי הכרובים על משכן העדות בקודש הקודשים של ג"ר דבריאה. חש את תפילתי העולה למקום הזך ביותר, שם נמצאים השרפים שמוסרים אותה לאַכְתְּרִיאֵ"ל.

אני נכנס אל המקום הנסתר, שם נמצאים סודות התורה הקדושה, האור הגנוז שהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא גנז לצדיקים לעתיד לבוא. הבורא בונה אותי לפי תוכניתו הנשגבה, בהתאם למחשבתו, מחשבת הבריאה. בענווה אני מקבל את התיקון של הקו האמצעי בספירות תפארת ויסוד. אני מוכן למסור את נפשי ולשמוח במצבי הקטנות, לשמוח בחלקי בכל מצב של עבודת הקודש. אני יודע שהעבודה עצמה היא שכרי, וגם במצב הגדלות, כשהאור יימשך עליי, לא אקח אותו לתוך הכלים שלי, אלא אמשיך אותו בהשפעה אל השדה המאוחד.

תפילתי מכוונת פנימה, אל המקום הנסתר, אל הקשר העמוק שלי עם הבורא, אל מה שנסתר מעין אנושית. "עין לא ראתה אלהים זולתך". אני חש בכל ליבי איך מעולם האצילות, מתוך המציאות שלא קיים בה כוח אחר מלבדך, נמשך אליי אור

של אינסוף המעורר ומטהר, המגלה את נקודות השבירה הדורשות תיקון.

אני נכנס אל מדרגת המלאך יְהוֹשָׁפְטִיאֵ"ל. מרגיש איך אור החוקים העליונים מתלבש בתוך כלי האמונה וההשפעה שלי, עוזר לי לנצח את יצר הרע.

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, אנא תן לי את האור של הקו האמצעי, בעזרתו אשיג את הדבקות האמיתית שלא תתן לי לאבד את הקשר איתך. הגן עליי ברחמיך מכל הפגמים הדקיקים ובלתי מורגשים שאיני מזהה בתוכי. אנא, אֲדֹנָי, אשר את דרכי ושמור אותי מהשגיאות הלא מודעות. אני חש איך תודעתי מתרחבת מאור החסדים המעורר את הדבקות בך.

מתוך התנועה המתמדת בין הקווים, אני נכנס למדרגת המלאך רְחַבִיאֵ"ל.

בשעת הקושי, בהסתרה או בקטנות, במצב מאתגר, אני מפעיל את מידת הגבורה, ושב אל המצב של התבוננות עמוקה. מתבונן מהצד, לא מתוך המקום הפרטי שלי הצר וכואב. אני מנסה לראות את הכול דרך העיניים שלך, יתברך שמך. הרגשות של אהבה ונתינה מרחיבים את ליבי. בזהירות אני חוסם את הגבורה הרעה, ומבטל את הגאווה בכוח שמאחד את העולמות ומתחזק ביראת הרוממות של הקו האמצעי.

אֵל הרחמים, תן שיראתי תהיה רק מלפניך, שכל הפחדים האחרים - על עצמי, על מעמדי בעיני אחרים, על חיי - יתבטלו מול יראת הרוממות שלך. אני מתחזק במדרגות של רְחַבִיאֵ"ל ומנסה לראות את המציאות המנוהלת עפ"י חוקיך הקדושים דרך עיניך.

במרחב הזה אני רואה את מציאות האחדות המופלאה, שבה כל נברא נמצא במקומו המיוחד. לא כישות נפרדת אלא כחלק בלתי נפרד מהמציאות האלוקית של מחשבת הבריאה. אני מרגיש את עצמי כחלק מהאחדות הגדולה ובליבי עולה התפילה.

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, אנא עזור לי להיות בחיבור השלם איתך,

שלא ארגיש את עצמי כנפרד. חזק את הרגשתי להיות חלק מהשלם שלך, מהנשמה הכללית. עזור לי להבין בעומק ליבי שלא קיים קלקול אישי ופרטי. שאזכה להשיג שכל קושי שאני פוגש במציאות החיצונית או הפנימית, הוא למעשה הקלקול השורשי של השדה המאוחד של השכינה הקדושה, ועליו אני מעלה את תפילתי בכוונה שלמה.

בהתבודדות הקדושה עמך, אני מסיר בביטול גמור את כל הספקות וההקירות של השכל החיצוני. מניח בצד את הביקורת, מתחזק באמונה תמימה וטהורה. סומך בכל לבי על מה שאני מרגיש בקשר העמוק עמך, ונכנס למדרגת המלאך אָסִימוֹ"ר.

אני מפסיק לבדוק את כל המצבים עם השכל החיצוני, נשען על מסירותם של נשמות הצדיקים, בעלי ההשגות. אין בליבי ספק שאני נוגע כעת במציאות האלוקית שבה תפילתי מקבלת מענה. בכוח קדושת המלאך אָסִימוֹ"ר אני מסנוור את כל הכוחות המבקשים לבחון ולדעת בשכל החיצוני.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הרגע את הרצון שלי המסרב ללכת באמונה למעלה מהדעת. הגן עליי מכל הספקות ועזור לי להשתחרר מהשליטה. אני משתוקק להיכנס למציאות של השגות חדשות, להתחדש במדרגתי הרוחנית. אני פתוח לרגשות, תחושות וגילויים חדשים. בכוח המלאך אָסִימוֹ"ר אני מסנוור את כל הכוחות המעלים בי חקירה וספקות. אני מתבטל מולך ונכנס לחיבור חדש ועמוק.

במדרגה של פְּדִיאֵ"ל אני מתחזק באמונה טהורה, מתעטף בטלית של חסד ונעלם בתוך העבודות הקדושה. את כל התוצאות וכל הפירות אני מחזיר אליך באהבה - אני לא עשיתי דבר, הכל נעשה על ידך, יתברך שמך. הגבורה מתמתקת בחסדיך, וכל כוחות המאמץ שבים לשורשם.

מתוך המדרגה של פדיא"ל, אני משיג שאין דבר רע בעולם, ואני מברך על התוצאות הקטנות והבלתי שלמות. כל

כולי שבח והודיה. מודה אני לפניך על כל מעשה חסד שעשית עמי. על כל הצלחה, ולו הקטנה ביותר, אני משבח אותך, בורא עולם. העיקר בעיניי הוא כל מה שעשית למעני, וכל רגע של קשר ומגע איתך. אני שמח בכל דבר קטן שקשור בך כמוצא שלל רב.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, פדה אותי. אני מתחנן להיות בכורך. אני מחזק את מאמציי, נותן כוחות בגבורה ומקבל פירות ראשונים. וגם כשאני מרגיש שמגיע לי שכר, אני מתהפך ומחזיר הכל אליך - זו זכותך וחסדך.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ, הכל ממך, הכל מתנת חינם מאוצר חסדיך. בעשותי פדיון הבן, אני מחזיר את כל הפירות אליך, הכל למענך. אני מודה בהכנעה על כל מחשבה דקדושה, שחלפה במוחי, על כל מצווה קטנה שזיכית אותי לקיים. תודה לך, בורא עולם, שהעלית אותי למדרגת פְּדִיאֵ"ל.

אני מצפה בקוצר רוח שמדרגתי זו תגדל ותתעצם, עד שתהפוך למדרגת הגדלות, של הודיה ושבח לשם יתברך. אני מייחל להשיג את כל העולמות שהכנת לצדיקים שלך עוד מראשית הבריאה.

אני מתמלא בכל הכוונות הקדושות האלו, הן נחקקות בלבי. אני מתפלל שרגשות אלו ילוו אותי בכל הסיטואציות בחיים הגשמיים והכוונות אלו יאירו את דרכי בכל מצב בחיי.

ואלו הט"ו המקבלים מאלהי"ם, מפני המרכבה:

הא' אשתיא"ל עם שותפו

הב' קפציא"ל, ממונים על קפיצת הארץ, ושניהם מהתרשישים.

הג' יחיא"ל, להסיר היופי, ולהראות חסרון לאדם ולבהלו, והוא שורף.

הד' שלומיא"ל, להביא מורך בלב אנשי המלחמה, חשמל מכתות הרוח.

הה' פסכ"ר, והוא קשה בדין, מן המשריפים.

הו' אסי"א, ממונה לרפאות קרחת תמירין ושלישית ורביעית, ולרוע [ולרוח] רעה.

הז' נרגסיא"ל, ממונה על יציאת הנפש שלא תכנס לגיהינם, שורף.

הח' דלוא"ל, ממונה על הבהמות, והוא מן האישים.

הט' יוכתביא"ל, לסייע לכתוב, מן התרשישים.

הי' יופיא"ל, ממונה על החסד והחן וטוב, והוא אופן.

הי"א שמשיא"ל, שורף, ממונה לכבוש מלך או מלכה שלא יצאו מרצונך.

הי"ב גבריא"ל, ממונה על הגבורה אפילו לעקור חומה, משריף.

הי"ג ברכיא"ל, על הברכה, אריאל.

הי"ד דליא"ל, לסתום פיות, ושלא לשלוט עין הרע.

הט"ו הדרניא"ל, על רצון בני אדם אם טוב ואם רע.

ביאור של מלאכים השומרים על השכינה בצד המזרחי

הט"ו המקבלים אֱלֹהִים, מפני המרכבה (קו האמצעי).

מלאכים קְפְּצִיאֱ"ל ו-אַשְׁתְּיאֱ"ל (ב"מ: ממונים על קפיצת הארץ, ושניהם מהתרשישים) קְפְּצִיאֱ"ל, מלשון "לקפוץ", ואַשְׁתְּיאֱ"ל, מלשון "אש". אחראים על קפיצת הדרך ומעבר בין מדרגות רוחניות (מצבים רוחניים). הם עוזרים להתעוררות של רצון עז להידבק במדרגות שעדיין איננו נמצאים בהן. אנו מבקשים מהבורא להידבק במדרגות העליונות שברא בעבור התקדמותנו. אנו חפצים לדעת מה לרצות, כדי שתתעורר התשוקה הגדולה לעליה הרוחנית.

כמו שאמר רבי שמעון בר יוחאי על מעלת צדיק גמור: "ראיתי בני עליה והם מועטים".

אנו רוצים להיות דומים לצדיקים במדרגת רבי שמעון בר יוחאי, שעלו

לעולם האצילות של האחדות המוחלטת, רוצים לקפוץ למדרגות האלו להידבק בהן בעזרת הכוחות של קְפְּצִיאֵ"ל וַאֲשְׁתְּיאֵ"ל.

אנו רוצים להימצא במדרגות העליונות ביותר של הקדושה, להתבטל מולם, להידבק בהם, ובכך לרכוש את תכונותיהם ולהגיע להשתוות הצורה איתם. מעוררים את תשוקתנו לקפיצה זו, נדבקים ובאים במגע, מתנהגים כמותם - ממשיכים אור, שמחים בעבודה, נשארים שם באופן מוחלט, כמה שיותר אפשר, בעצמה הגדולה ביותר.

מלאך יָחִיאֵ"ל - (ב"מ: להסיר היופי, ולהראות חסרון לאדם ולבהלו, והוא שורף)

יָחִיאֵ"ל, מלשון "חי". מורה על החסרונות ומסיר את היופי; מאיר את הקלקולים, אולם גם עוזר לתקן את הכלים. ברצוננו שיָּחִיאֵ"ל בכוח האמת של אור החיים שלו, יאיר על המצבים בהם אנו נמצאים; כדי שלא נסתפק במה שכבר השגנו, אלא נתקדם ממדרגה למדרגה - להשגות גבוהות יותר. מבקשים להכיר בעובדה שעבודתנו לא תגמר לעולם וכל מה שנעשה, תמיד יהיה לא-כלום ביחס לבורא האינסופי והנצחי.

כאשר אור החוכמה האלוקית נמשך עלינו, הוא גם מאיר את החלקים השליליים של תודעתנו, כמו שכתוב: "כִּי אֶת אֲשֶׁר יֶאֱהַב ה' יוֹכִיחַ וּכְאָב אֶת-בֵּן יִרְצֶה". איננו מפחדים מהתוכחות האלה. להפך, אנו רוצים שבעזרת יָחִיאֵ"ל, יראה לנו הבורא את החסרונות ונקודות התיקון הנסתרות בנו. ונשמח בגילויי הקלקולים האלה, הרי לשם כך הגענו לעולם הזה - לגלות ולתקנם.

מַלְאַךְ שְׁלוֹמִיאֵ"ל - (ב"מ: להביא מורך בלב אנשי המלחמה, חשמל מכתות הרוח)

שְׁלוֹמִיאֵ"ל - מלשון "שלום או שלמות". מטיל פחד על הכוחות שיכולים לקום נגדנו, ומשרה אווירה של שלום. אנו רוצים להיות באמונה שלמה ומבקשים מהקב"ה שדבר לא יוכל לעצור אותנו בדרך זו. את כל המניעות וההסתרות אנו מקבלים בחיוב - הם נוצרו

כדי לפתח אותנו. שנרגיש בזה את כוח השלמות, כוח השלום. איננו מפחדים משום לוחמים הקמים נגד נשמתנו בדמות של "יצר הרע". מעוררים את כוחו של שְׁלוֹמִיאֵ"ל ומרגישים את השלמות של הדרך. היגיעה והדרך הם השכר עבורנו, ואנו שמחים בחלקנו.

נשמותינו שמחות כשמתמלאות בתכונות של חפץ חסד וג"ר דבינה, אין בנו פחד משום לוחם או כוח רע, היות ולא קיימים בנו חסרונות משלנו. אנו עובדים רק את הַבּוֹרֵא, ולא דורשים על כך מתנות, כי העבודה עצמה היא השכר. מתחזקים בתכונת השלמות של שְׁלוֹמִיאֵ"ל, מאזנים את הכוחות ומטילים פחד על כל מי שעומד בדרכו אל הַבּוֹרֵא. איש לא יוכל לעצור אותנו.

מַלְאַךְ פַּסְכָּ"ר - (ב"מ: והוא קשה בדין, מן המשריפים)

פַּסְכָּ"ר, מלשון "כרפס" או "כְּסֵפֶר". ממשיך דינים קשים על החוטאים. מראה עד כמה האדם רחוק מהמצב האמיתי של מחשבת הבריאה, שמתגלה כרגע כחיסרון ומקום לתיקון. בסדר פסח הכרפס רומז על מצב הקטנות, אשר עלינו לעורר במצבי הגדלות, כלומר בזמן של המשכת הברכה אסור לאבד את היראה, ויש לעורר את המצב של קטנות. "כְּסֵפֶר" מרמז על כך שאנו מקבלים הדרכה וידע מהספרים הקדושים.

פַּסְכָּ"ר - שרף הבוער באש. הוא בוער ולוהט. הוא חותך כל תנועה או מחשבה לא נכונה ולא מעביר להיכל הקדושה. הוא שורף את כל כוחות הטומאה עם האור שנמשך על ראשי החוטאים, לא נותן להתקרב ולגעת בשמות הקדושים של הבורא. זהו דין קדוש של הגנה עליונה, שלא מאפשר לשום כוחות ומחשבות רעות להיכנס לעולמנו הפנימי ולנתק מהמקור.

שכוח הדינים הקשים של פַּסְכָּ"ר יפגעו בכוחות המנתקים מהַבּוֹרֵא ויורידו אותם למצב הקטנות של בניית הכלים. רושמים בליבנו שמצב הקטנות, מצב של היראה הוא

כניסת המפתח למצב האהבה. אין אפשרות להיכנס לחדרים הפנימיים בלי לעבור דרך החדרים החיצוניים, כמו שאין משמעות למפתחות הפנימיים, ללא המפתחות החיצוניים. לכן חשוב לבנות את הכלים מתוך ההסתר.

מַלְאַךְ אָסִי"אָ - (ב"מ: ממונה לרפאות קדחת תמירין (קדחת העצלנים) ושלישית ורביעית, ולרוע [ולרוח] רעה)

אָסִי"אָ, מלשון "לעשות" (פעולה). מרפא את הגרדת - את מה שמרגיז את רצוננו לקבל, אשר מזיקה כאשר אנו מהנים אותו. איננו רוצים להזיק לגוף הרוחני ולגרד את רצוננו. אנו מפעילים את כוחו של אָסִי"אָ מפסיקים לעסוק בעצמנו, מפנים את כל תשומת הלב שלנו לקיום המצוות. זו פעולה רוחנית, שבה אנו ממלאים את רצון הבורא, את מצוותיו, מפסיקים לעסוק בעצמנו ומפסיקים לגרד את פצעי האגו שלנו.

מַלְאַךְ נַרְגָּסִיאֵ"ל - (ב"מ: ממונה על יציאת הנפש שלא תכנס לגיהינום, שורף)

נַרְגָּסִיאֵ"ל, מלשון "רוגע". מציל מהגיהנום. יש שני סוגי גיהנום: של אש, בו סוערות תשוקות גדולות, ושל שלג, בו קופאים הרצונות. ע"י כוחו של המלאך נרגיע את הרצון, כך שיתאזן, יתחזק בסבלנות, יזדכך ויהיה ראוי לשימוש הנכון. הַבּוֹרֵא רוצה לתת לנו את אורו, לא מוקדם ולא מאוחר - אלא בזמן מוכנותנו. מבקשים שהכל יבוא בזמן ובשעה הנכונים.

מַלְאַךְ דְּלוּאֵ"ל - (ב"מ: ממונה על הבהמות, והוא מן האישים)

דְּלוּאֵ"ל, כאן שתי אותיות למ"ד וא"ו, ערך מספרי 36 רומז לצדיק נסתר. מלאך זה עוזר לשמור על הבהמות. וגם דל"ת מלשון "דל". אנו מגייסים את הכוחות הפנימיים, מחשבותינו, כישרונותינו, תכונותינו, כוונותינו להנהיג את עולמנו הפנימי.

מַלְאַךְ יוֹכְתְבִיאֵ"ל - (ב"מ: לסייע לכתוב, מן התרשישים)

יוֹכְתְבִיאֵ"ל, מלשון "לכתוב". כותבים את אותיות הקודש בלבבות, מפתחים כלים

דהשפעה ואמונה להשגות רוחניות, כדי שיתגלה בהם אור התורה. יוֹכְתְבִיאֵ"ל כותב את האותיות הקדושות בלבבות שלנו, ודרכן מתגלים סודות ההשגות הרוחניות, ומתגלה חכמת הַבּוֹרֵא ביראה ואהבה.

מַלְאַךְ יוֹפִּיאֵ"ל - (ב"מ: ממונה על החסד והחן וטוב, והוא אופן)

יוֹפִּיאֵ"ל, מלשון "יופי" בעל תכונות של טוב, חן ואהבה. מבקשים שיימשך האור של טוב, אהבה, יופי וחן. רוצים למצוא חן בעיני הַבּוֹרֵא. הולכים לפני הַבּוֹרֵא, עושים את כל המעשים למען שמו. איננו מעוניינים לקבל כבוד מאנשים, רוצים להרגיש את ההשגחה הפרטית שלו, את טובו, אהבתו, ולהמשיך את כל זה אל העולם.

ריבונו של עולם, הראה לנו שאנחנו רצויים לפניך, כי זה מה שמעניין אותנו - למצוא את הקשר, למצוא חן בעיניך ולשרת אותך. מייחלים לחסדיך ומצפים לתשובתך.

מַלְאַךְ שַׁמְשִׁיאֵ"ל - (ב"מ: שורף, ממונה לכבוש מלך או מלכה שלא יצאו מרצונך)

שַׁמְשִׁיאֵ"ל , מלשון "שימוש" (שירות). כוח לתפוס את המלך והמלכה; שירות הַבּוֹרֵא. "מלך ומלכה" - אלה שתי תכונות בנשמותינו. "מלך" - זה השכל ששולט ברמת המחשבה, כאשר "מלכה" - זהו הרגש השולט בעולמנו הפנימי. אנו מכופפים את שניהם לשירות הַבּוֹרֵא. מתבטלים בפני מסירת רבותינו, מקבלים את שכלם ואת דרכם, בדומה ליהושע בן נון, ששירת את משה בחיי היומיום. יהושע בן נון לא סר ממשה, למד מכל פעולה של רבו - לעשות ייחודים, בכל רגע לקשר את הכל עם העולמות הרוחניים, להיות תמיד עם תלמידי חכמים ולעזור להם להתקדם בדרך הזו.

מַלְאַךְ גַּבְרִיאֵ"ל - (ב"מ: ממונה על הגבורה אפילו לעקור חומה, משריף)

גַּבְרִיאֵ"ל - גבורה. כוח ההורס את החומות. אנו מתמלאים ברוח המסוגלת למוטט את החומות והרים, לא נירא

מדבר בדרך. אין מכשולים, אין ספקות, שום דבר לא יכול לעמוד בפני רצוננו ללכת בדרך זו עד הסוף. כוחו של גַּבְרִיאֵל, הגבורה הקדושה, מתעורר בנו. אין פחדים או מכשולים המסוגלים לעצור אותנו. אנו מטפחים בתוכנו אמונה מעל הדעת.

מַלְאַךְ בְּרָכִיאֵ"ל - (ב"מ: על הברכה, אריאל)

בְּרָכִיאֵ"ל מלשון "ברכה", מכוון למטרה הנקבעת. ממשיך ברכה על הצדיקים ההולכים בדרך זו. יתברכו כל הכוחות הטובים, "ברוך מתדבק בברוך". אין שום דבר שלילי בעולם. קיימת רק שלמות ושמחה, התלהבות, דבקות בעליון, התכללות במציאות שלו והמשכת הברכה. שכל ההולכים בדרך זו ישמחו וירגישו את הנוכחות האלוקית, שילווה אותם מזל בכל מעשיהם, ברכה והשגות בכל המצבים הגשמיים וגם הרוחניים; ואבא ואמא העליונים - המקור של כל הברכות, ימשיכו את הברכות

מהאוצר האינסופי של כל השפע, מעולם האינסוף דרך כל המדרגות עד עולמנו, על אלה שיהיו, שהלכו וכעת משתדלים ללכת בדרך הַבּוֹרֵא.

מַלְאַךְ דְּלִיאֵ"ל - (ב"מ: לסתום פיות, ושלא לשלוט עין הרע)

דְּלִיאֵ"ל, מלשון "דלי", והוא נגד לשון הרע ועין הרע. דולה רק את מה שצריך. אנו מעוררים את הכוח לדלות מהמקור ולא לקחת יותר ממה שצריך כי לא רוצים בזה לגרום לעצמנו "עין הרע". כמו שכתוב: "כל שחכמתו מרובה ממעשיו, אין חכמתו מתקיימת", לכן אין אנו רוצים לקחת יותר מאשר הכלי דְּהַשְׁפָּעָה שהשגנו בעבודתנו. מחזיקים באמונה של הקו האמצעי, לא מבקשים גילויים מיותרים שיכולים להרחיק אותנו מהַבּוֹרֵא.

בכל שמתחזקת האמונה באדם, כך פחות מתגלים בו "עין הרע" ו"לשון הרע", והוא יכול להמשיך אל המטרה שקבע לעצמו. ולהפך: עם

כל אמירה "אני לא מסוגל", "אין לי כוחות", אנו מחזקים בתוכנו את העין הרעה.

מלאך הַדְּרָנִיאֵ"ל - (ב"מ: על רצון בני אדם אם טוב ואם רע)

הַדְּרָנִיאֵ"ל, מלשון "להאדיר" (לפאר, להקפיד על המצוות). כוח השולט על רצונות האדם לטוב. האדם ההולך בדרך הרוחנית, מפתח כוונה נחרצת, שאיש אינו יכול להסיר אותו ממנה, להרחיקו מהמטרה. כל המציאות החיצונית מתבטלת לפניו, ואין מי שיכול להפריע לו.

ריבונו של עולם, תכוון את הכריזמה שלנו לקדושה, כדי שתמשיך את אורך לאחרים, תחזק אותם באמונה, תגלה את מלכותך בכל העולמות, תעצים את השדה המאוחד, תיתן רצון לקיים מצוות - שתהיה לטוב ולא לרע. אנו רוצים לעורר את הגבורות המשמחות ולטפח כריזמה חיובית, למשוך את הקדושה אל סביבתנו, אל כל העולם, כדי שישתנה לטובה. תן וכל כוחותינו יצליחו לשנות את העולם לצד הטוב ביותר.

ייחודים - 15 מדרגות של משמר המזרח

מתכון לשם אֱלֹהִים וממשיך את הגבורות המשמחות אל השדה המשותף של השכינה. חש התעוררות גדולה להשגת מדרגות חדשות, אלו שעדיין לא הייתי בהן.

נכנס למדרגת המלאך קְפְּצִיאֵ"ל וקופץ למדרגות מורי, מחזיק בהן וּמִתְנַהֵג כפי שהם עושים. מרגיש שאני כבר נמצא שם בדבקות שלמה ורוכש את הכוחות שלהם. ההתלהבות של אַשְׁטִיאֵ"ל מעוררת את נשמתי ואני נדבק למטרה בהתלהבות טוטאלית, מרגיש את מחשבת הבריאה כתוצאה של המעשים שלי, בדיוק כפי שהוא רוצה לראות אותי במדרגות האלו.

נדבק למדרגות הקדושה העליונות, מתבטל, ומקבל את צורתם, רוכש את תכונותיהם בדבקות שלמה. ממשיך את האור אל האחרים ושמח מהעבודה שלי, אני בוער באש הקדושה, מבטל את עצמי ומחזיק כמה שיותר, בכל הכוח, את הדבקות במדרגות.

רוצה להסתכל על חסרונותי ולא לפחד מהם, נכנס למדרגת המלאך יָהִיאֵ"ל, ורואה נקודות התיקון. אני שמח לכל החסרונות המתגלים בי, כי עכשיו אוכל לעסוק בתיקונם. אור האמת נמשך ומראה את הנקודות לְתִקּוּן של הנשמה, אני מקבל אותן באהבה ומודה לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא על כך.

זה מחיה בי את הרצונות החדשים להתקדם לקראת המטרה של מחשבת הבריאה. אני מתעורר לקשר חדש עם האינסופי יתברך ונע למדרגות ההשגה החדשות. אני מקבל באהבה את הדרך שמסרו לנו רבותינו "כִּי אֶת אֲשֶׁר יֶאֱהַב יְהוָה יוֹכִיחַ".

מתמלא באמונה שלמה ונכנס למדרגת המלאך שְׁלוֹמִיאֵ"ל, אין שום פחד. הביטחון ממלא אותי וְכֹחַ של אור השלמות מאיר את דרכי. מקבל בחיוב את כל המניעות וההסתר, אני יודע שהם נוצרו להתפתחותי.

נשמתי מתמלאת בתכונה של חפץ חסד וג"ר דבינה, ואני שמח בחלקי. אין בי שום חסרונות והקלפות כבר לא יכולות להיאחז בחסרון, כי אינו מתעורר.

אני מעוניין רק בקשר עם הבורא. מתחזק בתכונות של שלומיא"ל, תכונות של שלמות ואזון, ומטיל אימה על כל היוצאים נגד הדרך של עבודת ה'. איש אינו יוכל לעצר אותי.

מתוך מצב השלמות בעליה והתלהבות אני מעורר ביקורת, ומבחין במחשבות הנמשכות אלי מהעולם החיצוני. אני נכנס למדרגה של מלאך פסכ"ר ומרגיש את הדינים הקשים המכוונים לעבר החוטאים. אני מרגיש בתוכי את הכאב של השכינה הקדושה, שרוצה להמשיך את השפע אליהם, אך אינה יכולה כיוון שלא קיימים כלים להשגות רוחניות. אני מעלה תפלה מתוך הזדהות ותחושת הקשר עם רצונות אלו, שכל כך רחוקים מהאחדות.

מעורר את מצב הקטנות, אך שומר על תחושה של אמונה שלמה כחגורת הבטחון של שלומיא"ל. רבונו של עולם, שלח את השפע שלך לכל מי

שמרגיש מרוחק ממך, כדי שידעו אותך למקטנם ועד־גדולם.

פועל במדרגת המלאך פסכ"ר, כשרף, בוער באש. חותך ושורף כל מחשבה שלילית, כל לשון הרע העומדים בדרכי והופך אותם לתפלות. כל הטמאה הרוחנית נשרפת באור, הנמשך על ראשי החוטאים המדברים לשון הרע על הקדשה.

זהו בית דין הקדוש של הגנה אלוקית, שאינו מאפשר לשום כוחות ומחשבות רעות להיכנס לעולמי הפנימי ולנתק אותי מהמקור.

ריבון העולמים, עזור להפוך את כל החסרונות לתפילות, את השליליות למקום של מאמץ בשמחה, את כל המצבים הקטנים למקום של בניית הכלים. כורת ברית איתך - אני הולך עד הסוף, שומר על יראה ואהבה בכל המצבים הקטנים, מתייחס בחיוב לכל נקודה של הסתר ויגיעה.

מתעורר לפעולה ונכנס למדרגה של מַלְאַךְ אָסִי"אָ. מגייס את כל הכוחות ומתמקד בקיום המצוות. כל מחשבותיי רק על הבורא ומילוי רצונותיו, המתגלים דרך הפעולות הרוחניות שלי. חש את הרצון של העולמות העליונים, מפסיק לעסוק בעצמי ולגרד את פצעי האגו שלי. מתרחק לחלוטין מהנאות המזיקות לנשמתי ומגדילות את פצעי של לשון הרע. כל תשומת ליבי על השכינה ועל הבורא. התפילה הופכת כל חיסרון להתעלות רוחנית ורצון לחבר את הכלל עם אור הבורא. עושה מעשים טובים כדי לשמח את הורי הרוחניים, הקדוש ברוך הוא והשכינה.

מרגיע את הרצון על ידי איזון הכוחות הפנימיים ונכנס למדרגה של מַלְאַךְ נַרְגָּסִיאֵ"ל. נשאר בקו האמצעי כדי לא להיכנס לקיצוניות של אש הגיהנום או שלג הגיהנום, בו סוערים תשוקות גדולות או קופאים רצונות. מעורר את כוחו של נַרְגָּסִיאֵ"ל, מחזק את הרצון בסבלנות ומזכך אותו. מרגיש את השלווה

של התוצאה הסופית. רק הבורא עושה הכל. מכוון את כל המאמצים שלי להשיג את זה. שלווה מלווה אותי ואני מרגיש איך הוא מנהל את הכל. תחושה של אמונה שלמה ממלאת אותי. הוא נותן את הכל בזמן הנכון - כשאני מוכן לקבל ולא לאבד את הקשר איתו. תשובתו תמיד מגיעה בזמן, כדי שהכול יתגשם בהתאם לתוכניתיו וכאשר אהיה מוכן לכך.

ריבונו של עולם, תן הכל בזמן ובשעה הנכונים. אתה יודע מה הכי טוב ונכון עבורי, רק אתה יודע מתי לתת ומתי לקחת. בשלווה ואמון מלאים אני מייחל לחסדיך, ריבון העולמים ושליט המלאכים.

מתחזק בשלווה וביטחון בבורא ונכנס למדרגת המַלְאַךְ דְּלוּאֵ"ל. מגייס את כל הכוחות הפנימיים, את המחשבות, הכישרונות, המידות והכוונות שלי. מתכוונן להוביל ולוקח אחריות על כל פעולה, מילה ומחשבה שלי. מחבר את ה"דל" עם הצדיק הנסתר כדי לתקן את נשמתי באמצעות החיבור עם נשמות הצדיקים.

ריבונו של עולם, עזור להדביק את רצוני הדל, את חוסר האונים שלי אל ל"ו הצדיקים, עליהם עומד העולם. ללמוד מלויים האלה לעבוד אותך במסירות נפש.

אני נדבק למדרגות של רבותיי ושל הצדיקים ומתמלא בחכמת עבודת ה', לומד מניסיונם ללכת בדרך תמיד באמונה, אהבה ונתינה.

חש את אותיות לבי ונכנס למדרגה של מַלְאַךְ יוֹכְתְבִיאֵ"ל. מתרכז בכלים דהשפעה שלי, איך הם מתעוררים להשגות רוחניות, לקשר חדש עם הבורא. אותיות הקדושה נכתבות בלבי ובהן מתגלה אור התורה, סודות של השגות רוחניות וחכמת השם. מרגיש מעורבות עם התוכנית של מחשבת הבריאה, איך הוא יוצר באותיות הקדושות את כל העולמות. אני שותפו הפעיל של השם ומגלה את אורן של עשרת הספירות דרך עשרים ושתיים אותיות הקודש, היוצרות את הקו האמצעי.

נכנס למדרגה של מַלְאַךְ

יוֹפִיאֵ"ל, ומושך חכמה - יופי רוחני של הנשמה. חש אור של טוב, אהבה, יופי וחן. נדבק למציאות הקדוש ברוך הוא, ממנה נמשך אור תוכנית הבריאה. כל פעולותיי מכוונות לבורא ולקשר איתו, אני רוצה למצוא חן בעיני הבורא. להיות מלא בחכמתו האלוהית ולעשות לו נחת רוח במילוי רצונותיו. מתהלך לפני הקדוש ברוך הוא ועושה את כל המעשים למען שמו. בלי שום רצון לקבל כבוד מאנשים, אני חש את ההשגחה הפרטית, מרגיש שהוא בחר בי ומשגיח עלי. מטובו, אהבתו ואחדותו נמשך אור לכל העולמות.

ריבון העולם, מקווה לישועתך ומחכה לחסדך שיתגלה היופי הרוחני בעולם, יופי של השגות רוחניות ותפארת נשמותינו, המתמלאות בשפעך.

נכנס למדרגת המַלְאַךְ שַׁמְשִׁיאֵ"ל, כדי למשוך את השפע, יופי החכמה והטוב אל השדה המאוחד של השכינה. אני כובש את השכל והלב שלי. תופס את שני הכוחות האלה השולטים בטבעי ומכניע אותם תחת חוקי הבורא. עכשיו הכל ברשות היחיד. מכפיף שכל ולב לעבודת הבורא ומתבטל מול מסירת רבותיי, מקבל את שכלם כמורי דרך, הולך איתם בחיבור בדרך ה'. מכוון את שכלי וליבי לחוקי קו האמצע של התורה. לא סוטה ימינה ושמאלה, נאחז בשורש נשמתי.

מתחזק בגבורה ונכנס למדרגת המלאך גבריא"ל. שום דבר לא יעמד בדרכי, אני יכול לעקר הרים ולפרץ כל מחיצה. רוח של גבורות משמחות ממלאות אותי בשמחת העבודה. כל העולם כולו גשר צר מאד, המוביל אל הבורא והעקר לא לפחד כלל ולעבר בו אל המטרה.

האמונה מתחזקת, אין דבר בלתי אפשרי כשהקדוש ברוך הוא אתי. לא אפחד משום מניעה, כי שום דבר לא יעמד בפני הרצון. אמונה למעלה מהדעת מתחזקת בלבי, ואיני מפחד ללכת על גשר צר מעל תהום, בו סוערים תאוות

חזקות של רצונות שפלים. הולך ומתחזק בגבורה משם אלהים, מלא ביראה ואהבה, ובאמון מחלט בהשגחה פרטית של הבורא.

חש ברכה יורדת על ההולך באמונה ונכנס למדרגת המלאך ברכיא"ל ומברך את הבורא. יתברכו כל הכחות הטובים, כי "ברוך מתדבק בברוך". אין שום דבר שלילי בעולם. יש רק שלמות אחת, שמחה והתלהבות, מדבקות בעליון.

אני מתבטל במציאות האלוקית וממשיך ברכות על כל ההולכים בדרך הזאת. ילוה אותם מזל, שמחה ושכינה. ברוכים הצדיקים, ההולכים בדרכי השם. ימשך טוב ויתמלאו משאלות של כלל נשמות הצדיקים, העוסקים בעבודת השם, בכל הענינים הגשמיים והרוחניים.

תמשך ברכה ממקור כל הברכות, מאבא ואמא עלאין, מהאוצר האינסופי של כל השפע. ברכה מעולם האינסוף הולכת דרך כל המדרגות עד עולמנו, על כל כלל עובדי השם בהוה, בעבר ובעתיד.

השפע נמשך גם עלי, ואני נכנס למדרגת המלאך דליא"ל, מגביל את האור רק בכלי האמונה, בהם הקדוש ברוך הוא חשוב יותר ממתנותיו. מוסר כל לשון הרע, רצון לשלוט וחסרון לקבלת שכר. הכלי דולה רק מה שצריך. אני שואב מהמקור, אך לא לוקח יותר ממה שצריך.

נכנס למדרגת המלאך הדרניא"ל, וחש כח הנמשך מהקדוש ברוך הוא על כל המציאות. אני מתקן את עצמי והעולם מתתקן סביבי. איני עושה זאת בכונה, פשוט כח הבורא נמשך ומברך הכל סביבי. חש איך כל המציאות החיצונית מתבטלת לפני, ואיש לא יכול להפריע לי.

רבונו של עולם, כון את הכריזמה שלי לצד הקדושה, שתמשך אור על אחרים, תחזק את הסובבים באמונה, תגלה את מלכותך, תחזק את השדה המאוחד, תתן רצונות לקיים מצוות, שכוחי יפעל לטובה בלבד. אני מעורר גבורות משמחות ומחזק

בריזמה חיובית, ממשיך קדשה על סביבתי, על העולם והוא משתנה לטובה. יהי רצון וכחותיך, שנתת לי ישנו את העולם לטובה ואמשיך ברכה על כל סביבתי.

ואלו הם הי"ב המקבלים מאֲדֹנָ"י אחורי המרכבה.

הא' קמוא"ל, על ההצלחה, שאם תלך למדבר לא תרעב ולא תצמא.

הב' קדשיא"ל, על קדושת עליונים, כרוב.

הג' כלמי"ה, להראות נפלאות, אופן.

הד' סמתיא"ל, לסתום ראות בני אדם, מכת הרוח.

הה' צפני"ה כהן הראש, ממונה להראות לאדם ממשלת המלאכים פנים כפנים.

הו' מתניא"ל, על הדעת.

הז' תמא"ל, לקצר ימי אדם, שנאן.

הח' זכריא"ל, ממונה על ספר הזכרון.

הט' שרימו"ר, על השמוש [השמש] להקדירו, עם שותפו

הי' שמשיא"ל, ממונים יחד על הנזכר.

הי"א שרפיא"ל, לבטל כל מיני כישוף, אפילו לידע האיך נעשו.

הי"ב סנסריפיא"ל, לדרשה, לסייע לדרוש.

ביאור של מלאכים השומרים על השכינה בצד המערב

ואלו הם הי"ב המקבלים מאֲדֹנָ"י אחורי המרכבה:

קְמוּאֵ"ל (ב"מ: על ההצלחה, שאם תלך למדבר לא תרעב ולא תצמא)

המלאך קְמוּאֵ"ל, מלשון "לקום", משפיע מַזָּל. כאן מתגלה המַזָּל העליון, הנמשך למי שהולך בדרך זו. שימוש בכל הכלים של המַדְרֵגָה במלוא הכוח. מציל מרעב וצמא, כאשר האדם הולך במדבר. מעניק מצב של גַּדְלוּת כאשר מתגלים חסרונות, ומגן מפני כוחות חיצוניים שמנסים להיאחז באדם.

אנו מבקשים בתפילה וממשיכים מַזָּל ממדרגת אֲרִיךְ אַנְפִּין של עולם אֲצִילוּת, מי״ג תִּקּוּנֵי דִּיקְנָא שלו (13 תיקונים של זקן אֲרִיךְ אַנְפִּין). דרך הצינורות הדקים של קווים אמצעיים יורד המַּזָּל לכל ההולכים בדרכי ה׳ ומעלים מַ״ן לטובת הַשְּׁכִינָה, כדי שאור הַחָכְמָה ימשיך לכל אחד שזקוק וראוי לו. אנו מעוררים את החסרון ומבקשים בתפילה, משתמשים בכל כלי המַּדְרֵגָה במלוא העוצמה.

״לקום״ פירושו להיות גדול, להתעורר בכל הרצונות לִדְבֵקוּת, להתגלות של אור הַחָכְמָה בכל העולמות של השדה המאוחד. אנו מתכוונים להמשיך בדרך זו, ללכת בֶּאֱמוּנָה לְמַעְלָה מֵהַדַּעַת כשיגעו מצבי ירידה והסתרה, ואז שום רעב וצמא לא יוכלו להסיח את דעתנו. בהיותנו במצב זה של מדבר, של גלות הַשְּׁכִינָה, של ניתוק כללי מֵהַבּוֹרֵא שכל אחד חש באופן אישי - איננו עסוקים בעצמנו. עלינו להתאחד ולחבר את כלל הכוחות לשלמות אחת.

גלות הַשְּׁכִינָה - מזה נובעים כל החסרונות והסבל של הנבראים ועל זה תפילתנו.

מגדילים את רצונותינו וכוללים בתוכנו את הכוחות של קְמוּאֵ״ל, מתכוונים לעבור את מצבי ההסתר באמונה שלמה. אנו מוכנים להמשיך הלאה, גם כשאין תוצאות ופירות, מייחלים לחסדיו ומתקדמים באמונה למעלה מהדעת. מבקשים שיגן עלינו מהחסרונות האלה, המסוגלים לתפוס ולהסיט אותנו מהדרך. כורתים ברית שגם ברגעים הקשים, נמשיך להמתיק את המרירות ע״י תפילות ומעשים טובים. כמו שכתוב: ״כָּל דְּעָבִיד רַחֲמָנָא לְטָב עָבִיד״. כָּל מַה שֶּׁעוֹשֶׂה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא - הַכֹּל לְטוֹבָה.

קַדְשִׁיאֵ״ל (ב״מ: על קדושת עליונים, כרוב)

המלאך קַדְשִׁיאֵ״ל, מלשון ״קדוש״. זוהי קדושה עליונה שבה כל הכוחות מתאחדים ומשתווים בצורתם לַבּוֹרֵא. ״קודש״ - זה המקום שבו מתגלה אור הַחָכְמָה. אנו מעוררים את החסרון לִדְבֵקוּת

והתגלות הקדושה הזו בכל העולמות. לגילוי הגדלות והתכללות של כל המַדְרֵגוֹת, להתעוררות של כלל האיברים.

אור הַחָכְמָה מתגלה רק בשדה המאוחד, הפרט לא יזכה להשיגו. ואם הוא בכל זאת ממשיך אותו לעצמו, אור הַחָכְמָה בא עם דינים קשים ומעניש את החוטאים שרוצים לקחת לעצמם. אנו מכוונים להמשיך את אור הַחָכְמָה בכוח המלאך קַדְשִׁיאֵל רק אל השדה המאוחד של הַשְּׁכִינָה.

כַּלְמִיָּ"ה (ב"מ: להראות נפלאות, אופן)

המלאך כַּלְמִיָּ"ה, מלשון "כלום" (אין), ובהיפוך האותיות "מלך", מקבוצת הָאוֹפַנִּים. עושה ניסים אם האדם גובר על טבעו. זהו כֹּחַ שמסתובב וחוזר ללא הפסקה, כדי לחדש את הקשר עם הַבּוֹרֵא, לצאת מגדר הַדַּעַת אל מציאות חדשה. עוזר להפוך ולבטל את הישות ל"אַיִן". מאחד את כל הניגודים והסתירות.

אנו הופכים את עצמנו מ"אני" ל"אין", רוצים להרגיש את הַמַּשְׁפִּיעַ, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. אנו מבקשים להרגיש את הַכֶּתֶר, שמתפשט באוֹר גָּדוֹל, ובכך מתבטאת תפילתנו. אנו נעים ומסתובבים בין מצבים של ביטול עצמי לבין תחושת הַבּוֹרֵא, משתוקקים לראות נִסִּים ולגעת במציאותו. מבקשים להתעלות מעל טבענו ולהידבק בַּמֶּלֶךְ. כאן אפשר להרגיש את כל הניגודים ברגע אחד, את החיוביות של כל השליליות שאנו עוברים. זה עוזר לנו להתבטל ולעורר את הַיִּרְאָה, במעבר אל הַמַּדְרֵגָה הבאה. הניגודים אינם מפריעים זה לזה, אלא עוזרים ומשלימים: יראה ואהבה, חסרון והודיה, יגיעה וקבלת תוצאות. כל המצבים מתאחדים ברגע אחד של הַכָּרַת הַטּוֹב וגילוי הַנֵּס, שבו אנו רואים ש"ה' מֶלֶךְ ה' מָלָךְ ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד".

כל הניגודים והסתירות מתאחדים, כך מסתובב המלאך כַּלְמִיָּ"ה, בו יש את תכונת הָאוֹפַן - הגלגלים של מרכבת הַשְּׁכִינָה, המסתובבים בהתעוררות מתמדת של

חסרון להשגת שליטת הַבּוֹרֵא כמלך בעולם. עלינו להסתובב בשָׂדֶה המאוחד, לעבור ממצב של "אַיִן" אל המצב של "מֶלֶךְ", מביטול עצמי אל תחושה של העליון, ולהרגשת שליטתו האחת והיחידה. כאשר מתגלה אור הַחָכְמָה, הוא מביא התחדשות וגילויים שטרם חווינו, זה נמשך ממדרגת אַבָּא וְאִמָּא של השם י"ה, אלו גם האותיות האחרונות בשם כַּלְמִיָּ"ה. אור הַחָכְמָה נמשך בהתחדשות מתמדת אל השדה המאוחד.

סַמְתָּאֵ"ל (ב"מ: לסתום ראות בני אדם, מכת הרוח)

המלאך סַמְתָּאֵ"ל, מלשון "לסתום", הוא מכת הָרוּחַ. מסתיר את ראיית האדם, כדי שיפסיק לראות את עצמו כנפרד מהשדה המאוחד ולא יתעסק בעצמו. סַמְתָּאֵ"ל סוגר, חוסם, עוזר להחזיק בתנועה מתמדת של הָרוּחַ בכל כיווני הַמֶּרְכָּבָה. אנו מתעוררים ורוצים להרגיש את כוח החסימה - שיסתום לאלתר את הרצון להבליט את עצמנו בשדה המאוחד.

אנו משווים את כל תכונותינו, כולנו שווים ומאוחדים. כל אחד חשוב ולכן אין אנו רוצים לראות את עצמנו נפרדים. בכוח של סַמְתָּאֵ"ל חוסמים את החשיבות העצמית, מבטלים את הרצון להראות ולהרגיש עליונות מעל האחרים, מפסיקים למשוך את תשומת הלב ומתמקדים בשדה המאוחד.

"הִנֵּה מַה טּוֹב וּמַה נָּעִים שֶׁבֶת אַחִים גַּם יָחַד"

כמה טוב להיות באחדות ושוויון. כאן אין עַיִן רָעָה ואין נפרדוּת, כי כאשר אנו מבליטים את עצמנו, אנו חשופים לעַיִן רָעָה ולכן עלינו לחסום זאת בכֹּחַ הַסְּתִימָה. זו תכונת ספירת הַיְסוֹד המאחד, שבו כל המלאכים מאירים את הלך הרוח הכללי: "אל תבליט את גאוותך לראווה."

צַפְנִיָּ"ה (ב"מ: כהן הראש, ממונה להראות לאדם ממשלת המלאכים פנים בפנים)

המלאך צַפְנִיָּה, מלשון "צפון" (נסתר, סודי), הכהן הגדול. חושף את ראיית המלאכים, להבנה והשגת הכוחות

הפנימיים. מַלְאַךְ זה מגלה את הכוח לראות מלאכים פנים אל פנים ומראה כיצד כל הכוחות פועלים בשָׂדֶה המאוחד ואיך הם מבטאים את אחדותם.

אנו מעוררים את החסרון להתחבר אל הבחינות העמוקות והפנימיות של תפיסתנו, לכל מה שמעבר למציאות הנראית ומורגשת בחושים הגשמיים. נשמותינו נמשכות לסודות הכמוסים ואנו שוקעים בתפילה, מבקשים לחשוף את התעלומות הפנימיות. רוצים להשיג, להיות במצב של כהן גדול, המייצג את הקו הימין של עבודת השם, המגלה לאנשים את הכח שבאחדות. זה המצב שבו המלאכים של השכינה הקדושה מתגלים פנים אל פנים, ואנו רואים את גילוי הכוחות הללו לטובת האחדות.

בשם צַפְנִיָ"ה יש גם רמז לקו השמאלי - צָפוֹן, שמעורר כריזמה גדולה, חיסרון המשרת ותומך בקו ימין. הקו הימני שולט על הקו השמאלי, והקו השמאלי משרת אותו, מגלה את תכונותיו במסגרת הקו הימני. בדומה לכהן הגדול שמקריב קורבנות ואוכל מהם ובכך משבח את הַבּוֹרֵא ומתכלל עם הרצון לקבל שלו במסגרת הקדושה. במצב הַיְסוֹד, מצב של גדלות, האור מתגלה פנים אל פנים. המלאכים נחשפים בתהליך זה של חיבור - כאשר האור מתגלה, נגלים גם הכוחות שסייעו להמשכת האור הזה. כוחות שפעלו לטובת האחדות, משכו, כיוונו וחסמו. כוחות אלו נעשים נראים בעת ההשגה ובקבלת האור.

מַתְנִיאֵ"ל (ב"מ: על הדעת)

המלאך מַתְנִיאֵ"ל, מלשון "מתנה". תכונה של ספירת הַדַּעַת, המתגלה כמתנה של התפיסה הרוחנית, כהשגה המתגלה למשיג. מתנה זו מתלבשת בראש של מדרגת חב"ד - המקום של השגת אור הַחָכְמָה.

תָּמְאֵ"ל (ב"מ: לקצר ימי אדם, שנאן)

המלאך תָּמְאֵ"ל, מלשון "תָּם", תמיד בחיבור עם מַתְנִיאֵ"ל. מצב הַתָּם מבטא את התחושה

שכל דבר מגיע כמתנת הבורא, מתנת חינם, ואין כאן זכויות משלנו. "מקצר הימים" - הכוונה להשגות רוחניות. אור בקו אמצעי קצר, לעומת קווי שמאל וימין הארוכים, שבהם אנו בונים את הכלים.

בהתעוררות כוחו של תָּמְאֵ"ל, האדם הולך בֶּאֱמוּנָה לְמַעְלָה מֵהַדַּעַת ובתמימות טְהוֹרָה, בחיבור עם מַתְנִיאֵ"ל. אנו רוצים להרגיש ולחוש שכל דבר מגיע מלמעלה כמתנה ולא בזכותנו. אלא מתנה שהַבּוֹרֵא נותן לילדיו האהובים משולחנו המלכותי. האוֹר הזה אינו שייך לנו. לכן תָּמְאֵ"ל מקצר את הימים (את ההשגות הרוחניות), מוציא מהשגרה של השגה נקודתית רגילה. הוא מכניס למצב של שבת, שבו הכל מתחבר לאחד, יוצא מגבולות הבריאה. הולכים באמונה למעלה מהדעת, בתמימות כנה בפני הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. פותחים את הלב בפניו, מתכללים בו, מחפשים את הקשר עם נותן המתנות. יוצאים מעבר לגבולות של התאוות הגשמיות, מעבר למסגרת הימים שלנו. הימים מתקצרים וזמן חדל מלהתקיים עבור אוהבים.

יוצאים מגבולות של הארות בודדות, השגות ותחושות נקודתיות. עוברים דרכם וחשים איך הן נעלמות. נכנסים למציאות של האחדות, של התכללות עם השדה המשותף של כל הנשמות - זה מצב של שבת, של גמר התיקון, האלף השביעי. כל הימים מתבטלים ומתגלה רק תחושה אחת: אין עוד מלבדו.

זַכְרִיאֵ"ל (ב"מ: ממונה על ספר הזכרון)

המלאך זַכְרִיאֵ"ל, מלשון "זיכרון". אחראי על ספר הזכרונות, שבו נרשמו כל הזכרונות מהשגות הרוחניות שלנו. מבקשים לעורר את כל הרְשִׁימוֹת של השגות הרוחניות שנרשמו בנשמתנו ולחוקק בנו את הרשמים החדשים מהתקשרות עם הַבּוֹרֵא בשדה המאוחד. רוצים לזכור את הרגשות מחיבור עם החברים, לחזק ולהעצים את הרשימות האלה בנו. שירשמו בליבנו לנצח כל מעשי

הקדושה, תפילות, לימוד התורה, חיבור עם רבותינו וכל תחושות המגע עם הקב"ה. מבקשים שהרשימות האלה יהיו חשובות בעינינו, כאבני חן יקרות שקיבלנו מהבּוֹרֵא. רוצים להוקיר את הזיכרון הזה ולהתגעגע אליו, כמו אל היקר והאהוב ביותר. אנו רוצים לעורר את תשומת הלב לחשיבות המצבים הרוחניים שנרשמים בנשמתנו, זכרונות ממגע עם הַבּוֹרֵא, עם הקדושה ועם כל הבחינות הרוחניות המתגלים בחיינו.

ייחודים על הָאַחְדוּת הַשְּׁכִינָה

אני חש את השדה המאחד של הנשמה הכללית, שהתמלא בכח, נע וסובב בשלשת הקוים של דרום, צפון ומערב.

השלמה הכנה מלאה להתגלות הכלי, שבו יכול להתלבש האור ולהמשך לשדה המאחד בעזרת שם אדני, בו מתגלה אדונות הבורא, מלכותו, רצונו העליון וגבורתו. אני מעורר את עצמי ונכנס למצב של גדלות.

בעזרתו של קמוא"ל אני מתרומם לקומה שלמה במדרגתי הרוחנית.

אני חש את המזל העליון המתפשט משרשי ההשגות הרוחניות - ממדרגת אריך אנפין של עולם האצילות. אף מצב משלבי הביניים, בהם יש סכנה או חיסרון, אינו יכול להסיט אותי מדרך האמת.
"קומה יי ויפוצו אויביך, וינוסו משנאיך מפניך"

אין שום כוחות שיכולים להפריע. יש רק התעוררות גדולה, תחושת קדשה עצומה, הנמשכת להתעוררות זו. נמשך אור החכמה, ואני מרגיש אחראי על כל מעשי.

אני נכנס למדרגת קדשיא"ל במצב של ערנות מלאה. אני ממשיך ומרגיש את אור החכמה הנמשך על השדה המאוחד.
"קדוש, קדוש, קדוש, יי צבאות, מלא כל הארץ כבודו".

אור החכמה מגרש את כל כוחות הטומאה. אין שום תענוג אחר חוץ מלעבוד את הבורא. האור נמשך על השדה

המאוחד, בו אני מרגיש את השתתפותי הפעילה.

אני נדבק בשרשים הרוחניים וממשיך מהם על כל הנמצאים בשדה המאוחד.

אני מסתובב בין מצב של "אין" לבין מצב של "אני". מלאך כלמי"ה, אופן המסתובב תמיד - "אני-אין", "אני-אין".

נמשך חסרון גדול, וכל זה לא נעשה למעני, אלא למען הכלל, הטוב הכללי. וכך בסבוב בלתי פוסק בין משיכה ובטול, נכנס לקדש הקדשים, היכן שאין רואה איש. שום עינים של תפיסה חיצונית לא מביטות על הקשר האישי עם הבורא "פנים אל פנים".

אין עוד מלבדו במדרגת סמתא"ל ואני מפסיק לראות את עצמי, לראות מישהו אחר מלבדו, בתנועה מתמדת בעבודת השם. אני מקבל את הכוח של מוחא סתימא של אריך אנפין, מחזיק באמונה, ממשיך את האור אל השדה המאוחד.

כמו הכהן הגדול, במדרגת המלאך צפני"ה אני חש את האור הצפון לעתיד לבוא. הוא נמשך לשדה המאחד. אני בעולם היחוד המחלט פנים אל פנים, כאן כל הכחות נשלחים מהבורא, ואין שום כח אחר מלבדו.

במצב זה, הפנימי ביותר של הכהן הגדול, המשמש במחשבה מדיקת לחלוטין, וכונה פנימית המכונת רק לדבקות אחת, בו אין שום עסוק בעצמו, נראים המלאכים המתגלים מכל הצדדים: מרכבות דרום, צפון ומזרח, וגם כחות המערב מתאחדים ומתערבבים בשדה המאחד, נוצצים ומתנוצצים בכל צבעי הקשת.

כאן, בי, אין עוד שום עינים, מלבד עיני הבורא.

"עין לא ראתה זלתך".

במדה נסתרת מתגלה הקו השמאלי של הצפון, המשרת רק לטובת האחדות.

כל שנעשה כאן - זה מתנה מלמעלה. עולם של מתנות חנם המחלט. אני נע במדרגת מלאך מתניא"ל, בו מתאחד הכל. זו השגה גדולה של

דעת. ובמצב שקט של דבקות בעליון, חש את תמימותי לפניו כמלאך תמא"ל, באמונה שלמה ובטחון מחלט.

מהלל את עולם המתנות באור המתפשט ללא הפסקה. במצב הפשוט בו אני נמצא נעלמות כל ההשגות שהיו לי אי פעם. כל הימים מתקצרים, וכל הארות שנראו כשלי נעשים חסרי ערך. הזמן מתקצר, והוא נעלם כלו.

"האוהבים אינם משגיחים בשעות".

אהבת הבורא, דבקות במציאותו, הרגשת אהבתו העליונה, ללא בקשות או צפיה לתועלת משהו. התכללות טהורה ומחלטת, ללא תועלת עצמית. אהבה בכל רצון המתעורר. עולם של מתנות מתגלה ואורו נמשך אל השדה המאחד.

אני זוכר את כלם, נושא את כלם בתוכי, אלה חלקי תפיסתי ונשמתי. הם מנחים עלי כאבני שהם על כתפי הכהן הגדול, ומזכירים: "אתה נושא את כלם עליך". כלם אבני חן יקרות על חזך בחשן המשפט. כל אחד מיחד, כל אחד חשוב, כל אחד בשדה המאחד הזה מקרין את אורו היחודי. כל רשימות הזכרון זוהרים כאבני חן, מקרינים אור "אורים ותמים". אני מרגיש את כלם, זוכר את כלם במדרגת המלאך זכריא"ל.

נושא בתוכי זכרון עבור כל המשיגים הרוחניים שהיו, שישנם, ויהיו בעתיד, כלם רשומים בי, כלם קהלתי. עבורם מעלה תפלה, חש שמחה ועליהם אני מודה. אור המתנות, אור האמונה נמשך. מלכות הבורא מתגלה ואין תחושה של שלטון אחר, אין עוד מלבדו!

ה' מלך ה' מלך ה' ימלך לעולם ועד!

הכל עושה רק הבורא, אין שום כח אחר מלבדו, אפלו אני עצמי אינני כח נפרד. אני לא יותר משר המלך, המלאך שרימו"ר - שר המוציא לפועל את רצונו של העליון.

משרת את רעיונותיו, את רצונותיו. אינני לעצמי, רק

מבטא את רצונותיו כאן. ממשיך את אורו אל השדה המאחד, משרת אותו כשמש, במדרגת המלאך שמשיא"ל. בהתגלות האור הגדול, פועל רק כמאור, הממשיך את קרניו לכל המציאות של השדה המאוחד. שורף את כל הכחות שיכולים או רוצים לקחת את מה שלא נתן להם. כדי שלא יגע באור הזה מאומה חוץ מן הקדשה, מן האמונה ומן ההשפעה.

במדרגת המלאך שרפיא"ל נשרף כל רצון להגיע לאור ג"ר דג"ר, הנמשך אלי לא כדי שאשתמש בו. אני נשאר באמונה ודבקות, בתמימות, בקדשה ועבודה, בהתבוננות פנימית, בבטול והתעוררות גדולה. ממשיך אורות אל השדה המאחד ומעלה תפלה על כל האחדות. נכנס לקדש הקדשים, לא לוקח דבר מיתר.

מברך את הבורא במדרגת סנסריפיא"ל, מבטא אותיות קדושות, דורש באור האמת. ממשיך ברכה על כל הנוכחים בשדה המאחד משם המפרש, המרחב והמגלה לכל השומעים, הקולטים והמשיגים בכל קטבי הזמן - שם השם הוי"ה ברוך הוא. "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

השדה המאחד מרגיש את כל מלאכיו ואת כל כחותיו. הוא מתעטף באור המקיף האינסופי, מגן בו מכל הצדדים. כל כח מתמלא באור הזה, כל איבר של השכינה מקבל את מזונו. אני שמח בשמחת השכינה.

מתחזק וסופג לתוכי את כל התכונות שהשגתי במדרגה הרוחנית, כדי להמשיך את עבודתי בכל המקומות והמצבים, בלי להתנתק מהנשמה הכללית. ממשיך לשאת בתוכי את חשיבות השירות לטובת השדה הכללי של ייחוד כל הכחות והנשמות, אותם בוראת מחשבת הבורא יתברך.

מימיני מלאכי דרום, משמאלי מלאכי צפון, מלפני מלאכי מזרח, מאחרי מלאכי מערב. כלם מתאחדים ובתפלה אחת עולים אל השרף הגדול שמועא"ל, המעלה את

התפלה המאוחדת אל מלאך אכתריא"ל.

"הנה מטתו שלשלמה ששים גברים סביב לה מגברי ישראל. כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה איש חרבו על ירכו מפחד בלילות".

מברך בברכת כהנים: "יברכך ה' וישמרך. יאר ה' פניו אליך ויחנך. ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום"

עוד יש אחרים כוללים פעולות אחרות ושרים ממונים על ההתנהגות העולם [המבואר בדרך החי דף נ"ג אי], ואלו הם.

יהוא"ל ממונה על האש ובמשך בגבורה, ותחתיו ז' ממונים על האש:

נצרפיא"ל, גבריא"ל, נוריא"ל, תמיא"ל, שמשיא"ל, הדרניא"ל, סרניא"ל.

מיכא"ל ממונה על המים. ותחתיו ו': דנא"ל, אריא"ל, מלכיא"ל, זכריא"ל, מיניא"ל, גדיא"ל.

יחיא"ל ממונה על החיות, ותחתיו ג' שרים: פסיא"ל, גסיא"ל, חגיא"ל.

עפא"ל ממונה על העופות, ותחתיו ב': בעליא"ל, עויא"ל.

אריא"ל ממונה על הבהמות, ותחתיו ג': לסיא"ל, פרויא"ל או פרדיא"ל, יהוסיא"ל.

סמניא"ל על השרצים.

מפנהיא"ל על הרמשים.

דליא"ל על הדגים. ותחתיו ג': אסי"ה, פקניא"ל, פקפרניא"ל.

רוחיא"ל על הרוחות, ותחתיו ג': חזקי"ה, עוזיא"ל, עזא"ל.

גבריא"ל על הרעמים.

נוריא"ל על אבני אלגביש.

מקטנויא"ל על הסלעים.

עלפיא"ל על עץ עושה פרי.

שנא"ל על עץ שאינו עושה פרות.

סנדלפו"ן על בני אדם.

אדוניה"ו ושמעא"ל. על עניניה [של] השכינה וצרכיה.

מטטרו"ן הנקרא שד"י, ראש לתת לכל השרים הוא ממונה על כל השרים, ומושל

על כל המושלים, ולכן נקרא מר"י עזיז"א, ובעל השערים כולם.

וראש לכל ההנהגה שמועא"ל, והוא מחלק השפעה לכל השרים, והוא נותנו למטטרו"ן, ומטטרו"ן ליהוא"ל, ומשם לרואה פני המלך.

עוד יש כ"ו כחות כמנין יהו"ה [המבואר בדף נ"ד ב' וג'], והם כלל שלימות ההנהגה העליונה, ואלו הם שומרים השערים הפנימיים, כי החיצוניים כבר כתבנו לעיל.

א' אתני"ק.

כ' גלי"ל.

ג' אגל"א

ד' רוט"א.

ה' משבצו"ת.

ו' אהדירון.

ז' י"ה אכתריא"ל.

ח' יהו"ה.

ט' טכסיסי"ה.

י' מצפ"ץ.

י"א אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם.

י"ב יהדריא"ל.

י"ג זהדריא"ל .

י"ד שם היוצא מג' פסוקים [דברים ל"ב א' ב' ג'] האזינו וכו' ויש חכמה בצירופו, וכל שם מב' אותיות, ובעל הספר לא כתבו, וזהו סידורו : ה"י א"פ ז"י י"ר נ"מ ו"א ה"ץ ש"ר מ"א י"ה מ"ע ו"מ א"ש ד"ת ב"ו ר"ה, זה החלק יוצא מהאזינו השמים וכו': הראשונות ביושר, והשניות למפרע. י"י ע"ת ר"ר פ"מ כ"א מ"ל ט"ט ר"כ ל"ל ק"ז חי"ת, זה חלק ב' מצירוף יערוף וכו'. כ"ב ש"ש ע"ע י"י ר"ל מ"ע ע"מ ל"י י"ב ד"י ש"ב א"ר ו"כ, זה חלק ג' יוצא מן כשעירם עלי דשא וכרביבים על עשב. ויש נוסח אחר, וכבר כתב הרב האר"י ז"ל שהוא טעות סופר, ובשביל זה לא כתבתי אותו. כ"ור י"נ ש"י מ"ה יהו"ה א"ל ק"א ר"ל א"ל ה"ד בג"ו, זה חלק ד', יוצא מן פסוק כי שם יהו"ה אקרא הבו גודל לאלהינו.

הט"ו שם מ"ב, אבגית"ץ קרעשט"ן נגדיכ"ש בטרצת"ג חקבטנ"ע יגלפז"ק שקוצי"ת.

הי"ו שם ע"ב, וה"ו יל"י סי"ט וכו'.

הי"ז אנג"ץ.

הי"ח תגע"ץ.

הי"ט יאהדונה"י יו"ה.

הכ' שמו יהו"ה.

הכ"א מהאדהי"ה.

כ "ב אריה כתוב אלהי'ם, כזה

כ"ג אדניה"ו, כתוב עליו מלך.

כ"ד שמרירי"ה.

כ"ה יטבתביטי"ה. כתוב עליו אֲדֹנָ"י ארי"ה אדוניה"ו כזה .

כ"ו כסכ"סיהו"ה. כתוב עליו שד"י כזה.

אלו הם כ"ו כחות המכריחים המלאכים המנהיגים כל ההנהגה.

פרק שנים עשר

ביאור ההבדל שבין ניקוד עשר ההויו"ת ועשר ספירות ואצילות, לבין ניקוד עשר ההויו"ת ועשר ספירות דבריאה

כבר ביארנו [בפ"ג] ענין שם יהו"ה המתפשט לד' ההנהגות לד' פינות מרכבה, והם מתפשטות לי' מדרגות כנגד י"ס, וכפי התפשטותו ממדריגה למדריגה כך ישתנה פעולתו וניקודו, ומספר נקודותיו הוא מספר מאורותיו, והנה הם עשר שמות שהם מאורות, והם מ' אותיות, מ' מאורות, ומאלו המ' מאורות יתפשטו ע' מאורות.

ואמנם כל מדרגות אלו הם בשם יהו"ה אחר עברו דרך אהי"ה כנז"ל. ואעפ"י שכל הי' מדרגות הם כללות ג' שמות אהי"ה יהו"ה אֲדֹנָ"י כנז"ל [שם], עכ"ז שם אהי"ה לבדו כולל עשר מדריגות, ושם יהו"ה כולל עשר מדריגות, ושם אֲדֹנָ"י כולל עשר מדריגות, ולכך תמצא בשם יהו"ה עשר שמות בי' נקודותיו. ועם היות כי בכל אחד מאלו הג' שמות יש להם עשר מדריגות, עכ"ז ענפי שם יהו"ה רבות מאוד, ומאורי הכסא משם יהו"ה הם יותר ממה שהם משם אהי"ה.

ראד"פ:
כמה שהעולם יותר גבוה, כך יש אחדות יותר חזקה. כמה שהעולם יותר נמוך, כך מתגלה הפירוד שלא מחובר לכלל.

והנה הי"ס דאצילות לא יקבלו הרכבה מרובה, ולכן אין בהם נקודות מורכבות אלא פשוטות, כתר קמץ, חכמה פתח וכו' , כנודע. [ע"ח שער השמות פ"א] אמנם בבריאה שהמאורות מורכבות, גם נקודותיהם

מורכבות זו בזו, ולא נמצא הרכבת נקודה באצילות זולת במלכות, נקודת יְהָוָ"ה יְהָוֹ"ה כי אין ספירה מורכבת זולתה.

ראד"פ:

אנו רואים ניקוד מתחת לאותיות של שמות. דרך כל ניקוד אנו יכולים להבין לאיזה מדרגה רוחנית הוא שייך, כיוון שכל ניקוד מתאר מדרגה רוחנית ספציפית. נדבר על זה בהמשך.

והנה בשער הצירוף [פרדס רימונים שער ל' פרק ד'] פירשנו, כי י"ב נקודות הם לכל אות ואות בפני עצמה, וכאשר יהיו ב' אותיות יהיו י"ב פעמים י"ב שהוא קד"ם, ולג' אותיות - י"ב פעמים קד"ם הם אלף תשכ"ח, ולד' אותיות הם י"ב פעמים אלף תשכ"ח, הם כ' אלף ותשל"ו שמות, כולם מציאות ניקודם שונה זה מזה.

ראד"פ:

קד"ם - רמז לאור של צמצום א' של אדם קדמון, שבא דרך קו עצמאי או ג' קווים. ג' קווים צריכים להיות בכל מקום בעבודה פנימית. 4 כוחות הכללים - שכל, רגש, דמיון ורצון. שבכל אחד מהם יש עבודה ב ג' קווים = 12.

האמנם עשר ניקודים אלו, הם סוד המאורות האלו שפירשנו בספר הזה בדרך השניה [דף ח' ג'], והוא כתבם ממטה למעלה, ואנחנו נעתיקם פה ממעלה למטה, ונקרא לעשירי א', ולראשון עשירי, כסדר השתלשלותם ממעלה למטה.

ראד"פ:

המילה קד"ם מרמזת לצמצום א' - אור ממדרגת ע"ב. זה גדלות, כאשר משיגים אור חיה. המילה קד"ם מצביעה על העבר וגם על העתיד. קד"ם - מה שהיה פעם

קדימה - מה שיהיה בהמשך.

יש כאן רמז על כך: מה שהיה הוא שיהיה - מש"ה.

כי בעולמות העליונים קודם היה א"ק וצמצום א', אחרי זה ממשיך תיקון שאמור להוביל אותנו בחזרה לצמצום א', איפה שנקבל בעל מנת להשפיע, שזה גמר התיקון.

יוצא שמה שהיה או רצון של העולם א"ק הוא שיהיה בגמר התיקון. אנו נחזור למצב שנוכל לקבל את האור הזה, אבל בזמן התיקון הוא בא רק כדי לעורר את הרצונות הגדולים להשגה. אורות אלו הולכים ובאים ומעוררים את המדרגות לעליות חדשות ונקראים קד"ם.

פרק שלושה עשר

ביאור ניקוד שם הוי"ה וכתר דבריאה, ושמות היוצאים מהם

הניקוד הא' [שם ל"ד ד'] יְהֱוֶ"הִ. היו"ד שבו נחלק לג' חלקים. קוץ ראשון יהו"ה, הב' אנ"י, הג' אֲדֹנָ"י.

ראד"פ:
כתר דבריאה זו מדרגה רוחנית שלמה שיש לה רת"ס. ובאופן כללי יש לה נרנח"י דכתר שכלול מ-25 פרצופים. פה הניקוד משלוש נקודות מורה על שלושה שמות:

אנ"י - עומד בין הוי'ה לאֲדֹנָ"י. כמו יצחק שהוא קו שמאל שעומד בין אברהם ויעקב. לכן כל השלוש נקודות הן מתחת לאות, שמרמזים על חסד, דין ורחמים. המתקת הדינים. ופה בשורש אנחנו כבר רוצים להתכוון שנעשה עבודה בג' קווים כבר במחשבה. צריך להתכוון כבר במחשבה שהוי'ה זה רחמים. כי השם אנ"י ושם אֲדֹנָ"י כאילו אומרים לנו: אנ"י זה הדין, כי האֲדֹנָ"י זה אדון הכל, מלכות, שמשגיחה על כל המציאות.

כשאנחנו מכוונים את המחשבה דרך הניקוד של שלוש נקודות אלו, צריך להתחזק באמונה שאין שום השגחה אחרת, שום שליטה אחרת - חוץ מההשגחה הטובה של הבורא. אין שום רע. וזה ריכוז על אות אחת של שם מדרגת הכתר של בריאה, אות י'.

במדיטציה נעבור על כל האותיות ובינתיים עוברים על כל פרט ופרט.

בשם אֲדֹנָ"י יש רמז של דין של הקב"ה, הוא בעצם הרחמים, כי זה שם הוי'ה. לא לחשוב שהדין שלו הוא רע. כבר באות י' שזה המחשבה, צריך

לכוון את המחשבה לנקודה הזו, כי אחר כך כשנרגיש דברים בגוף, זה יהיה בתפיסה הנכונה.

ולכן נקודה שורוק ג' נקודים. וכוללת ג' שמות אלו הם של ג' ההי"ן כזה הה"ה, והוא מאוד מתפשט מן האצילות המציאות הוא האצילות. כמו שביארנו וברח"י, שתמצא מן המציאות, ר"ל מן המציאות האצילות. ומאור זה הוא עליון מכל המאורות וכולל הכל בתוכה כל המרכבה כולה.

ראד"פ:

הוא מדבר פה על כך שבאצילות הכל נמצא באחדות, ומשם נמשכים הרבה פרטים. אצילות הוא השורש של כל מה שנמצא מתחתיו, כל הפרטים, כל הדברים. וכולם נכללים בתוך מרכבה אחת.

צריך לעשות עבודה בניקוד אות י' שם שם הוי'ה כתר דבריאה. י' זה התחלת המחשבה. צריך לזכור את זה בעבודת נפש. צריך לתקן את המחשבה כבר בשורשה בשלושה קווים - פה זה מתבטא בשמות הוי'ה, אנ'י אדני'.

הוי"ה - שם ראשון - חסד.

אנ"י - שם שני - גילוי חיסרון. צריך לקשור אותו עם החיסרון של השכינה. בעצם אני זה מלכות, אבל מלכות פרטית - וצריך לקשור אותה עם החיסרון הכללי של השכינה.

אֲדֹנָ"י - מראה על השגחה פרטית של הבורא. לפעמים הוא משגיח כמו אדון - זה נקרא דין. כי האדון זה מי שמגלה את שליטתו על כל מה שנמצא מתחתיו. ובשם הזה מתגלה עוצמה של גבורה, מלכות דאצילות. הדין הוא בזה שהוא שולט, ולא מישהו אחר. אין כח אחר בעולם, מה שהוא יעשה - כך יהיה. הניקוד הזה הוא רמז לעבודה בג' קווים - כשהקו השמאלי באמצע מוגן ע"י קו ימין וקו שמאל, בשביל שלא יתגלה בצורת הדין, מגנים עליו מכל הצדדים, ושומרים עליו ע"י קו ימין וקו אמצעי.

חטף פתח, שתי נקודות: עליון ותחתון. העליון פותח [דרך הפתח] דרך להתפשטות האור לתחתון, פתח מלשון - לפתוח.

קודם כל מתחילים לעבוד עם מחשבה - שם הוי"ה כתר דבריאה. מחשבה עוד בשורש, במקום התחלתה. אנחנו מכוונים על שלוש הנקודות של השורוק, שזה אומר שהקב"ה רחמן ומתגלה למטה ומשפיע אחר כך על המקום הרגשי שלנו בצורה חיובית. אם נכוון עוד בהתחלת המחשבה ככה, אז כשזה יתפשט לרגש, נפרש את כל השגחתו בצורה חיובית. האמונה שלנו שהוא רק אהבה וטוב.

אחרי שעשינו את הכוונה הזו באות יוד, צריך לצרף לכוונה הזו את האות ה'.

ופה נתכוון שיש עליון, והוא משפיע לתחתון. וזה החיבור, התקשרות של שתי הנקודות שעומדות אחת מעל השניה.

ואז אנחנו מאמינים שהוא נותן לנו מסך - שזה הפתח, והמסך נותן לנו אפשרות להתחבר לזרימת האור האינסופי, התפשטות השפע.

האות י' - קשורה יותר ליראה.

האות ה' - קשורה יותר לאהבה.

ואנחנו מתחילים בשתי האותיות האלו להכניס כוונה פוטנציאלית. וזה מה שנרגיש בפועל בלב.

לפני שההרגשה מתפשטת ללב, צריך להתכוון במחשבה. ואנחנו עושים פה כוונה שורשית - שהמסך מגיע מהבורא, שכח ההתנגדות בא מהבורא. ובכלל, כל הכוחות כולם.

כי אם לא נתכוון כך מהתחלה, אנחנו עלולים להיכנס לגאווה אחרי העבודה שעשינו, ולהרגיש שאני בכוחי ועוצם ידי עשיתי את החיל הזה. מסך זה כח התנגדות להתלבשות - אנחנו מתחילים לקבל אותו במקום רגשי, במקום שיש התרגשות, שבע ספירות תחתונות. פה יש תחושה שאנחנו עושים את זה. לכן, עוד בשורש צריך להתכוון שהעליון הוא שנותן כח לתחתון - וזה המסך שבא מהעליון. כמו שמורה לנו הניקוד מתחת לאות ה'.

צריך להאמין שהוא נותן לנו כח התנגדות לקבלה, כדי שלאחר מכן, כשנרגיש בצורה רגשית-אמוציונאלית, את התכונות האלו, הכוחות האלו - שלא נכנס לגאווה.

וכל הניקוד, שבע נקודות, מתייחס לשבע ספירות של הגוף.

בנקודות שיש בהן קו הן רק שתיים - פתח וקמץ.

פתח - חכמה ובינה. אבא ואמא.

קמץ - כתר

הם מהווים שורש לכל מה שיקרה בגוף המדרגה. צריך להתרכז בשתי האותיות האלו - אות י' התחלת המחשבה: מכוונים את עצמנו שנרגיש בגוף או בעולם המעשה כל מיני רגשות - שכל הרגשות יהיו קשורות לשורש של הבורא. שהוא רחמים הוא אהבה, וכל מה שמתגלה בהשגחה פרטית שזה נקרא אנ"י אֲדֹנָ"י - שאם נרגיש פתאום את זה כשלילי, צריך להאמין שזה רחמים ואהבה.

ובאות ה' - צריך לכוון שהוא עליון ואנחנו תחתונים והכח בא ממנו. האות י' זה היראה לפניו, יראת הרוממות וה' זה אהבה - שהוא נותן לנו כח להיות בעלי השגה.

אנחנו כמו כותבים תוכנה בפנימיותינו כדי שלאחר מכן נוכל לקלוט את המציאות באופן הנכון, לקלוט את העולם. במקום שזה יתגלה בעולם הגלוי. עושים תיקון בעולם הנסתר, בפנימיות, כדי שכאשר זה יתגלה במציאות הריאלית, שנרגיש שם - שלא נתבלבל.

כך גם יהיה כשנעלה למלכות דאצילות שנקראת בית אל, נצטרך לזוז כמו המלאכים שנקראים חשמלים ביראה ואהבה בין י' לה' - אהבה ויראה, חכמה ובינה, וכל הבחינות שאנחנו לומדים בעבודה פנימית.

שבו נקודה שבא פתח ומתפשטת ג"כ מן המציאות הוא האצילות כנזכר ומתפשטת שרש השרשים היא הבינה שסודה ה' ראשונה, וחוטי האהבה בה גלויים יותר מבחכמה הנעלמת. ובצאתו

הוא עולה דרך המסילה העולה בית אל הוא דרך מהבינה עד המלכות, ואורכה ת״ר פרסאות הם מהלך ו״ק שביניהם.

ראד״פ:
בין בינה למלכות עומד ז״א ובו צריך לעשות עבודה בג׳ קווים כדי לבנות קו אמצעי. מספר 6 תמיד מורה על ז״א. פה 600 זה קומת נשמה.

חשמלים כאן עובדים בתנועות מהירות בדרך קווים כדי ליצור את החדר הפנימי שבו צריך להתלבש אור חיה.

הפירושים האלו יעזרו לנו בהמשך להבין מה כתוב כאן.

ולכן הוא ממהלך החשמלים שסודם מהת״ת הכולל ו״ק, וכל קצה מאלו. מפרנס ק׳ מחנות מהאראלים שהם המלכות.

ראד״פ:
הארלים הם מלאכים של ספירת יסוד וזה רמז שמלכות עומדת ביסוד בקו האמצעי ולא מושכת את האור אל עצמה, רק פועלת למען הכלל.

חכמה זה אור סתום המתגלה רק דרך הכלים דבינה, האור מתמעט והופך להיות מתאים לתפיסת התחתונים. בזמן גילוי האור הזה יש תנועה מתמדת בין חכמה לבינה, הנקראת ״מטי ולא מטי״. בתנועה מתמדת זאת מתגלה חשמל - חש מרגישים, מל מדברים ואותו מלווים הכוחות של חשמלים בקו האמצעי של ת״ת, לפעמים חשים -מרגישים חיסרון לדבקות בכתר ומתדבקים לחסדים. לפעמים ממלמלים (מדברים) או מקבלים את החכמה בדרך הקו האמצעי וממשיכים אותה למלכות, איפה שמשרתים המלאכים הארלים. הם יותר חיצוניים כי הם גם מקבלים וגם תחתונים.

הם (הארלים) 100, כי מקבלים 100 ברכות מז״א והוא ממשיך אל המלכות את אור החיה בלבוש של חסדים.

ואורכה ת״ק [ת״ר] פרסאות והם ת״ר מחנות כנגד ת״ר אלף רגלי מישראל שהם ממונים עליהם.

ראד"פ:
600,000 - זה מורה על קומת ז"א שעלה למדרגת א"א, כמו שיהיה בגמר התיקון, אז כל ה 60 ספירות דז"א יאירו בבחינת 1000, שזה מראה על אור חכמה.

וכל מסילה זו של ו"ק הם כנגד הבינה, בבחינה נתיב אחד קטן בוודאי (נורא) והמאור העיקר הזה הוא פתח, אלא שנמסרו לו מהשמאל.

וב' עמודים היא ניקוד שב"א, שהוא משמש לפניו כעבד כי כן ניקוד שב"א עבד לנקודת פת"ח, שהיא המסילה אשר בה הולכת ה' ראשונה של השם עד בית אל

ראד"פ:
ה' זאת האות האחרונה של השם, נקראת בית אל, אליו מוביל השביל של אות ו'

וכאשר הוא חוזר ועולה אל המציאות האצילות, שם נקשר בכתר המלך ושם נראה כמו ציץ הזהב,

ראד"פ:
ציץ הזהב, מעין נזר שהיה במצח של הכהן הגדול ועליו היה כתוב: "קדוש להשם", המצביע על המדרגה שעלינו להגיע בעבודה הזאת.

כי הלא שם המאור של אות י'

ראד"פ:
זה החלק העליון של המדרגה, שבה מתגלה אור של האצילות, היא נקראת הה"ה

הוא הה"ה כנז"ל, והוא שם המצח

ראד"פ:
בינה דכתר, זה מצח והכלי העליון של המדרגה, שבו מתגלה האור

אל המרכבה התחתונה, ומאור הזה של אות ה' הוא דמיון הציץ אשר על המצח, ומרוב גבורת מאור זה מצטייר בצורה נפלאה משאר המאורות, שבכל הי' ניקודין אין בהם שב"א פת"ח אלא זו.

והנה ז' צינורות, נמשכות מהבינה שבאצילות אל המלכות וכשרשים, ולכן נקראת כנסת ישראל שכונסת אותם, ומאור זה בצאתו ממלכות האצילות

אל הבריאה, הוא מגלה אותם וממשיכה שם.

והנה שם הפת"ח שהוא המאור הנזכר שמו יְהוּזַדְרִיאֵ"ל, ושמות ב' עמודים שהם שכ"א, הא' אִפְּשְׂסָתְיִרוֹן והב' יאְהָדְוֹנָהְיִ, ואלו העמודים הם המשפיעים לז' המלאכים הנמשכים בגבורה, הנה הם אלו: כלמי"ה, בוא"ל, אסימו"ר, פסכ"ר, גבריא"ל, סנדלפו"ן, עוזיא"ל.

ראד"פ:
אחרי שסידרנו את המחשבה, עשינו כוונות במחשבה, בשורשה, בשתי אותיות הראשונות של השם, והתכוונו שאת המסך נותן העליון באות ה', אנחנו עוברים לאות ו', שהיא כמו דרך מתמשכת בצורה של קו, אור חכמה למלכות. שהיא אות ה"ת, ונקראת בית אל. פה אנחנו נרגיש את נוכחות הבורא. וכל זה אנחנו צריכים עוד להתכוון בצורה פוטנציאלית במחשבה, לפני שנתחיל להרגיש. כמו לכתוב תוכנה במחשב.

דרך שהולכת למלכות רמוזה במספר שש, ועל הדרך הזו יתגלו מלאכים חשמלים, שזה אומר, תנועה מתמדת. ועל ידה בונים את המרחב הרוחני.

כשכל ההרכב הזה, בצורה של מדרגה רוחנית יעלה לאצילות, הוא יקבל תשובה בצורה של השם הה"ה. זה אור שהתלבש בכתר של אותה המדרגה. בשורשה של המחשבה, אות י' מכוונת להרגיש את ההשגחה הפרטית של הבורא. באות ה', נותנים לנו מסך. והוא נקרא יְהוּזַדְרִיאֵ"ל.

אות ו' ממשיך לאחרים; ממשיך ונע, נמצא בתנועה. הניקוד באות ה' האחרונה מורה על ביטול עצמי. הייחודים על אותיות ונקודות עוזרים לרכז את המחשבה. אם לא נעשה כך אז נראה שהמחשבות בורחות לדברים אחרים שמעניינים את התודעה הגשמית שלנו.

הֶ' ניקוד סגול,

ראד"פ:
הסגול הוא רמז לחב"ד או חג"ת, וזה תלוי בקומה שבה המדרגה הרוחנית נמצאת: קטנות = חג"ת. גדלות = חב"ד.

והוא מתפוצץ לי"ב גבולי אלכסון שבת"ת סוד וא"ו של שם.

וכהיות ניצוץ הזה עולה ממקור היא הבריאה, כדי לקבל ממקור מקורו, נתן פניו צפונה אל השמאל והתגבר כגבורה שלא יחלש כוחו,

ראד"פ:
במקום בו מושכים את האור צריכים לחזק את כח המסך, שזה בחינת גבורה. היא חוסמת כדי לא להמשיך את האור לעצמי.

והוא מחבר כל המאורות פנים ואחור ימין ושמאל, כי הוא סוד איש תם יושב אוהלים [בראשית כ"ה כ"ז]

ראד"פ:
מדובר על יעקב שזה מדרגת קטנות והיא יוצרת מרחב רוחני שיש בו פנים ואחור ותנועה בג' קווים.

מכריע בין הכל, ונחלק לג' ניצוצות כנגד ג' אבות חג"ת, וכל מאור מאלו מחבר כל הי"ס בהנהגה אחת, כי צורת הנקודה י' היא הי"ס, והנה הימיני שמו יה"ו, והשמאלי אלהי"ם, והאמצעי שתחתיהם הוא אדנ"י.

הִ' אחרונה ניקוד חיריק בסוד הקרח הנורא,

ראד"פ:
המסך שלא נותן לאור לעבור לקליפות. הכל בלשון מרומזת, רמז פייטני.

שאחרי היחוד נודע שמתקררין ומתמתקין דיני המלכות, ולכן הוא מאור מקרר את גבורת המאורות, ושמו יהוֹשַׁפְּרִימוֹנ"ו, נ"א יהוֹשַׁפְרִמַנ"וֹ

ראד"פ:
יהושפרימונ"ו - בתחילת השם הזה יש יהו', זה מורה על אור. ש' - זה ג' קווים. ופר - מורה על גבורות מנצפ"ך. גם יש רמז למילה מ"ן.

והנה הניקוד הזה פירש בעל הספר, כי זה השם הי' הוא שהיה מזכיר כהן גדול ביום הכיפורים, בעת אומרו יהר"מ יהו"ה וכו'. שתהא שנה זו הבאה עלינו וכו': והנה הכהן היה מאריך בו בנחת

ובנעימה, ותחילה היה מנענע אות יו"ד הראשונה בגבורה, והיה מוליך ומביא לד' פינות המרכבה מזרח ומערב וצפון ודרום נענוע חזק מאוד. ובזכרו אות ה' היה מקרב כל המאורות אשה אל אחותה, כי כן דרך הבינה לחבר המאורות, והחכמה דרכה לפזרן, כד"א [תהלים ק"ד כ"ד]

מה רבו מעשיך ה' וכו', ובזכרו אות ו' היה זוכרו במרוצה כדי שלא תתגבר המנוחה ולא תהיה גבורה בעולם, כי אות ו' היא גבורה כנז"ל.

ראד"פ:

אות ו' זה גבורה. ו' זה כמו מסך, ובו לא צריכה להיות מנוחה. להיפך, צריכה להיות תנועה.

ולכן מיד היה רץ לאות ה' אחרונה ליחדא עם הו', כי בזה יתמתקו גבורותיו.

ראד"פ:

הכהן הגדול היה מתחבר למקור של כל השפע בגבורה. הוא העלה מ"ן והמשיך אור בג' קווים למלכות. זה אומר להיות כמו מרכבה. אחרי זה, בבינה או באות ה' הוא היה יוצר חיבור כוחות ונוצר כלי של השדה המשותף, במקום בו מלכות משתמשת בכלים דהשפעה של בינה.

חכמה נותנת תענוג לכל פרט, ונמשכת לכלים האישיים של בעל ההשגה. אבל כולם ביחד מתחברים בבינה והופכים להיות שדה משותף של השכינה. היה מזכיר אות ו' במהירות כדי להמתיק את הדינים בזמן המשכת החכמה ולמעט אותה לקו אמצעי. במקום בו חסדים מכניעים את הגבורות. והשמאל עובד בשביל הימין.

אחרי זה היה רץ מהר למלכות, שזו אות ה' אחרונה כדי לגלות חסדים בהארת חכמה שלא תהיה שבירת הכלים.

ובניקוד הג' כתב בעל הספר בדף י"ג, א' שהטעמים הראויים לשם הם רביע על היו"ד, משהה בה כל מה שיוכל. אתנח באות ה' כי רחמים, מאריך באות ו', זקף באות המנוחה ה' אחרונה.

ראד"פ:
בשמות של הטעמים אנחנו שומעים בהם רמז על המצבים הבאים:

מאריך - מלשון אורך, בחינת חוכמה. מרמז על המשכת אור חוכמה.

אתנחתא - לשון מנוחה, במקום שבאה אור חסדים, כי הוא מגיע מאליו, בלי שבן אדם יבקש.

זקף - מלשון זקפה, שמורה על גדלות המדרגה שעומדת בקומה זקופה.

רביע - מלשון רבע, בחינת מלכות. על מלכות כתוב שהיא רביעית דם, בחינת נפש דנפש (תע"ס חלק ג')

יש פה רמז לשתי אותיות שבהן צריכים לצלול עמוק ולהידבק, ולאחר מכן להתעורר באות ו' בגבורה ולהמשיך אור. אבל באות ה' אחרונה צריך לעלות לשדה המשותף. מהניקוד שווא באות ה' ראשונה, יש השפעה על שבעה מלאכים בעולם היצירה. מה שנעשה בעולם בריאה בבחינת מחשבה, נמשך לעולם יצירה במקום בו אנחנו מרגישים את תנועת הכוחות. זו השפעה לשבעה מלאכים של גבורה.

כלמי"ה - משמרת מערב של השכינה. תרשיש ממשיך מזל.

בוא"ל - ממלכות. שר העליון ושולט על כמה מלאכים והוא ממונה על מלכות וממנו באים דינים.

אסימו"ר - משמר הצפון. תרשיש והוא מסנוור

פסכ"ר - שרף והוא שופט.

גבריא"ל - משמר המזרח. שורף וכוחו לעקור הרים וקירות.

סנדלפו"ן - הגנה של הדרום. מגן על דרום ושורף

עוזיא"ל - עוצמה של המזרח. שרף ואפשר לפרש את שמו כעוצמה שלי. עוזי-אל.

פה נמצאים המלאכים של כל הכתות, ולכל אחד מהם יש תפקיד דומה. כי הם כולם מלאכים של דין. מלאכים ששורפים ובוערים באש. אלו מלאכים של אש שנוצרו ע"י גבורה בזמן המשכת אור חכמה שבא עם דינים.

כל זה רמזלי יחודים במדיטציה. שבה אנחנו צריכים להמשיך הרגשות. בהתחלה במקום המחשבה, כשאנחנו עובדים עם השם, ולאחר מכן מבחינת הרגשה. כאשר ממשיכים אור חכמה אנחנו עושים מסך ולא רוצים להמשיך אל עצמנו. פה העליון נותן מסך והוא בא עם דינים. ואנו צריכים לקבל על עצמנו ולעמוד מתחת לשליטת החוקים כדי לעשות הכל בצורה נכונה, ולא להתנתק מהקו האמצעי .

כך, כל השם הזה מרכז אותנו על העבודה של הכהן הגדול שעשה ביום כיפור.

באות י' הוא היה מנענע את כח הגבורה - ז"א, היה מכוון ע"י כח המחשבה ומושך מהשורש מהרחמים של השגחה פרטית של הבורא.

לאחר מכן הוא היה עושה נענועים חזקים באות ה' והיה מקרב את המאורות, מחבר ומכוון את כל הכוחות לשדה המשותף.

אחרי זה היה ממשיך מהר חכמה בצורה של אות ו' ע"י תנועה בשישה כיוונים. ופה מתגלים שבעה מלאכים הנזכרים לעיל. ע"י זה ממתיקים את הדינים בתפילה בזמן המשכת האור לשכינה, לזולת, לשדה המשותף.

לכן, המסך צריך להיות זריז. עובד במהירות. כדי לעשות מעברים.

והנה סוד שם מ"ב, כשהוא בפני עצמו ינקד כך כפי אשר נכתב ונחתם בטבעת בעל הספר הזה.

אַבְגֶיַתַץ קַרֹעְשַטַן נַגְדַיֵכֶשַ בְטֻרֹצַתַג חֶקֶבַטְנְעַ יַגַלְפְזְקֶ שֶקֹוָצָיֹתְ והנה הוא מצטרף עם השם הנזכר בניקוד הא' העליון כזה לי"ד חלקים יְאַהֲבְוֶגֶהְ יְיַהֲתַוֶצְהְ וכו', ומורה כי סוד שם מ"ב הזה מתנהג בכל הי' נקודות כאשר נבאר, והטעם כי הוא סוד הכבד כדפירשתי לעיל. ואמנם סוד זה הניקוד הי' העליון הנה הוא מתפשט מהאצילות העליון וכולל כל המאורות הכסא בו, וברדתו אל הבריאה עשה שם דמות כסא ומרכבה אל האצילות כדמיונו ממש, וירד למטה עד ראשי החיות שהם עולים

ביצירה, ואותם החיות סומכות כסא זה, כי הלא הניקוד בסוד הכתר שהוא מקור לכל הי"ס וממנו נתפשט החכמה, וכן ירד מדריגה תחת מדריגה עד סיום הכסא.

ראד"פ:

שם מ"ב נקרא בחכמת הקבלה ומרמז לצמצום א', מביא התעוררות הרצון הגדול. נשאלת השאלה - איך ניתן להמשיך את האור הזה למקומות אליהם הוא לא יכול להיכנס? כי כאשר האור הזה נמשך מתחת לפרסא דאצילות בעולם הנקודים הייתה שבירת הכלים. אבל ללא האור הזה לא ניתן להיכנס למצב הגדלות, ומי שרוצה להיכנס למצב הזה יקבל התעוררות גדולה ועלייה והוא נצרך לאור הזה.

לכן כתוב פה שצריך להמשיך בשם הזה, שם הכתר, ממ"ב שזה אור של צמצום א'. אבל מצד שני אסור לעשות את זה. כי יכול להיות שתהיה שבירת הכלים. וצריך להבין איך נכון לעשות את זה.

שמות הפרצופים בעולם האצילות:

כנגד גלגלתא - א"א

כנגד ע"ב - או"א

כנגד ס"ג - ישסו"ת

בעולם א"ק יצאו שלושה פרצופים: הראשון - גלגלתא, והוא נקרא הוי'ה פשוטה, כתר. עד שלא יצאו מדרגות נוספות הכתר הזה לא מתגלה, יש בו רק אור הנפש. כאשר יוצאת מדרגה הבאה, ע"ב היא ממלאה את העליון שלה. המילוי של ע"ב באותיות י' וזה מרמז שיש חכמה, והוא ממלא את גלגלתא שהיא הוי'ה פשוטה.

אחר כך יוצא ס"ג והוא מילוי דמילוי, כי הוא ממלא גם את גלגלתא וגם את ע"ב. לס"ג יש משהו מיוחד, שהוא יורד מתחת לטבור דגלגלתא, לכן יש בו במילוי אות א'. ובזה ס"ג שונה מע"ב. ס"ג, בשונה מע"ב יורד מתחת לטבור דגלגלתא, ובו קרה צמצום ב'.

האות א' מורה על צמצום ב', ויש בה כבר עליון ותחתון - שזה הציור של האות א' שיש בה אות ו' שעומדת בין שני

ידים ומחלקת את המדרגה לשתי בחינות. אם נספור את כל האותיות האלו יצא לנו המספר 42.

גלגלתא שזה הוי'ה פשוטה - ארבע אותיות.

הוי'ה דע"ב - עשר אותיות .

הוי'ה דס"ג - עשרים ושמונה אותיות.

יחד - מ"ב אותיות.

זה רמז לכך שכל הפרצופים שיצאו למעלה מטבור דא"ק שייכים לצמצום א'. וזה ישפיע גם לפרצופים שיצאו בהמשך בעולם האצילות כנגד גלגלתא - א"א. כנגד ע"ב - או"א. כנגד ס"ג - ישסו"ת.

ושלושה פרצופים אלו נקראים ג"ר דאצילות והם כמו גע"ס. יש בהם תכונות של צמצום א' ביחס לכלים ז"א ונוקבא שעומדים מתחת לטבור דא"א. ועוד צריך לדעת שמספר של השם אהי'ה הוא 21, אם נחבר שני שמות אהי'ה ביחד גם יצא לנו מ"ב. ושני שמות אהי'ה הם שתי טיפות המ"ן שעולים מתחתון לעליון, ומהעליון לתחתון יורד אור, בספר ברית מנוחה האור הזה נכתב באותיות יהו' וגם זה יש 21 אותיות כמו בשם אה'יה.

אנחנו נפגוש את השמות האלו כל פעם וסביב השמות האלו יסתובבו כל העניינים של מ"ב אותיות וע"ב אותיות. והוי'ה פשוטה. אנחנו צריכים להכיר את הנושא הזה היטב - וצריכים ללמוד אותו בחלק י' תע"ס, באות קכא).

[בברית מנוחה המקורי זה חלק שני- "דרך האהבה". שם הוא מפרש את השמות האלו. השם הראשון זה מלכות דבריאה. ופה האר"י התחיל מכתר דבריאה, זה סדר הפוך מהספר המקורי.]

מדיטציה

יְהֱוֶ"הִ כתר דֶבריאה

מכוון את עצמי לכתר דֶבריאה, לשם יְהֱוֶ"הִ עם ניקוד המיוחד.

לפני שאני מתחיל לנענע את השם הזה, ממשיך אל עולמי הפנימי של הכוונות הרוחניות אור וכוחות מיוחדים מתוך "אנא בכוח".

"אנא בכוח" גורם להתעוררות רוחנית גדולה ומגדיל את הרצון להתבטלות מוחלטת המסוגלת להסיר את כל המחסומים והתנגדויות, בכך שממשיך את אור הגבורה אל כל המדרגות הרוחניות.

אור השם מ"ב מגיע דרך התפילה "אנא בכוח" ואני מעלה תפילה:

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה

קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא

נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדְךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם

בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם

חֲסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ

יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ

שַׁוְעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד

מהאותיות הראשונות של מילות התפילה יוצאים מ"ב שרפים. הם מביאים כוח התעוררות גדולה של הרצון ומעלים את המתעורר למדרגות העליונות בעולם האצילות.

ואלו שמות המלאכים:

אַדִיר-יָרֹץ וְאִירִרֹץ גְּבִירִרוֹן יְגֻוְיָה טִילַמְיָה צְטַנְיָה קְדַמְיָה רְגַרְיָה אַרִירְיָה שְׁנַיָה תְּלַתְיָה נַעֲרְיָה נִשְׁמַרְיָה גַּעֲרְיָה דַעֲרְיָה יַעֲלְיָה כַּסְיָה שְׁנִינְיָה בֹּעֲלְיָה טוֹרַרְיָה רַמְיָה צַבִיָה תְּחַבְיָה גַלְגַלְיָה חִינַנְיָה כַּתַקְיָה בַּבְחַבְיָה טַוָאוֹיָה נְטַנְיָה עַמַמְיָה יַעַלְשְׁרַיָה גוֹרְרְיָה לְמִימַרְיָה פְּקוֹרְקַרְיָה זַרְיָה כְּמַלְיָה שַׁטְ-עוֹדַיָה קְדוֹשְׁיָה וְחַעֲלֵלְיָה צַדְיָה יְטַרְרְיָה תַּמְטֵלְיָה

מתמקד באות הראשונה - יְ

מתחיל לכוון את מחשבותיי ותפיסתי לקשר עם הנהגתו העליונה של הבורא.

מעורר את המקום הזה, ממנו מגיעה המחשבה לתודעתי, ומבקש ממנו שיביא חיבור בצורת הקו האמצעי, כדי לבנות בסיס לכוונות של התחושות העתידיות. שם יְהֶוָ"ה מגלה את הנהגת הבורא,

את חסדו הטהור והשפע שלו.

הוא מכריז - יְהֱוָ"הִ אני אֲדֹנָ"י.

החסד העליון והנהגתו מתגלים בשם אֲדֹנָ"י כ - "אָדוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים" ולא משנה באיזו צורה אתפוס את ההנהגה שלו בעולם התחתון, אני מאמין שהוא טוב ומיטיב.

מתחיל לבנות את הכוונה קודם כל ברמת המחשבה, עוד לפני שזה נוגע ברגשות וטרם שמתחיל לחוש אותן בחוזקה. מתוך הכוונה הזו מבקש להמשיך את אור החכמה מהנקודה הזו אל השדה המאוחד של השכינה. כל פרט בשדה הזה צריך לקבל בדיוק את האור הנדרש לו להתקדמות, בכל צורה שיגיע, בין בדין בין בחסד, הכל לטובת החלקיק הזה. מטרת האור לפתח את כל החלקים, לקדם את כל אחד ואחד, להנעים לכולם ולחזק אותם בהתפתחותם. כדי שכל אחד ישיג את האחדות ואת כל נפלאות הבריאה שברא הקב"ה.

מתקדם לאות השנייה - הֱ

התודעה מתעוררת, אני נכנס להכרה ומכוון אותה להבנה שכל הכוחות והמסכים מגיעים מהעליון. מתמקד בניקוד פַּתָּח. מציב בפני עצמי את בסיס הכוונה וקובע שברגע קבלת השגה או גילוי של תכונות, יכולות וכוחות חדשים, לא אשכח מי הוא המקור של כל הכוחות - יהוּזַדְרִיאֵל.

הכוח העליון תמיד מאוחד ושתי הנקודות - אחת מעל השנייה מצביעות על החיבור בין העליון והתחתון, על כך שהם הולכים יחד. התחתון מקבל מהעליון את כל המסכים, את כל הכלים ואת האור שלו - אַבְגִּשְׂסַטַאִירוֹן והשם המעורב, אשר מכוון לחיבור בלתי פוסק ודבקות במדרגות העליונות. אני מחזק את החיבור ולא מתנתק אף לרגע. מתוך הכוונה הזו נכנס אל המישור החושי, הרגש מתעורר ואני נע בין התכונות ההפוכות של הספירות ובין התחושות המנוגדות.

האות השלישית - וֶ

בעזרת האות וֶ ומתוך הקו האמצעי מתחיל לסדר את המרחב הרוחני עבור הדרה

הפנימי של נשמתי. החדר נבנה מו' ספירות - חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד ויסוד. אני מרכז את הכוונה להמשכת האור אל השדה המשותף. נע במהירות בין התחושות ומגיב עם המסך בזמן של מעבר ממצב למצב.

חסד - אני מרגיש את הרצון להתבטל ולהידבק בעליון

גבורה - אני מרגיש התעוררות החיסרון ואת הרצון להשיג את החכמה

תפארת - אני מרגיש ביטחון ושליחות אישית שהתקבלה מלמעלה

נצח - אני מתחבר לדעת העליון, לחז"ל ולמורים ומתוך זה מתבטל מול נצחיותו של הבורא

הוד - אני מעלה תפילה ומבקש להשפיע לזולת ועבור האחדות, ע"י תכונות האישיות, אהבה, כישרונותיי ומעשי השפעה שאני עושה.

יסוד - אני מתאחד עם נשמות הצדיקים, מורים וחברים לדרך

מלאכי אש מלווים אותי בתהליך המשכת התחושות. הם מעוררים את החיסרון להשגות רוחניות, ומגדילים אותו לכדי התכללות מוחלטת עם הבורא ולקשר איתו.

כַּלְמִיָ"ה - נדבק וממשיך את המזל העליון משורש הנשמה

בּוֹא"ל - מביא איתו את הדינים ואת עוצמת השליטה בתכונות המנוגדות

אַסִימוּ"ר - מגיע עם כוחו המסנוור ומסתיר את כל מה שהשגנו עד עכשיו, כדי שנרצה להשיג רק את מה שמעל המדרגה שלנו

גַּבְרִיאֵ"ל - נותן כוח להזיז הרים

סַנְדַּלְפוֹ"ן - מגן במסכים שלו וחוסם את הרצון למשוך לעצמי

עֲזִיאֵ"ל - מגביר את עוצמת ה-סַנְדַּלְפוֹ"ן

פַּסְכּ"ר - מרחיק את כל הרשעים שרוצים להמשיך את האור לעצמם

אני אוסף יחד את כל הכוחות שבאו עם מלאכי האש ועם הכוונה זו עובר לאות המנוחה.

האות האחרונה הְ'

כאן האני הפרטי מתבטל ומתכלל בתוך השדה המאוחד של השכינה. אני מקדיש לה את כל העבודה שעשיתי. כל האור שמשכתי משלושת האותיות, מיועד להעלאה דרך כל העולמות, על מנת להעלות את השכינה לזיווג עם ז"א והתבטלות מוחלטת מולה.

מכוון את עצמי לחוש את אֲח"פ דְּעֶלְיוֹן, להיצמד למדרגות העליונות. על זה רומזות האותיות ה'-ה'-ה', אשר מאירות במצחו של הכהן הגדול ומודיעות שהוא קדוש להשם ולא לאף אחד אחר.

מתחיל להרגיש את הדבקות המוחלטת, התכללות טוטאלית, את נוכחות השכינה הקדושה. מגייס את כל הכוחות להעלאת התפילה, יחד עם כל כוחות השכינה - אוֹפַנִּים, מַלְאָכִים, שְׂרָפִים. הם מצידם מתאחדים עם ראשי הצבאות - המלאכים הכלליים שמועא"ל, מטטרו"ן, סנדלפו"ן. מכוון לעלות במרכבה הזו ולהידבק במלכות דאצילות - אַכְתְּרִיאֵ"ל שמקבל את כל התפילות.

אני נדבק למקור השפע ומרגיש קשר ותנועה של כל העולמות, אשר עולים אל העולם אינסוף, דרך כל המדרגות של עולם האצילות וא"ק. משם מגיעות כל התשובות עבור כל הנבראים, לכל מדרגה ובהתאם למידת ההתעוררות שלה. שפע העליון יורד מלמעלה למטה ויהיה רצון והוא יעצור ויקפא במסך של השכינה כרקיע הקפוא מעל ראשי החיות הקדושות. מאחל שהשכינה תקבל את כל האור ותחלק אותו לכל צבאותיה, לכל אחד בהתאם לצרכיו והתפתחותו, דרך האחדויות שנוצרו בחיבור הזה.

כל הראשים של המדרגות מקבלים מ- שמועא"ל

התוך של כל המדרגות מקבל מ -מטטרו"ן

הסוף של כל המדרגות מקבל מ - מסנדלפו"ן

כל אחד מקבל את האור בהתאם להשתוות הצורה של תכונותיו, מבחינת התעוררותו ואיכות רצונו, שבו הוא דבוק לשכינה הקדושה.

פרק ארבעה עשר

ביאור ניקוד שם הוי"ה וחכמה דבריאה, ושמות היוצאים מהם

ניקוד הב' יְהֹוָהֵ מלמעלה למטה, הוא ניקוד החכמה [שם דף כ"ו ב'], והוא מובחר שבניקודים, כי אעפ"י שהכתר הוא עליון ממנו אינו מושג, אך בחכמה נקרא ראשית כי הוא תחילת הגילוי, ולעולם התשיעי מובחר לכולם כי הכל נעשה בר' כמ"ש [תהלים ק"ד כ"ד] כולם בחכמה עשית.

ובמאור הזה נראו בהרות לבנות והם סוד השרשת התחתונים בה, ושם כולם הם רחמים לבנים אפילו הגבורות המושרשות בה, ואלו הם סוד הל"ב נתיבות חכמה אשר בה. וכאשר המאור הזה יוצא אין בו דין כלל, ולכך אינו מרעיש בדינו לשום מאור, וכאשר עולה דרך המסילה קו הישר, קו הכתר והת"ת והמלכות שהוא קו הישר, ועולה בדרך הדעת המתדבק ומושרש למעלה באצילות העליון, כי שם הֱוָיָהָ קודם התפשטו במאורות, מיד בצאתו מן האצילות דרך שם אהי"ה כנודע שם עושה מסילה, והוא כעין בחינת הדעת שהוא שורש אל הת"ת, כן זה הניח שם שורשו בשם אהי"ה, ודרך אותו השורש והמסילה עולה להתקשר במאורו.

ראד"פ:

כאן הוא מסביר איך מתפשט האור בדרך של הקו האמצעי.

וכאשר עולה דרך אהי"ה אשר אהי"ה כנזכר, ועולה אל מקורו שבאצילות להתקשר שם, כשמגיע שם לוקח שפע רב ושם מתאדם באודם, ואין אודם זה דין גבורה ח"ו אלא מתיקות אודם דין מדם הברית שישראל

ראד"פ:

אלו גבורות המשמחות, שמחה ומאמץ ונתינה למען השכינה והקב"ה.

מגלים אות יו"ד אות ברית, ומשם האדמימות הוא להורות שהדין האדום מתוק ונמתק, המצויר באות יו"ד שהוא המאור הט' הזה, והוא דומה לגחלת שיוצאים ממנה ניצוצות

ראד"פ:

זה היסוד, שהיא ספירה מספר תשע, שם קורה הזיווג של מלכות הקדושה למען השדה המאוחד. הגחלת זאת מלכות והיא לא נדלקת בכוחות עצמה, אלא ע"י שיתוף של תכונות האש של בינה או השפעה ואז יוצאים מהם ריבוי של ניצוצות ונמשכות נשמות לכלים של בעלי ההשגות.

רבות ואינו נכלל ומתערב בהם, כי הוא שורש לכולם והם נוטלים כח ממנו.

וכאשר ישראל המצוירים בפינות המרכבה כנודע, הן עושין מצות דם הברית, אז בכח ההוא עולה זה המאור דרך קו המישור כנז"ל להדבק בשורשו בסוד האודם העולה ונמתק שם. ולכן המקיים דם הברית ונחתם בו ניצול מגיהנם [תנחומא פ' לך כ'], מפני שמצנן ומקרר כל הדינין.

והנה מאור הזה של אות יו"ד נקוד חולם. ובהיות זה המאור מתגאה לבדו בלי מאור מתערב, כי הרי נקודת החולם אחת וה"ס חלק החכמה שבחכמה, אזי כל המאורות שלמטה ממנו קוראים לפניו אברך,

ראד"פ:

אברך - ככה קראו ליוסף במצרים. אברך - אב בחכמה ורך בשנים, תכונותיו ביסוד.

וקוראין אותו המלך הגדול, וכל הקרבנות אליו מגיעים, בסוד אדם כי יקריב מכם [ויקרא א' ב'] אדם העליון (ז"א). והכתוב אומר [שם כ' י"ג] ולא תשבית מל"ח וכו',

ראד"פ:

מלח זה סימן של זיכוך מגאווה, גם מסמן את הדמעות

של התפילה, כי היא הגיעה עד ללב של האדם. לכן בכל סעודה על השולחן צריך להיות מלח, הרי שולחן זה המזבח ומזבח ללא מלח - לא כשר. בלי תפילה והרגשת צורך בעזרת העליון האדם נופל לגאווה.

הוא סוד נקוד החול"ם אותיות מל"ח, שהוא צריך לקשרו עם כל הקרבנות הנקרבים לפניו, וה"ס כל המאורות המתקשרין ומתקרבין זה עם זה, עד שעולים כלולים בו עד השרשתם באצילות, ולכן על כל המאורות הוא מושל, ולכן על כל קרבנך תקריב מלח [שם] ושמו אהו"ה.

ומזה המאור נמשכו כל הנשמות הפועלות עבודתם בגבורה ובקדושה ובזכות, כגון ר' עקיבא וחביריו הנזכרים בהם כך עלה במחשבה [מנחות כ"ט, ע"ב], הוא סוד החכמה הזאת הנקרא מחשבה. והנה רשב"י בספר הזוהר [עי' ח"ג ק"ן ע"א וז"ח פרשת חקת], רמז על באר

ראד"פ:

הכוונה למלכות דאצילות הנבנית ע"י ג' קווים, הנקראים שרים או אברהם, יצחק ויעקב.

חפרוה שרים וכו' [במדבר כ"א י"ח] ופירש דבריו כי הלא ע' נהורין הן, כי כן מספר הנקודות שבי' שמות האלו, ומאור זה הגדול על כולם.

ודע כי כבר ביארנו [לעיל בפרק ו'] כי כל י' כתות המלאכים הנכללים, וראשיהם שמועא"ל מטטרו"ן יהוא"ל, והם המחלקים ההשפעה לכל צבא המרום, ונוטלים אותה מסדר הכסא להשפיע לכל הצבאות ומגבילים ההנהגה לכל מאור ומאור [ממאורות] הכסא כמה יהיה התפשטות פעולתו.

ואל יעלה כדעת כי הממשלה הזאת מידם, שהרי הם עלולים מהכסא והאיך הם יכולים לתת ממשלה והתפשטות אל הכסא ח"ו, אך העביד הוא כי שם אלהים בגי' הכסא והוא כח הבינה, נתון מהכסא בממשלות תחתונות, והוא

המנהיג כל הכסא והמאורות לכל הממשלות.

ומן זה השם הוא שמחלקים אלו הג' שרים את הממשלה, ושם זה של אלהי'ם הוא הנקרא מחוקק במשענותם [כמדבר שם],

ראד"פ:
משענותם - מסעד הכיסא, אשר מחזיק את הידיים, שהם חסד וגבורה או יראה ואהבה. כמו שהחזיקו את הידיים של משה בזמן התפילה אהרון וחור. כיסא זה עולם הבריאה ומי שמעלים את השכינה ותומכים בה, דומים למסעדי הכיסא ומעלים אליה תפילה.

כי הוא המחוקק והנותן חק לכל הכוחות, וז"ש שם באר חפרוה שרים הם הג' שרים הנזכרים, וענין הבאר ה"ס ההנהגה התחתונה הנקרא שכינה בתחתונים, והם מנהיגים ומתפשטים אותה ההנהגה למטה.

ראד"פ:
השפעה הולכת מכלל לכלל. למשל - משדה המאוחד של השכינה אל השדה המאוחד של הקהילה שחיה עפ"י חוקיו של הבורא ויוצרת כלל דומה לנשמות הכלולות במלכות דאצילות. לפני שמישהו מקהילה זו מקבל בתוך הכלי הפרטי שלו, השפע צריך להתקבל בשדה המאוחד, המחלק לכל אבריו, לכל אחד בהתאם למה שהוא נצרך בו.

השכינה נותנת דרך ג' הכוללים: שמועא"ל הוא הראש של הכלל, מטטרו"ן הוא התוך של הכלל, יוהא"ל הוא הסוף של הכלל.

כל אלו שאין להם כוחות (נמצאים בתחילת הדרך ויש להם רק אמונה) ונמצאים בסוף המדרגות, מקבלים מכלל של כוחות הסוף הנקרא יוהא"ל, אין להם עדיין כלים לקבלת השפע והם קודם כל מקבלים את כוח התנגדות לקבלה (מסך) שגם נקרא סנדלפו"ן. כל מי שנמצא במדרגת נפש (סוף המדרגה) הוא מתחיל בדרך ומקבל כוח סיוע מלמעלה להתגברות על תגובה הטבעית של הרצון לקבל.

מי שיש לו כלים, בהם מתלבש אור הרוח. בן אדם מרגיש את שליחותו בעולם ועל זה נמשך האור, הוא בא מהתוך של הכלל הנקרא מטטרו"ן - האור של בניית הכלים ומדרגת רוח. אור של השגות גדולות בא אל מי שיכול להמשיך אותו אל הזולת. מקבלים אותו מהראש של הכלל - שמועא"ל. זה האור של מצב הגדלות - חב"ד ולפני שיקבלו אותו במדרגות פרטיות, הוא צריך להתקבל בתוך השדה המאוחד. ככל שהכלל גדול יותר, הוא כולל בתוכו יותר מדרגות פרטיות. מלכות דאצילות כוללת בתוכה את כל הנבראים, אחריה באים מלאכים שמועא"ל, מטטרו"ן, יוהא"ל ונמשכים עד העולם הזה, שם נמצא ריבוי הפרטים וכוללים שונים. כגון: משפחה, אוסף של חברים, כל מני ארגונים, מועדונים, בריתות בין מדינות, עמים וכו'

כלל מקבל אור מיוחד משלו ותזונה מעולמות העליונים ולאחר מכן מחלק אות לכל הפרטים שנמצאים באותו כלל.

ואמר כרוה נדיבי העם במחוקק, פירוש, אל תחשוב שהם בכוחם להנהיג, כי כאשר כרוה נדיבי העם הכל היה בכח המחוקק הוא האלהים הנזכר, שהוא המתפשט בסוד אלוהות התחתונים, והוא נותן להם משען וסמך לאלו השרים כדי שהם יפעלו אותה ההנהגה, וענין זה הוא כללות הנהגת הבינה המתפשטת מהכסא אל כוחות השרפים והחיות והאופנים למטה, וכמו שלמעלה פועלת בבינה הנקרא אלהי'ם בכח זיווגה עם החכמה הנקראת ראשית, כמ"ש [בראשית א' א'] בראשית ברא אלהים וגו', כן בכאן סוד שם אלהי'ם זה של הכסא המתפשט למטה כנז"ל' יש לו זיווג עם שם אהו'ה הנזכר שהוא סוד החולם הנז"ל, וז"ס 'אלהי'ם את השמים ואת הארץ', וצירופם כזיווגם אאלההויה"ם, כי בכח אלהי'ם שהוא הכסא המזדווג עם אהו'ה ר"ת את השמים ואת הארץ, בכח זיווג זה נעשו כל מעשה שמים וארץ.

ומזיווג זה נעשו נשמות עליונות של רבי עקיבא וחבריו ע"ה, מכח זיווג חכמה ובינה שבאצילות בסוד המחשבה, וגם הם מהכסא מב' מאורות אלו כנז"ל.

ראד"פ:

אנו למדנו שנקודה (חולם) מעל האות מעלה מעלה ומורידה מטה. לפני שמגיעים לשם יהו"ה, המדרגה עוברת שלב הממוצע, המרמז על שם המעורב אהו"ה. זה שם של נבואה, המרמז על כניסה למדרגת הנבואה. השגה נמשכת משם אהי"ה שהיא בחינת ג"ר ועוברת דרך שם המעורב אהו"ה עד שיתגלה שם יהו"ה. פה גם כתוב על שם אלוה"ם, בדיוק כמו שנמשך השם אנא בכח בכתר דבריאה, כאן צריך למשוך משם אלוה"ם. זה הכוח שנמשך על השכינה במאמץ של אלו הנושאים אותה בעולמות בי"ע. אלו הנשמות הצדיקים הנקראים: שרפים, חיות הקודש ואופנים.

יש ריבוי של מלאכים כאלה בעולמות והם כולם מקבלים מהכלל - כלל של כל הכללים מלכות דאצילות או שכינה הקדושה. היא נותנת לשלושת השרים הממונים על כתות המלאכים: שמועא"ל ראש של שרפים, מטטרו"ן ראש של חיות הקודש, יוהא"ל ראש של אופנים. כל אחד מקבל מהכלל שהוא שייך לו. אלה שנושאים את השכינה כמו מסעדי הכיסא, צריכים להמשיך שם אלהוי"ם ושם המעורב ומזה יוצא שם: אאלההויה"ם, המורכב מאלוה"ם ושם המעורב.

צריך להמשיך את השם הזה לצורך הכנה, כי לפני שמשהו מתגשם במציאות, צריכים לעבור מצב של הכנה. הכנה קוראת בפנימיות ומהווה סיבה לכל מה שיתגלה בעולם החיצון, לכן יש זיווגים פנימיים וחיצוניים. הזיווג הזה נקרא זיווג דנשיקין וחיבוקים. למשל, לפני התפילה יש פעולות הכנה - נטילת ידיים, ברכות השחר, לימוד וכד', כלומר לא ניגשים ישר לתפילה בלי להתכונן.

והנה שם אהו"ה הוא הזכר, ברית מלח, ונקרא מתנה, ואמר הכתוב כי משענותם

ראד"פ:
משענותם משורש משנה, שמרמזת על ביטוי של השכינה בעולמות התחתונים, בצורה של מלאכים אלו: שמועא"ל, מטטרו"ן, יהוא"ל.

והנהגת ג' שרים אלו, הוא ע"י המחוקק הוא שם אלהי"ם כנז"ל, וגם הוא מכח הזכר אהו"ה הנקרא מתנה, וז"ש [במדבר שם] וממדבר מתנה, כלומר וגם הנהגותם ומשענותם ממה שמדבר ומנהיג זה המאור מתנה.

ראד"פ:
זאת השגה של עולם האצילות, כאשר הכול ניתן כמתנה ואין קשר ישיר בין התוצאה למאמץ בעבודת השם. בדרך של אמונה למעלה מהדעת, ההפוכה משכל הגשמי שמוכן לפעול רק כאשר מבין משהו בדרך סיבה ומסובב הברורים לאנוכיות, כאשר הוא רואה שיש תועלת וקבלת עצמית.

א"נ כן הוא פירוש הפסוק באר חפרוה, פירוש, כי ג' שרים הנזכרים הם המעלים את הבאר הזה, כי כל המאורות התחתונים עולים על ידם, ועל ידם שכינה בתחתונים עולה למעלה אל המציאות והאצילות העליון, לקבל משם ההנהגה הצריכה להם, וז"ס הזיווג הנעשה. ושם אלהי"ם הוא כללות הכסא. והם מתקנים באר זה בהתעוררות ישראל למטה, והיינו ברוח נדיבי העם.

ראד"פ:
זה כלל מאוד חשוב - הכול בא דרך השדה המשותף, אם אדם מעלה תפילה ולוקח על עצמו את החיסרון של הכלל, ככל שהוא יקח אותו חזק יותר, כך הוא יהיה קרוב יותר במידות אל הכלל. ואז הוא יתקרב לשלושת מלאכי הכלל האלו: שמועא"ל, מטטרו"ן, יהוא"ל. וכאשר תגיע התשובה לתפילה, הוא יהיה הראשון לקבל את התשובה, לפני אלו שהוא מתפלל עליהם. על זה אמרו חז"ל: "מי שמתפלל על חברו, נענה תחילה". התשובה תמיד מגיעה דרך הכלל ומי שהכי קרוב אל הכלל הוא הראשון שמקבל אותה, הוא גם מרגיש יותר משאר האנשים

את החיסרון של הכלל, לכן גם את השמחה של הכלל הוא ירגיש יותר חזק מכולם.

אהו"ה שם מעורב, זהו השם העיקרי והכול מסתובב סביבו, כי המחשבה היא ההתחלה של ההתקשרות ושם מתרחשת כניסה הדדית של מציאות עליונה בתוך מציאות תחתונה והפוך. לכן פה, בנקודת החולם יש התכוונות לראות את המציאות של התוצאה הסופית, שמגיעה מהעתיד אל ההווה. התוצאה עדיין לא התגשמה, אבל בעל ההשגה כאילו כבר נמצא שם. בדומה לאדם שקנה כרטיסי טיסה, אולם עדיין לא הגיע הביתה, אך במחשבתו כבר נמצא שם ורואה איך הוא נכנס לתוך ביתו ושם מחכים לו. זו המציאות של השם המעורב, וכך אנחנו צריכים להתרכז ולעבוד עם השם הזה ברמת המחשבה. לראות את עצמנו כמו בנבואה, כשאנו מעלים את השכינה ומבקשים לזה כוח ועוצמה משם אלוהי"ם שממשיכים בתוך השם המעורב.

כמו בכלל, כך גם בכל מדרגה פרטית יש ראש, תוך, סוף.

ראש - שרפים.

תוך - חיות הקודש.

סוף - אופנים.

את כל הכוחות הללו יש לאחד בכוונה אחת ולהעלות בהם את השכינה. זאת הכוונה על ניקוד חולם מעל אות י' - להמשיך את הנבואה, את החלום אל המלכות. זה החלום שהופך למלח, שהוא דמעות על השכינה, מקום שמתגלגלים בו נשמות של עולם העשייה. לכן על המזבח תמיד צריך להיות מלח ואם לא כך, אזי הוא לא כשר. מלח זה מלכות של עולם העשייה, שם יש תיקון ושבירה, שם יש בכי ותפילה. זה החלום או שם מעורב שמרומז בניקוד חולם וצריך להמשיך על מלכות, כדי שזאת תהיה כוונת התפילה.

אדם נמצא במקום שנמצאת מחשבתו, ועוד יותר נכון לומר, הוא נמצא במקום שנמצא רצונו. אנו נמצאים כל הזמן בשמות הללו וכל אחד רואה את העתיד בצורה מיוחדת. פה אנו כותבים תוכנה בתוך

נשמתנו, שהתוכנה הזאת תצא לפועל בעולם הגלוי, אבל לפני זה אנו בונים כוונה נכונה כדי לממש את כל התוכנית בהתאם למחשבת הבורא. אם לא נעשה כך, אז חלום במקום נבואה יהפוך למוות ואז במקום לעלות לרוחניות, נרד למצב הבהמי על ידי דמיון או החלום הזה. כמו שאמר שלמה המלך: "מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה, ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ?"[8] לכן תמיד צריך לעשות כוונה נכונה, כדי שהנבואה תעלה אותנו לכזה עתיד, שיתקיים בהתאם למחשבת הבורא. אולם אם נצייר נבואות אחרות, הן גם יכולות להתקיים, אבל זה יהיה דרך הייסורים ודרכה נראה חלומות רעים. כאן הכוונה הנכונה היא עבור הכלים, כדי שאחר כך תכנס בהם הנבואה כתשובה מלמעלה. האור יתלבש באותה צורה שאנו בונים בכוח. הכוונה היא הצורה, והחומר זה הרצון לקבל. בצורה שנבנה, כך האור יתלבש בתוך הכלי. אם נקח את החיסרון של השכינה, אז נעשה צורה נכונה לכלי. בדומה לכהן הגדול שעל כתפיו בתוך לבושו היו נמצאים אבני השהֹם, כדי שהוא ירגיש על כתפיו את חסרון כל העם.

ניקוד הָ' ראשונה קמץ,

ראד"פ:

בשם הראשון (כתר) היה ניקוד פתח, מלשון לפתוח המצביע על התפשטות האור. כאן ניקוד קמץ מלשון קמצן שלא מאפשר לאור לעבור, לכן בניקוד זה הנקודה עומדת מתחת לקו, רמז על המלכות שעומדת מתחת למסך. ניקוד זה שייך למדרגת כתר ופתח שייך למדרגת חוכמה.

והוא מאור המנענע גבורות והנחות אות זו. פירוש, כי הגבורה שבמקום הזה שהוא רמז לבינה, הם גבורות נחות ושקטות ממותקות, ומאור הניקוד הזה מנהיג אות זו כרצונו, ואות זו יוצאה מהגרון בלי עמל ויגיעה כנודע.

---

8 קהלת 3:21

ראד"פ:

זה רמז שאנו הוגים אות ה' בלשון הקודש, אזי לא מרגישים אף איבר שעובד בתוך הפה. ישנם אותיות שהוגים אותם עם שיניים, לשון, שפתיים, חיך וגרון, אבל כאשר הוגים אות ה' - כל האיברים נמצאים במנוחה. זה רמז על כך שאת הכול עושה הבורא.

והצינורות באים שם דרך ישר מן האצילות מהיחוד העליון נעשה שם. והיא כמה שהיא ה' וצורתה כך , יש בה ה' מאורות ודרכים והנהגות, שהם ד' פינות המרכבה וד' אותיות השם, ופינה השניה היא ה', ובה סוד ה' הנהגות אלו קשורים יחד לבל יתפזרון הנה והנה ממציאות הנהגה הזו.

ראד"פ:

אנו לומדים חוכמה דבריאה ויש בה בינה פרטית, שבה מתגלים חמשת הכוחות שעליהם מרמז הציור. יהיה זיווג בעולמות שיתן לעולם הבריאה את כוח המסך. כוח הזה גם נקרא מנצפך או חמש גבורות שמתאחדים כדי לתת כוח שלם לשליטה ברצון או כוח התנגדות להתלבשות. הכול תלוי ברמת ההתפתחות של המדרגה הרוחנית. זה שורש של איחוד הכוחות וכאן צריך להתכוון לאחד אותם.

והנה כנגד הנקודה האמצעית הוא דרך המנוחה, והיא המתעלה דרך הבינה עד אין תכלית, והיא המנוחה של עולם הבא.

ראד"פ:

עולם הבא זה המקום שבו מקבלים תענוג מהשגות רוחניות.

הב' דרך החמדה, והיא החסד

ראד"פ:

חסד כולל בתוכו חמדה להרגיש את הבורא ולהתבטל מולו. זאת ההשתוקקות, שבה שוכחים את עצמנו, בדומה לאדם ששוכח את עצמו מרוב אהבה.

נקודה ימנית כס"ף שהכל נכספים וחומדים להדבק בה.

הג' דרך (השלום) קפח הרצון,

גבורה, שכל מאור ומאור פועל ברצונו וחפצו, אמנם דינם מתרצה מכאן. הד', דרך השלום מצד הת"ת שעל הנצח המשלים הכל. הה' דרך האהבה, מצד המלכות שבהוד, כי שם מתקרבים מתאהבים כל המאורות.

והנה הם נקודה אחת אמצעית היא הבינה, וד' נקודות סובבים אותה היא חג"ת ומלכות, ות"ת ומלכות הם בסוד הנצח וההוד כנזכר.

והנהגות אלו מתנהגות כפי עתות אות הה"א, וכפי רצון עתותה ושעותיה והיא מגלגלת [את] כולם, ובהעלותם אל האצילות נראו כלא היו.

ראד"פ:

אחרי העבודה בג' קווים, האצילות מתגלה שהוא עשה, עושה ויעשה את כל המעשים. זה נקרא - נראו כמו לא היו.

ודע כי כמו שמל"ב אלהי"ם שבבינה נמצאו כל המציאות הן באות ה' הזה, ונשרשו כל הבריות מאדם עד יתוש קטן, וכל הנמצאים כולם יושרשו כאן.

ראד"פ:

כאן מדובר בעולם הבריאה שיש בו תכונות הבינה וממנה בעולמות יוצא הכול, כי היא שורש של כל הרצונות.

ולהיות ממשלת אלו הה' עצומה, לכן נעשו ה' מאורות, משא"כ בשאר הנקודות; שלעולם הקמץ אינו רק ב' מאורות שהוא רקיע וניצוץ, אך פה יש ה' מאורות:

הא' יַהֲדַרִיאֵ"ךָ וזה עיקרו בטהרה שאין שום טומאה נוגע אליו.

הב' יַוַצַפֵּחֶירֵוָ"ן, וזה מורה קצת דין וחרון, כי הראשון בחסד וזה בגבורה.

הג' מֵכַלָיְלָי"הְ נקודה האמצעית כוללת הכל, בסוד י"ה, יו"ד בתוך הה"א כקורה האמצעית.

הד' יַוַחֲצָבֵירַו"ן יוצא מפסוק [שמות ל"ג כ"א] ויאמר ה' הנה מקום אתי וכו'.

הה' מֵפֶּרְצָיְמֵוָ"ן וניקוד שמות אלו כפי תנועתם ממש.

והמאור הזה כשהוא יוצא ומתפשט מן השורש העליון

הוא האצילות, יוצא כעין גלגל סובב, נעוץ תחילתו בסופו וסופו בתחילתו,

ראד"פ:

זהו אור ישר ואור חוזר שנמשך ונדחה, יוצר את ההתחדשות בזמן התקשורת עם המקור, בדומה ל:"מטי ולא מטי"

כי אחרי רדתו חוזר לעלות לשורשו. וכך נעשה חלילה כעין גלגל, וזה הגלגל הסובב ההיכל הפנימי, ששם דביקות המציאות העליון שורש השרשים באצילות העליון, ונמצאו בתוכו ה' מאורות הנזכרים כדמות קערות ואורות קטנות בערכו, והוא מגדילם ומשפיעם השפעה וחכמה.

והנה אלו הה' מאורות בהיותם תוך המאור הגדול הזה הנקרא גלגל הסובב. כשהוא מגלגלם עושה אותם מאור אחד לבד, ונמצאו שהם בתוכו כאשר יהיה האופן בתוך האופן, וחמשתם הן כלולות אופן אחד, והוא אופן אחד, הרי הם ב' אופנים, ומכח שתי בחינות אלו נאצלו ב' אשות, אש המקור אשר הוא יסוד המים, ואש המשריף אשר הוא יסוד האש, ומב' בחינות נעשו כל הגלגלים הנקראים שמים - אש ומים.

ראד"פ:

כוח האש - זה קו שמאל. כוח המים - זה קו ימין. אש היא החמדה, אולם מתעוררת ע"י המים. זאת ההשתוקקות להתבטל בעליון שנמשכת מקו ימין. יש חשק שרוצה לבטא את עצמו, זה האש המשריף. שמים זה הקו האמצעי הוא בנוי מאש ומים יחד.

כל הבחינות הנ"ל צריכות להיבנות באמצעות עבודה פנימית ולהרגיש יחד, בתוך הגלגל המסתובב: המנוחה, חמדה, רצון, שלום והאהבה. כל אחד מהכוחות הללו גם כן מסתובב עם התנועה שלו, בתוך השדה המאוחד. וכאשר כל התוכנה הזאת עובדת כגוף אחד, יוצאת לפועל התוצאה שהיא אות ה', היא לא מתבטאת ע"י כוח האדם, זאת מתנה מלמעלה, לכן המאור העיקרי הנמצא במרכז הנקודות נקרא

מנוחה - מיכללי"ה, מלשון כללות הכולל את הכול בתוך עצמו. זאת התוצאה הסופית.

פה, באות ה' אנו מכוונים את עצמנו לכך שאת התוצאה שנקבל, נראה כמתנת הבורא ונבטל את ההרגשה הסובייקטיבית של כוח עצמי. כל הכוחות שאנו מייצרים, יגיעו למנוחה ואז נרגיש שהכול נעשה ע"י הבורא.

מציאות העליון היא השכינה. זאת המציאות של הגלגל והיא מסובבת את כל הגלגלים הנמצאים מתחתיה. רצון השכינה להיות עם הבורא וכל שאר הרצונות והמדרגות, זה החלקיקים הפרטיים שלה, כולם בשדה המאוחד ומסתובבים כמו גלגלים בתוך גלגל. גלגל הוא רצון בלתי פוסק, שתמיד חוזר לאותה הנקודה, לאותו מקום שממנו התחילה תנועת הסיבוב - מ"עילת כל העילות". בכל מדרגה פרטית יש רצון להתקרב לעליון שלו, כפי שהכלל - רצון השכינה, רוצה להידבק בבורא. גלגלים בתוך הגלגל הם אלו שנעים בהרמוניה עם השכינה, כל גלגל הולך בדרכו המיוחדת ומגלה תכונות השייכות לו בלבד.

אנו מתכוונים לזה שהעתיד המתפשט אלינו בצורה של שם המעורב, אנו רואים בו פרטים שצריך לקיים אותם. הפרטים שמתגלים הם למשל: איך אני רוצה לאהוב ובאיזה צורה. אנו צריכים לראות את ההשתתפות שלנו בעתיד הזה שבא אלינו מלמעלה מעולם האצילות. אנו רוצים להיות שותפים לרצון העליון שהוא אות ה' בהוויה ולקיים את מחשבת הבורא. כך הגלגלים מסתובבים בתוך הגלגל, זה אומר שההשגחה העליונה שולטת והפרטים מסתובבים בתוכה, כל אחד עם הכוח והכישרון שלו. גם אם לא תהיה תנועה בהתאם לתוכנית הזו, בכל מקרה יהיה מה שתכנן הבורא, רק את כל התכונות הללו נרכוש בדרך ייסורים ויקח הרבה יותר זמן להתפתחותם. דרך הייסורים זה זמן ארוך יותר של הדרך לאותה הנקודה שאנו יכולים

להשיג בהליכה יחד עם הבורא כדי לקיים את מחשבתו.

אנו עובדים בבינה, היא האימא וחוץ מקבלת האור מאבא מאות י', היא גם כן נותנת צורה לוולד. פה אנו נותנים צורה לאותו מצב העיבור שצריך להיוולד. בתוך אות י' יש תמונה כללית של נבואה. בתוך אות ה' מתגלים הפרטים שנותנים צורה לעובר עם כל אבריו - רגליים, ידיים, ראש, כל הכוחות הפוטנציאליים שלו. כאן נצטרך לבנות ולפתח כדי שיתגלו הפרטים בצורה המתוקנת. בן אדם צריך לראות את כל המידות שלו חג"ת נהי"ם ולברר מה הוא צריך לתקן בהם. פה אנו בונים תוכנית לעבודה הזאת ומתבוננים בפרטים של התמונה הכללית. אנו צריכים לעשות עבודה ולקשר את כל מה שלמדנו עם אות י', כדי לעשות עבודה פנימית דרך ייחודים בשתי הבחינות הללו של השם הקדוש - יְהָוְהֶ. לאחר מכן יהיו תרגילים נוספים, בהתאם למה שנלמד בהמשך.

וכאשר ב' המאורות אלו הם מתקשרים ומתגברים למעלה, נאצל עמהם זיו החופף עליהם מלמעלה - אור העולה על העלול, כי הלא נקודת קמ"ץ הוא סוד ב' המאורות הנזכרים והכלל הכולל בכללותם יחד - סוד האופן בתוך האופן, והרקיע שעליו הוא רקיע שבקמץ, סוד הזיו והזוהר הנאצל עליו מלמעלה מהשורש העליון.

וג' אלו נקראים עדן, ומכאן יוצא ועולה השיר והרינה שמשוררין הנשמות בעדן הזה, ועולה אל האצילות העליון, בסוד השעשוע שמשתעשע האל יתברך עם הצדיקים בגן עדן העליון.

והנה הזיו העליון שהוא רקיע הוא סוד התפארת, וניצוץ הרקיע שהוא כללות הה' מאורות הנזכרים עם האופן הסובב אותן - הוא סוד המלכות נר מצוה, ואז נראה שם כנר מאירה בתוך ההיכל, והיכל זה זך בלי תערובת דין כלל. ויש בו ג' בחינות: קרקע ההיכל, וכותל ההיכל, וגג ההיכל, דוגמת מה שפירש בסוד המרכבה העליונה ותחתונה.

והנה קרקע זה ההיכל, הוא בחינה דומה למידה אחרונה הנקראת אֲדֹנָ"י, וכאן הוא בחינת הניצוץ, והוא קרקע ההיכל שהוא הנקרא נר מצוה המאירה ההיכל הנזכר. ואין בו דין אלא מאור מתוק מחמם ומעורר הדבקות והאהבה, ונקרא שם הקרקע הזה ספיר, דהיינו המלכות אבן ספיר.

וגג להיכל וכותליו מתכנין בלשון אבן יקרה, דהיינו המאורות המתפשטין לכלכל הנבראים הה' שפירשנו לעיל.

וחלונות ההיכל הם דרך משל למעבר אור הנאצל המאיר דרך הצינורות ההם אל הצדיקים אשר תוך ההיכל הזה, והם בחינות אורות משונים זה מזה. ומתנוצצים משם הברקים שהם סוד המלאכים, שהם ניצוצות מתפשטות מן היסוד הצדיק העליון הנקרא ברק. ומאירים בהנאה בלי עמל כי אין בו שום אחיזה לעליונים כלל, ודרך הצינורות והחלונות נכנס השפע אל ההיכל.

ראד"פ:

כדי ליצור מרחב רוחני, אדם צריך לדעת בו זמנית לקבל ולוותר על מה שהוא רוצה לקבל. אז מופיעים קירות וחלונות. קיר או כותל - זה הכוח שחוסם לחלוטין ובכלל יכול, לא לקבל. החלון מאפשר לאור להיכנס אל המרחב.

קיר זה המלכות והחלון זה הבינה.

כדי ליצור את המרחב הרוחני, צריכה להיות תנועה בין הקווים ובתוך המרחב הזה יש לנוע במהירות, בדומה לברק.

וענין קבוץ וקמיצת ה' המאורות הנזכרים עם המאור הגדול הסובבם, נקרא קמ"ץ, ודרך כללות הקמץ הזה מכל בחינות הנזכרים, מַפְּרִיצְימֹו"ץ ויש ה' מלאכים מהעשרה העומדים ראשונה במלכות, והם רמוזים בשם זה ונושאים דגל וממנו מקבלים, והם: מיכא"ל, פניא"ל, רפא"ל, יהוא"ל, צדקיא"ל, ר"ת מפרי"ץ.

ויש [מי] שרוצה לומר כי שם הניצוץ הוא מפרי"ץ,

ראד"פ:

זאת הנקודה בתוך הניקוד קמץ, היא שוכבת מתחת לאות ו' כמו רקיע מעל הנקודה שנקראת ניצוץ.

ואני לא כן אדמה, אלא שמרוב היחוד העליון נתייחדו ברקיע זו שהוא הת"ת, והניצוץ שהוא המלכות, ונעשו יחד ושם אחד מספיק לשניהם. ואעפ"י ששם זה הוא אחד מכלל הה' מאורות הנזכרים, עכ"ז אינם אחד, כי האחד נקודתו כפי תנועתו וזה נקודו כנקודות האותיות והתיבה בעצמה כמו שאתה רואה.

ראד"פ:

כבר למדנו למעלה על חמישה מלאכים שדימו אותם בציור של ריבוע עם חמש נקודות וכאן כותבים את שמם. המלאכים יצאו מתוך הניקוד קובוץ וקמ"ץ.

קובוץ זה ג' נקודות, קמ"ץ זה הקו עם נקודה מתחתיו, יחד הם חמישה.

אלו המלאכים: מיכא"ל, פניא"ל, רפא"ל, יוהא"ל, צדקיא"ל. ר"ת של המלאכים הללו - מפרי"ץ.

חוכמת הקבלה משתמשת בלשון קצרה כדי לכלול בתוך בחינה אחת ריבוי בחינות, כמו שזה קורה ברוחניות. זה עוזר להתרכז במושג.

פה מתחילים לעבוד עם ה' כוחות:

מיכא"ל - קו ימין, חסד, אהבה, נתינה.

פניא"ל - זה גילוי הפנים והוא שייך לתפארת. עומד מקדימה והוא קו אמצעי.

רפא"ל - זה מלכות, הוא עומד מאחור ביסוד

יהוא"ל - ג' אותיות של שם יהוה והוא דומה לאור שבא מלמעלה. עומד למעלה כמו נצח הוד.

צדקיא"ל - זה גבורה שעומדת מצד שמאל.

מפרי"ץ - זה שם הכללות של כל חמשת המלאכים יחד

ניקוד אות וֻ' הוא שורק, ויש בו ג' נקודות (שהוא אות ו' שורק), שורוק וקובוץ יוצרים צליל דומה

ונודע כי הגבורות והדינין אינם מתגלים בבינה (זולתם)

(זולתי) בצאתם לזעיר אנפין. שבו סוד הגבורה העצומה והקשה, ובערך שהגבורה מתגלית בו בו"ק, ולכן נקרא אות זה אות הגבורה, ולכן אות הה"א רמוזה בה שכר עוה"ב לצדיקים, ובאות ו' נרמז עונש הרשעים בגיהנם, הנמשך מסוד הגבורה הקשה הנרמז בו לכך.

והנה ל"ו דרכים יש באות זו, כי הלא היא אות ו' רומזת לו"ק, וכל אחד רמוז אל הששה, הם ו' פעמים ו', הם ל"ו דרכים, ואעפ"י ששם זה בחכמה ואיך יהיה בו גבורות. דע כי [חכמה] זאת נקרא מחשבה, והמחשבה היא בית דין העליון נעלם, דן את כל באי עולם כפי מעשיהם, ושורש הכל הוא המחשבה.

ראד"פ:
בית דין העליון נעלם כי אף אחד לא רואה את המחשבה של האדם או את המחשבה של הבורא.
ל"ו דרכים - זה ז"א שיש בו שש ספירות וכל אחת מהן בנויה משש ספירות חג"ת נה"י, יחד הם ל"ו.

והנה כל דרך מאלו יש לו ראש ואמצע וסוף,

ראד"פ:
ראש, תוך וסוף - לכל ספירה יש רת"ס והם חב"ד חג"ת נה"י.

פירוש דין רפה, ודין בינוני, ודין חזק וקשה. וכמו שאות ה"א היכל גן עדן לצדיקים, כך מאות וא"ו הוא היכל גבורות לנקום מהרשעים, וכללות היכל זה הוא מן ו' ספירות, ולכן יש בו ו' חומות, קול מים רבים חסד, קול שאון גבורה, סופה ת"ת, רעש נצח, המולה הוד, סערה יסוד או מלכות. וכל מי שנימול יוצא אש מן האצילות, והוא אש המקור את ז' מיני אש אלו ומתקן ושם נידון. אמנם הגיהנום האמיתי הוא למטה בקליפות כנודע, ושם הוא גיהנום לאומות העולם ולפושעי ישראל שלא נימולו.

ראד"פ:
פה מפרשים שבעולם המחשבה, בשורש, עוברים זיכוך. אבל זה יתגלה בעולמות התחתונים. כל עוד אנו עובדים בעולם המחשבה,

אנו טומנים את הכוונות שיתגלו בהמשך, במקום של תחושה רגשית, לכן גיהנום הוא למטה, במקום שעוברות תחושות מוחשות, במיוחד אלו שאין להם ברית עם הבורא.
אלו בני האדם שמוכנים לשרת את הבורא רק כשטוב להם, אבל במצב של הסתרה, כאשר צריך לעשות יגיעה, הם לא מוכנים לעשות את העבודה הרוחנית וזה אומר שאין להם ברית עם הבורא.
ועוד אפשר להגיד שאות ו' היא כמו גוף של חרב, וזה החלק העיקרי, כמו שמתואר בספר הזוהר. אות י' - זה הידית של החרב. ושתי פיפיות של החרב שתי אותיות הה' משם יהוה, שהם מלכות ובינה.
התנועה העיקרית מתרחשת באות ו' (ז"א) של החרב, בה יש שש ספירות ואדם צריך ללמוד לנוע בשישה כיוונים.

וכאשר זה המאור רוצה לעלות ולהכלל בשורשו, עולה במסילה העולה בית אל

ראד"פ:
בית אל, זה בית של אל ומלכות דאצילות, לשם עולים כל התפילות.

שפירשתי לעיל [בפי"ד] שהיא מלכות דאצילות, כי משם יצא כל מאור שבכסא כנודע, ואז מתכללים בו כל המאורות, וקשה בעיני כל המאורות להכלל באות זו של גבורה, והוא בעוצם גבורתו כוללם תחתיו, ומתאמץ עליהם ומכניעם אל גבורתו שיתנהג בגבורות שבו.
והוא נחלק לג' [מ]אורות בהם ג' אבות, כללות כל אות וא"ו, והם חג"ת, והם ג' ניקודי השורק. ואעפ"י ששורש ג' ניקודים אלו הם למטה בת"ת יסוד ומלכות, עכ"ז שורש אלו השלשה התחתונים הם חג"ת, אם תדקדק ותעיין כי הת"ת לימין חסד, והמלכות לשמאל גבורה, והיסוד אמצעי בסוד הת"ת. וכללות ג' אבות אלו הם תוך ספירת ההוד, כי שם ניקוד שורק בג' ניקודים. והחיות הגבורה הזאת נחלקת, כהה נחלשת, ויש כח לסובלה.

ושמות ג' חלקים אלו שהם כנגד חג"ת כנזכר. הם: הא' - יוֹצַפְּעָהִירוֹן, הב' - אָסַפְעְהירו"ן, הג' - מַפְּעִיֹהְרנִיֹה"ן וככולן אותיות חרון אף להורות על הגבורה. אמנם אם תדקדק תמצאם כסדר חג"ת ואינן שבים בגבורתם, כי האחד צופה ורואה החרון, והב' אוסף אותו ממש, והג' נחתם ביה"ו להמתיקו. ומג' אלו המאורות נמשכו ד' מלאכים שמותם מודה על הגבורה, גבריא"ל, צדקיא"ל, עזא"ל, עוזיא"ל.

ראד"פ:

אות ו' נמשלת לגבורה ומסמלת את כוח המסך. זה המקום שדורש תנועה בג' קווים, כדי ליצור מרחב. כשאדם מתחיל לנוע בג' קווים, הוא צריך לחסום, להמשיך ולדחות. לעשות את כל מה שאנחנו לומדים בחוכמת הקבלה, בדרך של עבודה פנימית.

עבור הרשעים זה דינים כי הם רוצים להיות במנוחה ולא רוצים לעבוד. הם נמשכים רק לתענוג, אבל את התענוג מקבלים באות ה', שהיא בינה ונקראת גם עדן. אבל כאן מדברים על מקום של בניית הכלים. עבור הרשעים זה הגיהנום כיוון שהם לא רוצים לעשות את העבודה.

אמנם צריך ללמוד לעשות ייחודים ואנחנו מתחילים מזה שהכול בא מהבורא, שהוא עשה, עושה ויעשה את כל המעשים. כל המחשבות, רגשות, תמונות ויזואליות, כל מה שאנחנו שומעים כצלילים מסביב, עושה רק הבורא. אנו לחלוטין עוזבים את המקום של העבודה שלנו, כדי להרגיש את מציאות הבורא. הוא עושה את הכול, משפיע עלינו ועל העולם כולו. אנו מתכוונים כך, עד שמגיעים לאות ו', שבה נוצר המרחב.

בשם הזה של חוכמה דבריאה, באות י' אנו צריכים להתכוון לראות את העתיד, אותו ברצוננו להשיג. צריך לראות את המטרה קודם בכללות ולאחר מכן לגלות את פרטיה באות ה'. ואז עוברים למקום של התחושה הרגשית שבה קיימת תנועה בשישה כיוונים - חג"ת נה"י וזה אות ו'. קודם לומדים לנוע בשני הקצוות

ההפוכים - חסד וגבורה.
אנו נעים בין שני עמודים של אור: מימין עמוד של חסד ומשמאל עמוד הגבורה. נכנסים בהם ועושים מעברים מעמוד לעמוד.
בעמוד של חסד אני עוזב את עצמי, מרגיש רק את המציאות של העליון ומתבטל מולו. זה מצב של מנוחה, נתינה, אמונה, איחוד - תחת שליטה של השגחת הבורא.
אחר כך עוברים לעמוד של גבורה, מעורר את החיסרון, מאמץ אישי, השתוקקות, התכוונות חזקה לדבקות בשורש.
ואז שוב חוזרים אל עמוד החסד, שבו מרגישים הרפיה, התמוססות, ביטול, הסכמה ומנוחה.
ושוב חוזרים אל צד הגבורה, מרגישים: גילוי חיסרון, רצון להשיג, חיפוש קשר עם הבורא ורצון לבטא את עצמי.
ככה נעים מקו לקו, בין יראה לאהבה ובין אהבה ליראה.
לאחר מכן עוברים לעמוד של האור השלישי - אור הביטחון, ספירת הת"ת שנמצאת מקדימה. כאן מלאך פניא"ל של פני המרכבה. אלי נמשך אור הכבוד, נתנו לי דרך, נתנו לי את משימת חיי, יש לי ייעוד. הבורא רוצה שאני אגלה את תכונות המיוחדות ביחסים שלי איתו. אור הכבוד זה אומר שמלמעלה בחרו בי ונתנו לי מקום לביטוי עצמי.
עכשיו יש ג' אורות חג"ת ומאחורה עומד היסוד שהוא מקום הברית ופה אני הולך עם הבורא עד הסוף, גם אם אין אור ויש קושי, אני ממשיך לעשות מאמץ.
מקדימה אור הביטחון והרגשה שבחרו בי, מאחורה החלטה ללכת עד הסוף וזהו ד' כיוונים של המרכבה: חסד - ביטול, גבורה - חיסרון, ת"ת - ביטחון, יסוד - ברית עם הבורא.
למעלה זהו דעת העליון, האידיאל - המדרגה שאני רוצה להשיג, הצדיק העליון שאני רוצה להידבק בו.
הוד זה למטה - ביטוי עצמי של כשרונותיי, מידותיי. אני נע למעלה ולמטה - ביטול בנצח ביטוי עצמי בהוד. בנצח הכול אחד ונעשה מלמעלה -

אין זמן, אין מקום, הכול עושה רק הבורא.
למטה הוד - כאן יש זמן וראיית הפרטים, ריבוי מצבים שבהם הבורא מתקשר איתי מגיל הרך עד עכשיו. הוא מתעניין בכל הפרטים הקשורים אליי - איך אני הולך, איך אני מתלבש, מה אני לומד. כל הפרטים מעניינים אותו.
וכך אני נע, בין שישה קצוות - חג"ת נה"י, מחזיק את כל ששת המידות בצורה של מרחב שבו מתלבש האור.

ניקוד ה' אחרונה צירי, ונודע כי אות זה סוד המלכות, והמלכות ממתקת הדינים בסוד זיווגם כמ"ש לעיל [שם], והוא אבן מאסו הבונים היתה וכו' [תהלים קי"ח כ"ב]

ראד"פ:
זאת המלכות שממנה אי אפשר לבנות מדרגה רוחנית, אבל כשהיא עולה לבינה היא הופכת להיות לראש פינה. עכשיו אפשר לבנות ממנה את בית המקדש, אבל טרם שהייתה לה התכונה של ההשפעה (בינה) אז בונים מאסו בה.

כי מרוב שפלותה עולה אח"כ למעלה מכל המאורות ומחליש כח גבורתם. ומי יוכל למלל גבורתה ביוצאה מן שורשה שבאצילות שרש השרשים.

ראד"פ:
אם נתייחס לגבורה כמקום היגיעה והמאמץ שלנו, אז בהשגה שהכול נעשה ע"י הבורא, אף אחד לא יוכל להלל את גבורתו, כי בעל ההשגה לא יכול להגיד שהוא עשה את זה בעצמו. כי בעולם האצילות שורש השגה, השגה ובעל ההשגה הם אחד.

ואעפ"י שה' ראשונה ה"ס הבינה הנקרא עוה"ב, ומעלתה גדולה, עכ"ז ה"א השניה הזאת עולה בסוד דם הברית יותר למעלה בסוד הדעת, הנקרא נתיב לא ידעו עיט [איוב כ"ח ז'].

ראד"פ:
עניין של דם המילה - ברית עם הבורא ללכת איתו עד הסוף, בכל המצבים, זה נקרא עד טיפת הדם האחרונה.
נתיב לא ידוע - כאן לא מח-

פשים את ההשגה, כאן רו־צים לעשות עבודה למעלה מהדעת. ואם באה ההשגה אז זה טוב, אולם זה לא התנאים שאיתו עובדים את השם.

וכבר ביארנו [כפרק י״ד] סוד המסילה העולה דרך הישר. הוא קו האמצעי הנמשך מכתר עד מלכות. והוא קו ישר המתפשט מאורו מן האצילות הוא הולך דרך קו הישר הזה, ובהיותו עולה עד מקום התקבצות כל המאורות היוצאים מלפני המושל הוא האצילות. ומתקבצים במקום אחדותם להידבק שם, ואז מי יוכל לראות ביופיו ובגודלו.

והנה עם היות כי שם הוי״ה מתחלק לד׳ פינות המרכבה כנז״ל, עכ״ז עיקר שרשם בת״ת כי שם הוא שורש שם זה, ולכן כל המאורות כלולים בת״ת, ושם פונים בעלייתם ושם מחובקים ומשם יונקים.

ובהיות המאור הזה עולה למעלה נמצא בו רוב זכות ודקות, מפני שעולה להידבק בשורש העליון הוא דבקות המלכות בת״ת ומאירה ממנו, וע״י זיווג זה נעשית גבורה הנחה הנמתקת ומבושמת. וכל המאורות אינם מתחלקים ונפרדים מהמציאות הוא האצילות, כי לעולם הנאצל דבק אל המאציל.

ראד״פ:

כל מאמץ שאנו עושים זהו גבורה. אם לא משיגים אצי־לות, אז לא משיגים שהמאמץ שלנו זהו המתנה מהבורא ואז לגבורה יש ריח רע, ריח זה הכוונה הפנימית. ריח רע זה אומר שבן אדם נפל לגאווה.

והנה כאשר מאור זה הרומז אל המלכות, יוצא מן האצילות שרש השרשים להיות כי המלכות בה יחוד וקשר כל המאורות כנודע, לכן כל המאורות נכללים בה, ולכן נמצאו בה ב׳ מידות דין ורחמים. ואלו הן ב׳ נקודי ציר״י,

ראד״פ:

ציר״י בקדושה שתי נקודות הם מלכות ובינה מתאחדים לדבר אחד. על זה מרמזים שתי הנקודות בניקוד הציר״י

ומשם נשפעים מלאכי הדין והיצר הרע, ומלאכי החסד

והיצר הטוב, שם המאור הימין צַצְצִיָהוּ"ץ, והשמאלי יְאַהֲדֹונַהָ"י.

ראד"פ:

צַצְצִיָהוּ"ץ - המילה מרמזת לאציץ, כאילו הקב"ה מציץ בבריאתו. הבורא מציץ בנשמה, כמו מלאך המשגיח על האישה האהובה עליו. הוא מסתכל בתוך הכלים האם הם מכונים לקבל ממני את השפע. כאן מתגלים הרחמים של הבורא. גם כן אצל כהן הגדול היה ציץ הזהב על ראשו, על המצח ועליו היה כתוב: "קדוש אל השם" והוא רמז לבינה בכתר שבה מתגלה ההשגה הגדולה. ציצית זה גם הלבוש שמגלה את הבורא ושאר הלבושים מסתירים אותו. והוא (הציצית) הלבוש של המצווה.

יְאַהֲדֹונַהָ"י - שם המעורב, שילוב של יהוה ואדני שהם ז"א ומלכות מזדווגים בשם הזה.

מדיטציה יֹהֱוָֹהֱ חוכמה דֱבריאה

אני מתמקד במדרגה של חכמה דבריאה, ולפני שאני מתחיל לנענע את השם הזה בעולמי הפנימי, אני מתחבר מתוך המחשבה אל השדה המשותף של כל הנשמות, אל השכינה הקדושה. אני מתכוון להשפיע על החיבור בעליונים כדי שיתגלה כל השפע הטוב שנמשך כתוצאה של הזיווג הזה. השפע נמשך ועובר מכללות לכללות, וכל כללות מחלקת אותו לפרטים הכלולים בה.

ממקד את כל תשומת ליבי בשם יֹהֱוָֹהֱ ובפרט, באות הראשונה שלו יֹ עם ניקוד חולם - הנקודה מעליה. אני מתכוון לחוש אותה כאור המרחף מעל הכלים, "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי הַמָּיִם".[9] זה מסמל עליית התודעה למצב של נבואה, כדי לראות את המטרה העתידית שאני רוצה להשיג או את הרצון שהקב"ה רוצה לממש דרכי בחיי.

9 בראשית פרק א' פסוק ב'

חולם מלשון חלום. אני מתכוון להרגיש שמעולם האצילות, מהשם יְהֹוָה, נמשך אור בצורה של השגה עתידית. זאת מדרגה של מצב ממוצע, הנובע משם מעורב אהו"ה. זהו השם המרמז על כניסה למדרגת הנבואה. ההשגה נמשכת משם אהי"ה שהיא בחינת ג"ר ועוברת דרך שם המעורב אהו"ה עד שיתגלה שם יהו"ה. אני רואה במדרגה זו את עצמי בסוף המעשה, כאילו כבר השגתי את המטרה, חווה את התוצאה ברגע הזה. בתוצאה זו מופיעים פרטים שיוצרים את התמונה הברורה של התכלית ובכך הכול נעשה יותר מוחשי ומובן ואני מתחיל להבין מה עלי לבקש ומה אני רוצה להשיג.

נבואה זו בונה את תפיסתי טרם שאני משיג את התוצאה. אני קובע ומכוון להמשיך את האור אל השדה המאוחד הנקרא מלכות או אֲדֹנָ"י, אך לא לעצמי. מילים חלום ומלח בעלי אותו שורש, וזה רמז על כך שבחלום הנבואי אני ממשיך את האור לא לעצמי אלא לשדה הכללי של כל הנשמות - מלכות הקדושה. מלח - אלו דמעות התפילה.

בעולם העשייה, העולם התחתון ביותר, מתרחשת בניית הכלים ומלחמה ביצר הרע. אני מכוון לעלות תפילה דרך האות יוד עם ניקוד חולם, מתוך החיבור עם כלליות הכוחות.

שם המעורב מכיל בתוכו שם אלהי"ם, הכוח שלו נמשך על השכינה על ידי אלו שפועלים בעולמות בי"ע. אלו נשמות הצדיקים הנקראים: שרפים, חיות הקודש ואופנים.

יש ריבוי של מלאכים בעולמות וכולם מקבלים מהכלל - כלל של כל הכללים מלכות דאצילות או שכינה הקדושה. היא נותנת לג' השרים הממונים על כתות המלאכים:

שְׁמוּאֵ"ל - ראש השרפים, שייך למדרגת הנשמה.

מְטַטְרוֹ"ן - ראש כל המלאכים וחיות הקודש, שייך למדרגת הרוח.

יְהוּאֵ"ל - ראש האופנים, שייך למדרגת הנפש.

אני מתקדם עם כל מדרגות הנפש שלי כדי להידבק בשכינה, נע דרך כלליות של כל הנשמות ולטובת נשמות אלו אני ממשיך את האור. כל הכלליות עולות אל השכינה ומתאחדות תחת כנפיה, כאפרוחים תחת כנפיים הגדולות של אמם.

האור נמשך מהשכינה מתכונותיה אל התכונות הדומות של מי שמעלה אותה.

כל מי שבמדרגת הראש יש לו תכונת ג"ר דבינה, מקבל מכלליות של שמוא"ל.

כל מי שבמדרגת תוך ונמצא בתנועה מתמדת - יקבל מכלליות מטטרו"ן, הם מאזנים כל הזמן בין יראה לאהבה.

כל מי שבמדרגת סוף, ורק התחיל להשקיע מאמצים כדי להידבק או מתחיל את דרכו - יקבל מכלליות יהוא"ל.

מתרכז באות השנייה של השם יֹהָוֶֹהֵ - האות הָֹ עם ניקוד קמץ. ניקוד זה מצביע על כך שיש מסך חוסם, השולט ברצונות או בנקודה העומדת מתחתיו, הנקראת מלכות. קמץ מלשון קמצן - הוא חוסם את האור, מתנגד לקבלתו. אני מתכוון לקבל את המסכים מהעליון, שיעזרו לתקן את הרצון שלי ושיכשיר אותו לשימוש, כך שלא אזיק לעצמי. כשיש כוח שמסוגל לשלוט ברצון במצב של הסתרה, זה ממתיק את החיסרון, הופך אותו למודע וחיובי, זה מציל ממצב דיכאון. כאן אני מתכוון לאחד את כל הכוחות לשדה המאוחד ולזכור שכולם באים מאחדות, כדי לא לאבד את הקשר עם המטרה. כי כשיתחילו פעולות במצבים תחתונים יותר, כל הכוחות מתגלים כמרכיבים נפרדים ואני עלול לאבד את הקשר ביניהם. אפשר לשכוח שאהבה קשורה לגבורה וגבורה צריכה להיות קשורה ליראה. לכן כאן אני מתכוון שכל הכוחות שבהם אשתמש, נמצאים בשדה המאוחד ומשם הם באים כדי להחזיר אותי חזרה לאיחוד. זה יעזור לי לא ליפול לקיצוניות ולשמור על הקו האמצעי. משדה המאוחד של כוחות אלו נמשכים חמישה דרכים.

דרך המנוחה - זו אמונה, שהכל נמצאת תחת השגחה פרטית של הבורא.

דרך התשוקה כח האהבה של החסד - קו ימין. מתכוון לחוש את מציאות הבורא, להידבק בו.

דרך הרצון - זה הגבורה, קו שמאל, בו אני מרגיש מאמץ. כאן אני שולט ברצון ומפה מתחילים הדינים.

דרך השלום - זה קו האמצעי שבו כולם מתאחדים ונמצאים במצב השלמות.

דרך האהבה - המקום שאליו מתקרבים כל המאורות, כל הכוחות. אני מתכוון לחוש את המקור שממנו מופיעים כל פרטי הבריאה הקטנים ביותר. זוהי הבינה - שורש כל הרצונות.

ממסך זה יוצאים חמישה כוחות עיקריים, שיכולים לעזור לאדם להתגבר על כל המכשולים לפני השגת המטרה.

הכח הראשון ידריא"ל - כאן באה התמיכה מאור הגדול דחיה, שמגרש את כל הקליפות וכוחות הטומאה מהמדרגה הרוחנית.

הכח השני יוצפחירו"ן - זהו כח שיוצא החוצה ובו מתגלה השקעת מאמץ, שיכולה להיות מלווה באי שביעות רצון וכעס.

הכח השלישי, המרכזי והמאחד - מיכליי"ה שפירושו איחוד, אינטגרציה של כל הכוחות.

הכח הרביעי יוחצצבירו"ן - כאן רואים ניצוצות אור, מקום בו אני נע יחד עם הבורא.

הכח החמישי - מלכות, מפריצימו"ן כי מלכות מעלה מ"ן.

אני מתכוון להרגיש איך כל הכוחות האלה נמצאים תחת השפעה של סיבה אחת ומסתובבים כגלגל בתוך גלגל. כאן שולט רק הבורא בכל הבחינות. אני רוצה להרגיש איך מתרחשת עבודה בכל הכוחות הנפשיים שלי ובו-זמנית הכל עושה הבורא. מתכוון להרגיש שיחד עם השקעת המאמץ, הם באים מן המקור כמתנה. כאן מתעוררות שתי תשוקות, שני סוגי אש:

אש ממים ואש מאש. אני משקיע מאמץ, מעוררים חיסרון - זו אש העולה מלמטה, התשוקה שלי ואש היורדת מלמעלה כתשובה למאמץ. אני מרגיש את עצמי מסתובב ללא הרף בגלגל בין שתי התכונות האלה, מחזיק באחדות של שתי הבחינות האלה.

מלאכים כברקים נוצצים, נמשכים כתשובה מלמעלה על אלו שיוצרים תנועה למטה.

נע במרחב, יוצר חדר פנימי מששת ספירות: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד ויסוד.

מתחילים להופיע קירות וחלונות במרחב, קירות חוסמים ולא נותנים לאור להיכנס. החלונות נותנים לאור לעבור דווקא מתוך התכללות בעליון, שבו אני מרגיש את רצונו ומתכוון להמשיך את דרכו בעולם, ממשיך אור על אחרים. מתחיל לצייר באופן פעיל בדמיון איך באה עזרה ממעלה ובאה בעזרת כוח של חמשת המלאכים. המזל עליון הולך ונמשך עליי. הוא בחר בי לבצע את העבודה זאת ונותן את כל הכוחות. העליון נותן לי כוח לשלוט במרחב הפנימי, בקירות של החדר.

מימין החסד והזרימה - מלאך מיכא"ל, ביטול בעליון.

משמאל צדקיא"ל - שומר על כוח הצדק ולא רוצה לקבל את מה שיכול לנתק מהבורא.

מקדימה פניא"ל - מתמלא בביטחון ומרגיש את אור הכבוד שבא מלמעלה, הוא נותן להפגין את השליחות האישית, כדי לעשות נחת רוח לבורא. הוא גאה במי שמממש את רצונו בעולם.

יהוא"ל מעלה תפילה ומחבר בין עליונים ותחתונים בתנועה בלתי פוסקת, מקשר ענפים עם שורשים, מרגיש מציאות אינסופית ואיך היא נוגעת בעולמות התחתונים.

רפא"ל מאחור מרפא את הרצון, מקשר אותו עם שדה המאוחד בברית קדושה, מלכות עומדת ביסוד ומשרתת את הנשמה הכללית.

ממשיך להתרכז באותיות השם ועובר לאות ו' עם ניקוד שורוק - שלוש נקודות מתחת

לאות. מתכוון ליצור כלי של קו האמצע בחכמה ובינה באותיות י׳ ה׳.

נכנס להשקעות מאמץ יותר מוחשי, לכן האות ו׳ כאן נקראת גבורה, כאן העבודה עוברת להיות יותר רגשית, אני נוגע במציאות הבורא, מתנענע חזק יותר בתוך המרחב של ששת הקצוות, המרחב הפנימי מתמלא במגוון תחושות, ובכל קוטב יש שש מידות ויחד הם ל״ו, כמו ל״ו צדיקים נסתרים של עולם הפנימי.

אני נע בין ששת הקצוות ובכל אחד נמצאים שש מידות:

חסד מימין - התמוססות, תשוקה חזקה לחוש את האצילות העליונה. מרגיש איך כל הכוחות באים מהשורש העליון הנותן את ההשגה. שורש ההשגה, ההשגה ובעל ההשגה אחד הם.

השכינה מרימה את ילדיה מעפר תחת כנפיה, השדה הכללי של כל הנשמות מקבל אור ושמח באיחוד עם הקב״ה.

גבורה משמאל - הסתרה הוא דבר חיובי, חסד של הבורא. אני משקיע מאמץ ומעורר חיסרון. מתמלא בביטחון שאשיג את המטרה שנקבעה. מעלה תפילה על עולם אינסוף, ממשיך בחוזקה, בתשוקה אור מהמקור על כל מי שזקוק לעזרה, על השכינה. מתאחד עם רבותיי וחבריי, כורת איתם ברית נאמנות ללכת עד הסוף.

תפארת מקדימה, מרגיש איך הבורא נותן אור של ביטחון וכבוד. משקיע מאמצים בשמחה, מרגיש גבורות משמחות. הקב״ה גאה בכל מי שהולך בדרכיו. שמח בשמחת השכינה, ממשיך את שמחתה על כל הבחינות בחיי ומקשר בין שורשים עם ענפים, לא מתנתק מהאחדות ומבקש לא לחיות במצב של ״אני״ נפרד.

נצח למעלה מתרומם למציאות האור האינסופי ומתמוסס בו. כל המאמץ הוא לא לחשוב על עצמי ולהרגיש את השדה הכללי, ואת האחדות של כל הנבראים: בסוד אחד יחיד ומיוחד. הכלל מסתכל על הפרט ומשחק איתו. כל הפרטים שווים באחדות וכולם חשובים וייחודיים, כמו

כוכבים היוצרים מזל משותף.

הוד - למטה, מורגשת אהבת הבורא, מרגיש אותה בכל נקודה הפרטית של הזמן. כל מצבי הסתרה נוצרו לטובתי, הכל נמצא תחת השגחה פרטית של הבורא. אין שום דבר מלבד הבורא בלבי, כל הכישרונות והכריזמה שלי מכוונים לשרת את אחדות השכינה והבורא. האור המיוחד של נשמתי זוהר ככוכב בשדה המאוחד של כל הנשמות.

יסוד - מאחור, הקב"ה כורת ברית נאמנות עם הצדיקים. כוחו שורה לנצח על השדה המאוחד ומכוון את כל כלליות הנשמות למטרה שנקבעה, מרגיש את נוכחות הבורא מאחד. חש את ההשגחה הפרטית שלו בכל נקודה הפרטית של חיי - מגיל צעיר ועד לרגע הנוכחי. כורת איתו ברית נאמנות ללכת עד גמר התיקון.

האות וֻ ממשיכה אל האחדות את כל הכוחות הללו לתוך המרחב הפנימי. אני מכוון את העולם הפנימי, מרכז את מחשבתי כדי שתמשיך ב-ל"ו דרכים אלו את השפעה על העולמות התחתונים ומגלה מגוון בחינות מהתקשרות עם הבורא. כל הדינים מתמתקים. אני מרכז מחשבות וכל הדינים רפים וקשים באים לטובתי. ממתיק את מחשבתי ומסיר את הספקות ולשון הרע.

כאן - בעולם המחשבה, אני מניח כוונות למה שצריך להרגיש בעולם התחושות. כורת ברית עם הבורא, מוכן ללכת בדרכו בכל מצב והסתרה ובקושי, לא להיכנע, אלא להמתיק את הדינים. כל הכוחות של תפילתי מכוונים לבית אל - לבית ה', למלכות דאצילות.

שלוש נקודות מתחת לאות וֻ מצביעות על המשכת האור מעולם האצילות לתחתונים בצורת קו האמצעי. דין חזק של גבורה כאן מתמתק, אפשר לעמוד בו. גבורה מתמתקת מביאה שמחה.

יוצפחרירו"ן, אספחירו"ן, מפיחרניא"ו - כולם דינים, אך פה מתמתק הכעס על ידי הכוונה לעלות הרגשות אל עולם המחשבה. מושך

יותר חזק מעולם המחשבה לתוך כוחות הנפש שיוצאים בצורה של מלאכים: גבריאל, צדקיאל, עזאל, עוזיאל.

מתכוון לעורר את כוח הגבורה בשמחה, בצדק, בעוצמה ובתחושה שזה מעניק לי הבורא והוא יוצר לי את המכשולים לצורך התפתחות של נשמתי.

האות האחרונה של השם יהוה האות הֵ עם ניקוד צירה - מסמלת את המלכות.

זוהי התוצאה הסופית של כל העבודה וההתכוונות שנעשתה, שבה אני רוצה להרגיש את מיזוג החסד והדין של המלכות והבינה. על זה מרומזות שתי נקודות מתחת לאות הֵ - הן שתי תכונות הולכות יחד בזוג, שווה בשווה ומשלימות זו את זו. כאן מתאחדות שתי מציאויות, בהן שולט הבורא ומשתתף הנברא. הוא משגיח על יצירתו בכוח צציוץ, מציץ על אלה שהולכים בדרכו, מסתכל בכליהם.

אני מרגיש את החיבור של השדה הכללי בין שכינה והקב"ה, בו מתאחדים שני השמות אהיה ואֲדֹנָ"י, מתרחש מיזוג המלכות עם התפארת וכל הדינים והגבורות מתמתקים.

אני מתכוון לגלות את העוצמה והשלטון של הבורא ולהיטהר מגבורה עם כוונה לא נכונה, עם ריח רע של גאווה.

במלכות הקדושה מתאחדים שני קווים: דין וחסד, עליון ותחתון, הנקודות מגלות שכר לצדיקים.

מנקודה הימנית צציוץ, שם הקב"ה מציץ ומשגיח אחרי אלו שהולכים בדרכו.

הנקודה השמאלית מגרשת את הרשעים מאור השפע האלוקי, שם מתאחדים הוי"ה ואֲדֹנָ"י, ומתמתקים הדינים באיחוד עם מלכות דאצילות. שתי הנקודות האלה מאירות יחד, כשהכלל מסתכל על הפרט והפרט מסתכל על הכלל.

אני מתכוון לרשום בנפשי את כל התכונות אלו כדי להחזיק בכוונה נכונה, ולהיות קשור למקור של כל הטוב והעונג.

לא להתנתק ממנו במצבי הסתרה. אני רוצה להשאיר את תפילתי ולכוון אותה למקום הנכון. יוצא מהתבוננות וממשיך להיות קשור עם כל מה שהרגשתי בו.

פרק חמישה עשר

ביאור ניקוד שם הוי"ה דבינה דבריאה, ושמות היוצאים מהם

ראד"פ:

באנו ללמוד את השם החשוב - בינה דבריאה כי כל השגה מתחילה בבינה. אפשר לשאול שאלה - אז מה למדנו עד כה? ידוע שכתר הוא משפיע וחוכמה זה האור שהוא רוצה להעניק. מסביר בעל הסולם במבוא לספר הזוהר כל מה שאנחנו משיגים על כתב וחוכמה באה מכלים של בינה, ז"א ומלכות, כיוון שרק בבחינות הללו קיימים כלים. לכן כל מה שעשינו בכתר וחוכמה היה גם כן בבחינות: בינה דכתר ובינה דחוכמה, רק שם הכלים הם מאוד עדינים ומרגישים את מציאות העליון ומה שהוא רוצה להעניק. אבל כאן, במקום הבינה, מתחילה התחושה של התחתונים. זה מקום המעבר של הקשר בין עליונים לתחתונים, בדומה לגרון המקשר בין ראש לגוף. לכן בבינה יש שתי בחינות: ג"ר דבינה וז"ת דבינה. לפעמים בינה נקראת "מגדל פורח באוויר" או "מגדל עוז", לכן צריך לשים תשומת הלב יתירה בבחינות הללו, כדי לכוון את ההרגשה בדיוק למקום הקשר בין עליונים לתחתונים ולהיכנס למדרגת בינה דבינה בעולם הבריאה.

הניקוד הג' יְהֱוִהֵ והוא כנגד הבינה. [שם דף כ"ב ד'] ובהיותו מתפשט המאור הזה והשם הזה כולו ביחד מן שרש הנעלם הוא האצילות, והנה מאור זה סוד היובל

ראד"פ:

רמז להשגת 50 שערי בינה שבהם מקבלים חירות ממלאך המוות, כמו שזה במתן תורה במעמד הר סיני.

שנת החמשים שנה, ותחתיו שבע שמיטות מ"ט שנים בסוד ז"ס התחתונות (ראד"פ: זה ז"ת דבינה) ולכן גבורות מאור זה על כולם. וטעו בן עזאי ובן זומא וכו' [חגיגה י"ד ב']

ראד"פ:

תלמידים של רבי עקיבא, הנכנסו לפרדס ונפגעו שם, למרות שהיו צדיקים גדולים

בראותם גדולתו בזו, ולא ידעו כי למעלה גבוה שומר עליהם, ונמצא כי חטאם היה בבריאה במקום הזה.

ראד"פ:

ממקום זה מתחילים השגות, כמו שנאמר לעיל. זה מקום מעבר בין כתר וחומה וז' ספירות תחתונות. זה מקום ממוצע שבו מתחילים להרגיש ג"ר, אבל מצד שני שם כבר נמצאים התחתונים ואפשר להתבלבל ולחשוב שזה הסוף, אבל הבורא הוא אינסופי, לכן צריכים להיות זהירים במקום הזה ועל זה כתוב בספר "ברית מנוחה".

והנה אות ְי' שבשם הזה ה"ס החכמה שבבינה, ולהורות שאינו עיקר המציאות אלא יש עליו אדון מושל כנז"ל, לכן נחלק מאור זה מבני אדם לשנים, הם ניקוד שב"א שבו, וה"ס קוצי היו"ד העליון והתחתון. ואז הוסר טענה זו וספק זה מבני אדם, וידעו בודאי כי למעלה יש אצילות עליון שממנו נשפע. וכנגד החכמה זו שבבינה אמר דוד עליו השלום [תהלים ק"ד כ"ד] כולם בחכמה עשית היא חכמה זו שבבינה, ונראה לע"ד חיים, שזהו שאמר בזוהר פ' תזריע כולם בחכמה עשית בבינה וכו. וקוצה העליון הוא אֲהֳוִה[קצח] , והב' אכתריא"ל י"ה אלהי ישראל.

והנה המאור הזה ברוב השגחתו הוא משגיח אפילו לאוה"ע, מב' צינורות הצדדים - ישמעאל ועשו. ל"ו שרים מצד זה ול"ו שרים מצד זה. אמנם בריח התיכון של ההשגחה הוא לישראל לבד.

ראד"פ:

מאור חוכמה ובינה נראה בניקוד של אות י', כשנקודה

אחת עומדת מעל נקודה השניה. זה מצביע על דואליות, כאשר יש שתי רשויות ואחת רוצה להתנסות מעל השניה, לכן יש כאן הסתרה של אחדות ואפשר לטעות ולחשוב שרשות התחתונים עולה למעלה מעל רשות העליונים. גם השרים מצד ימין וצד שמאל - עשו וישמעאל שנמצאים בעולמות בע"י בכל עולם ועולם יש 12 בחינות וביחד הם ל"ו לכל צד, אבל יש בהם חיסרון של קו האמצעי שהוא בחינת ישראל ובריח התיכון שהוא מרומז במספר י"ג והוא גם כן כוח של עולם האצילות שהוא נסתר מהשפעה טבעית של מספר 12, כיוון שבטבע הכול קשור למספר 12: 12 חודשים, 12 שעות של יום ולילה, 12 מזלות, אבל י"ג הוא מספר למעלה מהטבע. זה עולם של אחדות ברשות היחיד. טבע זה מקום של בניית כלים, מקום שאדם עושה יגיעה.

אנו נמצאים בנקודת המעבר בין עליון לתחתון וצריך להזהר כדי לא לטעות. מזה מזהירה אותנו אות י' עצמה של השם והניקוד שלה. אות י' בשם הזה זה חוכמה בבינה והיא מזכירה לנו שיש עליון, שיש חוכמה לפני בינה. הניקוד מצביע על כך שאפשר להרגיש פה שתי רשויות: מצד אחד עולם האצילות, מצד השני בי"ע, שבו מתחילה מציאות נפרדת מהבורא ושם מתחילים הקליפות. פה, בשני קצוות של אות י' ישנה השפעה של שני קווים - ישמעאל ועשו וחסר קו האמצעי שהוא ישראל. ל"ו שרים מצד קו ימין ומצד קו שמאל הם 12 כפול 3. בכל עולם מעולמות הבי"ע יש 12 פרצופים ובכל אחד מהם ג' קווים, יחד ל"ו, אבל יש עוד מספר י"ג שהוא מספר למעלה מהטבע ובחינה של קו האמצעי נמשכת מעולם האצילות שהוא מציאות אלוקית.

ניקוד ראשונה הוא סוד בינה שבבינה, ולכן היא עצמות היובל, אשר תחתיו הם ז"ס תחתונות ז' שמטות, ואז זו עומדת עליהם כעין הקרח הנורא רקיע החופף

עליהם, והוא פרוכת המסך, לפני מציאות עליון - אור האצילות.

ראד"פ:
מסך בעולם הבריאה מסיים את התפשטות אח"פ דעולם האצילות, הוא יורד ומתלבש בג"ר דבריאה.
מקום הזה נקרא עיבורה של עיר, כי עולם האצילות נקרא שבת והכל שם נמצא ברשות היחיד, ואח"פ דאצילות נחש עדיין שנמצא בעולם האצילות, למרות שהוא יצא למקום של ג"ר דבריאה. מכאן, אפשר לצאת בשבת 2000 אמה מחוץ לעיר וזה עדיין לא נחשב חילול שבת, כי קשור לרשות היחיד. רק כאשר עוברים את ה 2000 אמה, זאת עבירה על הלכה, כאשר אסור לטלטל מרשות היחיד לרשות הרבים ומרמז על המשכת האור לקליפות.
2000 - ג"ר דבריאה (כתר חוכמה דבריאה).

והנה שבעה התחתונות הם מ"ט אורות, והם ז' כפולות בדג"ש ורפ"ה

ראד"פ:
בספר יצירה כתוב שיש ז' כפולות: בגד, כפרת, כפרת אותיות פרוכת.
פרוכת - ג"ר דבריאה של קודש הקודשים והמסך שמפריד בין ג"ר דבריאה, שבו נמצא אח"פ דאצילות וז"ת דבריאה נקראה פרוכת, המסתיר את האור הנמצא בג"ר דבריאה וקודש הקודשים.

שהוא טו"ר, ואמנם המאור הזה כולו טוב, דבינה, אע"ג דבינה דינים מתערין [זח"ג ס"ה ע"א] אבל היא עצמה אין בה דינים כלל. וכולו טוב אחר טוב דלית ערבוביא חס ושלום.

והנה כל המאורות נכללים ועולין מקצה התחתון מלכות עד הכתר, ואז בדרך עליתן פוגעים במקום היובל הזה הוא אדון כל הארץ וכו' ומצאר מנוחה וימחקו גבורתם.

ראד"פ:
פה מתחילים להרגיש את אח"פ דאצילות או השגחה פרטית של הבורא. מי שמעלה מ"ן, אז אותו אח"פ הזה מעלה

לאח"פ דאצילות. מציאות של עולם האצילות כל הגבורות מתמתקים, מאמצים משיגים מנוחה ומתגלה השגה שאין עוד מלבדו. אין שום כוח אחר בעולם חוץ מהבורא.

והנה המאור הזה הוא אדון כל הארץ, כי הוא ברא את השמים ואת הארץ

ראד"פ:
בינה נקראת סיבה ועליון לזו"ן דבריאה, שהם נקראים השמים והארץ.

שהם ז"ת, וכללות ספירה זו הוא שם אהי"ה כנודע, והוא כללות ההוי"ה הזאת השלישית.

אמנם יש פתח אחד להיכל הזה, והוא סוד הרקיע, נקודת הפתח שבאות ה' ראשונה שבו ושמו זהדריא"ל, ויוצא מפסוק [תהלים קי"ח כ'] זה השער וכו', אשר בשער הזה נכנסין כל המאורות הנקראים צדיקים ליכלל שם כנזכר. ומוצאו כך, זה השער ליהו'ה צדיקים יבואו בו. וכשישראל קמים בחצי הלילה מעוררים כנסת ישראל היא השכינה, ואז נקראת השכינה ט"ל, כי סוד אהי"ה - כללות המאור הזה - הוי"ה השלישית הזו של הבינה, וזה שאומר [הושע י"ד ו'] אהי"ה כט"ל לישראל, ואז ראשה נמלא ט"ל מצד התעוררות הזה נפתח זה השער הנזכר בזה השער לה', ואז יורד האור עד ראש הבריאה ונקרא אכתריא"ל, וזה שאומר [בשיה"ש ה' ב'] שראשי נמלא ט"ל. ואז השער הזה שהוא הפתח שבאות ה' הזאת,

ראד"פ:
אות ה' מרמזת על פתח כניסה לג"ר דבריאה, קודש הקודשים. שהוא נקרא שער להשם, צדיקים יבואו בו.

נפתח, ונכנסין בו הצדיקים ההם, להתענג בזיו ההוא בחצי הלילה בסוד השעשוע בגן עדן ההוא. ונמצא כי הט"ל יורד מהת"ת שם יה"ו כנודע. ויורד דרך המלכות דאצילות עד ראש הבריאה שם אהי"ה כנז"ל ושם סוד אכתריא"ל, ומשם נפתח בבינה שבבינה שבבריאה ובה נכנסין הצדיקים בזיו

ההוא, ולכן שם האות עצמו אכתריא"ל שם אהי"ה, ושם פתח - הנקודה - זהדריא"ל.

ראד"פ:
מסך הוא זהדריא"ל המפריד בין ג"ר לז"ת דבריאה ואור ההשגה שיורד בצורה של ט"ל (אור שמתמעט נקרא ט"ל) נקרא אכתריא"ל.

וסוד הרגש היא סוד המלכות שרוצה להתגאות על מקורו הוא הת"ת שהוא סוד הרקיע - פתח- וכשהיא נשמעת אליו נעשית קמץ תחתיו בנקודה, וכאן מרוב גבורתה רצתה לעלות למעלה ממנו, ואז המאור הזה צררה וטמנה וכבשה תוך אות הה"א שלא ישלוט דיניה. ומי יכול לדבר גבורת הניקוד הזה של הפתח, כי הוא מסך מבדיל בין הקדש ז"ת, ובין קדש הקדשים - ג' עליונות.

ראד"פ:
במקום זה אמר תפילה רבי ישמעאל אלישע הכהן הגדול.
רבי ישמעאל בן אלישע אמר: פעם אחת נכנסתי להקטיר קטורת לפניי ולפנים (ג"ר דבריאה), וראיתי אכתריאל יה ה' צבאות יושב על כסא רם ונשא, ואמר לי: "ישמעאל בני, ברכני!"
ואמרתי לו:
"יהי רצון מלפניך, שיכבשו רחמיך את כעסך, ויגולו רחמיך על מידותיך, ותתנהג עם בניך במידת הרחמים, ותיכנס להם לפנים משורת הדין."
ונענע לי בראשו.
ככה רבי ישמעאל בירך את קב"ה כי יש כאן מקום של כעס וצריך להפסיק להתאמץ בגבורות עצמאיים, להירגע ולהרגיש את העליון. להעביר את תשומת הלב אל העליון ולהרגיש את התפילה עליו, אז מתחילה השגה שהעליון רוצה שהתחתון יברך אותו. זאת הברכה של רבי ישמעאל שלא נרצה את האור של ג"ר דחכמה, אלה נרצה את אור האמונה. שנבקש את אור הדבקות ולעשות נחת רוח לבורא.

ולכן היא סותמת י"ה העליונים. ומבניקוד נודע כי

הוא הגבורה, כאשר ביארנו כי הגבורה מתגלית בת"ת - ו"ק, ולכן היא סותמת י"ה העליונים ומבדלת בין הקודש וכו' ברוב גבורותיה.

והנה כאשר עולה במחשבה הוא החכמה שבבינה הזו יו"ד שבה, לבורא העולם, ואז היא הבינה הנקראת עולם, וניקוד זה גבורת פעולות הבינה, ולכן כאן עלה במחשבה עליונה לבורא עולם, ואז נראו באות ו' זו שס"ה מאורות, כי הבינה היא נקראת שנ"ה שהוא שס"ה יום, שס"ה מאורות מאירים בימים, ואין יום זה דומה לזה,

ראד"פ:
יום זה השגה והשגה אחת לא דומה לשנייה.

כי הם פעולות שונות בכל יום מחבירו, וסודם הם ענפי 10 ספירות שהם ש' ג' ראשונות, ס' ו"ק, ה' מלכות,

ראד"פ:
מלכות - זה פרצוף שיש בו ראש, תוך, סוף.
ראש זה 300, תוך זה 60, סוף זה 5, שס"ה ימי שנה שזה גם פרצוף.

בסוד מאות עשרות אחדים, כל אחד לפי ערכו.

וברדת ההנהגה הזאת על הכסא נכללו כל השס"ה באות זו, הכוללת ממזרח הם ג"ר, ועד מערב היא המלכות, וכולל כל השס"ה כנזכר כי הוא ס' הכולל ש"ה, ולכן גלגל חמה מהלכו שס"ה ימים, כי נשרש בכל המאורות של כל י"ס כנזכר.

והנה מאור זה נחלק לג' נקודים - שורק, והוא מתפשט ממקום שורש הכל, דהיינו האצילות, שמשם מתפשט שם הוי"ה כנזכר. ויורד דרך המישור ומיחד הכל, וקושרו בקשר העליון - האצילות המאיר בבריאה כדפרישית פעמים רבות, וכולו רחמים. ובהתגברו לעלות למעלה להיקשר בשרשו כנזכר, מתפשט לשלושה חלקים, והם סומכים לג' עולמות כהנהגותיהם, ואינם מצויירים כדמות התפשטות הרקיע הוא הפת"ח או הקמ"ץ. אמנם הם נקודות קטנות בלתי ציור. וג' אלו הם כנגד שמות ההנהגה

אהי"ה הוי"ה אֲדֹנָ"י שפירשתי לעיל , ומהם יונקים ג' השרים שסימנם שמ"י.

ראד"פ:
ג' נקודות זה חב"ד, חג"ת, נהי"מ. מהם מקבלים ראש, תוך, סוף של המדרגה.

והמאור הזה עולה ופניו אל השורש העליון באצילות, והוא בעלייתו מקום גזירת הנשמות,

ראד"פ:
גזירת הנשמות זה הפרסה דאצילות המפרידה בין עולם האצילות לעולם הבריאה.

פירוש שמורה על זיווג ת"ת ומלכות הם ב' הנקודות,

ראד"פ:
נשמה נולדת מזו"ן דאצילות ויוצאת משם לעולם הבריאה.

ומבינתיים יוצאים כמה מאורות וכמה ניצוצות. וכבר ידעת כי השורק רומז לת"ת ויסוד ומלכות, ונודע שסוד יחודם יהו"ה אֲדֹנָ"י ושם אהי"ה חופף על שניהם, והיינו ממש סוד אלה המאורות שכתיחדו במאור אחד.

ושם הניקוד הא' יו"ה, שהוא ת"ת בין חסד וגבורה. הניקוד הב' וה"ו, והוא בחינת היסוד שהוא בריח התיכון בין הת"ת והמלכו, וזה צריך חימום

ראד"פ:
כשמ"ן עולה לבינה, הוא מחמם אותה כדי שפניה יהפכו לחוכמה ויימשך ממנה האור.

הגבורה העליונה לזיווג ת"ת ומלכות, ולכן נקרא מקום הפחד והגבורה, כי מכאן יצתה נשמת יצחק בסוד ק"ץ ח"י

ראד"פ:
התעוררות החיסרון - העלאת מ"ן, אשר מחמם ומשפיע על זיווג העליון. תפילה היא כמו חץ שעף למטרה ורוצה חיבור חי, זה חץ חי. שאדם יורה ללב העולמות.

שהוא יסוד כנודע.

ניגוד השלישי כנגד המלכות הנז"ל, ונקרא מקום השלום, כי המלכות גורמת שלום בכל ההנהגות, כי בה סוד מתיקות הגבורות. ולולי זה היה נחרב

העולם מתוקף הגבורות. וה"ו והנה להיות המאור הזה כנגד המלכות כנזכר, לכן נחלק לשתי בחינות, פנים העליונים המביטים למעלה הם היותר מעולים ובהם מתמתק הדינים, ולכן נקרא שלום כנזכר, ומכאן יצאו נשמות הצדיקים. ובחינה זאת עומדת כאן להשקיט הכחות המאורות התחתונים הגבורות, שלא יתגברו לעלות בכח גבורתם, ועל ידי זה משים שלום בעליונים. ואמנם פנים התחתונים הם דינים, ולכן משם הנהגת ימי החול

רדא"פ:

זה מקום של בניית הכלים ושלום זה המנוחה, שם משיגים את התוצאה

וכל החיצונים ונשמות הרשעים, ולכן אין זו חלק השלום כי אין שלום וכו' [ישעיה מ"ח כ"ב].

ראד"פ:

כשאנו עובדים עם השמות, כל הנקודות שבהם, עוזרות לנו להחזיק בכוונה פנימית. זה נותן מקום למחשבה להתמקד על רוחניות. ישנם מקומות גבוהים יותר של עבודה פנימית - בלי אותיות ונקודות.

אבל בגלל שלאדם יש רצון חלש, וקשה לו להחזיק במחשבה אחת לאורך הזמן, אנו צריכים ללמוד לעשות זאת. עלינו ללמוד להתרכז בכוונה ומחשבה אחת - הכול עושה הבורא ואין עוד מלבדו.

אני צריך ללמד את עצמי שעה שלמה לחשוב על הבורא. זה המינימום שנחשב כעבודה פנימית איכותית. לאחר מכן שעתיים ואחר כך שלוש שעות - כך ביקש בעל הסולם מתלמידיו.

מי שיכל להחזיק מחשבה אחת על הבורא במשך 3 שעות ברצף, היה נחשב כבעל מדרגה רוחנית. כשקשה לנו להחזיק מחשבה בעקבות הרצון החלש ולהידבק בבורא, אותיות השם עוזרות להחזיק את הרצון בתפיסה אחת. כי על ידי זה שאדם מדמיין עם עיניים פקוחות או עצומות, אזי האותיות הללו מכריחות את מוחו בעזרת הדמיון לא

לחשוב על שום דבר מלבד הבורא. כי הדמיון יכול לעקוף כל מחשבה הקשורה לעולם השפל במוח האדם. כי אדם מפנה את המחשבות שלו לעולם הגשמי ומתעסק בבעיות שלו. הוא רוצה להשיג כסף, בריאות, זיווג, הכרחיות קיומית וכו'. מחשבות אלו זורקות אותו מהרצון האחד, מהריכוז במחשבה אחת על הבורא.

כדי לעקוף את המחשבות הללו, צריך לצייר בעזרת הדמיון שם הבורא וזה עוזר להחזיק בכוונה שאני נמצא מול הבורא והולך מלפניו. לכן אמר דוד המלך בתהילים: "שויתי השם לנגדי תמיד"

ככה גם הייחודים הללו יכולים לעזור להחזיק מחשבה על האחד ברצף של שעה ולהיות מול הבורא. אפשר גם להשתמש בתרגיל של הרב, של בעל הסולם - הוא היה מסתובב כל הלילה הנה והנה ואומר משפט אחד בלבד: "השם הוא האלוהים, אין עוד מלבדו." זה גם יכול לעזור להחזיק ברצון אחד, כאשר אנו אומרים מילים ומציירים עם הדמיון, כיוון שקשה להחזיק במחשבה אחת במצב של מנוחה. זה מעשה שמכין מאכל לשכל.

פה, בספר "ברית מנוחה" מציגים מעדנים אוכל מעודן לנשמות, הוא נותן ריכוז וכוונה שצריך לתת לגוף הרוחני, לשכל ולדמיין. הוא מלמד אותנו ידע לאן להפנות את רצוננו והשתוקקות ע"י שם השם. על זה מצביעות הנקודות של שם. הנקודות מצביעות לאן הולכת הכוונה. היות והשם בכל מקום נראה כ - "יהוה" ורק הניקוד משתנה, אפשר לראות הבדלים בין השמות ולשייך אותן לכתר דבריאה או לחכמה דבריאה וכו'. ההבדל הוא רק בניקוד. נקודות מאפשרות יכולת בעזרת המחשבה להידבק ולחשוב רק על הבורא, על בניית העולמות ומדרגות רוחניות. ולאחר מכן, הבורא בעצמו מלמד את האדם והוא מגלה דרכים משורש נשמתו בעבודת השם, אם הוא נשען על היסודות שקיבל מהרב.

וכן המאור הזה דומה למלכות ספירה עשירית הנקראת אימן של ישראל, בין הצדיקים ובין הרשעים יתוקנו בתשובה. והיא אומרת אליהם שובו בנים שובבים וכד' [ירמיה ג' י"ד]. וביום השבת כולם חסים בצילה, אלו מימין ואלו משמאל - אותם שכבר השלימו דינם, אך הרשעים שלא השלימו דינם חוזרים ונידונין באותם הפנים התחתונים השולטים על החול כנזכר.

ושם המאור הזה יה"ה' היו"ד כנגד השלום שנכלל בו שהוא אות י', והיא נחלקת לב' ההי"ן, פנים העליונים הסמוכים אל היו"ד הוא השלום, ופנים התחתונים ה' תתאה, ולכן היו"ד נקוד בחולם, להראות על הת"ת הנקרא חולם שהוא ראש צדיק. וההי"ן בצירי, לרמוז על ב' הנהגות כלולות זו בזו משתיהם.

ונמשכות מהן ארבע המלאכים המקבלים מהם, שלויא"ל משריף נורא, פניא"ל, מיכא"ל, גבריא"ל.

ומאור זה מתפשט בכל המאורות כולם, ולכן רומז לג' [בחינות] שבת שהם בינה ת"ת ומלכות, כנגד ג' ניקודים, והם כנגד יהו"ה אהי"ה אֲדֹנָ"י.

ראד"פ:

אות ו' צריכה להביא אותנו לתנועה, אחרי הכוונות שעשינו באות י' ובאות ה'.

י' מביאה אותנו ליראה ומזכירה שיש עליון יותר מבינה, כדי שלא נעצור במדרגה ונמשיך להתקדם.

אות ה' מזכירה שצריך להתבטל כאשר משיגים את התוצאה ולהתחזק בזה שהכול בא מהעליון.

אחר כך באות ו' מתחילה התנועה בחדר הפנימי, במרחב הרוחני בשישה מידות של ז"א.

ניקוד ה' אחרונה בפתח, וכבר ידעת כי המלכות סוד ההנחה, כמו שפירשתי בכמה מקומות, והוא בסוד כי בו שבת מכל מלאכתו [בראשית ב' ג'] שכל הספירות נחות בה ומוצאות בה מנוחה. ונקראת אות הברית שכרת

ה' עם ישראל בגלותם, תמיד הולכת עמהם עולה ויורדת עליהם. וסוד נקודה זו מתפשטת מלמעלה מן השורש הוא האצילות הנעלם, ובצאתו משם כמה מאורות מתפשטים ממנו, והוא נותן שלום לכל המאורות הימיניים והשמאלים ומיחדם יחד, כי כן מדת המלכות גורמת אחדות בספירות כולם, וסוד השלום הזה הוא בחינת השפעתם.

ראד"פ:

שלום זהו הקו האמצעי, שמאחד את ההפכים. מלכות משפיעה על אחדות של כל הספירות, כשהיא עומדת בקו האמצעי הנקרא יסוד או שלום.

והנה ה' היא מלכות שבבינה דבריאה, ונקראת סוכת השלום, מגדל הבטחון, וכוללת כל ב' בחינות הימין והשמאל, והיא נכללת משניהם בהיותה עולה למעלה אל האצילות לקבל משם, לתת אח"כ שלום בין הגבורה והרחמים וכוללתם בתוכה. ונקראת ה' זו תיבת נח היא המרכבה העליונה, (מים זדונים) מתחת יד מיכא"ל שר המים, הכניע אותם שרי הע' אומות בימי המבול, ואבדם מן העולם.

והנה ידעת כי מיכא"ל מצד החסד, ותיבת נח ההולכת על המים היא ה"א אחרונה זו מלכות של הבינה, וניצול נח כדי שיצא ממנו מיכא"ל המזוכך מן המים הזידונים, והוא סוד אברהם איש החסד. וכל המרכבה יצתה מתחת תיבת נח זו, שהיא בז"ס ולמטה כנודע, ולכן מאור הזה חופף ומכסה על כל המאורות שבמרכבה, ואפילו שקצים ורמשים כולם שורשם למעלה, כנודע בסוד הדינים שהם כנשרשים בהמתקה גדולה למעלה ושם למעלה איננו טמא, ולכן בתיבת נח היו אפילו מינים טמאים, כי כל הדברים והבריות שנשרשים בכסא בבחינה זו, מלכות בבינה הנקראת תיבת נח, כי קודם שנתפשטו למטה היו נשרשים ומתקבצים כאן בבחינה זו האחרונה שבבינה, ואז בא המבול ומחה כל החיצונים למטה, ואח"כ יצאו כולם מן התיבה נתפזרו למטה

ולא בא עוד מבול לעולם. ויצאו ונתפשטו למטה מבינה כי שם מקומם כנודע.

ראד"פ:

כשמתעוררים רצונות גדולים, באים דינים. הם מעוררים לשון רע וחוסר סיפוק, בדומה למי המבול המשחיתים כל אלו שלא יכולים להצדיק את הבורא. צדיקים נכנסים לתיבה למלכות דבריאה וע"י חיזוק האמונה מולידים כוחות של השפעה וחסד, שהם מידותיו של אברהם אבינו, או כוחות של מלאך מיכא"ל השולט על מים. מים כידוע הם התורה.

וזהו המסך שבו נגלה הקב"ה בהר סיני, ונשרשו כל ההויות וכל המאורות העליונים, ובמאור הזה נשרשו כל התנועות הגלגלים והכוכבים וכו' המשנים הזמנים. כמ"ש בתבונה משנה עתים. ונקוד זה פת"ח שבו יוצא השפע לכל הנמצאים. וממנו נשרשים הפתחים אחדים של הז' ההויות תחתונות אשר נבאר בע"ה.

ועם היות שקדמה לנו פתח אחדות בה"א ראשונה של שם זה, וגם במאורות הראשונים כמר שראית, עם כל זה כל המאורות אינם מקבלים אלא מזו האחרונה והיא המשפעת לכולם. ושמו נַעֲרְיֵה[רא] כי הוא נע"ר י"ה ומשמש לחכמה ובינה, כי זהו המאור האחרון מכולם וזהו הנותן שכל לכל הנבראים.

מדיטציה יְהֱוֶ"הַ בִינָה דְבְרִיאָה

אני מכוון את מחשבותי ומדמיין את אותיות השם יְהֱוֶ"הַ. מתבונן בכל אות ואות, עם ניקוד המיוחד ומכוון את כוונתי להידבק בבורא, לרכז את מחשבתי ורצוני בדבר אחד - שאני רוצה להתקשר עימו דרך בחינות של בינה דבריאה.

מזהירים אותי המורים, שזה מקום מסוכן וכאן צריך להתרכז בכך שיש ספירות גבוהות יותר, מדרגות גבוהות יותר מאשר זו, לכן אני מתחיל את הדבקות שלי דרך האות יְ של שם יְהֱוֶ"הַ.

האות יְ׳ עם הניקוד שווא - שתי נקודות, אחת מעל השניה. זוהי חכמה דבינה והיא מציינת שהספירות חכמה וכתר נמצאות מעל ספירת בינה. אני מצידי יכול לעשות מאמץ ולעלות למדרגת הבינה, להידמות בכוונותיי ומחשבותיי להיות בהשפעה, לרצות להיות דומה לבורא, אך התשובות למאמצים אלה יבואו מלמעלה - מספירות כתר וחכמה, מהמשפיעַ, מִזֶה שנותן את האור.

מהמשפיע מגיעה אלי ההשגה והיא נמשכת מעולם האצילות. זוהי השגחה פרטית של הבורא, כאן עלי לכוון להרגיש אותו, להרגיש כיצד הוא עונה לי, שישנה מדרגה עליונה, העומדת מעל העולמות בי״ע - זה עולם האצילות וזה מסמלות שתי הנקודות תחת האות יְ׳.

הנקודה העליונה - זה עולם האצילות העליון הנקודה התחתונה - אלו העולמות בריאה, יצירה, עשיה בהם אני נמצא.

אני רוצה להשתתף עם ההשגחה הפרטית של הבורא, היא נמשכת מז״א דְעולם האצילות ועוברת דרך מלכות דְעולם האצילות, הספירות המתלבשות בכח״ב דְעולם הבריאה - ג״ר דבריאה . מקום זה נקרא קודש הקודשים.

לשם אני נכנס, שם אני רוצה להידבק בבורא. בלי שום מחשבה מיותרת! בלי שום רצון מיותר! רק להרגיש את המציאות של השגחתו הפרטית!

זה השורש - האות יְ, ממנה יתגלו בהמשך שלושה קווים.

מהקצוות העליון והתחתון של האות - קווי ימין ושמאל. מהקצה המרכזי - הקו האמצעי.

אני מכוון ליצור את הקו האמצעי עוד לפני שאני מתחיל לעשות משהו. בשורש מחשבתי, בתחילת כוונתי, הכל צריך להיות בקו האמצעי.

עובר לאות השניה של שם יְהָוָ״הַ - הַ עם ניקוד פתח. הניקוד - קו מתחת לאות מסמל מסך העומד כאן בבינה ומפריד בין ג״ר דבינה וז״ת דבינה.

במקום זה מתגלה הכח המאפשר להידבק בבורא ולא לרצות שום דבר אחר מלבד זאת. אפילו להמשיך את האור לאחרים ארצה רק בז"א שנמצא תחת המסך הזה. כאן דבקות מוחלטת, ביטול מוחלט. מסך זה נקרא זַהְדְּרִיאֵ"ל - כח המאפשר להישאר במצב של השפעה טהורה - חפץ חסד. עד המקום זה נמשך אור מלכות דְּעולם האצילות אַכְתְּרִיאֵ"ל - נותן תשובות ומגלה את ההשגחה הפרטית של הבורא. אני מכוון להידבק אל השגחתו הפרטית, להרגיש אותה בכל מקום, בכל מצב בחיי, בכל רגע, להיות מודע להשפעתו עלי בעבר, בכל רגע שהייתי בו: מלידתי עד הרגע הנוכחי.

כח הבורא מלווה אותי בחיי ואין עוד מלבדו!

אני מכוון להמשיך את הנוכחות האלוהית הזאת לכל בחינות המדרגה אותה אני בונה. לכל ימיה, לכל גילויה, לג"ר שלה - ראש המדרגה, לו"ק שלה - תוך המדרגה, לסוף שלה - מלכות; בכל 365 ימים. 300 זה ג"ר, 60 זה ו"ק ו-5 זה מלכות = 365, זו מדרגה שלמה בה אני רוצה להימצא ולהרגיש דבקות ללא הרף ואת השגחתו הפרטית של הבורא. איך הוא מקרב אותי אליו, איך הוא נמצא איתי בכל תכונתי, מלווה אותי בכל רגע!

עובר לאות וְ של יְהֻוָ"הַ בינה דבריאה. האות וְ עם ניקוד שורוק - שלוש נקודות תחת האות. מתחיל לבנות את החדר הפנימי כאן בתכונות הגבורה. האות וְ נקראת כאן גבורה, כי אני עושה מאמצים אישיים כדי לבנות את הכלי, לבנות מקום בו יוכל להתגלות האור בהתאם להגדרות הנכונות, שקבעתי קודם לכן באותיות יְהַ. שלושת הנקודות תחת של האות מסמלות את השמות אהי"ה , יהו"ה אֲדֹנָ"י - הבונות את חדרי הפנימי.

אהי"ה זה הגג שלו, יהו"ה - הקירות שלו, אֲדֹנָ"י - זו הרצפה. שישה כיוונים בחדר הזה. מכין את עצמי להתחיל לנוע בששת הכיוונים הללו ומכוון שהמלאכים שלויא"ל,

פְּנִיאֵל, מִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵ"ל יתגלו במרחב הזה.

מִיכָאֵל אחראי על מי המבול - הוא משמיד את כל הטומאה הרוחנית במי התורה, במים עליונים, מטהרים. ואני מכוון לכך שבאות הַ' האחרונה תתגלה תיבת נח, בה אוכל להסתתר מכל המחשבות השליליות וכל ההגדרות החוטאות, הקיימות בעולם. להישאר באמונה טהורה, להידבק בבורא. מתחיל להתקדם בתוך החדר הפנימי, יוצר את קירותיו, את חלונותיו.

מתחיל מימין: מרגיש איך הקב"ה ממשיך אלי את האור, נוגע בנשמתי, מלטף אותה, אותי אישית הוא מקרב אליו. זה גורם לי להתבטל, להפסיק לעסוק בעצמי, להרגיש את מציאות העליון, להרגיש את שורש מחשבתי, את המקור שלה. אור חם, ממיס, מבטל, המביא לשלווה מוחלטת ולהתמוססות. אין עוד מלבדו!

עובר לצד השמאלי של החדר: מפעיל מאמצים, רוצה להיות משיג, מתעורר לרצות בעוז. יש לי כוונה אחת, מטרה אחת ורצון אחד - להידבק בעליון. לא מתפזר לשום דבר אחר, עבורי לא קיים שום דבר אחר ברגע הזה, רק רצון אחד, מחשבה אחת. מתעורר בתאווה, ממשיך את האור, רוצה להשיג.

נע מצד לצד, מהאור הרך המבטל, הנותן לי להרגיש את מציאות העליון, לכך שאני בעצמי מתעורר לרצות. אני ממשיך את האור אלי: ביטול מוחלט והתמוססות, ומיד: מעבר לחיסרון, לתאווה. שני הכוחות יחד יוצרים את כוחות יראה ואהבה - המלאכים מִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵ"ל. המלאכים יוצאים בקווים האמצעיים, בהם בונים את חזית החדר הפנימי הזה. מרגיש את תכונות התפארת - ביטחון, הרגשת כבוד מלמעלה, שנתנו לי שליחות אישית, המאירה לי. אני מרגיש שאני יכול לעשות את מה שהקב"ה הטיל עלי, אני רוצה לעשות זאת, יש לי ביטחון שאצליח! הקב"ה נותן לי אמונה כזו בכח המלאך פְּנִיאֵ"ל - פני

האל, שמראה לי את חשיבות התקדמות למטרה, חשיבות של עבודתי, לי היא מיוחדת ומתגלה בנקודת לבי.

עד כה התבררו שלוש בחינות: יראה - התמוססות באור הבורא, אהבה וביטחון - התעוררות של החיסרון וכוונה ללכת איתו עד הסוף, עד שהמטרה תושג. בחינות הללו המרכיבות את שלושת הקירות של החדר הפנימי.

אני כורת ברית נאמנות עם הבורא, זה הקיר האחורי של החדר - יסוד. כורת ברית ללכת כך עד הסוף, עד שתושג התוצאה ומאמין שהיא באה מלמעלה, לא ממני. היא בוודאי תבוא, כי הקב"ה גם כורת ברית איתי, כפי שכרת אותה עם כל הצדיקים שהלכו בדרכו. ברית הקב"ה, ברית ישראל - אחד הם.

אני נמשך למעלה, לאידיאלים העליונים ולידיעות העליונות, התלויים כגג החדר הפנימי מעל תפיסתי ,בצורת אור מקיף - ג"ר של שם י"ה, העתיד, אותו אני רוצה להשיג. נע בהווה אליו, נדבק לחוקים העליונים והאידאלים של נשמות הצדיקים, אותם אני מחשיב כמורי, ואת עצמי כתלמידם. נדבק למדרגותיהם, לחכמתם ולידיעותיהם. ממשיך אותם ורוצה להשיג, רוצה להידבק למדרגותיהם, להישאר בהן. מתמוסס בנוכחות האלוהית הזאת של ספירת נצח.

ה' מלך, ה' מלך, ה' ימלוך לעולם ועד. אין עוד מלבדו!

הכל נמשך מהמציאות האלוהית של עולם האצילות, אליה אני רוצה להידבק, שואף להרגיש, מעורר את החיסרון, נע בביטחון וכורת ברית. מתבטל באור, נדבק לעליון וממשיך את האור למטה אל ספירת הוד. אני רוצה להעשיר את השדה המאוחד, ממשיך את האור לכל הנזקקים, לכל ספירות השכינה. רוצה כישרונותיי, לי הם מיוחדים, ישמשו לטובת האחדות.

אני מעלה תפילה, היא נעה בששת הכיוונים הללו ויחד עם כל הכוונות והגדרות, שיצרתי באותיות יְהֻוָ, אני נכנס לתיבת האמונה.

האות האחרונה הַ של שם יְהַוֶ״הַ, בינה דְּבריאה, עם ניקוד פתח המסמל את תיבת נח. ובעוד כל העולם מתמודד עם סופות ומלחמות של מחשבות זדוניות ולשון הרע, מחשבות המבול, שמשמידות את כל הרוחני בעולם ומנתקות את כולם מהבורא, אני מחזיק באות הזאת כתיבת האמונה שלי. אני מאמין באמונה שלמה שהקב״ה טוב ומטיב, שאין שליטה אחרת מלבד הנהגתו הבלעדית הטובה. אין עוד מלבדו!

אני רוצה להישאר כאן ומתוך הכוונה זו להידבק בשורש המחשבה, עם רצון אחד, כוונה אחת, להידבק בכוחו של המלאך מִיכָאֵל בתכונת חסד. מכוון לעורר, להוליד אותה בתוכי, את התכונת של אברהם אבינו. כך אני נכנס למגדל הביטחון, לגדלות הרצון של אמונה שלמה וביטחון בבורא. במקום הזה, בשם הזה אני מרגיש חרות מוחלטת מרצונות לקבל לעצמי, ממלאך המוות.

מדרגת יובל - ג״ר דְּבריאה, מדרגת שמיטה -ז״א ומלכות דְּבריאה.

אני מתעמק במצב הזה של חופש מהעיסוק בעצמי, מכל המחשבות המסיחות את דעתי מדבקות והשגחה פרטית של הבורא. אור הטל העליון אלי נמשך, הוא מגיע מז״א דרך מלכות דְּעולם האצילות, שלובש לבושים של מלאך אכתריא״ל - שר הפנים, והוא מאשר להיכנס לשער ה׳, ״זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ״.[10] כאן אני מרגיש שהוא אֲדוֹן עַל-כָּל-הַמַּעֲשִׂים, בַּעַל כָּל-הַתְּחִלּוֹת, אֲדִיר בַּכֹּחַ, שׁוֹרֶשׁ כָּל-הַבְּרוּאִים, מַשְׁפִּיעַ בְּכָל-יוֹם וָיוֹם, בַּעַל כָּל-הִתְגַּלְּוּיוֹת.

אני יוצא מהמדיטציה מבלי להתנתק מכל מה שהרגשתי, מאחל שכל ההשגות האלה יעבדו עבורי גם בהמשך - בכל המצבים, אליהם אני נקלע בחיי היומיום. אני מכוון שזה יירשם אצלי ברמת המחשבות, ברמת הרגשות, יעזור לי להחזיק את עצמי

10 תהלים קיח כ

תחת ההשגחה הפרטית של הבורא, כדי לחיות כל רגע בנוכחות האלוהית, בעבודת השם, בדבקות אליו, בהשפעה, באמונה וביטחון. ואם יגיעו רגעים שליליים כלשהם, אני אכנס לתיבת נח - מלכות דְּבינה דְּבריאה ואשהה שם בביטחון מוחלט ואמונה שלמה, תחת השגחתו הפרטית של הבורא.

פרק שישה עשר

ביאור ניקוד שם הוי"ה חסד דבריאה, ושמות היוצאים מהם

ניקוד הד' יֱהֲוִֹהֱ הוא סוד החסד [שם כ' ד'], והוא מקור כולל כל המאורות כולם, ואמרו כי בהיכל הפנימי היו כ"ו מעלות פ' רובדין' עד שהוא מגיע למקום שהארון עומד (קודם הקודשים), וה"ס כ"ו כנגד השם שהיה מזכיר שם שהוא בגימטריה כ"ו, והוא בניקוד העשירי העליון של בחינת הכתר.

ראד"פ:

מספר כ"ו זה יהוה פשוטה בלי מילוי והיא שייכת לפרצוף גלגלתא, שהוא הכתר וממנו מתחיל כל עולם וכל מדרגה רוחנית שמתחילה מכלי דכתר. זה הגלגלתא הפרטית של המדרגה והגימטירה שלה היא 26.

ואמנם המאור הזה של ספירת החסד הוא מקשר לכל המאורות, והטעם כי הוא ראש לז"ת ועומד בסוף ג"ר, ולכן הוא מקרב התחתונות כעליונות, גם מטעם מפני שכל האורות נשרשו בחסד כי בו נברא העולם כד"א [תהלים פ"ט ג'] עולם חסד יבנה,

ראד"פ:

חסד זה כתר דז"א וממנו מתחיל העולם שבנוי משישה קצוות, כמו ספירות דז"א. הראשונה מהם זה החסד. פה מתגלה יסוד האמונה וזה שאנו צריכים לחיות בהשפעה ואהבת הזולת. החוק הראשון שעליו עומד העולם וזה גם יסוד האמונה שיש בורא והשם שלו הטוב והמיטיב.

ולכן המאור הזה הוא המרחיק המאורות ממש, ומוצאם ממקום העלמם למטה

במקומם. ואח"כ כשרוצה להעלותם וכוללם בתוכו, ומעלה אותם למעלה אל השורש העליון לקשרם שם.

ראד"פ:

הוא נותן חיים לכל העולם, לצדיקים וגם לרשעים, כולם שווים מלפניו בבחינה זו.

והנה המאור הזה הראשון הוא סוד יֶ' בסגול. והוא סוד אור צח מאור ולבן, כי זהו גרון החסד,

ראד"פ:

ספירת החסד מתפקדת ככלל ואוספת כל מה שמתחתיה ומעלה למעלה.

ניקוד סגול - הוא מראה על התפשטות האור למטה. זאת הנקודה השלישית הנמשכת משתי נקודות העומדות מעליה. כלומר זיווג בין חוכמה ובינה והתמעטות האור בספירת הדעת, שהוא יהיה מוכשר לתפיסת התחתונים. וזה גם כן בחינת חסד שהוא הרחמים הנמשכים מלמעלה.

ובתחילת אצילותו מן הבינה עולה דרך המסילה העולה בית אל. סוד המציאות המאחד השם כולו. ובהיותו מתגבר לעלות נחלק בחכמה לג' חלקים. הא' מחבר העליונים כל אחד ואחד במקורו, והב' מחבר הבינונים, כל אחד במקורו, והג' מחבר כל התחתונים אחד עם אחד וכח מקורו העליון, ועם זה מחבר את האהל להיות אחד והכל קשור בארון אחד, ובהעלותו למעלה מתחברים גם שלשת חלקיו בסוד היותר אחת. וג' חלקים אלו כנגד ג' קוצי היו"ד, ושתי נקודות העליונות השוות, הימנית רחמים והשמאלית דין. והאמצעי אשר ביניהם ותחתיהם ופניו למטה, הוא אוחז בשתי חביריו וממשיכם למטה בגבורה חזקה, דג' אלו כנגד חג"ת, והת"ת מושך החסד והגבורה למטה להאיר בתחתונים.

ראד"פ:

ג' חלקים חב"ד, חג"ת, נה"י או ראש תוך סוף של הפרצוף. הת"ת זה המידה החיצונית של הדעת שהוא נקרא פנימיות. פה תהליך דומה להמשכה מחסד וגבורה העומדות כנגד

חוכמה ובינה מצד האור וממשיכות מהם שפע האור אל התחתונים.

כשהמדרגה מגיעה לגדלות, אזי חג"ת הופכים לחב"ד. חסד מתגדל להיות חוכמה, גבורה מתגדל להיות בינה והת"ת מתגדל להיות דעת.

והנה בכח קדושתם בהתקשר יחד שלשתן הם מגיעים עד מס"ה ותבער"ה, הם מקומות שבחכמה למעלה, כאשר ביארנו בסוד דרכי החכמה וקומתה [לעיל בפ"ז]. והנה בהתעלות סוד הנקודות האלו שבאות יו"ד הזו, אל יסוד היו"ד שבשם הכוללת כל המציאות שהוא חכמה שבבינה, כי סוד החסד נאחז בחכמה כנודע, ובעלותו עד מס"ה ותבער"ה אין להם מקום לעלות יותר משם, והנה שם נאמר [כמוכר י"א ל"ד] כי שם קברו את העם וכו'

ראד"פ:

זה קברות התאווה שהוא המקום של ביטול הכוחות שהמשיכו אור ואז מפסיקים להרגיש את החיסרון האישי ומתחילים לחוש שהכול נעשה מלמעלה ואיך העליון עונה למאמץ של התחתון ונותן לו את הכול במתנה.

ונאמר [שם י"א אי], ותבער בם אש ה' ולכן יוצא ונוסע מאור אחד ממציא הכל, והוא זורקם למטה לד' פינות המרכבה הנובעים ושם ירדו מלאים האורות, ואילו נשארו שם היו נשרפים ונקברים, ואז נעשו ב' נקודות הסגול הנפרדות, ואמנם הנקודה הג' התחתונה היא מיחדם ומקבצם וחוזר לאחד אותם וזו זרקא וכו,

ראד"פ:

זרקא זה מלשון לזרוק. מעליון לתחתון נמשך אור ויש כאן שני קווים - שכר ועונש והשגחה פרטית. מצד אחד הוא המלך, מצד שני הוא אבא. הכוונה שאדם נזרק מקו לקו ונע בין שתי ההרגשות הללו.

כי תחילה נזרקים ומתפזרים ואח"כ יתקע בשופר גדול, וז"ש מק"ף שופ"ר הול"ך ואז נעשים סגולת"א, כי בי'

הנקודות הראשונות שנזרקו נתיחדו ע"י הנקודה הג' המיחדם, ואז נעשים סגולת"א ויתיחדו כל המאורות, וז"ס קבוץ גליות לעתיד ב"ה.

ראד"פ:

זה הרמז שחסד יאסוף את כולם ויעלה למעלה.

ושמותם הם : יְיָיַ[רב] , הב' יְיָהוּ[רג], הג' הֱהָוִּי[רד], ואלו חג' יתפשטו לעתיד ויאירו שלשתן ג' בחינות חב"ד.

ראד"פ:

שמות אלו דומים לאור של עולם האצילות שנמשך אל עולם הבריאה וע"י זה משיג גדלות ומקבל חב"ד.

ניקוד הה' בפתח ודגש, והנה כאשר יוצא הוא יוצא משורש החכמה וכרי הוא האצילות הוא עצם השם, וממנו מתפשטים ענפים רבים והם מנהיגים הנהגת השם וממנו יוצאים ולהיות זה בחינת הבינה שבחסד אשר שם הגבורות והדינים, לכן הוא מאור שנמשך בגבורה, ולכן ממנו יוצא מאור אחר בגבורה ודוחק אותו מאור, וה"ס הדג"ש שבאות הה"א הזו המחממת בגבורה ודוחקתם לפעול בכח.

ראד"פ:

דגש - הנקודה בתוך האות ה', המרמז להתעוררות לפעולה או להתעוררות הרצון. הוא שייך לקו שמאל והניקוד חולם הוא קו ימין.

והמאור הזה סוד הבינה המכרחת לכל שאר הספירות והמאורות להתנהג. ופותח אותם שישפיעו השפעתם והנהגתם למטה, כמו"ש פותח שערים בתבונה. ופותח שערי החמה להוציאה ממקומה להאיר על הארץ. ולכן תראה כי הארת אות ה' כנגד הבינה. הפותחת ומוציאה החמה הוא סוד ו' כולל הו"ק והוא נקודת הפת"ח בה', ואמנם עיקר אות זה היא מנוחה. כי בינה דינין מתערין מינה, אבל בה ניחין ושקטין. ועכ"ז דינין מתערין מינה, ולכן פועלת מצד הגבורה, ולכן שם המאור הזה אלהי"ם.

ראד"פ:

בבינה יש שתי הבחנות - מצד אחד ממנה יוצאים דינים, היא מולידה מדרגת ז"א, שבו מתרחשת בניית הכלים ומצב ההסתרה. היא גם נותנת מסך לתחתון ועל זה מרמזת אות ו' השוכבת מתחתיה בצורה של ניקוד פתח. מצד שני - כשחוזרים לבינה, אז היא 50 שערים וכל מאמץ מצד התחתון נפסק ומתחילה השגה שהכול נעשה על ידי הבורא ומגיעים למנוחה. לכן זה המקום הממוצע ומצב המעבר, שבו הכול תלוי לאן מכוונת התנועה - למעלה או למטה.

ניקוד הִו' בחיריק. וכבר ידעת כי החיריק סוד המלכות תחת בעלה, ולכן הוא ראש המקור. כי הוא מוצא בה נחת רוח בעשותה רצון [בעלה]. ואז הוא אש המקור כל הגבורות, כי הוא ממשיך אליו המלוכה נקודת החיריק כנזכר, ולכן נקרא מלכי"ם.

ניקוד הֱ' אחרונה בשורק כן ג' אותיות ומורים גבורה גדולה, כי הלא הארת הזו מורה על המלכות והניקוד מורה בהוד.

וככר ידעת כי מלכות כהוד הם גבורות עצומות ויש להם שמות מררה על שלשתן, והוא יְהוּדַרְאֵיהוּ[רה].

ייחודים - יֱהֲוִהֶ חסד דבריאה

אני מכוון את עולם המחשבה, מתעמק בכוונות אלו. מתמקד באווירה של תכונת הספירה חסד, שהיא הראשונה מבין הספירות התחתונות. היא הכתר שלהן, ומאחדת בתוכה את כל הספירות שתחתיה, כמו שורש הכולל את כל ענפיו. כולן מתאחדות בתוכה, והיא נעשית לכלל, הנכנס לקודש הקודשים, ג"ר דבריאה. שם נמצא הארון עם לוחות הברית. לוחות אלו הם הפנימיות שבליבי, ועליהם חקוקות עשרת הדברות או עשר הספירות, המגלות את חוקי הבורא.

החסד, ככהן גדול, נכנס לקודש הקודשים ומעלה תפילות עבור הכלל, אך כולל בתוכו את כל הנבראים: את החסידים, הצדיקים החיים בהשפעה. את הגיבורים, המגלים גבורה

ומסירות נפש. את החוקרים את דרכי האמת של ת"ת, הקו האמצעי. את הבוטחים בבורא, ואת החכמים היודעים את חוקי ה' דרך ספירת נצח. את המבטאים את כשרונם לטובת השדה אחד - ספירת הוד; את הצדיקים השומרים את ברית האמונה ואת אחדות השכינה והבורא - יסוד; ואת הרוצים בתשוקותיהם וברצונם - מלכות. את כולם הוא מקרב לספירות העליונות - חסד, שעליהן עומד העולם, וזו יסוד האמונה בה אנו משתרשים לחיות בהשפעה ובאהבת הזולת.

מחזק את האמונה בשם הטוב של הבורא, שממנו לא יוצא רע. הוא נותן חיים לכל העולם - לצדיקים ולרשעים. כולם שווים לפניו.

אני מאחד את כל תכונות נפשי ומעלה אותן לחסד כדי להתחבר לעליונים. מתרכז באות ֶי עם ניקוד סגול - שלוש נקודות. אור לבן של חסד יורד ומתפשט מטה משתי הנקודות של הקווים ימין ושמאל, ונמשך לקו האמצעי דעת.

האור מגיע מחכמה ובינה ומתמעט בדעת, כדי להיות ראוי לתפיסת התחתונים. זוהי תכונת החסד, הנושא חסד לעולם. דרך מסלול זה עולים למלכות דעולם האצילות - לבית אל.

החסד מחבר את כל חלקי המדרגה: ראש, תוך, סוף - חב"ד, חג"ת, נה"י. כל התכונות של המדרגות מתאחדות בחסד ומתעלות על ידו. שלושה מתחברים יחד ומשיגים את החכמה - חכמת הבורא. כאן החסד מתעצם ומסוגל להמשיך אור לאחרים. במקום זה נרגעות כל התשוקות, והוא נקרא "קברות התאווה". המאמצים שנעשו מלמטה מגיעים למקום שבו עושה הכול רק הבורא. אין עוד מלבדו. כאן מתחילים לחוש תשובות מלמעלה - הכל מתאחד למציאות אחת, שבה מתגלות שתי דרכי הנהגת הבורא: הוא מלך והוא אב.

כאן מופיעה תפיסת השכר והעונש - אנו מאמינים שהוא מלך, ואם לא נעשה מאמץ - לא יבוא שכר, לא תבוא

תוצאה. וכן דרך ההשגחה הפרטית - שהוא אב ונותן הכל בחינם, כמתנות לבנו. שתי דרכים אלו מתחברות בדעת ונמשכות לתפארת, ומתגלות בלב בצורה של יראה ואהבה. אני חש את השפעת שתי הדרכים ונעים בתוכן ביראה ובאהבה.

אות השניה הַ של שם יֶהַוִהֶ בינה דבריאה, עם ניקוד פתח ודגש בתוכה - כאן מתעורר הרצון, מתעוררות גבורות, ויוצאים דינים. החיסרון נעשה מוחשי, הולך ומתפתח, אך מאיר באור חיובי, כשמש בעוצמת אורה. אני מכוון לכך שהחיסרון בשרשו הוא חסד - חסדו של הבורא. מקום לעשיית מאמץ ולהסתרה - זהו לבוש שבו מסתתר הבורא, בדומה לחגב בגדיו עשויים מעצמו. הכל אחד, ואין שלילה במציאות.

כאן מתחילה הנהגה על הרצון. מכוונים את הכוונה למקום הראוי. הבינה שבחסד מוליכה ומעלה את התפילה לקודש הקודשים, מאחדת ומבטלת הכל בשורש, ואז ממשיכה משם אור לכל החלקיקים שמרכיבים את הכלל. כמו השמש המאירה לכל הבריאה, מזינה את הכל בזרם אחד של שפע, אור וחיים - כל התכונות המשתתפות בעלייה זו, בהידבקות למקור, משם שואבות את כל כוחן, וכל תכונה מגלה את הופעתה המיוחדת ואת אורה בשדה האחד.

כאן מתגלות כוחות שם "אלקים" - תכונות המסך השולטות בכוונה וברצון. כוונה אחת, רצון אחד, מיקוד אחד - להידבק במקור.

אותַ וִ עם ניקוד חיריק רומזת על שליטת העליון. רצוני נמצא תחתיו, אני הנקודה, ואליי נמשך אורו. בקו האמצעי, במקום אות ו', אני מקבל על עצמי את שליטתו והנהגתו, חש את מלכותו, אני מתבטל, מקבל עליו עול מצוות. מכוון לקיים מצוות ולהמשיך לכל אחת מהן את אורה הייחודי, כדי שיתגלה טובו בכל כלי שתכנן. כל הגבורות מתקררות. פחות מרגיש את עצמי ויותר מרגיש אותו - את מציאותו, את

נוכחותו, את הנהגתו. הוא ממשיך את שליטתו, נותן כוח, נותן מסך, אור - ונקרא מלכיה - כוח המלכות, נותנת לידה חדשה, השגה, תפיסת העולם, מגלה סודות למי שרוח יראה בו.

האות האחרונה הֶ בניקוד סגול, כאן הגבורות מתחזקות, ומתגלית ספירת הוד כהודאה על כל החסד היורד עלינו מלמעלה. אני מתכוון לפעול בקו האמצעי, לטובת איחוד כל הנשמות, מושך אור לשדה אחד בכל כוחי, ומגלה את ייחודי, את כשרונותיי ותכונותיי - בלי להתנתק מהאחדות. אני חש את החסד, הוא מחבר לעליונים וממשיך שכינה אל כל פרט מחיי. מכל מצב, בכל תנועה - אני מתחבר דרך חסד לקודש הקודשים, וקושר את עצמי לבית אל - לשם מכוונת תשומת לבי ותפילתי - למלכות עולם האצילות.

אני מחזיק בהידבקות, באווירת הקודש, לא יוצא ממקום השירות - המקדש - ככהן הנושא את עבודתו בטהרה מוחלטת של מחשבה וכוונת הלב.

כל הכוונות האלו נחקקות בי ונעשות כוח, המוכן לפעול בכל רגע לפי הכוונות שבניתי. אינני מתנתק מהמיקוד המחשבתי והאמונה, אני נדבק ויוצא בכוונה זו אל עולם המעשה, מבלי לאבד את הקשר עם העולם הפנימי.

שם יְהַוִהֶ חסד דבריאה מתגלה בתודעתי בכל היבטיו, ומוציא חסד עליון לפועל דרך המעשים, הדיבור והמחשבה. אני מתחזק בכך ויוצא לעולם המעשה. יהי רצון שבמעשי יתמשך דרכם חסד, השפעה, אהבה, רחמים, אחדות, תפילה, דבקות, קדושה וכוח שליטה על הרצון.

פרק שבעה עשר

ביאור ניקוד שם הוי"ה דת"ת דבריאה, והשמות היוצאים מהם

ראד"פ:

הקדמה: שימו לב שהספר הולך לא בסדר רגיל, כיוון שספירת הגבורה קודמת לפני הת"ת, אולם כאן הת"ת מתבארת לפני הגבורה. יש בזה רמז - שקו שמאל או גבורה צריך לשים אותם בין שני הקווים: חסד ות"ת, כמו ששמו את יצחק בין שני האבות אברהם ויעקב. ככה הוא מוגן באמצעות המידות של קו ימין וקו האמצעי. לכן כאשר גבורה תהיה תחת שליטת הקדושה, אנו לומדים על שתי מידות הללו בשם הוי"ה בת"ת היא יותר מסובכת משאר השמות. היא כוללת בתוך עצמה את שתי השמות יחד: גם של חסד וגם של גבורה, לכן לשם שלה יש שני סוגים של ניקוד אחד של חסד ואחד של גבורה יחד. אנו נצטרך ללמוד להחזיק אותם ביחד בכוונה אחת.

ניקוד הה' יֱהֳוָֹהֲ הוא הת"ת [שם י"ז כ'], יש בו שני מיני נקודים כי הוא יונק מחסד וגבורה, ולכן כולל שניהם. שם אחד כולל ב' מיני נקודות ביחד. ואינו נחלק לב' שמות, כזה יְהֱוָהִ וסי' [ניקוד] תשוקתי וזהו הראשון. והב' יֶהֹוִהַ אמנם הכל שם אחד כזה כל אות כלולה ב' נקודות. והטעם לפי שהוא מיחד ב' הספירות הנזכרים ועושה אותם אחד, ובזה תמצא שאינם אלא עשר הויות דאל"כ הם י"א.

ויסוד הענין שהמאור הזה כבר ביארנו כי הוא סוד ו' שבשם הכולל י"ס דבריאה כנז"ל, וכאשר הוא מתפשט ויוצא מהשורש הנעלם הוא האצילות, הוא הת"ת אות, של שם הנאצל הנעלם.

שאינו נזכר בשום עניין מאלו השמות מפני שהעסק בבריאה כדפירשתי. ובהתפשט המאור הזה, נתן פניו למעלה להתגבר ולעלות אל סוד האצילות הנעלם, לחבוק בשורשו לקבל ממנו כח. כי הוא זה דרך כל המאורות כולם אחר שנסדר הכסא, כל מאוריה פונים לעלות למעלה אל שרשם.

ראד"פ:

עולם הבריאה מסודר במידות עליונות, כמו שלמדנו: כח"ב וחסד דבריאה. עכשיו עברנו לת"ת שהיא כמו בריח התיכון מרגישה את העליונים עם הספירות העליונות שלה ומרגישה את התחתונים ע"י הספירות התחתונות שלה בחיבור אחד ומעלה מ"ן למלכות דאצילות.

לינוק משם, כי זולת זה אין להם קיום והעמדה, ואז מתמלאים שפע וזהר משם. ואחרי היותם מלאים שפע הם פונים למטה להשפיע בצבאותיהם התחתונים,

ראד"פ:

ממשיכים את האור על התחתונים וכאן יש תנועה מתמדת בין עליונים ותחתונים. עולים לשורש ומתבטלים בו, ולאחר מכן ממשיכים את האור לכל הנזקקים. בדומה למטי ולא מטי.

וכאשר המאורות ריקנים שהשפיעו שפעם, מיד חוזרים ופונים למעלה אל שורשם בנפש מרה

ראד"פ:

נפש מרה זה חסרון של הנשמה שרוצה להרגיש את הבורא

לקבל משם, וכולם באים בכח ההיכל הנאצל העליון, שאם ח"ו יסתם השפעתו רגע יחרב העולם. וכולן הן מקבלין ושואבים מן האצילות, ע"י שם אֲדֹנָי הנאצל, היא המלכות ספירה אחרונה שבאצילות, כי כל הספירות משפיעים על ידיה לתחתונים, והוא ראש לכל המאורות התחתונים, (מלכות דאצילות היא כתר לכל העולמות התחתונים) אעפ"י שהם סוד עשר הויות כנודע, כי אעפ"י שיש ספירות עליונות, עכ"ז הת"ת הוא יסוד מוסד ועיקר גדול

אל כל הספירות העליונות ותחתונות. וכך הוא בבריאה כי אעפ"י שהנקודים הם עשר והמאורות רבות, עכ"ז המאור הזה של הניקוד החמישי הוא ראש לכל המאורות, ומגמת פניו לעלות אל שורשו באצילות כדי לקבל משם השפעה גדולה, כדי להוציא פעולותיו והנהגותיו לאור לכל הצבאות כולם. ובהתגברו לעלות יכלל מכל הנמצאים התחתונים לתת התעוררות אליו, כדי שיקבל מכחם ושרשם מלמעלה, ולכך נכלל בכל מיני יופי וחמדה (יופי זה חוכמה וחמדה זה חסרון לחמדה) וכו'. ואז דומה להר גדול מצד החסד,

ראד"פ:

חסד זה ברקים או אור שמאיר ונעלם ובגבורה הוא כמו הבזקי אש שמרמזים על התעוררות החיסרון ות"ת זה רוח סערה שיש בזה רמז לתנועה מתמדת. מלכות זה הרעש בה מתאחדים כל החסרונות ורצונות המרעישים.

של אש מצד הגבורה, ותלול וגבוה מצד עצמו, ומבחינת רוממותו זאת מתפשטין ממנו הברקים הגדולים מצד החסד, והלפידים והרעמים מבחינת הגבורה, והסערה והסופה וכו' מצד הרוח הוא הת"ת עצמו, וקול המולה ושאונן ורעש מצד המלכות רע"ש = עש"ר, ואחר שמתפשט ממנו הרעש הנקרא שמו באחדותו אלהי'ם סערה גדולה ומסערת הנבראים שנקראת שד"י, שמה המולה גדולה הם מדריגות מתפשטות בגבורה זו מזו. ואחר המולה אש המשריף והמלהט האשוח כולם ומשפיעם בגבורה, ואחר האש זוהר, ואחר הזוהר אור מאיר בלי תערובת, ה"ס מתיקות והמזגת מדתו שהוא הת"ת.

ובחינה זאת הוא סוד המאור העולה לפניו לקבל כנזכר, ובעלתו נמצאו בו רמ"ח אורות מורכבין בו, כנגד רמ"ח איברים ורמ"ח מ"ע שבתורה העליונה שבבריאה. וכמו שיש ב' ראשין על הרמ"ח איברים שהם מו"ח

ול״ב, כך יש ב׳ שמות ראשים על אלו הרמ״ח מאורות, ובכללין ועולים עם המאור הזה הכולל כולם כנזכר, הוא זה הניקוד זה החמישי כנזכר.

והנה הראש הראשון הוא החופף על כל המאורות. ומכסה אותם ומעלימם בתוכו לרוב גדולתו, כי הוא סוד מוח העליון ראש המציאות הנזכר יְהֶוָהִ״, כי ממנו יוצאים ומתפשטים כל המאורות הנכללים בזה השם הוי״ה שהוא יסוד כל הבריאה בסוד יו״ד נקודותיה. ושם זה כולל כל הרמ״ח אבריו, והוא הנותן קצבה אל המאורות האלו לומר עד פה תבוא ולא תוסיף. ושם הב׳ הוא דמיון הל״ב כאיברי האדם, כי הוא הראש הב׳ אל הרמ״ח איברים כנודע והוא יְהָוֹהִ״. הרי נתבארו ב׳ ראשי המאור הזה, שהוא כללות שם הוי״ה בי׳ נקודותיו כנז״ל, והוא דמיון אדם אחד ברמ״ח אברים, ואלו הב׳ הנזכרים הם מו״ח ול״ב ורמ״ח אברים.

ונבאר עתה סוד המאור החמישי הזה שהוא הת״ת, ואלו הב׳ ניקודים כנזכר, הא׳ מצד החסד והב׳ מצד הגבורה, וזה הא׳ שהוא מצד החסד ניקוד בשב״א. כי המאור הזה בעליתו אל המציאות הוא האצילות כי שם שרשו, ועולה לינוק השפעתו, נחלק לב׳ ניקודים השב״א והם גבורות, כי אותיות שב״א הם בא״ש, ולכן בכללים ביניהם כל הגבורות וממתיקם אותם כהם, ואינם מניחין את הגבורות שיפרדו לחוץ ח״ו, כדי שיתאחדו בהם החיצונים ח״ו, אמנם קובצים אותם עמהם, ושם מתמתקין בין ב׳ מאורות אלו העליון והתחתון. כל אחד ממתק חלקו.

ושמות המאורות אלו: הא׳ הוא י״ה, כי הוא עיקר הקוץ העליון של י׳, והוא עיקר החכמה הנקרא י״ה. וממנו השתרגו יסודות העולמות ובניניהם, וסודות פינות המרכבה וכו׳: וקוץ התחתון נקרא טכסיסי״ה, כי הוא טכסיס של שם י״ה העליון, כי ממכר טכסיסי המלוכה כעין המלכות שהיא טכסיס לת״ת.

ניקוד הב׳ הֱ׳ בשורק בו ג׳

נקודות. והיא רומזת אל הבינה שבת"ת והיא כוללת כל הו"ק, ולכן משמיע גבורתו מקצה הארץ בינה, ועד קצה הארץ מלכות, ומוצאה לפעול כל גבורותיה הכלולות בה, ובה ג' נקודים הם שורש שהם שברים תרועה תקיעה כנודע, והם מורים הי"ה והו"ה ויהי"ה.

וכבר ידעת כי השורק הוא כללות נה"י, והענין כי המאור הא' מתפשט מן קו המישור, פירוש כי כבר ביארנו כמה פעמים היות שם הוי"ה כולל כל הבריאה. והוא נתפשט מן עולם האצילות ממש הנקרא קו המישור, כי דרך אותו הקו מתפשט אל הבריאה, ומשם הוי"ה הזה נתפשט זה המאור, ולא מבחינה התחתונה המאירה אל הכסא, אלא מתוכיות האצילות מסוד חצי הוא"ו ומאמצעיתו, והענין כי ו' כוללת ו"ק ג"ר שבו חג"ת וג"ר הם נה"י, ואמנם מאור זה מתפשט מג' אחרונות נה"י כנזכר והם אמצעית הארת התחתון ממש, נמצא כי כל שאר המאורות כאשר עולים למעלה, אינם ערלים רק מקום התחתונה מלכות המאירה בכסא, וזה המאור מגיע עד חצי הת"ת התחתון, ואעפ"י שלמציאות האצילות לא נמצא תחום וגבול.

ראד"פ:

תחום וגבול עושים כלים. עולם האצילות נחשב כאור כלפי עולמות הבי"ע, לכן אנחנו מדברים על עולם האצילות רק לפי איך שתופסים אותו נשמות הצדיקים שנמצאים בעולמות הבי"ע ולא כמו שהוא לעצמו. כי הכלים נמצאים מבינה ולמטה, אבל בחוכמה וכתר אין כלים, לכן כתר נקרא אינסוף או משפיע וחוכמה זה האור שהוא רוצה לתת. לכן בעל הסולם אומר בספר "מבוא לספר הזוהר" שמי שמשיג למעלה מהעולמות הבי"ע, אסור לו לקרוא בשם או באיזה אות או ניקוד.

ואיך נאמר שהנברא יעלה ויכלל בנאצל . אך הענין הוא לפי שיעור והשערת הענין הוא שאנו אומרים זה, אך פירוש הענין הוא כי הכוונה אל השגחה והשפעה הנמשך אליו משם.

והנה זה המאור השיג מה שלא השיגו כל המאורות הראשונים והתחתונים ממנו כנזכר, כי הוא מקבל מחצי ת"ת העליון שבאצילות,

ראד"פ:

זה מידה של חפץ חסד שעוזרת לאדם להיות בהשפעה טהורה.

ובהתפשטו למטה למקומו נתמלאו ה' הגלגלים הרמוזים באות ה' הנזכר הוד והדר.

ראד"פ:

ת"ת או ז"א נותן אושר מהכלים דחג"ת למעלה מחזה, זה מידת חפץ חסד. במידה זו האדם שמח בחלקו. ולמטה מן החזה, בכלים דנה"י יש הארת חוכמה שנקראת יופי.

אושר - זה חסדים

יופי - זה חוכמה

והנה כבר ביארתי כי סוד שורוק הם ת"ת יסוד ומלכות, והמאור העליון הוא הת"ת שהיא תקיעה קשר"ק, כי הוא פועל בימין יותר מהיסוד ק"ץ ח"י, ומשם מאיר החכמה ובינה אל כל ו"ק, ומשם מתפשט אל ניקוד הב' שכנגד היסוד אשר שם גבול השלום, כי שם מתכבדים ומתחבקים כל המאורות כנודע, ומשם מאיר אל ניקוד הג' הוא מלכות הנקרא מקום הגבורה, ושם מקום התחברות כל המאורות כנודע וכל הספירות בה משתלמין, וכל הרוצה לינוק בשם זה יהיה בעל יראה באהבה, בסוד הת"ת הכולל יראה ואהבה ימין ושמאל, ויהיה בעל שלום כנגד היסוד, ובעל גבורה כובש את יצרו כנגד מלכות, ואז ישיג ג' מאורות הניקוד הזה, דוגמת זה המאור אשר הגיע אל ג' מעלות, אלו הם חצי הת"ת מה שלא השיגו הראשונים שהם היותר תחתונים ממנו, ולא השיגו אפילו המאור התחתון מת"ר אלף מאורות שבת"ת, וזה המאור השיג ש' אלף מהם שהן חציים.

ראד"פ:

מדובר בשליש העליון של ת"ת שיש בו בחינות של ג"ר דבינה, חפץ חסד ולכן הוא נספר כ ש' אלף כנגד חב"ד. ומתחתיו שש מאות אלף, שהם כנגד חג"ת נה"י. פה

הוא מדבר על ניקוד שורוק המצויין בצורת ג' נקודות שעומדות אחת מעל השניה והן מסמלות את העבודה בג' קווים. במקום אחד הן נקראות נה"י ובמקום אחר נקראות כקו האמצעי - ת"ת, יסוד ומלכות.

ג' ספירות הללו קשורות לג' מידות - אהבה, יראה ושלום.

וזה המאור הזה יוצא מר"ת [שמות ל"ד ו'] ה"ה אל רחום וכו': וזה צירופו יְיֵאֲרְוְאֶאֲוְחֶוְנֹחֶלָ (13 מידות הרחמים) (נ"א), וניקודו כמו שכתוב בתורה ממש והוא סוד הניקוד הזה, כאשר יתעלה למעלה לינוק מחצי הת"ת כנז"ל אז יצטייר ניקוד שורוק שבג' ניקודים באות הה"א ותהיה אז בסוד וא"ו שורוק, להורות כי הגיע הניקוד הזה אל חצי הת"ת שהוא וא"ו, ויהיה צורה כזה יְוִוה.

ראד"פ:

חיבור ג' הנקודות יחד, יוצרות אות ו' המרמזת על ת"ת והן ראש, תוך, סוף או חב"ד, חג"ת, נה"י. וכך הן יוצרות את י' הספירות של מדרגת ז"א. כך כל נקודה יכולה לרמוז על חיבור בין ג' קווים. ספירות דז"א נמצאות באות ה' ומקבלות ממנה בחינת חפץ חסד ואת אור החוכמה בכח, שימשיך אותו לזולת. לכן כאן ישנם שני קווים של עבודה - קו של אהבה וקו של יראה, או במילים אחרות בחינות חכמה וחסדים. קו של חפץ חסד שמאפשר לא להשתמש באור להמשיך אותו לאחרים אם יש צורך בכך.

ניקוד הנה הקמץ הוא רקיע וניצוץ' וכבר פירשתי [בפי"ד] כי הרקיע הוא הת"ת ומלכות ניצוץ תחתיו, והוא דמיון נר מצווה המאיר לפני השמש שאין אורה ניכר,

ראד"פ:

ו' זה כלל והנקודה שמתחתיו, הנקראת ניצוץ, זה הפרט. האור של הפרט מבוטל בתוך הכלל.

ולכן זה הרקיע כולל זה המאורות האחרים אשר בכללים, ומלכות היא ניצוץ הרקיע כנזכר, ושם כולם מצויירים דמיון ניצוץ קטן

לקבל מן הרקיע, וכמו שהת"ת העליון הוא ראש הנהגת כל הו"ק, כן הרקיע הזה מסדר כל ההנהגות המשמרות, הם ד' מזרח צפון מערב דרום שהם ת"ת ומלכות חסד וגבורה, ולאלו המאורות כמה מיני הנהגות והשפעות, הנשפעות עליהם מן המציאות האצילות העליון כדפירשתי מהספירות העליונות, והשפעות אלו נקראים חלונות, ומגיע עד אלו ד' משמרות אשר בהכלליותם נעשו מהם רבוע אחד, וסוד רבוע זה הוא הבחינה אשר למשמרות לנוכח הרקיע כעין המלכות אל הת"ת, והרבוע הזה מתמלא יין וחדר וחדוה וכו', ומכאן ממש בלתי שום התלבשות יורד השפע אל ארץ ישראל, ולא עבד דרך מאור אחר להתלבש בו, וכאשר השביב מקבל מן הרקיע הוא סוד המלכות המקבל מן הת"ת, אז מזה השביב מתפשטים כמה ברקים מצד החסד וכל אלו בחינות מלאכים, ושם הרקיע יזהדירו"ן סוד זוהרי הת"ת המזהיר אל המלכות, הוא הניצוץ הנקרא נפשרירו"ן סוד נפש כנודע.

ראד"פ:

ישנם שתי השפעות אחרי שהניצוץ נדבק בכלל, אז הוא ממשיך מהכלל את הכוח של קו ימין - חסד, הנקרא יזהדירו"ן וממשיך גם את הכוח של שמאל של קו הגבורה, הנקרא נפשרירו"ן. בשמות שני מלאכים הללו יש רמז לאור חוזר, הנמצא במילה רון (לרנן), שאנחנו מרננים את העליון. לכן הרמז כאן לא רק על המשכת האור למטה, אלא גם על כוח המסך שמקבלים מהעליון יחד עם האור.

חלון זו בחינה, כאשר התחתון עולה לעליון ומתבטל בו, לזה מרמז הנקוד, היכן שמלכות דבוקה בז"א. מלכות זאת נקודה או פרט וז"א זה הקו או הכלל. כך מדרגה תחתונה עולה אל העליונה ומתבטלת בה, לאחר מכן היא חוזרת אל מקומה, אולם בגלל שהייתה עם העליונה, אזי עברה איתו ביחד כל מני מצבים וקיבלה מניסיונו. ככל שהחיבור ביניהם חזק יותר, כך התחתון

מקבל מהעליון כוח לפעול בצורה עצמאית במקומו. והמשכה זו שהולכת למקום הפרטי של התחתון נקראת "חלון". אפשר להאיר בו כמו דרך החלון ולהמשיך את האור מהמדרגה העליונה אל הזולת, אבל אין לה עדיין אור מעצמה. אפשר גם להאיר עם האור הפרטי שהתחתון נעשה כבר בעל השגה והגיע לגדלות, אז הוא הופך להיות אבן יקרה שיש בו אור מעצמו. מפה אפשר לתת השגות עצמאיות וניסיון.

שתי בחינות הללו צריכות להיות לכל בעל השגה, רק ישנם מצבים שבהם לתחתון יש רק בחינה אחת - חלון ואז אין לו ניסיון אישי ואין לו כלים משלו, לכן הוא עובד בדומה לחלון ודרכו נמשך האור ממדרגה העליונה. לפיכך יש שני סוגי אור שמקבלים מהעליון: אור שנמשך כאשר משתמשים בכלים של העליון והניסיון שלו. והאור שמקבלים על הכלים שהתחתון עשה בעצמו.

ניקוד אחרונה חיריק, ונודע כי אות זו ונקודה זו שתיהן בחינת המלכות, ולכן נקרא מאור השלום, כי המלכות משלימה לכל הספירות כאשר פירשתי, והנה מלכות של הת"ת היא הרמוזה באות זו, והוא בסוד ת"ת ובריאה.

ובצאת המאור הזה משורש אילן החיים, שהוא האצילות ונתפשט לבריאה, ונתן פניו למטה, להשגיח בתחתונים על ישראל, ולכן לא הביט ימין ושמאל אלא להשגיח השגחתו למטה, ואז מקרר האשות והגבורות ומחליש כחם. והנה ד' משמרות חיצוניים המכונים לכלבים צועקים וכו' [ברכות ג' א'], ורוצים להשחית העולם, וכנגדם ד' משמרות פנימיים מתפשט מהמאור הזה, לשמור העולם מהחיצוניים הנזכרים.

ראד"פ:

כל ההשגות שלנו מתחילות מעולם הבריאה, ובו מתגלה עולם האצילות. שורש באצילות ובבריאה ת"ת זה עץ החיים או ז"א דבריאה. גבורות שמחלישים כוחות זה האיזון של קו שמאל העובד

למען הכלל. הכלבים זה הרצון לקבל המביא לחורבן העולם או שבירת הכלים.

ולהיות מאור הזה בחינת המלכות של הת"ת, לכן ממנו מתפשטים ת"ר אלף מיני ת"ת, וגם כי אלו הם מתפשטין מן הת"ת עד המלכות אשר בה, ולכן זה המאור הוא פועל מכח כ' הספירות האלו הם ת"ת ומלכות, הנקרא שמו יוה"ך היוצא מס"ת כי מלאכיו וכו' [תהלים צ"א ו"א], להורות על מלאכי המאור הזה השומרים על ישראל בד' משמרותיהם כנזכר, וסיבת ניקוד זה תְּשְׁקָתִי השם שבצד החסד כדפירשתי, כי כל תשוקתי המאורות נאחזין כאן ונקרא ניקוד החכמה.

הניקוד הב' של שם הרחמים והוא ניקוד גבורה כנזכר, בחינת הת"ת הפועל מצד הגבורה, ומאור זה מתפשט משורש החמדה האצילות העליון.

ראד"פ:

עד למקום הזה היה מדובר שהיא חכמה ועכשיו הוא אומר שזה גבורה או בחינת בינה, תלוי מאיזה צד מתבוננים. מצד הכלי זה קו שמאל או בינה, מצד האור נמשך לשם חסד כי הם מתחלפים, יוצא קו אמצעי. יש שני קווים - קו החסד וקו הגבורה. בטבע של כלי דחסד הוא רוצה לבטל את עצמו ולהרגיש את העליון. גבורה היא להפך - זה חיסרון, תשוקה, ביטוי עצמי והאור הטבעי שלה הוא למלא את חסרונה. על הכלי דחסד נמשך אור של ביטול, אבל בקו האמצעי אור החסד נמשך לכלי דגבורה ואור הגבורה לכלי דחסד. בצורה זו יוצא קו אמצעי הנקרא דעת ומהווה את החיבור בין חכמה ובינה, כך הם מחליפים את מקומם. קו שמאל מתחיל לעבוד לצורך קו ימין והופך להיות חסד. ואור של שמאל מתלבש בקו ימין, בגלל שמי שמתבטל ויש בו בחינת חסד, הוא יכול להמשיך את האור לאחרים, לכן האור שנמשך על מאמץ

אישי, יתלבש בכלים שיכולים להמשיך אותו לזולת והם מתחלפים. משום שבשם הזה יש שני סוגי נקודות ותמיד צריך לראות על איזה בחינה מדברים - מצד האור או מצד הכלי. כך גם בעבודת הכהנים, שהם קו ימין ובטבעם צריכים להתבטל, הם פועלים הפוך, בצורה אקטיבית, עושים קורבנות, אוכלים בסעודה, מכפרים על העם וממשיכים את האור על ידי ברכת הכהנים. והלויים זה קו שמאל והם מרננים שירות ותשבוחות שזה מצביע על עבודה של קו שמאל, למען הכלל וישראל זה קו האמצעי.

כך בונים את הכלים ובקו ימין מרגישים את הרצון להתבטל ובקו שמאל מגלים את החיסרון וממשיכים את האור. אולם כאשר בא מענה מלמעלה, אזי דווקא בכלים שהיה בהם ביטול, אפשר לקבל אור ולהמשיך לזולת. והכלים שמרגישים שמגיע להם, להפך צריכים לקבל את אור הדבקות והחסדים, כדי לא להישבר. רק בקו האמצעי הם יקבלו את הארת החכמה ולא יתנתקו מהכלל. כך יש תנועה מתמדת בין הקווים. כאן מדובר על אווירה כללית של עבודה בשמות, שבהם צריך להחזיק בשני קווים ובשני כלים בזמן שמקבלים את התשובה מלמעלה, להמשיך את האור משני הקווים בצורה ההפוכה מטבעם.

והנה ניקודו שורק ג' ניקודים, והנקודה הראשונה ה"ס ימין הגבורה, ולכן המאור הזה חוקו לחבר כל המאורות אחת אל אחת, להיותו סוד הגבורה הממותקת מצד החסד, דוגמת היסוד שהוא גבורה ממתק כנודע ומחבר את כל המאורות, ולכן נקרא מאור זה שד"י, כי הוא מורה על צד הגבורה המשדד כל הכוחות, אלא שהם בסוד החסד להכניע הגבורות, ולהשפיע הרבה עד בלי די.

ראד"פ:

עוד פעם אנחנו פוגשים רמז על שתי בחינות יחד: מצד אחד זה גבורה, מצד שני זה חסד. גבורות זה מאמץ עד נקודת השיא ואז בא המענה בסוד

חסד שבו הגבורה מתבטלת וכך מתחלפים אורות בכלים. גבורה מצד הכלים מקבלת את אור החסד והאדם מתחיל להרגיש שכל המאמצים שלו זה זכות שנתנו לו מלמעלה. כל הכשרונות שלו למען הכלל וזאת הנקודה הראשונה של הניקוד, המרמזת על חסד וגבורה.

וניקוד שני אשר תחתיו כנגדו, הוא מצד הגבורה שבגבורה, ולכן בר כל מיני פחד ואימה ובו שמו אדנ"י סוד הדין והוא דמיון המלכות השומרת החיצוניים לבל ישלטו ויבראו זרים מקדשה, הוא נוטה לגבורה כנודע.

ראד"פ:

זאת הנקודה קו שמאל שבקו שמאל ובה מתגלה בחינת הדין, שם האור נמשך לעצמי. היא כוללת בתוכה רצון גדול ויש בו יראה מניתוק מהבורא. נקודה הזו פועלת כמו מסך שחוסם את כל מי שרוצה לקחת את האור שנמשך לעצמו. האור מגיע לאלו שיש בהם השוואת הצורה איתו ומי שרוצה לקחת אותו לעצמו, מהם הוא מסתלק. כך האור מוגן מהרשעים.

וניקוד הג' דומה לת"ת אשר הוא מכריע ונותן שלום ביניהם. ולכן נקרא מקום השלום הנקרא וה"ו, הם סדר יסוד מלכות לת"ת בג' אותיותיה אם תעיין, והם בסדר חג"ת כנודע, כי שורק הם ת"ת יסוד ומלכות כנז"ל, ומשם מן חג"ת נשמות האבות כשרשים ג"כ כאן, וג' נקודות אלו מנהיגים ג' עולמות.

ראד"פ:

שלוש נקודות בניקוד הזה מזכירות תקיעת שופר. שם נמצא יצחק שהוא קו שמאל, בין אברהם ויעקב שהם ימין ואמצע. הם מגנים על בחינת חיסרון כדי שלא יאחזו בו החיצונים שרוצים להסית את דעתנו מהעבודה הפנימית. לכן כל השמות המוזכרים כאן צריכים להשתייך ביחס לאותה המדרגה שלומדים פה.

יצירה ועשיה ועשיה השפלה שהיא מגלגל הלבנה ולמטה. ואל תתמה אם תמצא שם שד"י או אֲדֹנָ"י וכיוצא

משאר שמות, ותמצאם בכמה מקומות, כי כל אחד מהם משמש כפי מקומו, ואין שם זה כזה אעפ"י שכולם דומים באותיותיהם.

ניקוד ה' בחולם. והענין כי הלא ביארנו שורק שבאות יו"ד, שהם ג' קוצי היו"ד שהם חכמה, וביארנו שהם סוד חג"ת וסוד ת"ת ומלכות, ולכל ב' הבחינות ת"ת הוא כולל שלשתן. והנה נודע כי הבינה היכל לחכמה, ואז כל ג' המאורות הנזכרים מתקבצין תוך הבינה, ומכוחם נעשה בו מאור אחד וכולל שלשתן הוא סוד הת"ת כנודע, והוא סוד ה' חולם כנודע. ולכן נרמז את הגן ומשם יפרד, כי הוא סוד הנהר הוא הת"ת סוד החולם הנזכר, שיצא מן העדן חכמה של הבינה שהיא הגן כנז"ל, ואח"כ משם יפרד לד' ראשי החיות הבריאה שתחת הבינה שבבריאה, ולכן מפסוק זה **[את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים (בראשית ב', י')]** יוצא שם המאור הזה כר"ת, והוא נקוד בנקודת אותיות התורה ממש.

ראד"פ:

אות י' זה חוכמה והיא נקראת עדן. אות ה' הראשונה זה בינה והיא נקראת נהר שיוצא מעדן.

אריה, שור, נשר ואדם כלולים במרכבה, כל אחד מקבל בהתאם לתכונותו.

אריה - חסד, שור - גבורה, נשר - ת"ת, אדם - מלכות.

ניקוד בחיריק. ונודע כי החיריק מלכות תחת ת"ת בעלה והוא אות ו', וכמו שה"א ראשונה חברה וקבצה את אותם הג' מאורות של אות יו"ד קודם שיתפשטו כנז"ל, כן המלכות חוזרת וכוללת את המאורות אחרי שנתפשטו לד' ראשים באות ו: היא חוזרת לקבצם בסוד חיריק שתחת הוא"ו, ולכן גם שם המאור הזה כשם מאור הה"א ממש. אלא שזה עולה בסוד ה"א ראשונה לקבצם קודם שיפרדו, וזה יורד ומקבצם למטה אחד שיפרדו.

ראד"פ:

נקודה מתחת לאות ו' - זה הפרט שמשרת את הכלל, נקודת החיריק מרמזת על מסך

המחבר בין ימין, שמאל, אמצע ומלכות וכולם עומדים בתוך השדה המאוחד. פה גם מלמדים על הסדר שקודם הפרט צריך להתבטל בתוך הכלל כשהוא ירגיש את השדה המאוחד מתגלה הבחינה המיוחדת של הפרט והוא משרת איתה את הכלל הממשיך ומגלה בו את האור המיוחד והייחודיות של אותו הפרט. וכך - קודם הפרט מתבטל בתוך הכלל ולאחר מכן מתגלה. זה דומה ליראה ואהבה.

ניקוד אחרונה בפתח והיא המלכות שבת"ת מצד הגבורה כי המלכות ליהודה, ולכן שם המאור הזה אגל"א הרמוז בברכת יהודה, ויוצא מראשי הפסוקים ההם כנודע. [דהיינו מר"ת ד' פסוקים אלו : אתה יודוך וכו', לא יסור שבט מיהודה וכו': המורה על סוד הגאולה והתשועה וכו'.

ראד"פ:

יהודה הוא הראש של שבט דוד ובו יש בחינת מלכות ושרביט השליטה. הניקוד מתחת לאות ה' - המקף שמתחתיה, דומה לשרביט או מסך השולט על הרצון והוא ניתן למלכות כשליטה על החיסרון.

מדיטציה יְהֹוָהֳ ת"ת דבריאה

אני מתרכז בשם יְהֹוָהֳ של ת"ת דבריאה, היא כוללת בתוכה שתי בחינות, שתי נקודות - חסד וגבורה. אלו שני קווים שמתחברים לקו האמצעי פה, במידת הת"ת. צריך לנוע בין שני המצבים ולהרגיש אותם יחד ולא לאבד אף אחד מהם. ככה צריך לנוע בין גבורה לחסד ולהישאר באיזון.

גבורה באות ְי מתחת לי' שתי נקודות - אחת מעל השניה. זה ניקוד שווא והוא מרמז על תנועה מתמדת בין עליונים לתחתונים, בין שורשים לענפים. מתעורר רצון לעלות לאצילות ולחזור לשורשם. אני רוצה להרגיש את נוכחות הבורא ואת הנהגתו, את אורו ורצונו להטיב לנבראיו ולהמשיך את זה לכל הבריאה, לכל הנזקקים.

אני נע בין מעלה ומטה, בהשתוקקות מלאה להרגיש את מציאות הבורא ולהתבטל בו. יחד עם זה אני רוצה להמשיך את האור אל הזולת, נדבק לשורשי ונמס בו. האור נמשך ממנו ועם הכוח שלו נמשך מניה וביה. ממלכות דאצילות לכל האברים שלה שמתחת לאצילות, לעולמות בי"ע. פה עוברת תנועה מתמדת, בין העליונים לתחתונים. דרך מלכות דאצילות בא מענה לתפילה וכל התפילות עולות אליה ומקבלות ממנה.

אני נע בת"ת, בקו האמצעי ומרגיש את העליונים שהם חג"ת, מרגיש את התחתונים שהם נה"י. כל הבחינות הללו מתאחדות בחיבור אחד וכל האיברים של המדרגה פועלים יחדיו. אני נע בנשמתי ומחבר בין הענפים והשורשים. מרגיש את אור חסדים ואור חכמה. אור כמו ברק מתגלה ונעלם בחסד. בגבורה לוהט חיסרון, בת"ת החיסרון מתחזק ועולה התפילה. המלכות עושה רעש ומתעורר הרצון. ככה אני נע בין הקווים ויוצר כלי דת"ת, שהוא קו אמצעי. בחיסרון ודבקות בבורא פועלים בצורה אקטיבית כלים דהשפעה, שהם למעלה מחזה - חב"ד חג"ת. זה מוח ולב שהם דעת ות"ת. כאן האור מאיר ב - 248 גוונים מהמצוות של עשה. שם אהי"ה מאיר עד המסך דראש, הוא מאיר מהעתיד ובראש המדרגה מתגלה ראייה של המטרה, אליה אני משתוקק ומתפרץ. זאת הדבקות וההשגה הנחשקת.

השם השני - שם המעורב והוא מאיר בלב בצורה של חיבור בין אהי"ה ליהו"ה. דעת מחברת בין חכמה לבינה ות"ת מחברת בין חסד לגבורה. זה החיבור בין השכל לאמונה ובין יראה ואהבה. מתחברים עליונים ותחתונים, חיסרון והודיה, גילוי וביטול.

אני עובר לנקוד של חסד באות י - שורוק, ג' נקודות מתחת לאות. פה יש רצון להתבטל ולהרגיש רק את הבורא. אני מרגיש אותו ולא ממשיך שום דבר, מתבטל. אור הגבורה בא לכלי הזה והשפע

מתחזק, אפשר להמשיך אותו לאחרים. אני מרגיש עד כמה העליון רוצה להטיב לנבראיו. אני מתחבר לרצונות בכל ג' הנקודות הללו - במחשבה, דיבור ומעשה.

בנקודה הראשונה אני רואה את כל המאמצים כדבר חיובי, זאת שמחת הבורא. אני מודה על כך שנתנו לי מקום לעבוד אותו. פה יש אחדות והפרט לא עומד בפני עצמו, הוא מחובר אל הכלל. יסוד מחבר את הכול אל השדה המאוחד. אני עושה מאמץ ומרגיש שכל המאמצים האלו הם מענה מהבורא, הוא נותן הכול.

יראה בנקודה השניה מגנה מהתנתקות מהשורש, והנקודה השלישית ממתקת את הדינים. פה גבורות משמחות וכל מאמץ נעשה בשמחה.

אות השניה של השם, אות הֵ , בה מתגלה גבורה. אלו ג' נקודות מתחת לאות. אני מתרכז בשליטה מוחלטת של הבורא, בכל בחינות הזמן - היה, הווה, יהיה.

ה' מלך, ה' מלך, ה' ימלוך לעולם ועד.

באווירה זאת אני מתכוון לבנות בכוח את הפוטנציאל שיוולד להרגשה וחיסרון וארצה לקבל דרך הקו האמצעי. כך שהדין של הקו השמאלי ישרת את הקו הימני, שהפרט יעבוד למען הכלל וכתוצאה מזה, אור החסד יתלבש בגבורה. ככה מתבטלת הגאווה והופכת להרגשת הדבקות, ביטול והודיה שהבורא זיכה אותי לעשות מאמץ כדי להתקרב אליו.

אני מתכוון לא לאבד יראה בזמן גילוי של אהבה הנמשך מהבורא. בג' נקודות הללו מתחברים כל החלקים של המדרגה - בבחינת מחשבה, דמיון והרגשה. הם יוצרים כח אחד ואני מכוון אותם להיות בקו האמצעי, בראש - דעת, בגוף - ת"ת ובסוף המדרגה - יסוד. מהעלאת המ"ן בצורה כזאת מתעורר הרצון העליון דאצילות וממנו נמשכים יג' מידות הרחמים:

יהוה יהוה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה.[11]

יג מידות הרחמים האלו ממשיכים את האור הגדול בקו האמצעי, השגות של גדלות יחד עם חסד. כך באות הֹ מתגלה חסד עם ניקוד חולם. פה יוצאים מהכלים וכאן מתחברים שמחה, חיסרון וכוח. מרגיש את העליון, שמח בשמחתו וחש את רצונו להתגלות בתחתונים. מקבל ממנו כוח לפעול בהשפעה למען אחדות השכינה. חוכמה נמשכת לפה כאור העדן ומתמעטת כדי להיות ראויה לתפיסת התחתונים. כך הנהר יוצא מעדן להשקות את הגן. האור זוהר מהמקום כדי למלא את הכלים של בעל ההשגה. בשדה המאוחד נוכחות הבורא. האור נמשך לכל בחינה ונותן חיות. בתנועה מתמדת חיות הקודש - אריה, שור, נשר ואדם: חסד, גבורה ת"ת ומלכות. ג' קווים מתחלפים בתנועה מתמדת, בחיסרון, הודיה ומייחלים לחסדיו של הבורא.

עובר לאות וָ, בה גבורה עם ניקוד קמ"ץ - ניצוץ ורקיע. המסך שעומד מעל רצון, זה קו שעומד מעל הנקודה. נקודה זה הפרט שנדבק והתבטל בכלל. האור של הפרט מעשיר את הכלל, פועל למענו. נפתחים החלונות ודרכם האור זורם. החלונות נפתחים בחדר הפנימי. בזכות זה שהתחתון התבטל בעליון, הוא מקבל ממנו את כוחות המסכים, הפותחים את הדרכים בהם עובר האור אל המרחב הרוחני של המדרגה. האור הזה בקו האמצעי דומה לחלון שדרכו נכנס אור אל החדר, אבל במידה שנרגיש בו בנוח. האור ממלא את כל המרחב של הכלי ויש כוח להחזיק אותו בלי לאבד את הקשר עם הבורא נותן השפע. האור נמשך בצורה של קו אמצעי לרצון דקדושה, לארץ הקודש. הפרט מתחבר

11 ספר שמות, פרק ל"ד, פסוקים ו-ז

לכלל ומקבל ממנו כוחות, מפה הוא ממשיך את השפע לכל התחתונים. כך הכלל פועל ומתגלה דרך הפרט, הוא מגלה כוחו של יְזַהֲדִירוּ"ן ונפשרירו"ן. בקו שמאל נוצרת הכוונה לאור חוזר. זה רמוז בשמות המלאכים, במילה רון - לרנן ולשבח את הבורא. העליון נותן את כוח המסך בשם יְזַהֲדִירוּ"ן. אני מרגיש עוצמה, כח התנגדות לקבלה והאור חוזר למקורו בצורה של הודיה - נַפְשְׁרִירוּ"ן.

באות וְ של שם הזה בחינת חסד, נקודה שמתחתיו. זה הרצון שעומד תחת שליטת הבורא, בדומה לאישה שעושה את רצון בעלה. הכול בא ממנו, הוא מנחה אותה, הוא מגן עליה, הוא מהנה אותה. הפרט עובד למען הכלל. מלכות משרתת את ז"א, היא מחברת בין כל הבחינות שהתגלו בשדה המאוחד ולמענו. הפרט מתבטל בכלל ולאחר מכן מגלה בשדה המאוחד את יופיו, כשרונותיו, מידותיו המיוחדות ומעשיר את הכלל בהתחדשות האור.

אות הְ האחרונה בה הגבורה היא בצורה של חיריק. זה השלום, כי המלכות משלימה את כל הספירות. פה הגבורות מתמתקים ברחמים. המסך הסותם מתחזק, הוא יכול להפריח את כל הרצונות שמושכים את האור לעצמם. גבורה מרגישה את החסד, הגאווה מתבטלת וכל פרט עובד למען הכלל. חוכמה מתלבשת בחסדים ומתגלה בקו האמצעי.

כִּי מַלְאָכָיו יְצַוֶּה לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ:

עַל כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ:

מלאכים שומרים עלינו בכל הבחינות של נשמה, פה מתעוררת השתוקקות חזקה בשליטת המסך של הקו האמצעי וחסד מתגלה באות הֹ, בצורה של פתח. זה כוח השליטה ברצון. שבט של מלך דוד. גבורה מתגלה בחסד עם כל עוצמתה. אפשר לשלוט במלכות לאחר ביטול עצמי. כמו שאמר דוד המלך: ואנוכי תולעת ולא איש. פה מתגלה שם אגל"א, זהו אתה

גיבור לעולם אדני. מקבל את כוח הגבורה, שליטה ברצון ונע בקווים הללו, מרגיש את כל ההרכב שבהם נעשתה העבודה בכל הבחינות, הנקודות והאותיות שהם ת"ת דבריאה. אני נע בין הקווים הללו שהתחברו לבנין שלם, סופג את כל הכוונות האלו כדי להישאר בתפיסה הזאת בכל המצבים והבחינות של חיי. מחבר בין שורשים לענפים, בין חיצוניות לפנימיות, מחבר בין שני הפכים לנושא אחד. אין שום דבר נפרד, הכול מכוון לאחדות ודבקות בבורא.

אני יוצא מהייחודים וממשיך מכל הכוונות שעשיתי הארה לעולם החיצון. אני מתכוון שכל מה שעשיתי ישאיר בי רושם ויעזור בכוח תמיד להיות בחיבור עם מקור החיים הבורא ברוך הוא.

פרק שמונה עשר

ביאור ניקוד שם יְהָוֹהְ דגבורה דבריאה ושמות היוצאים מהם

ניקוד יְהָוֹהְ והוא ניקוד הגבורה [שם ט"ו ב'] כי הוא אחרי הת"ת, כי הת"ת

אמצעי בין חסד וגבורה, והגבורה שמאל הת"ת והוא יְהָוֹהְ וכאשר מתפשט משורשו שבאצילות כנודע כי סוד הגבורה כוללת כל הו"ק ולכן חופף על כולם. והנה שם העליון בניקוד שב"א שבאות היו"ד הוא צְבָאוֹ"ת, כי הוא חלק הגבורה בעליונים בריבוי צבאותיו, ושם הניקוד הב' גבורה בתחתונים שד"י, השודד מערכות החיצונים ומכניעם, וב' מקורות אלו הם דמות כנפים אל המאור הזה, אחד מימין ואחד משמאל, וכשעולה השירה אשר ללוים בסוד הגבורה כנודע מכין ב' כנפים אלו, ועולה אל מקום המציאות האצילות העליון ומתאמצת שם, וחוזרת חלילה לירד אל מקומה, וחוזרת אל ט"ו מעלות השיר כנגד שם י"ה.

ראד"פ:

שם יה מרמז על עלייה לאבא ואמא, לאור חיה.

גבורה זה לויים והם מזמרים שירה, כי גבורה דקדושה משבחת את השם. בזמן שקשה לנו וצריך להתאמץ בקדושה, עלינו לשבח ולתת שירה על המקום הזה. אנו מכבדים את המקום של בניית הכלים ומי שלא מברך את החושך, שהוא מקום הסתרה, לא יכול לברך את האור, כי הוא לא רואה את אחדותו יתברך. בן אדם במציאות דואלית מרגיש שאור זה הטוב וחושך זה הרע ואנו צריכים לחזור אל המציאות של אחדות השם, כמו הלויים, באמונה למעלה

מהדעת, לשבח את המציאות של המאמץ והשקעת הכוחות, לשמוח ולעבוד בשמחה, כדי שיהיו גבורות משמחות. גם כשנקבל את התוצאה, צריך להתהפך ולהאמין שהכול היה מאת השם. וזה גם כן נקרא שירות ותשבחות, כך אנחנו יכולים לעשות שני סוגים של ייחודים - מצד אור ישר ומצד אור חוזר. יד בגימטריה 14 ושתי ידיים ביחד 28, זה הגימטריה של מילה כח, כך אפשר להסתכל על הגבורה משני הצדדים - מצד של המאמץ שלנו, זאת יד אחת ומצד של עזרת הבורא, זאת היד השנייה. זה המאמץ והתשובה עליו. המאמץ מלמטה-למעלה והתשובה מלמעלה-למטה. בשני המצבים צריך לשבח את השם. על כל יד יש כנף. כנף מלמעלה זה צבאות וכנף מלמטה זה שד"י.

בעיקר פה צריך להשיג שההסתרה זה טוב, שהחושך זה דבר חיובי. בלי השגה זאת אי אפשר להשיג שאור הוא דבר טוב, צריך לעלות לאחדות דאבא ואמא, לשם יה, שהוא מספר 15 וזה מה שחסר ליד, כי יד זה מצד הכלים ו- 15 זה האור שמתפשט על הכלי דקו אמצעי. האחד שחסר, מצביע על האחדות.

וזה המאור העליון הוא צד ימין המאור הנזכר, שהוא ניקוד העליון של שב"א שבאות היו"ד הנקרא צבאות, ואין זה שמו העיקר אלא אחר כמו שנפרש בע"ה, אמנם בהיותו הגבורה מתאמצת כמילוי צינורותיה נקרא שמו צבאות, דרך משל י"ם הערב"ה (צ"ל תבעו"ה), ששם נמתקו ונתערבו כל צבאות הגבורה, ואז יורד

ראד"פ:
הערב"ה - זה מלשון לערבב ומרמז על קו אמצעי ועליית המלכות לבינה.

מתעבר"ה אל ב' המאורות האלו ביחד ניקוד שב"א, הנקרא הר הה"ר,

ראד"פ:
ת"ת ומלכות זה הה"ר ופה קבור אהרון הכהן הגדול, שהיה נכנס לקודש הקודשים - ג"ר דבריאה.

ב׳ הרים זה על גבי זה וה״ס הת״ת על המלכות, ולכן שם מת אהרן במקום הזה, מרוב חשקו ותאוותו אל החיבור הזה המעולה בביסוס הגבורות כולם,

ראד״פ:

גבורות שעולות מלמטה וגבורות היורדות מלמעלה, מתמתקות במקום הזה. זאת בחינה של אהרון הכהן, שהיה גבורה משבט לוי והפך להיות כהן שהוא מידת החסד.

ומשם עולה אל הר העברי״ם בינה שבכסא, אשר כל המאורות בעלותם אל האצילות עוברים דרך שם כנודע, ושם מתגברים מרוב שמחתם אשר שם, ואח״כ עולה אל ים החכמה חכמה שבכסא, ומשם אל חצר החיצונה והיא בחינה עליונה למעלה מן הנזכר, אך נקראת חיצונה בערך שיש שם עדיין מדרגה עליה ונקראת חצר הפנימית, והיא בחינה עליונה של הכסא, ואחריו עולה אל המציאות הנורא הוא האצילות העליון ומשם חוזר ויורד חלילה אל מקומו אחר שקבל השפעתו מהאצילות,

ראד״פ:

פה מתוארת עליית הגבורות דמלכות דאצילות. אהרון הכהן קודם היה עולה לבינה דבריאה שזה מקום הר העברים, אחר כך לחוכמה דבריאה, שהיא ים החכמה. אחר כך עלה לחצר החיצון של בית המקדש וזה כתר דבריאה. החצר הפנימית זה מלכות דאצילות, או עתיק דבריאה וזה מקום של עבודת הכהנים.

ושמו יְיָיְוְאֶשַׁעַבְיְוָאָיהִו, והוא שם יד בכסא, וז״ש [שמות י״ז ט״ז] כי יד על כס יה, ה״ס ט״ו מעלות השיר כנגד י״ה, והם כנגד י״ס הבריאה וכנגד, מעלות הם, פינות המרכבה הכוללים כל הי״ס כמו שביארנו והם סוד ד׳ היכלות, היכל אהבה כנגד היו״ד שבשם הכולל כל הבריאה כנזכר, ושמו יו״ה. הב׳ היכל השלום ה׳ ראשונה, ושמו יו״ה. הג׳ היכל [העוז] כנגד ו׳ ושמו יה״ו. הד׳ היכל החמדה כנגד ה׳ אחרונה, ושמו יי״ה. ולמעלה מזה ה״ס האצילות העליון הוא אלהינו

ואנחנו עבדיו, ובו נשלמו ט"ו מעלות.

המאור הב' של השב"א שהוא כנגד המלכות, המבטת למטה להשגיח בתחתונים, ממנה מתפשטים י' מאורות לכל קצה וקצה מו"ק שה"ס [אולי ר"ת שהם העשר ספירות] שבכל אחד מהו"ק, והנה באלו י' מאורות שבכל קצה הנה הג' עליונות שבהם הם ח"י מאורות ל-ו' הקצוות, והט"ו מאורות מהם הם ט"ו מעלות עליונות שכולם נאחדים במאור אחד, ואלו הט"ו הם מציאות אחת ענפים לג' מאורות האחרים הנשארים מן הי"ח הנזכרים, ואותן ג' מאורות שהם תשלום שהם ג"ר שבכל הו"ק, הנה מג"ר אלו המאורות ח"י מאורות עם הט"ו המאורות אחרים שהם ענפים להם, ומאלו הג' נעשים מאור אחד, וממנו מתפשטים ז' מאורות אחרות לכל קצה וקצה, ה"ס ז"ס תחתונות שבכל אחד מהו"ק.

ומאלו הג' תחתונות שבכל אחד מהו"ק, מהם נתפשטו כל כוחות עליונים ותחתונים דהיינו כעין המלכות הנקראת בת שבע, הפועלת כל המציאות עליונים ותחתונים, ולכך כל העולמות נשרשו בה במלכות שבחכמה שבגבורה של הבריאה, שהיא קוץ תחתון של יו"ד וניקוד תחתון של שב"א שבו.

ראד"פ:

מספר יח' (18) מתחלק לג' שזה ג"ר ו (15) ט"ו, שהם אבא ואמא (יה). ג"ר קודמים לאבא ואמא, כמו ג' ראשים דאריך אנפין. ספירות ו"ק זה חג"ת נה"י ולכל אחד מהם יש בו חב"ד, חג"ת, נה"י. אם נחבר את כל החב"ד, יוצא 3 כפול 6 שווה 18 וזה רמז שחב"ד מתפשט לכל ספירה מלמעלה ומשלים אותה בגדלות רוחנית. 6 כפול 6 - ל"ו צדיקים נסתרים שעליהם עומד העולם. זה המאמץ מצד התחתונים והתשובה מלמעלה זה הח"י שמרמז על חיים עליונים שבאים מלמעלה. יוצא שאור המתפשט לג"ר זה מספר 18 והאור שמתפשט לו"ק זה מספר 15.

ואלו הז' היכלות הם ז' מאורות

סובבים כל המרכבה, ויש לכל מאור ומאור שם בפני עצמו' וזה המאור שאמרנו שממנו נתפשטו ז' המאורות כנזכר הוא שם יהו"ה שבניקוד התחתון של השב"א כנזכר, וממנו נתפשט ז' היכלות.

ואלו הם: הא' יְהָ[רי"ד]**, הב' יְהָה, הג' יְוֹהִ**[רט"ו]**, הד' הָהֹוִ**[רט"ו]**, הה' יְהֹוָ**[רי"ז]**, הו' הִוְיְהָ**[רי"ח]

הז' והוא המתגאה על כולם וחופף על כולם, כי הוא שקול ככולם, הוא שהוא הניקוד עצמו של הספירה הגבורה שאנו בה. ותדקדק ותראה כי כל ז' שמות אלו כולם בנויים בקמץ חיריק חולם, דמיון השם הזה של הגבורה.

והנה זה המאור התחתון של השב"א הוא מלכות והוא דין. ולכך הוא אש מחמם ומשריף ומגביר הגבורות, ואעפ"י שהוא עניו ושפל ומביט למטה להשגיח בתחתונים כנזכר, עם כל זה ה"ס הדין ולכן משריף, ושמו וַפְּהֱוֵמֹקְיְוְאֹוְמְתָּ[רי"ט] שהם בן י"ב אותיות, יוצא מפסוק [במדבר י' ל"ה] ויהי בנסוע וכו' בר"ת וניקודו כמ"ש בתורה, כי הוא בחינת המלכות שבחכמת הגבורה כנזכר, והיא הולכת עם ישראל במדבר, וכנגדה היה אומר משה קומה ה' וכו: ויש בכוחו לעלות חימה ולנקום נקם.

ראד"פ:

ניקוד שבא, זה שתי נקודות - העליונה מרמזת על עלייה לעליון והתחתונה על התפשטות והשפעה לתחתונים. המילה "קומה" - מהמילה מקווה או קנאה, יש להן אותו מספר בגימטריה - 151. בגימטריה קטנה זה 7, מרמזת על בת שבע - מלכות דאצילות, שהיא משפיעה לתחתונים.

ניקוד הָ' ראשונה קמץ, והיא המתפשטת בתוכה לד' פינות המרכבה, והוא דמיון רקיע, המתפשט ונתלה בו ניצוץ קטן תחת הרקיע, לרמוז לת"ת והניצוץ דומה למלכות נ"ר מצוה המאיר ברקיע, ואין אורו מאיר רק כדמיון נר התלוי ברקיע שאין אורו ניכר וזהו שורש השורשים אל הגבורות, מן המקום הזה מטה קו וריח גבורתו נודף

בכל המקומות, כי מאות אות ה' זו שהיא הבינה שבגבורה, מכאן צמיחת הגבורות כולם.

ראד"פ:
הרקיע ומתחתיו ניצוץ, זה רמז למלכות דז"א או הפרט והכלל. ריח זו הכוונה הפנימית, לא רואים אותה אבל מרגישים את כוונותיה. אם הריח רע, אז הכוונה אנוכית, והכוונה הנכונה עולה כקטורת להשם.

בינה זה שורש לגבורות ובבינה מתחילה המודעות. המודעות מתחילה כאשר אדם עוצר את התגובה האוטומטית. המקום הזה דומה למסך שמכריח את הרצון לעצור ולעשות חשבון לפי איזו סיבה אני פועל, איזו כוונה יש כאן - על מנת לקבל או על מנת להשפיע.

והנה אלו היו"ד ניקודים שביארנו בכל הוי"ה והוי"ה, הם עשר שרים המשרתים את פני המלך יהוה ומקרבין אליו, אך שאר הענפים המתפשטים מהם אינם קריבין אליו כלל, והרקיע הזה הוא הרקיע שעל ראשי החיות, וזה הרקיע הכסא ומכסה אותה בתוכה ומגדילה ומביאה ברשותו שתתנהג כל המציאות בבחינתו וגבורתו, ואם תדקדק כשם הזה תמצאהו קרוב לשם הוי"ה, המנוקד בתורה בנביאים ובכתובים והוא ניקוד צְבָאוֹת ושם הרקיע שַׁפְּרִימוֹ"ן. ונחלק לב' שפי"ר ומו"ן הם ת"ת וקנמון, ושם השביב

ראד"פ:
קינמון - במילה הזאת אנו שומעים מילה מ"ן והחלק השני של המילה קין, שהרג את אחיו. זה מרמז על תיקון של קו שמאל והמתקה שלו. בצורה כזאת הקו שמאל לא מושך את האור על עצמו, אלא להפך הוא מעלה מ"ן על הכלל, על הזולת, על אחיו. יש בבחינה הזאת ריח טוב, כמו קינמון. והקינמון היה אחד המרכיבים של הקטורת בבית המקדש.

שפיר בארמית זה יפה ו-המון זה מלשון מ"ן, כשתפילה עולה יפה, יש בה ריח טוב כי היא עושה נחת רוח לבורא.

בניקוד של האות י' הכוונה על התנועה בין למעלה ולמטה

וחיבור בין שני הקווים, כמו שתי ידיים המחברים את המאמץ מלמטה ותשובה מלמעלה. פה בניקוד של אות ה' הראשונה בונים את הפוטנציאל של הכוונה הנכונה דתפילה, כדי שיהיה בה ריח טוב לשמח את השם וכדי שהמ"ן יהיה יפה, שפירמו"ן או קינמון.

זהדרירו"ן זאת הנקודה בניקוד קמ"ץ והיא הפרט שעובד למען הכלל. מקף זה הכלל או אור שמתשפט לכל הבריאה והנקודה זה הפרט שמקבל מהכלל את האור הפרטי המיוחד שלו. הפרט מגביל את האור ברשותו ומרגיש שהוא שייך לו. לכל פרט יש רשימו וכשהאור הכללי מגיע עד להרגשה הפרטית, הוא יוצר חוויה. גם אם האור מושג בקדושה, אנו מרגישים אותו דרך הכלים הפרטים, לכן הרשימו צריך לקבל מהקו ואחר כך לחזור אל הכלל. עד שהאור לא מגיע להרגשה של בעל ההשגה, הוא נמצא במציאות, אבל ללא הרגשה. באור הזה יש הכול, זה האור הכללי לכל הבריאה. כשהאור הזה מגיע למישהו פרטי ויוצר את ההשגה הפרטית, אז בעל ההשגה מעשיר על ידי זה את כל הכלל, והכלל מתחיל להרגיש את ההתחדשות. אבל כל עוד שהאור הזה לא הגיע עד ההרגשה של הפרט, אין התחדשות בכלל. ההתחדשות קורית רק כאשר האור מגיע להרגשה של בעל ההשגה. כל בעל ההשגה מרגיש אותו בצורה מיוחדת וזה נותן לכל התחדשות. כל אחד מאיתנו הוא איבר פרטי של השכינה, ועד שהאיבר הזה, באופן פרטי, לא מרגיש את השגת האור, הוא עדיין לא פועל והשכינה לא מקבלת התחדשות. לכן ההשגה הפרטית היא חשובה, כיוון שעל ידי זה הפרט משפיע על הכלל. אנו צריכים לדעת ולהאמין שכל תענוג שאנו מקבלים משפיע על השדה המאוחד. כך גם בנויים הכלים דראש - ראיה, שמיעה, ריח וטעם. וחוש המישוש בגוף. האיברים דראש יכולים להרגיש כל אחד באופן נפרד, כל אחד בצורתו המיוחדת:

עיניים רואות, אוזניים שומעות. כל איבר מרגיש משהו אחר, אבל חוש המישוש להיפך הוא כובש את כל הגוף ואין שום ספק בהשגה. יש כאן רמז שאיברים דראש כמו האור של הכלל והמישוש זה האור שנוגע ברשימו והפרט מרגיש אותו. אור לא יהיה שלם למעלה בלי פעולה, זאת אומרת בלי חיבור עם הרגש. כך גם אדם שלומד את חוכמת הקבלה ולא מביא את הלימוד עד לפעולה, לא בונה את הכלים שלו בצורה המושלמת. לכן אדם צריך להפעיל את כל כולו ולעשות פעולות ולדבר על הקדושה, לעשות ייחודים ותפילות, לתת צדקה, לקום בלילה ללמוד. אפשר לחיות בבחינת הכלל בלי התעוררות אישית, כמו כלים דראש שקולטים את המציאות גם אם אין בזה רצון, כי הם נמצאים במקום של הקליטה, אבל כל זה בלי חיבור אישי. וזה דומה לאנשים שמדברים על הבורא, אולם אף פעם לא חשו חיבור אישי והתקשרות איתו, לכן כשהפרט מקבל את האור בתוך הכלי הפרטי והאור הזה עדיין לא הושג, אז כל הכלל לא מתחדש באור החדש שיוצא מהכוח אל הפועל. לכן כל כלל משובח בפרטים שבונים אותו. זאת אומרת שבהתפתחות של הפרטים, איך שהם מגלים את האור בשדה המאוחד. כך כל פרט עובד כקו שמאל והכלל כקו ימין, אבל הם מתחברים בדומה לגבר ואישה, אם הפרט עובד למען הכלל, אז החיבור הזה מעשיר את שני הצדדים.

ניקוד ו' כחולם, והיא נקודה אחת בלתי מורכבת כמו הקמץ או השבא והצירי והסגול, אמנם זו נקודה יחידית יושבת במרום שבתו, ולכן גם סגולת זה השם היה אומרו כ"ג, בעת עלותו להקריב קרבן במזבח, כדי לעלות העשן דרך המישור, ולא יתערב כשום ענין אחר כפי סגולת השם הזה, ושמו אֶהֳוֹהִ, ונקרא כך לפי שהוא יוצא משם אהיה ומתערב בו, כמ"ש לעיל במקומות רבים ולכן קנה שפע ממציאותו כמבואר לעיל במקומות רבים.

ראד"פ:
להקריב קורבן זה במקום הייסורים. בן אדם מתבטל ומפסיק להתעסק עם עצמו, כך הוא נדבק במציאות של הבורא. זה נקרא להתקרב מלשון קורבן.

שם אהו"ה, בו אנו רואים את העתיד. משם אהי"ה מגיעה התשובה, אבל היא עדיין לא התגשמה, אולם מרגישים אותה כמציאות של נבואה בשם הממוצע הזה. במקום הזה אנו רואים את הפרטים של התוצאה העתידית, וזה דומה לחלום או הסתכלות הפנימית.

ניקוד ה' אחרונה כחיריק, והוא תולדות המאור הג' שבאות יו"ד, וב' מאורות אלו הם דמיון ת"ת ומלכות, ומסודם הכרובים פורשי כנפים וכו' [שמות כ"ה כ'], ואלו הכנפים שנראו למאור הזה נמצאת כמנין ת"ר (500) בכל כנף וכנף, פירוש כי בכל מחנה ומחנה ממחנות הכרובים הוא בעל ו"פ, ונקרא שמו בשם מקורו, הוא ניקוד חולם שבאות ו' כנזכר.

ראד"פ:
כרובים - אלו שני מלאכים במשכן העדות. הם היו מתחברים ומתחבקים עם הכנפיים, כשהקב"ה היה מברך את עם ישראל. כרובים מלשון קרוב, כי צריך להתקרב להשם במידותיו.

מספר 86 (ו"פ) זה המספר של השם אלהי"ם שגם שייך לספירת הגבורה. כשהגבורה משרתת את הימין, היא מביאה שמחה ונקראת גבורות משמחות, אז הפרט חשוב שמעשיר את הכלל. אז שני הכרובים מתחבקים כי הפרט והכלל מתחברים.

ייחודים יְהָוְֹה גבורה דבריאה

אני מתרכז בשם יהוה גבורה דבריאה ומתכוון להרגיש את כח הבורא, את העוצמה של ידו החזקה שהוא מציל אותנו ומעלה אליו על ידי זה שנותן את כח ההשפעה וחיזוק באמונה, ברצון להידמות אליו.

מתמקד באות ְ עם ניקוד שבא - שתי נקודות תחתיה. הנקודות מזכירות את האינטראקציה בין עליונים ותחתונים ושצריך להתאמץ בכח הגבורה, כדי לנוע בין שתי הקצוות הללו. כאן אני מתחזק במחשבה ומעלה אותה לשיא של החיבור עם השורש, למקום שממנו מגיעה התשובה. אני עולה להר ההר, למקום הגבוה ביותר של תודעתי. אני מרגיש איך העליון נוגע בי. מחשבתי רודפת אחרי המקור שלה ורוצה להידבק בו. אני נוגע במציאות העליונה ומרגיש איך ממנה באים כל הכוחות, היא המקור של כל הגבורות. השם צבאות ממשיך מהכלל, מכל השכינה את כל הכוחות שמגיעים לפרט והפרט מתמלא בעוצמה, כדי להמשיך את האור שלו.

אני מתרכז בקו האמצעי דיסוד בשם שד"י ומתכוון להמשיך את האור בקו האמצעי אל השדה המאוחד, כדי שהאור לא יתפשט לחיצונים, לרצונות האנוכיים. אני מרגיש את הרצון העליון, איך שהוא מושך את תודעתי אליו. אסור לי להתנתק לשניה אחת, כי הוא אל קנא והוא מקנא אם אנו מתנתקים מהמציאות שלו. אני טובל במים של בינה ומתטהר מכל המחשבות הזרות. מקווה טהרה מבטל את כל מה שמנתק מהבורא. הדבקות השלמה בשורש מחזקת אותי ואת הקשר שלי עם הבורא. הקב"ה גדל בעיני וכובש את כול כולי בעוצמת נוכחותו - נצחי, אינסופי, בלתי מוגבל, ממלא את כל העולמות ומקיף את כל העולמות, הנמצא מאחורי כל ההשגות. אני נע וממשיך ממנו אל השדה המאוחד, את כל מה שאני מרגיש בצורה הפרטית. אני בתנועה בין המציאות שלו לבין המציאות של הנשמה הכללית.

פה בגבורה אני משבח ומרנן את כל צורות העבודה דקו שמאל בהודיה לבורא. המאמץ שלי עושה לו נחת. החיסרון והשתוקקות גדלים להשיג. אני שר ומשבח את הבורא שנתן לי מקום לעבודה. מכוון

את עצמי להשגה רוחנית, מודה על כל המקומות של הסתרה שעברתי, עובר ואעבור בעתיד.

"בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ"[12], "מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ"[13]

אני משבח את המציאות של אחדות בין האור והחושך. "גַּם חֹשֶׁךְ לֹא יַחְשִׁיךְ מִמֶּךָ וְלַיְלָה כַּיּוֹם יָאִיר כַּחֲשֵׁיכָה כָּאוֹרָה"[14]. כמו הלויים משבח את הבורא, שמח בשמחתו.

גבורות משמחות מביאים התלהבות והרצון מתחזק לעשות מאמץ עוד יותר. מרגיש את הכוח של יד שבא מלמטה ממני ומאמין גם שהיד של השם מושיע אותי. שתי הידיים הללו מתחברות ליד השלישית והן רוכשות כנפיים ומעלות אותי אל המציאות העליונה, לעולם האצילות, שם מתגלים אבא ואמא העליונים. הם נותנים אור חייה, אור של חיות רוחנית. השגות בזרימה בלתי פוסקת מתפשטות אל הכלים. אני משבח ועולה ב 15 מדרגות של שירה, בהן עמדו הלויים ושיבחו את הבורא.

יד גימט' 14. אני נע בין למעלה ללמטה, הבורא נוגע בי, אני עושה מאמץ ושתי ידיים מתחברות, הופכות למספר 28 של חיבור בין הידיים. גבורה הופכת לשירה, לשבח שבה מרגישים את הבורא וכך י"ד הופכת לט"ו מדרגות של שבח, שם משבחים את הבורא. מתבטלת הגאווה, שהיא בגימטריה ט"ו ובמקומה אני מרגיש שם יה דאבא ואמא. זאת הללויה, ששרו הלויים.

אני נע בחסד, בשש ספירות ומרגיש איך העליון נותן חב"ד. הוא משלים את תודעתי בשכל אלוקי ואני מרגיש את מחשבתו. כך קורה גם בגבורה, ת"ת, נצח, הוד יסוד ומלכות. חב"ד בשישה קצוות הופך לכוח החיים - אור חיה,

---

12 ברכת יוצר אור

13 תהילים ק"ד כ"ד

14 פרק קל"ט פסוק י"ב

18 ספירות. אור הזה מתפשט על כל המאמץ שלי בשש ספירות, במקום שאני עושה עבודה בכל ספירה וספירה, יחד הם ל"ו. אני מרגיש חיות שעולה וגדלה, התעוררות, תחיית המתים. גבורה שרה להשם, זאת הגבורה משמחת. הגבורה עולה במעלות השירה ועוברת במדרגות של בינה, חצרות של בית המקדש, ים החכמה והכתר של חזר החיצון דעולם הבריאה. ואז נכנס לחצר הפנימית של בית המקדש ומתחבר לעתיק דבריאה - מלכות דאצילות.

אני מתרכז באות הָ הראשונה של יהוה גבורה דבריאה עם ניקוד קמ"ץ - רקיע וניצוץ. פה הפרט והכלל מתחברים ומזינים אחד את השני. אני מתחיל להיות מודע יותר לרצון לפעול למען הכלל. אני מודע לכך שכל המדות והכוחות מגיעים אלי מהכלל. מ"ן עולה בצורה יפה, זה מאמץ יפה מלמטה עם כוונה נעימה שפרימו"ן זהדרירו"ן. הפרט משבח את האחדות שממנו יצא. מקבל את כל הכוחות מהכלל כדי לשרת אותו, להעשיר אותו. מהכלל אני ממשיך את קו האור עד להרגשה האישית, עד לחוש המישוש, כדי שכל כולי ארגיש את החיבור עם השם. זה קרן אור בקו מעל נקודה, הוא בא ונמשך אל בעל ההשגה. כל אחד מאיתנו הוא נקדוה או ניצוץ שנדלק על ידי האור הזה. האור נמשך אלינו בצורה נצחית, אני רוצה להרגיש אותו בנגיעה ממשית. כל השגה חדשה, גילוי שיוצא מכוח אל הפועל מתוך מחשבת הבורא מגיע אל הרגשה פרטית, מעשיר את כל הכלל באור חדש, בחוויה חדשה.

אנו איברים של השכינה, היא מרגישה את האור דרך כל אחד מאיתנו ומתענגת בהשגות של כל פרט ופרט, לכן צריך להתחזק ברצון להשיג התחדשות. כל השגה פרטית של איברי השכינה מביא לה התחדשות ושמחה, לכן כל פרט לא ללמד על עצמו יצא, אלא על הכלל כולו יצא. האור כולל בתוכו את כל התענוגים,

אבל הוא צריך להיות מושג ע"י הפרט, להגיע עד להרגשה של בעל ההשגה, אז הוא יוצא ממחשבתו של הבורא ומביא את התענוג לכל הכלל. כל השגה ושלמות שרוכש הפרט, מחזקת את הכלל. גבורה מתבטאת במאמץ אישי, רק כדי להתחבר לכלל ולהידבק בבורא. אני מתכוון להמשיך מכוונות הללו אל עולם המעשה, כדי לעורר יותר חזק את התחושה ולבנות את הכלי עד לנקודה הסופית, כדי להפעיל את כל האיברים של המדרגה שלי. אני מתכוון לגלות את הכוונות הללו במחשבה, דיבור ומעשה.

מתרכז באות וֹ עם ניקוד חולם. נקודה מעל האות קוראת לי להתכוון לעלות למעלה מעצמי, לצאת מהכלים אל המציאות העתידית. אני מתכוון לצאת מעצמי ולהתקרב אל הבורא, אל המציאות שלו והקורבן הזה מקרב אותי ואני נדבק אליו. עוזב התעסקות בעצמי ומתרכז בשורש נשמתי, המקור שממנו מגיעות כל המחשבות, כוחות, חיות. העתיד שולח אלי את אורו משם אהי"ה והוא מאיר בעוצמה, בצורה של גמר התיקון. אני מתחיל לראות דרכם את הפרטים השייכים לאותו העתיד. ההשגה מאירה מהעתיד אל ההווה ומתגלה שם המעורב משתי שמות: אהיה ו- יהוה. אני מרגיש את התשובה העתידית, היא כבר מרחפת מעל הכלים שלי. האור נמצא ומקיף אותי מכל הצדדים.

אני מתרכז באות הִ האחרונה, עם ניקוד חיריק - נקודה מתחת לאות. הפרט מקבל מהנקודה שמעל אות ו', יש אינטראקציה ביניהם. היציאה אל המציאות העליונה למעלה מהכלים נותנת חיות לפרט וכוח להתגלות בקו האמצעי. אני יורד למקומי עם תודעה חדשה, התפיסה שלי התחדשה ומגלה את כל הכוונת שהיו מקודם. אני עובר באינטראקציה בין כל הסיבות ותוצאות, בין הכלל והפרט, כמו שני כרובים המתחבקים עם הכנפיים. פה נשמע הלחש של אהבה בזמן

הזיווג, זה הלחש של התפילה ובה מתגלה אהבה של קרבה עליונה. מהחיבור הזה נמשך כוח על כל הכרובים, שעושים מאמץ פרטי למען הזיווג בין קב"ה ושכינתא. האור נמשך אל כל המידות והספירות, אל כל בחינות הנפש שאיתם אני רוצה להתקרב לבורא. מתגלה כוח של שליטה ברצון משם אלהי"ם. על זה מרמז מספר 86 שהוא בגימטריה "טבע". כאן אני רוכש טבע חדש, טבע של השפעה.

אני מתרכז בעולם הפנימי, סופג את כל הכוונות שעשיתי, רושם בתוכי את הכוונות הללו, כדי לגלות אותם במקומות שנצטרך לפעול בכוח הגבורה. גבורה היא משמחת ולא הורסת, היא משרתת את האהבה ואת האחדות. אני מתכוון לגלות אותה במחשבה, דיבור ומעשה ומבקש מהשם שיעזור לי בזה.

פרק תשעה עשר

ביאור ניקוד שם והו"ה דנצח דבריאה, ושמות היוצאים מהם

ניקוד הז' והיא ספירת הנצח שם יְהָוְהֶ [שם י"ג ד']. ממוסך כרחמים וכגבורה כעין הנצח, ומאור הזה מתפשט מן המציאות הוא האצילות, וממנו מתפשטין מאורותיו ופעולתיו והנהגותיו והוא בקודם נקודת המרכז, והם סובבים אותו כמלך הסובב עם אנשיו והם גבורותיו המתפשטין ממנו, והנה ראש מאורותיו הוא ניקוד היו"ד בשורק בן ג' ניקודים, והם דמיון ג' מעלות זה למעלה מזה, וכבר ידעת כי השורק רומז אל הת"ת ויסוד ומלכות והוא סוד כל ההנהגות, על ג' מעלות אלו יושבים ג' האבות, כי ת"ת מהחסד ומלכות מהגבורה ויסוד מהת"ת, והנה הוא מכסה לד' פינות חוץ מפאת צפון שהיא תוקף הגבורות, ואמנם שם זה דין ממוזג כנזכר ולכן כסה פני צפון ושמות ניקוד זה הראשון מִשְׁבֵּצוֹת, והב' רוֹטָא, והג' תֵּגְעַץ ור"ת תמ"ר.

ראד"פ:

כשאנו עובדים עם אות י', אנו תמיד מתרכזים במחשבה ורוצים להרגיש את השורש שממנו היא באה לתודעתינו. בספירת הנצח מתחילה התעוררות של החשק. כדי שלא תהיה המשכה אל העצמי, צריכים להתכוון במחשבה על הקו האמצעי. על זה מרמז הניקוד שורוק מתחת לאות, ו - ג' הנקודות הללו יצאו מהחג"ת, שהוא בחינת חפץ חסד.

אפשר לצייר ד' שמות המופיעים כאן כריבוע. שם העליון - משבצות, רוטא מימין, תגע"ץ משמאל ותמ"ר מלמטה.

משבצות - זה המקום שמחזיק בתוכו אבן יקרה. לכהן שעושה עבודה בעולם הבריאה יש חושן ובו ישנם משבצות, בתוכו נמצא שם ע"ב, שגם נקרא אורים ותומים.

משבצות זה המקום שצריכים להתכוון לקחת שליטה על האור הנמשך בקו האמצעי. זה מסך ששולט על ד' בחינות שברצון. בחינה עליונה היא תמיד יותר חשובה ממה שאנו מקבלים ממנה. למטה זה מקום פחות חשוב - מטה בחשיבות, כאן אנו לא מתעסקים בעצמנו.

ימין - פה אנו מרגישים את כוח הנתינה שבתוכנו, שמאל זה כוח התנגדות להתלבשות. כל הגבולות הללו יוצרים את הקו האמצעי ואז האור יכול להתגלות בשם ע"ב.

רוטא - זה צמח, תמיד ירוק והוא הגנה נגד עין הרע. רוטא גימט' 216, זה מספר המלאכים היוצאים משם ע"ב. ע"ב גימט' חסד, גבורה גימט' 216. כך האור העצום של הגבורה עובר דרך החסד והדינים מתמתקים, מקבלים איזון בקו האמצעי.

שם תגע"ץ מורכב מאותיות ע' ו-ת' - עת או דעת דנוקבא. צ' וג' יחד גימט' 93, כנגד ג' שמות אל וכנגד המילה מגן, שהיא גם כן גן גימט' 93. כך חג"ת הופכים להיות מגן לנה"י, שבהם התחלנו להתעסק בשם נצח דבריאה. נה"י זה הבחינה של הנקבה או המלכות. דעת דנוקבא זה המקום שמתגלה בו אור חכמה ויש צורך להגן ע"י ג' שמות אל במידת החסד. צריך להגן על דעת דנוקבא מקרי לבטלה כדי לא להמשיך אור לקליפות. בשם זה אפשר להשתמש כהגנה לפני השינה שלא יהיה זרע לבטלה בחלום. ברוחניות זה המשכת האור ללא כלים.

תמ"ר זה שם של מלכות שעליה מסופר בתורה על כך שבני יהודה הוציאו זרע לבטלה וקיבלו על זה עונש. בסופו של דבר לקח אותה יהודה, אבל לא בצורה רגילה, לא באופן ישיר. היא התלבשה לזונה והוא לקח אותה לעצמו, ללא הידיעה שזאת תמר. כך אצל אדם מתגלה חשק עצום, אבל אסור לקחת את מלכות באותה

הצורה שבה היא נמצאת, לכן היא מגיעה בהסתרה ואין ידיעה עם מי עושים זיווג. יהודה לא יודע שזו כלתו וחושב שהיא זונה. כך כל בעל השגה חושב שרצון לקבל זה זונה ואסור להמשיך עליה את האור, אבל יש חשק גדול והוא אינו יכול להתאפק ואחר כך מתגלה מלמעלה שזו הכלה שלך, הרצון שלך, אבל אסור להמשיך אליו באופן ישיר, כי נותנים אותה מלמעלה. ממנה יוצא שבט דוד, זהו משיח בן דוד הוא נחשב לגמר התיקון. הכול מכוון לכך שמלכות תכנס להריון ולא ימשך אור לקליפות. צריך להגן עליה על ידי חסד וגבורה, ולהוסיף הגנה משם אל. רק אחרי תמר אפשר להוליד ולהמשיך אור ככה שלא תהיה שבירת הכלים. תמר זה גם טעם מר - בן אדם מרגיש פה מרירות, כי אסור להמשיך אור לעצמו, גם נקודה זאת נקראת צדיק, ההולך נגד רצונו וזה מר בהתחלה, אבל בסוף מגיעים לפירות מתוקים כמו תמר.

עד כה למדנו בעולם הבריאה מדרגות כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה ות"ת.

בצמצום ב', כשמלכות עלתה לבינה, יצא מסך שחילק את המדרגה לשתיים ובכך נותן אפשרות לתקשורת בין תחתון לעליון. לכן בכתר, חכמה ובינה דבריאה מתלבש אח"פ דאצילות ונוצר קשר ביניהם. כך גם בבינה דבריאה עומד מסך של ראש דבריאה, מתחת למסך הזה עומדים חסד, גבורה ות"ת עד למסך שעומד בחזה ומתחתיו נצח שאותו אנו לומדים עכשיו. מתחתיו הוד, יסוד ומלכות. כך מתחת למסך דחזה, שהוא חיבור בין חסד וגבורה, עומד הנצח. מסך זה הוא כמו מגן לכלים דנה"י. בשם נצח, מתגלים דינים יחד עם אור ג"ר, לכן כאן אנו פוגשים ריבוי הגנות, כדי שהאור הזה לא ישרוף את בעל ההשגה.

מלכות דעולם הבריאה הפכה להיות נקודה מרכזית בין עולמות יצירה ועשייה, שמתחת לעולם הבריאה ועולם האצילות, העומד למעלה מהבריאה.

בספר ברית מנוחה אין פירושים של כל הפרטים, לכן אנו צריכים להיצמד למסירה של בעל הסולם, שמלמד אותנו על צמצום ב׳ ובו יש זיווג בין המדרגות. במיוחד כל המקום הזה, שמתחת למסך דחזה, הנקרא נה״ים, הם מתלבשים בחלק העליון של עולם יצירה. בזכות הזיווגים הללו מתרחשת עליית העולמות. גם החלק העליון של עולם עשייה הולך בחיבור עם אח״פ דעולם יצירה. כאשר מתרחשת עליית עולמות, אז כל עליון מעלה את התחתון שלו עם האח״פ וכולם עולים לעולם אצילות ומשם עד אינסוף ברוך הוא. מלכות דבריאה זאת נקודת המרכז של כל העולמות אותה מסובבים ג׳ קווים דנה״י ומגנים עליה, עושים תיקון של הקו האמצעי, בדומה לאנשים הנאמנים למלך. אחרי תיקון זה, המלכות לא מושכת את האור על עצמה ומעלה את התחתונים לעולם האצילות.

ניקוד הָ׳ קמץ. ונודע כי הרקיע דומה לת״ת בסוד הנצח, והניצוץ המלכות בסוד ההוד, ושם הא׳ סַפְּרִיהְוּאֵל, ושם הניצוץ צַצְיַצָּצְיָהְ, ומרוב התגברות בעלותם למעלה, תשש כח הדין מהם ונשארו רחמים בלי תערובת דין, ונראו כב׳ עמודים הם ת״ת ומלכות כנזכר בסוד נצח והוד.

ראד״פ:

ניקוד קמ״ץ מרמז על כלל ופרט. כלל זה המקף והפרט זה הנקודה שמתחתיו, כמו ניצוץ ורקיע.

שם ספריהוא״ל מורכב מאותיות ספר, יהו ושם אל ויש בו ג׳ בחינות.

שם צציצציה גימט׳ 385, כמו מילה שפה שהיא גם כן גימט׳ 385. זה האיבר שמגלה את מה שיש בפנים החוצה ובו יש רמז לתפילה שנעשית בלחש בשפתיים.

ניקוד וְ׳ שבשם שב״א והם ב׳ מאורות, הראשון עולה למעלה לאבר הראש הקדמון למעלה על השיער, אשר הוא סוד אהי״ה אש״ר אהי״ה כנז״ל [בפ״ב] והם סוד הכתר העליון שבבריאה, ואז נקרא

בעלות שם זיווג העליון, כי הלא ניקוד העליון שבשב"א הנזכר ה"ס הת"ת, ובהעלותו אל כתר זה נקרא זיווג עליון עבד באדוניו, ומשם יוצאים כמה צינורות שפע לכל הנבראים, והם כ"ו צינורות כמנין שם הוי"ה, ולמעלה מכל כ"ו צינורות אלו הוא אצילות מציאות העליון, ומרוב זכות המאור הזה שנזדווג ונקשר למעלה בשורש הכל הנקשר באצילות כדפירשתי. נתפשט ממנו מאור הפונה למטה, וברדת זה המאור הפונה למטה נתפשטו ונתבזבזו ונסתעפו ממנו כל המאורות כ"ו, וזה התחתון נקרא זיווג תחתון, כי לאחר שנזדווג ת"ת עם כתר שבבריאה הוא זיווג העליון, ונתקשרו שם כל הספירות בשורשה הוא הכתר ע"י הת"ת, אח"כ חוזר הת"ת להזדווג זיווג התחתון עם המלכות, ושם חוזרים להתקשר כל המאורות, ושם המאור הזה הא' יְיָ, ושם הב' אֲדֹנָי, וזה הב' ברכה עליונה, ששם קבוץ כל השפע והנהגת הנבראים כולם.

ראד"פ:

ניקוד שבא והנקודה העליונה שלו זה ת"ת, זה רמז שאנו רוצים לעלות דרך הכלל שהוא ז"א לכתר ולהרגיש את המציאות של עולם האצילות. ז"א דבריאה כמו מלאך מטטרו"ן המשרת את אדונו.

כשאנו רוצים לרכז את המחשבה על הנקודה השורשית, משתמשים בשם יי", שם זה פירושו ה' מלך, ה' מלך, ה' ימלוך לעולם ועד. משבח הזה מתחילה תפילת שחרית. אנו רוצים להרגיש את השגת הבורא בכל הזמנים - היה, הווה ויהיה.

שם אדנ"י זה שם של מלכות ובה מתגלה תוצאה איכותית שמתפשטת מהעליון לתחתונים. אדנ"י זה מלשון אדון ואז אנו נעים בין שתי נקודות הללו. מעליה לעולם האצילות והמשכת האור לתחתונים לשדה המאוחד וגם לצורך חסרונות העצמיים שלנו למען עבודת השם.

ניקוד הַ' אחרונה כפתח והיא דומה לה' ראשונה, אמנם

ודאי כי הבינה מעולים מן המלכות, ולכן ה' ראשונה בקמץ והשניה בפתח, כי המלכות סוד פתח ומסך לכל הנבראים, כי היא התחתונה נעשית מסך לכל המאורות שתחתיה כנודע, והיא רקיע האוספת לכל הנמצאים החופפים עליהם דוגמת המלכות, ושמו אלהי"ם, וגבולו ידוע מן המזרח ת"ת, עד המערב מלכות, דהיינו התפשטות ו' כנודע, דהיינו משם הוי"ה עד אֲדֹנָ"י והוא מתפשט בין שניהם כנודע, שכל כוחות הגבורה משם העליון ועד שם התחתון, ואם בשם הוי"ה נקשר תשש כוח גבורתו מפני רוב הרחמים, ואם בשם אֲדֹנָ"י נתחזק גבורתו מאוד. וכאשר שם זה שסימן ניקודו הוא [כראשיה י"ח ד'] יֻקַּח נָא מְעַט מַיִם כלול עם מקורו ושורשו העליון כנודע שהוא שם אהי"ה, וניקודו של שם אהי"ה, כניקוד [שיה"ש א' א'] שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לִשְׁלֹמֹה כזה אֶהֱיֶהְ אז אין תכלית לפעולותיו.

ראד"פ:
הוא הרקיע - אם כל הפרטים מתחברים למזל לקו האמצעי, הם משרתים את הכלל והם נמצאים בתוך המסך כמו רשימות. כל אחד מעלה את הניצוץ שלו או את תפילתו.

ייחודים יֻהָוְהַ נצח דבריאה

אני מתרכז בשם יֻהָוְהַ נצח דבריאה ומרגיש את ההשפעה של האור הגדול הנמשך מעולם האצילות. עולם הבריאה רוצה שנרגיש אותו בעולמות התחתונים והוא נמשך לחלק התחתון שלו. עולם הבריאה השפעה טהורה, הוא נשפך מקודש הקודשים. לפה נכנסים עם כוונה טהורה לחלוטין, עם מחשבות זכות להידבק אל השם ולהרגיש את רצונו, לשרת אותו, להמשיך אור לזולת, על כל הבריאה.

בספירת הנצח מתחילה התעוררות הרצון לקבל. כל הספירות הקודמות היו הכנה להגעת האור אל המקום הזה. עולם הבריאה רוצה להמשיך

אור לתחתונים ומתעוררת כאן השתוקקות ואני מכוון אותה לקו האמצעי בעולם המחשבה שלא תהיה סטיה מהשדה המשותף והאור ימשך אל הכלל. כאן מתגלה האור הכללי, אור ג"ר הוא מגיע עם הדינים. בהיכל הנצח אני מרגיש את האור הזה, הוא נמשך, גדל ואני מאזן אותו לקו האמצעי.

אני מתרכז באות יֶ של שם יֶהָוְהַ נצח דבריאה עם ג' נקודות מתחתיה, מרכז את מחשבתי בקו האמצעי, מתרכז בשורש שממנו מגיעה המחשבה. הוא נוגע בתודעתי, אני מרגיש את הנגיעה שלו, במקום שמתחילה המחשבה. כאן בג' נקודות אני מכוון את מחשבתי על כך שכאשר האור ימשך על המלכות, הוא יהיה בקו האמצעי - ת"ת ויסוד. ת"ת נותנת בחינת חפץ חסד, נתינה טהורה, כוחות לא להשתמש באור כשהוא נמצא אצלי אלא להחזיק אותו למען הכלל, למען הזולת. יסוד זה כוח להמשיך אותו אל השדה המאוחד, להרגיש את הנשמה הכללית, להיות חלק מן הכלל, בתוך המזל שבו כל הכוכבים מאירים למען האחדות. כך מתחת לאות יֶ נמצאות ג' נקודות - ת"ת, יסוד ומלכות. הן מקבלות השפעה מחסד, גבורה ות"ת, מהמידות של ג' האבות: אברהם, יצחק ויעקב, בהם הייתה הכנה עוד לפני שהרצון לקבל התעורר. זאת בחינה של השפעה טהורה שקודמת לספירת נצח בצורה של מסך חסד וגבורה, שהם יראה ואהבה. בכוונה כללית, עם רצון להישאר במידת ההשפעה ולקבל מגן של קו האמצעי, אני מעורר את הרצון, את החיסרון, כך שלא אקבל פגם. האור נמשך למלכות דבריאה, אל הספירות התחתונות נה"י דבריאה. זאת הנקודה המרכזית שממשיכה את האור לעולמות התחתונים ומגנה על עצמה ע"י ג' מידות שמלווים אותה כאנשים נאמנים למלך.

כאן במקום מחשבה באות יֶ אני מכין את עצמי שהאור לא יביא לשבירת הכלים. אני מתכוון לד' שמות הקדושים:

משבצות, רוטא, תגע"ץ ותמ"ר.

משבצות - אני עושה מסגרת, שולט על האור שנמשך בקו האמצעי. המסך עושה מסגרת לרצון, הוא לקוח אותו מארבע צדדים ועושה בו היררכיה. אני מרגיש חשיבות בקשר עם העליון. הוא למעלה, לא מתעסק עם עצמי והוא למטה - פה אני מרגיש פחות חשוב. הקשר עם העליון עומד בראש ובראשונה בחשיבות. אני מרגיש ניתנה, חסדים - זה צד ימין. אני מרגיש גבורה, התנגדות להתלבשות - זה צד שמאל. המסגרת יוצרת שם ע"ב בהתפשטות של אור החכמה בקו האמצעי. משם הזה יוצאת בחינה השנייה שהיא גבורה - זה שם רוטא, המגן מעין הרע. הוא מפריח את כוחות הטומאה ומגן לא לקבל את האור ללא הכלים. אני עושה מאמץ ומוליד 216 מלאכים, שבאים דרך ע"ב אותיות השם. גבורה נמשכת דרך החסד, הדינים מתמתקים ואור הגדול נמשך בקו האמצעי.

תגע"ץ - משתמשים בו לפני השינה, כדי שלא יהיה זרע לבטלה. אני מגן מהמשך האור ללא כלים, בלי מידת נקבה. האותיות של השם הזה מרמזים על דעת דנוקבא - עת. זה עת רצון אתו מגן שם אל בג' קוים, גימט' 93. גץ - זה גם כן בגימט' מגן, אני מגן על כוח הנקבה שלא יהיה המשכת האור לבטלה והזרע לא ייצא לריק.

תמ"ר - זה שם דנוקבא, כלתו של המלך משבט דוד. האור נמשך בצורה בלתי ישרה ומוגן ע"י שלושת שמות הקודמים. תמ"ר בגימט' הקטנה 10 כנגד י' ספירות שלמות. זה פרי מתוק, אולם בהתחלה הוא מר, כי הצדיק עובר את כל הניסיונות ומגיע לתוצאה המתוקה שהיא דבקות בה'.

אני מתרכז באות הָ עם ניקוד קמ"ץ - קו והנקוד, כלל ופרט. קו האור צריך להימשך עד להרגשה ולעורר את הרשימו בלב. אני מצפה לקשר אישי, רק על ידו תמשך ההשגה וכל הכלל יתעשר כי בו יתגלה אור חדש בכל השכינה.

בשדה המאוחד הפרט מקשט את הכלל ומשרת אותו.
שתי הבחינות הללו, קו ונקודה זה נצח והוד או ז"א ונוקבא. כאן הפרט מתחבר אל הכלל, ספריהוא"ל זה שם של הכלל הוא מרמז על האור. ספרי מלשון ספירה ופה שם השם בלי אות ה' אחרונה, זה רמז לאור ושם אל הוא חסד, כך האור מתרכך ע"י חסדים, הוא מגיע לנקודה, נוגע בה ויוצר קשר ישיר בקו האמצעי.

שם השני ציציצי"ה בגימט' 385, בדומה למילה שפה, האיבר הזה מגלה את מה שבפנים החוצה, לוחש תפילות לבורא. כוח הדין נמתק והפרט חוזר אל הכלל.

אני מתרכז באות וְ עם ניקוד שב"א ומתחיל לעלות לכתר דבריאה, לשם אהי"ה. יהיה אשר יהיה. מרגיש את הזיווג העליון ולשם מעלה את התפילה, כדי לשרת את הזיווג בין קב"ה ושכינתא. אני מעלה את כל החיסרון ומרגיש השפעה מעולם האצילות, רוצה לשרת אותו, להרגיש את רצונותיו ומבתטל בו.

מתרכז בשורש של מחשבה על ידי שם יְיָ ומשבח: ה' מלך, ה' מלך, ה' ימלוך לעולם ועד. בכל בחינות של הזמן מרגיש את השגחתו הטובה, אין עוד מלבדו. ממקום הזה נמשך האור, רצונו לתת לתחתונים, אני ממשיך אותו בכל הכוחות של עצמי וגם לכל אלו שצריכים אותו. לנקודה התחתונה, לזיווג התחתון. מתאחד עם רצון העליון, ממשיך את רצונו ואת השגחתו לכל הנבראים, מרגיש את מחשבת הבורא ואת השגחתו. הוא אדון הכול ושמו אדנ"י.

אני מתרכז באות הֲ של שם יֱהָוְהֲ נצח דבריאה עם ניקוד פתח. זה המסך שפותח שערים לכל הזכאים שיש להם מידות דומות לבורא. כאן מתווספים כל אלו שרוצים להיות בשדה המאוחד. זה הרגע שבו מתווספים כל הכוכבים למזל, כל אחד מעלה את רשימו הפרטי, את תפילתו ומתאחד עם שדה המאוחד, פועל למען הכלל. אני נע בין מזרח למערב, מהכלל

אל הפרט, מז"א אל המלכות, שולט על הרצון באמצעות המסך, ע"י שם אלה"ם, משגיח על החיסרון בקו האמצעי ומתנגד לקבלה, רק ממשיך את האור אל השדה המאוחד. אני נע אל השם יהו"ה, מרגיש חסדים, רחמים עליונים, מתבטל באחדות ומשם אני נע אל השם אדנ"י. מרגיש איך החיסרון גדל בגבורה ונע מצד לצד, מחסד לגבורה ובחזרה, מהכלל אל הפרט. מרגיש גם את השפעת הכתר מלמעלה משם אהי"ה שהוא מקור של כל האורות, כוח השפעתו בלי גבול ומידה, הוא אינסופי. אני שומע את שיר השירים אשר לשלמה. זה שיר שבו מתאחדים כל השירים לאדם המושלם וכאן מקבלים תשובות על כל התפילות שהם השירים העולים למדרגות עליונות. לכל אחד תפילה משלו ובעל התפילה מחבר אותם בתוכו, הוא כמו מלך מרגיש את כל העם, הוא השלם ויכול לקבל את האור עבור כולם, להמשיך אותו אל הזולת. זה שיר השירים אשר לשלמה. שיר של בן אדם שלם, שהוא ממשיך את האור אל הזולת ומרגיש את החיסרון של הכלל.

אני סופג את כל הכוונות שעשיתי והרגשתי, מתכוון שזה יירשם בליבי. יוצא מהייחודים לעולם המעשה ושומר בתוכי את כל הרשמים של דבקות לשורש נשמתי, מתכוון לפעול בקו האמצעי, בהתאם לחוקיו של הבורא. אני נצמד לאיזון רוחני, ממשיך אור לכל הבריאה, עושה מעשים טובים, בהתאם לחוקים של הבורא הנצחי, כדי לקיים "ואהבת את רעך כמוך".

פרק עשרים

ביאור ניקוד שם יְהֹוֶהְ דהוד דבריאה, ושמות היוצאים מהם

ניקוד הח' יְהֹוֶהְ, [שם י"ב ג'] ה"ס [ספירת ההוד] מתפשט מן האצילות, ויוצא דרך קו המישור ה"ס התפשטות השם ומאורות כולם כדפירשתי. ובתתו פניו אל המזרח ה"ס הת"ת, אז מרוב הזכות שיש בו נבדל מגופו סוד מאור אחד, הוא יו"ד שבשם זה בניקוד שב"א, והמאור הפונה למעלה, מכוחו נתגברו האריה והשור הם דרום וצפון, והאדם והנשר הם מזרח ומערב, והם ד' החיות, וניקוד זה הוא סוד הת"ת, ואמנם ניקוד הב' שבשב"א הוא מאור הפונה למטה, בסוד המלכות המשגחת בתחתונים, והיא ממולא מכל אבני השוהם והמילואים ה"ס אסיפת כל המלאכים בה.

ראד"פ:

האווירה הכללית של ספירת הוד זה מלכות דז"א. יש בה מידות גם קשות וגם רכות. בנצח מתגלה אור הג"ר והוא בא עם הדינים. צריך למעט אותו ולהמשיך אל ההוד, שבו הוא מתחיל להיות ראוי לקבלתו. הוד זה בית המקדש, בחינת תפילה והודיה. הוד פונה למזרח, שהוא הקו האמצעי ושם הדינים מתמתקים. בהוד יש גם כן גאווה ועל זה מצביעה המילה דוה, שהיא גאוות הלב. דוה בהיפוך הוד. לכן בהוד מתחילה ההתגשמות ובנצח ההפך - התבטלות. הוד זה גם ביטוי האישי של בין אדם - ביטוי של כשרונותיו ומידותיו.

ושם הא' יְוֹטַפְצַחִירוֹ"ן ושם הב' נִיְנֶיהַ אֶעָן מְעָיַרַעַ, ומהם מתפשטים כ"ב צינורות כמנין כ"ג אותיותיהם.

ואח"כ כל הדרכים חוזרים ושבים חלילה אל מקורם להתקשר שם, כי כן דרך כל המאורות לחזור ולהתקשר בשורש העליון אחר התפשטם למטה, וב' מאורות אלו ה"ס ת"ת ומלכות, ולכן נרמז מאות יו"ד שהיא בחכמה, ומתפשטים משם ובאים לאות ה"א היא הבינה, ולכן ניקוד הה"א שהיא בבינה כלול סוד נקודה זו שביו"ד כמ"ש בע"ה.

ראד"פ:

יוטפצחירו"ן - מלשון צח ומצביע לעלייה למעלה.

ניניה - זהו רמז על עיר הרשעים שאותה צריך להציל הנביא יונה.

כ"ג - הכוונה לצינור המשותף שכולל כ"ב אותיות בתוכו.

שתי נקודות הללו יהיו למ"ן שעולה לניקוד ב' באות ה', שהוא חולם המרמז על ספירת דעת. משם הם עולים למלכות דאצילות, שהיא הכתר שלהם. אות י' בנויה מג' קצוות וכל ג' נקודות הללו כלולות בה.

ניקוד ה' ראשונה בחולם הוא מאור, ממשיך אליו ב' המאורות הנזכרים באות יו"ד, שהם שב"א ת"ת ומלכות, דו פרצופים באות יו"ד שהיא בספירת החכמה, ומשם נמשכים ע"י הדעת אל הבינה, ולכן נעשים שם חולם והוא מביט אל שורש העליון, וכשהשורש העליון ראש המציאות העליון מריח שזה המאור הוא עולה, ובו נשרשים ונכללים כל המאורות התחתונים, בסוד התעוררות עבודת התחתונים, יוצא להקבילו ומתקשר אצילות במאור הזה העולה, ובהתחברותם כמה מאורות יוצאים וכו: ואז לא נראה משניהם דבר כי שניהם נתעלמו ועלו דרך, ונכנסו אל השורש אל האצילות, ושם נתעלמו ואז מי יוכל לדבר, קול שאון שנשמע חוצה בסוד בחינת הכסא הנקרא עיר מלוכה, מקום השיר והרנה לעורר בחינת הכסא, ונשמע שאומרים עם המון המדינה הזו, האומרים [תהלים כ"ד ז'] שאו שערים ראשיכם וכו', וכשמוע המאורות כולם הדבור הזה הנאה והנעלם, מתחברים אלו עם אלו לתת

כבוד והתעוררות לשמו הגדול ומתאחדים.

ושם המאור הזה [נקרא אזבוג"ה], והאחר [נחליאל], שפירשנו בניקוד השם השני [העשירי להלן בפכ"ב], הוא תולדותיו של זה כי הוא העיקר והאחר תולדות זה.

ראד"פ:

מאור העולה הכוונה היא שעליון מרגיש איך התחתון מעלה את המ"ן. רצון זה המלכות וז"א זה הכוונה. כשהם מעלים את הבקשה למעלה, עולה דעת, שגורם לזיווג בין חכמה לבינה.

יוצא להקבילו - הכוונה לאח"פ דמלכות דאצילות, שיורד לעולם הבריאה.

מי יוכל לדבר - הכוונה שאין שום כוח מלבד הבורא, לכן אין מי שיוכל לדבר.

עיר המלוכה - זה מלכות דאצילות

שאו שערים ראשיכם - הכוונה היא פניה לעליונים עם בקשה להעלות אותנו עם האח"פ שלהם.

אזבוג"ה ונחליא"ל - לא צריך לבטא את השמות הללו, אלא רק להתרכז בהם עם כוונה.

אזבוג"ה - זאת סגולה למצוא זיווג, זו גם תפילה שיש בה בחינה של נקבה והיא עולה לעולם האצילות, שם פוגשת את הזיווג שבא עליה בצורה של אור העליון.

נחליא"ל - זאת מתנה מהעליון.

ניקוד 'ו בצירי, כאשר מתפשט מן האצילות מקורו מקור חיים לנהוג את כוחות הגבורה, מתפשט לב', ואין אחד עולה על חבירו אלא שניהם שוים דמיון צירי, ובעלייתם נתאכל גבורה הא' ונמתק דינו, והא' נשאר בצפון בגבורה ודין, והא' נשאר בדרום בחסד ורחמים, ושניהם המאורות כל אחד מתגברים כנזכר בשיווי ראשון, והם בסוד חסד וגבורה המתחבקין זה בזה וזה בזה, ונכללין ומסתבכין זה בזה כעין שבכה, ומהשבכות הזה מקבלים שאר המאורות, ואלו הם סוד העדן לצדיקים, ואין לו ערך ודמיון מפני שסוד צירי הוא בסוד בינה כנודע, ומזה נעשין עטרה על ראש הצדיקים, ממולאת מכל אבני

השוהם ה"ס מאורות הכסא, ולמעלה מהם הם שומרים החומות ופקידים על הנהגות הנזכרים.

ואלו שמות שני המגדלים : הראשון הוא הדרומי נקרא אֲתְנִיק, והב' נקרא גְלֵיְלְיָהֳ,

ראד"פ:

שם אתניק - מורה על יניקה מהחזה דאימא, מלשון תעניק.

גליליה - מצביע על מגילה ושבו גילגול שמרמז על התחדשות מתמדת. התחדשות זו גם קשורה לשם יה' שעומדת בסוף המילה.

מגדל זה מצב הגדלות והם נצח הוד דעליון שנותנים לתחתונים. הם יורדים בצורה של ב' קווים ומסובבים את הכלים. אתניק זה קו ימין, גליליה זה קו שמאל. מהם נמשכים אלפי ריבוא אורות לשרפים, חשמלים, אופנים, כרובים, תרשישים, בני אלהי"ם, מלאכים ואישים. כל אחד מקבל את העוצמה שלו, בהתאם לצרכיו. זה השמות של גבורה גדולה, הם מרומים קדושים ולא נצרכים לקדושה אחרת. אור של ב' הקווים מעורר את הכלים שהם כל המלאכים במדרגות רוחניות וכל הכלים הללו צריכים לקבל אור להגדלת הכלים, עד שיהיו ראוים להשיג את האור של עולם האצילות, שיתלבש בהם ויהיה הפנימיות למצב הזה. אתניק הוא בלתי מושג, חסדים של אור אינסופי היורד אל השדה המשותף.

גליליה - זהו הפרט שמתגלגל בשדה הזה ומרגיש את הגוון המיוחד שלו, את הייעוד המיוחד שלו, שאיתו הוא פועל למען הכלל.

ניקוד הְ' אחרונה שבא, רומז למאור הראשון אות יו"ד שבשם, זה דינם היא נקודה כשבא, ואין ביניהם הפרש זולתי שזה המאור עומד תחת ממשלת ה"א, ולכן לחיותו אות זו רומזת למלכות לכן גבורתה גדולה, ונתוסף בה גבורות ודין יותר מאות יו"ד שהיא רחמים, ולכן אות ה"א זו היא סוד המלכות, היא מחלקת שלל לכל המאורות שתחתיה.

ושמות ב' המאורות האלו, הם

ממש הב' מאורות שבניקוד אות יו"ד, ודרך כלל ניקוד זה הח' שסי' [בראשית ב' י"] וְנהר יֹוצא מֵעדן לְהשקות והוא חותם הברית דהיינו ספירת היו"ד השמינית, בסוד מילה שניתנה בשמינית, ולכן ר"ת פסוק זה המורה על ניקוד זה וְיִמֵ"לְ, להורות על חותם המילה כנזכר.

ייחודים יְהֹוֶ֯ה הוד דבריאה

אני מתרכז בשם יְהֹוֶ֯ה הוד דבריאה. אני מרגיש איך העליון נוגע בי, הוא רוצה להתגלות בתחתונים. כל נקודה פרטית חשובה לו, הוא נוגע בכל אחד ואחד, כמו השראה. ממנו באים אידאות חדשות, כשרונות, מידות מיוחדות וכוחות לכל הפרטים. אנו מרגישים את הכשרונות המיוחדים שיש לכל אחד.

מרגיש את בית המקדש הפנימי שבתוכי, בו אני מעלה תפילות, עושה עבודה פנימית המיוחדת באותו הטעם ששייך רק לי. כל זה נמשך מרצון העליון. כאן מתעורר הקשר בין עליון לתחתון.

אני מתרכז באות ְ עם ניקוד שווא - שתי נקודות שמתחילות לנוע ולהתערבב אחת בשנייה. מציאות עליונה ותחתונה. הנקודות מרמזות על התנועה למעלה ולמטה, על הנגיעה של העליון בתחתון והתשוקה לקשר מתחתון לעליון. תנועה זו מעלה את המרכבה. ההרכב שהרצון מעורר בעולמות העליונים.

אני מרגיש את העליון, הוא רוצה להשפיע, הוא רוצה להתגלות לכל הנבראים. אני קושר עליו את רצוני, את המלכות שלי. בצורה של שתי נקודות הללו, שבהם אני נע, מרגיש איך העליון נוגע בי והרצון שלי להרגיש את מציאותו. זה שתי ספירות - ת"ת ומלכות עולות למעלה עם הבקשה והחשק לזיווג עם רצון להרגיש את העולמות העליונים. התנועה עולה ומחברת את המדרגות התחתונות והעליונות, מידות, חסרונות והרגשתי לעליון. בסדר הזה אני נע והמרכבה

נעה מימין לשמאל, משמאל לימין - אריה, שור ונשר, חסד, גבורה ות"ת שהם הרגשת העליון, הרגשה של חסרונות התחתונים. מיחלים לחסדו של הבורא וממתינים למענה. מרגיש קשר בין מעלה ומטה, איך הישועה מגיעה מלמעלה, איך המאמץ בא מלמטה. כל זה מצטבר ומתעצם בתנועה לשורשו, למלכות, לשכינה.

פה מתעצם שם יוצפחירו"ן, מצחצח את תודעתי, זהו חץ צח, שנע למטרה וכך תודעתי עולה לתכלית, לזיווג העליון דעולם האצילות.

שם השני מצד המלכות ניניה - אני עובר זיכוך וחוזר לבורא, חוזר בתשובה. יב אותיות שבשמות האלו פותחים את צינורות השפע בכלים המשתוקקים שבהם יתגלה אור התורה, השגות, חיבור רוחני בין העליונים לתחתונים, זיווג, כניסה עמוקה של עולם העליון לעולם התחתון, הרגשת הדביקות. כל הדרכים חוזרות למקורם ומתקשרות לשורשם. אני מרגיש את השדה המאוחד, איך כל המאורות עולים מדרגה אחר מדרגה וכולם רוצים לחזור לשורשם. כולם רוצים לחזור לסיבה הראשונה. אני לא לבד בתנועה הזאת, כל הבריאה רוצה לחזור לשורשה.

מתרכז בניקוד חולם באות ה' הראשונה. פה מתחברים עליונים ותחתונים ויוצרים דעת. מקבלים מתאחדים במאור הזה שתי תנועות הקודמות בין למעלה למטה. הם הופכים להיות לדבר אחד השלם. הופכים לבקשה אחת של זיווג ביניהם. משם יורד האור אל הנבראים, נולדים כוחות, מלאכים, שרפים, מתעורר רצון העליון. אני מגביל את הרצון הפרטי ומרגיש את המציאות העליונה. זה הניקוד למעלה מהאות - יציאה מהגוף ודבקות טוטלית לעליון, הרגשת מציאותו, כוחו, השפעתו, רצונו להיטיב בזרימת האור האינסופי.

מתרכז במציאות של העליון ומרגיש איך היא מקבלת את התפילות, איך הם מהנים את העליון. אני עושה נחת רוח לבורא. כל המאורות חוזרים אל

המלכות ומשתרשים בשכינה. התחתונים מעוררים את הזיווג העליון והוא יוצא לקראתם, פוגש אותם, מחבק, מחבר, מאחד, מקשר. אני מרגיש איך הוא מעלה אותי אליו. בחיבור אחד אנו עולים מעלה, מעלה. בחיבור הזה אפשר להרגיש השגות שפרות ורבות, מלשון פריה ורביה. הם מתגלים בכל חיסרון פרטי משתתף בבניית הקשר הזה. כל זה מתמוסס בשדה המאוחד, מעשיר את הנשמה הכללית. שתי נקודות מתבטלות בנקודה אחת - אין עוד מלבדו.

אני נכנס לעולם האצילות, פה נגמרות כל המילים ונשארת רק חוויה שהכול עושה הבורא, הוא נותן ההשגה, הוא ההשגה והוא בעל ההשגה ואין עוד מלבדו. אין שום כוח אחר בעולם, הכל זה מחשבה אחת של הבורא.

התפילה עולה מעולמות התחתונים, הקולות עולים למלכות. זאת בקשה מכל הנבראים. אני מרגיש איך כולם פונים אל המלכות. אלו שמשיגים ואלו שלא משיגים.

פה בעיר המלוכה אפשר לפגוש את כל הנבראים, ריבוי צורות של פנים, ריבוי של מדרגות שהתגלו. האור הנמשך על כל פרט שחי בצורה נפרדת בעולם התחתון. הכול פה בעיר המלוכה באחדות. זה מעורר את כוחות השבח וההודיה, השירה והשמחה שבה אני שמח בשמחת השכינה. מרגיש את המציאות האינסופית של הבורא, שבה נוגעים הכלים של תודעתי, אבל לא משיג עם המחשבה שלי ולא מצמצם את מציאותו. רק נשאר באמונה אחת ומרגיש עד כמה הוא אינסופי, נצחי ובלתי משתנה. זאת מציאות טרם הבריאה שמתקשרת אלי, לא לחשוב שאני יודע אותו עם מחשבתי. לא משיגים אותו עם מחשבה - הוא לפני המחשבה, הוא טרם השגה, הוא השורש שלה. עליון כזה אני משבח ומרנן. שאו שערים ראשיכם וינשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד. מיהו זה מלך הכבוד? השם צבאות. כל הנמצאים מרגישים את הזיווג הזה וגם מתחברים

אחד עם השני באהבה, בתמימות ובביטחון מלא. הם נותנים כבוד לחיבור הזה, להתעוררות לשם שממנו יורד השפע ופה הסוד של מציאת הזיווג. סוד חיבור השורשי בין זכר ונקבה. הוא מתחיל בשם אזבוג"ה וכתוצאה מהזיווג באה המתנה - נחליא"ל. זוהי הירושה מהבורא, תורתו. אותה תורה תמימה שאף אחד עדיין לא למד, טרם שהיא מתלבשת בתודעה של האדם, טרם ההשגה והבנה. פה מלמד הבורא, הוא אומר: "אל תחשוב שאתה יודע אותי עם המחשבה שלך. המחשבה שלך לא תופסת אותי כי אני נמצא טרם הבריאה."

זה התורה באור הלבן סביב האותיות השחורות.

אני מתרכז באות וֵ עם ניקוד צירה ומתחיל לנוע מצד לצד, מחסד לגבורה, מרגיש דין ורחמים, שליטה של העליון ואהבתו המוחלטת. מצרור החיים, מעולם האצילות נמשך חסדו של הבורא והוא משגיח בגבורה. בשני קווים הם הופכים להיות שווים - מימין רחמים ומשמאל רחמים של הבורא. אהבתו נמצאת בהכל - גם כשהוא נותן את האור וגם כשלוקח אותו. הכול זאת האהבה הבלתי תלויה בדבר.

אני מתמסר לתנועות הללו מהסתר לגילוי, ממאמץ להרפיה, מרגיש את שליטתו. עולה לעליון וכל הגבורה שלי מתמוססת בו. אין עוד מצידי שום כוח, הכול עושה רק הוא. אני מרגיש את שני הקווים האלו ואני גדל בשני הקווים האלו, הם כמו שני מגדלים גדלים ומגדלים את תפיסתי. הבורא הוא טוב ומטיב ושתי הבחינות של תפיסתי מתאחדות לאחד. שני הפכים אלו מתאחדים לאחד, אור וחושך הם רק טוב אור וחושך הם התענוג, הכל עושה רק הבורא אני חוזר לאחדות של חסד וגבורה שני קווים אלו מתחבקים הם נכללים ומתערבבים זה עם זה. הם הופכים להיות רשת של עין של ראיה רוחנית. כשהיא רואה את המציאות שזורה בקו הטוב בכל בחינה אין שום שלילה בעולם. תפילה

עם כוונה כזו עולה, אני מרגיש כל המאורות מסביבי, והם נמשכים מתנועות אלו בשלווה מוחלטת והרגשת ברכה מהעליון, שמתפשטת לשדה המאוחד אין שום רע בעולם, אני מתמלא בביטחון מוחלט בבורא. וזה סוד גן עדן של הצדיקים כל אחד יכול להרגיש גן עדן של חבירו, להרגיש אור שמושך חבירו על כל פרט בשדה המאוחד כולם שווים, לכל אחד יש גוון מיוחד משלו הוא לא דומה לאף אחד. אין שום דמיון לגן עדן העליון הזה, להשגה נעלה זו. היכן שמתאחדים כל הפרטים בשדה המאוחד שבו כל האור הוא אחד לכולם, וכל אחד מגלה בחינה מיוחדת משלו. קשר מיוחד עם הכלל כישרון מיוחד גוון אור משלו וכולם מאירים בשדה המאוחד בזרימה של אחדות למען טובתה של כל הבריאה צדיק באמונתו יחיה. אור זה שורה מעל ראשו, כמו אמונה לא מתלבש בכלי הפרטי ונמשך לשדה המאוחד, מאיר לאחרים העליון נותן לנו שומרים, מלאכים, כוחות ומסכים. הם מגינים כדי שאור לא ימשך בצורה אנוכית לכלי הנפרד, ולא יהיה מנותק מן הכלל. קירות מגינים על עיר המלוכה מלכות דאצילות. ריבוי פנים ריבוי השגות, בעיר המלוכה מגלה קשר בין כל הנבראים אלו שמות של שני מגדלים, אתניק מגדיל את החיסרון ע"י אורו, מעורר כיסוף לגדילת הרצון, להרגשת העולם העליון. השני - הגליל הצפוני - מעורר את הרצון לחסרון בלתי פוסק שמתגלגל שוב ושוב ורוצה להידבק בבורא. אתניק חסדים אינסופיים, בלתי מושגים של השדה המאוחד. והגליל הוא הפרט שמתגלגל בתוך השדה הזה ומרגיש את האור המיוחד, את המשימה המיוחדת. אור פנימי מתלבש בכלי וגם מאיר מעל ראש הצדיק, ונמשך לכולם, לכל הנמצאים בשדה המאוחד.

פרק עשרים ואחד

ביאור ניקוד שם יְהֱוָֹהָ דיסוד דבריאה, ושמות היוצאים מהם

בניקוד הט' יְהֱוָֹהָ הוא ביסוד, [שם י"א ב'] והוא מתפשט מן המציאות האצילות כי שם נשרש אורו, וניקוד היו"ד הוא חיריק כי הוא משפיל אורו למטה, והוא מקור וממתיק כל גבורות המאורות, כי חיריק ה"ס קרח הנורא [יחזקאל א' כ"ב] המקור כל הדינין, סוד המלכות מפאת החכמה, ומתפשטין ממנו כל המאורות, ואז [שם כ"ד] נשמע שאון כנפיהם וכו' והוא סוד יחוד התעוררות, מיוחד כלל העולה למעלה' ומשירתם זו נתמלאו פינות ההיכל ה"ס מאורות הכסא זיו והדר, וכל הכסא מתעלה בהתעוררות זה עד בחינתם שבכסא הנקרא קברות התאווה, אשר שם התעוררות וחשק ותאוות כל המאורות להכלל שם, והוא בסוד קומת החכמה שבכסא כאשר פירשנו [לעיל בפ"ז].

ראד"פ:
פה ניקוד החיריק הוא מסך של קו אמצעי שממעט את האור . מסך הזה שולט על קו שמואל שהוא ישרת את הימין כל הדינים מתקררים בסוד מלכות דחוכמה בחוכמה עצמה אין חיסרון חזק אבל ממנו שאון כנפיהם. לומר מתפשטים כל המסכים כנפיים נותנים כוחות של אור דחסדים וזה אומר לעוף ברוחניות. ככה מתנתקים מרצונות לקבל ומקבלים תכונות של מלאכים.

והמאור הזה כאשר הוא יצא תחילה יוצא אל מקום עמק המלך, ושם מתפשט אל כל משמרותיו דהיינו סוד ד' פינות משמרות המרכבה, ונתפשט אור זה ופנה למעלה כדמיון היכל נבוב, בחינת המלכות המקבלת ומתמלאת באמצע, ונעשו בה שיעור

קומה דהיינו קרקע ההיכל סוד שם אֲדֹנָ"י, מן המאור המקור דהיינו חיריק שהיא נקודת המלכות כנודע, וגם הכתלים שהוא שם הוי"ה, נכלל בו מן האור שנתגבר מלמעלה עליה, וגם גג ההיכל דהיינו שם אהי"ה כמ"ש לעיל, [בפ"ב] והגג נעשה מזיו שאון כנפים וכו: והוא התעוררות התחתון הגורם כללות זה בו משיעור קומה עליונה, ומסוד המזגת המאורות נעשו משולבות כעין שבכה משובכים זה בזה, ונמשכו צינורות האצילות אליהם, ואלו הצינורות ה"ס י"ב גבולי אלכסון שבבריאה, ואח"כ משם יוצא האור ומתפשט במשמרותיהם, ה"ס משמרות התחתונים הנעשות מפנות המרכבה כנודע, ובאמצע י"ב צינורות אלו יש נקודה אמצעית אליהם והוא תפארת ישראל, ואלו י"ב ענפים י"ב שבטים המתפשטים ממנו, והמאור הזה אשר מרוב שפעו נעשו כותלי ההיכל, הוא היסוד הנקרא קרח הנורא וה"ס חיריק באות יו"ד, וזה שמו **יוֹצַפְּחִירוֹ"ן נ"א אְצַפְּחִרוֹ"ן.**

ראד"פ:

מלאכים צח ונ"א זה רמז על התנועה ויחד עם זה נמצא פה כעס שהוא מלשון חרון.

ניקוד הָ' קמץ, מאור זה מתגבר במנוחה יותר מהראשון, כי הלא ההיכל הוא חיריק בחינת המלכות מצד היו"ד דהיינו חכמה, והקמץ הוא רקיע סוד הת"ת המתפשט על ניצוץ החיריק הנזכר מצד הבינה, דהיינו ה"א מלכות המתפשט עליו, הוא סוגר עליו ומביאו תחת ממשלתו, כדרך הת"ת השולט על המלכות.

ראד"פ:

נקודה מתחת למקף בניקוד הזה ההיכל שצריך לבנות אותו כחדר הפנימי מעליו עומד רקיע שהוא ז"א והמלכות הוא ההיכל שמקבל הכל מהעליון שלו. מלכות זה הפרט וז"א נותן לה ממסכים ואורות. כמה שהפרט פועל יותר חזק למען הכלל כך הכלל נותן לו יותר בעוצמה.

והנה זה הרקיע סוד ת"ת כורע שכן הוא שם הוי"ה, ולכן הוא מתפשט אורו ע"י

ד׳ פינות המרכבה, וגם ההיכל הוא בן ד׳ הנהגות, והרקיע הזה נתן פניו להאיר אל ד׳ ההנהגות ההיכל הזה, ולפינת הדרום שם נתן פניו כי הוא ראש הנהגות הרחמים, ואח״כ לפינת הצפון סוד הגבורות, ונעשים מאורו זה המכסה על ההיכל הנזכר בחינת מגדול מצד הבינה שהיא אות הה״א הנזכר, ובו חלונות וצינורות להאיר, שס״ה צינורות שהם כללות י״ס, ש׳ מצד ג״ר ס׳ ו״ק ה׳ מצד המלכות וכולם מצד הבינה, וכל צינורות האלו מגיעים למעלה עד סוף מציאות האצילות, ומשם מקבלים אור גדול ומאירים אל ההיכל הזה, והאור הזה ה״ס שכינה עליונה העומדת בפרץ׳ לתקן מה שפרצו הקדמונים אד״ם קי״ן והב״ל, ובהיות יוצא הזיו מן הצינורות ומכסה על ההיכל הנאה, ואז רואה הזיו והאור העומד בפנים של ההיכל ורואה איך מגיע מקודם אליו אז הוא מתגבר בשמחה עליונה ה״ס הבינה הנמשך אל המלכות, ואלה הצינורות בהתגברם בחוקיהם לתת טרף אל המקבלים מהם, מי בעל דברים הראוי לקבל מהם הוא יגש אליהם, ואז יוצאים כששון ומנוחה, ומתגבר מאור אחד מכל הצינורות ה״ס הניצוץ שתחת הרקיע המאיר כמו נר, ונתמלא ההיכל בפנימיותו אורו גדול מבינה עליונה, והמאיר שנאצל פנימה לבית הנזכר הוא עולה בג׳ מעלות, הם חג״ת והם ג׳ קרי הת״ת שה״ס עוה״ב כנעם הבינה, ונמצא פה באור היסוד שהוא סוד הצדיק סוד אור עוה״ב, ובג׳ בחינות הת״ת הנזכר משם נאצלו נשמות האבות מצד הבריאה, ולשם שבו ונזדווגו בשובם אל עדן העליון וזה נקרא תבער״ה כי כאן תאות הכל לעלות שם, ואז בערה בם אש ה׳ ונתקשרו במקום חשק תאוה עליונה של עוה״ב, ושם הרקיע בִּיהָרִירוֹ״ן ושם הניצוץ יְ״הָ, הוא שם העולה אל ט״ו מעלות השיר כדפירשנו לעיל [בפ״ז].

ראד"פ:

ביהרירו"ן הוא אור הבהיר דעולם אצילות שמגלה את האמת מציאות של הבורא, התאחדותו. זה הוא גן עדן העליון ששם נמצאים נשמות של גמר התיקון כמו רב המנונא סבא ומה שכתוב על ט"ו מעלות השירה זה הוא מעבר כשקו שמאל הופך להיות משבח על כך שהכל נעשה ע"י הבורא.

ניקוד הְ' בשבא, וה"ס ת"ת ומלכות ב' מאורות, וקצהו העליון למעלה והתחתון למטה, וזה מתגאה לבדו וזה לבדו, כי ה"ס ב' ספירות כנזכר, וכללותן הם אות ו' מקום הגבורה שהם באות וא"ו, כמ"ש במקומות רבים [בפי"ד], ולכן הוא יוצא בסערה וקול סופה, ואמנם קצהו העליון פונה אל הדרום, סוד הת"ת הנוטה אל החסד, והתחתון סוד המלכות הפונה אל הצפון והגבורות, ומדי עלות זה המאור בקו המישור הידוע, לעלות ולהדבק בשורשו באצילות כדפירשתי [בפי"ד].

ראד"פ:

זה מקום הגבורה שבו עושים מאמץ אחרי עשיית כוונות בחוכמה ובינה אנו התכוונו שמחשבה והדימיון ועכשיו מתחילים עבודה יותר רגשית במקום יותר ריגשי שבו מתגלה כח המסך הוא מתגלה בסערה שהיא התעוררות של השתוקקות גדולה והכל זה המסך של קו אמצעי ככה עושים איזון בו שמאל נכנע לימין לצד החסד.

ושם מאור זה העליון, יוֹאָחַצָיצָבֵיֶרו"ן ונו"ן בלי ניקוד, ושם התחתון בְי"הָ, והשירה העולה מבין ב' המאורות האלו, עולה עד שם אהי"ה ראש הבריאה, מקום דביקותה באצילות העליון.

ניקוד הָ' קמץ, ושמותיו כמו שמות שביארנו בה"א ראשונה, ואמנם סוד שם זה

הוא ממטה למעלה, ולכן אות ה"א זו הב' גדול מעלתה מן הה"א הראשונה וזהו שורש אל ה"א ראשונה, ואלו המאורות יותר עיקרים והראשונים תולדה לאלו, והטעם כי כן

סוד הקמץ סוד הרקיע הגובר על החיריק שבאות יו"ד, ולכן סוד שם זה ממטה למעלה והוא הפוך.

ראד"פ:

מלכות עושה אור חוזר, חוכמה ובינה אור ישר ואור חוזר. הן מתגלות באות י' ובאות ה', באות ו' הן מתקבצות לקו האמצעי וזה נקרא דעת. מלכות זה בעל ההשגה, המשיג את האור בהתאם לרמה של האור החוזר. עד כמה שהאור החוזר גדול יותר, כך מתגלה חב"ד העליונים. אור חוזר הופך להיות לסיבה לגילוי ההשגה. באות ה' הראשונה עם ניקוד קמץ, מצביע על כך שהכלל משפיע על הפרט. ובניקוד הקמץ האחרון איך הפרט משפיע על הכלל.

ייחודים יְהָוְהָ יסוד דבריאה

אני מתרכז בשם יהוה ומרגיש איך הוא מתגלה ביסוד דבריאה. האור נמשך מאצילות, אבל השורש שלו נשאר שם, למעלה. בייחוד הזה אני מחזק את הקשר. אני ממשיך את האור אל נקודת הזיווג ומאחד בין עליונים ותחתונים.

אני מתרכז באות יְ בניקוד חיריק, הנקודה מתחתיה, היא קטנה אבל טמון בה פוטנציאל גדול. זה הקרח הנורא שבנבואת יחזקאל, הוא מקרר את הדינים ומוריד מתח של מאמץ מיותר. אני מרגיש איך התודעה שלי מתיישרת. כל המצבים הנפשיים הקיצוניים עוזבים. לא דין ולא רחמים, אלא קו אמצעי. אני מרגיש איך נעים הכנפיים של כל המלאכים יחד, של כל הכוחות הנפשיים. הרצון נע ורוצה לעלות מעלה, רוצה להיכנס להשגת כיסא הכבוד ולהתחבר למחשבת הבורא. אני מתכוון לפעול עם המסך של הקו האמצעי, האור מתמעט והופך להיות מתאים להשגה, ואני לא ממהר לקחת אותו ומתרכז בזה שכל מה שבא מלמעלה, יתקבל בצורה נכונה ואמיתית.

אות הָ בניקוד קמץ, אני מתרכז בצורתה והמשמעות

הפנימית שעומדת מאחורי הציור. ניקוד זה הרקיע שמתחתיו עומדת המלכות. זה המסך והוא מסתיר את האור, אולם משגיח על הרצון. אני מודע לכך שהמלכות מקבלת את הכול מהעליון. אני פרט והכלל ממשיך אלי את האור, בהתאם לכוח ולחיבור שלי איתו.

אני נכנס לחדר הפנימי, ובונה אותו על ידי תנועות נפשיות, בארבעת כיווני הרוח. אני פונה לדרום, היכן שנמצאת בחינת חסד. האור נמשך מלמעלה, פה נמשכים אהבה, ביטול, שלווה, אור רך, שבו מתמוסס כל כוח שבא מצד הנברא. אין עוד מלבדו.

אני פונה לצפון, היכן שנמצאת הגבורה, כוח של הגבלה, שליטה, השתוקקות וחיסרון.

מקדימה נמצאת הת"ת, בה אני מרגיש את אור הביטחון, אור הכבוד שבחרו בי מלמעלה, נתנו לי מקום לפעולה, לביטוי עצמי.

אני מרגיש מאחור את המערב, זאת נקודת היסוד שבה אני כורת ברית ומרגיש נאמנות ללכת עם האמת עד הסוף, כדי שיתגלה הבורא לכל המציאות. פה אני פועל למען הכלל, מרגיש איך 365 צינורות האור נמשכים דרך כל העולמות ויש אפשרות להמשיך השגחה פרטית אל כל פרט ופרט בחיי.

אני עובר לאות וְ בניקוד שבא - שתי נקודות מתחתיה. אלו שני מאורות: ת"ת ומלכות. אני עולה דרך קו של אות ו' למעלה ומרגיש גם את הלמטה. את שתי הנקודות הללו אני מרגיש בנפשי. אחת רוצה לחזור לשורשה, והשנייה משתרשת למטה, כמו שני גופים. אני מחזיק את שתי הנקודות הללו ביחד. האור מעורר את הרצון והתנועה מעוררת את קול התפילה. אני מחכה למענה, יוצר מאמץ והגילוי מגיע.

אני מרגיש איך הכול נכנע לקו החסד, איך השמאל נמצא תחת שליטת הימין והכול מתחבר לנקודה אחת.

אני עובר לאות הָ אחרונה בניקוד קמץ. מתרכז בה

ובמשמעות הפנימית שלה. כאן היא נמשכת מלמעלה למטה, בצורה ההפוכה מאות ה' הראשונה. כאן הפרט משפיע על הכלל. אני מרגיש את האור החוזר, העולה מתוך ליבי, מרגיש שבהתאם לכוח התנועה שלי כלפי הבורא, נמשך האור ומתגלה במידה שווה למאמץ מלמטה. התפילה עולה, אך לא למען עצמי. כל מטרתי בעלייה זו היא לחזור לשורשי ולהחזיר אליו את כל מה שקורה איתי, את כל החיסרונות שאני מרגיש בי ובכל המציאות יחד, עליהם אני מעלה את התפילה.

אני מרגיש את אור יסוד דבריאה ממלא את המציאות ונמשך אל השדה המאוחד שבו גם אני נמצא, לא נפרד מהכלל. כל אות בשם הזה מגלה את נקודת הקשר בתודעתי.

י' - ריכוז של מחשבתי, הגבלת האור, הכנה.
ה' - עבודה פנימית ובניית המרחב הרוחני.
ו' - התעוררות המאמץ, חשק, מסך.
ה' - עלייה, גילוי ואור חוזר.

אני מתכוון לשמור את כל מה שהרגשתי ולהמשיך את זה אחרי היציאה מהייחודים. להיות מרוכז ומקושר לכל מה שהתכוונתי, לכל מה שהרגשתי. עכשיו אני מרגיש את העולם, כמו היכל שבו האור נמשך דרך 365 צינורות השפע. מתרכז בשם יהוה ומרגיש את הקשר עם השורש של כל הבריאה.

אין עוד מלבדו!

פרק עשרים ושנים

ביאור ניקוד שם יהו"ה דמלכות דבריאה, ושמות היוצאים מהם

ניקוד הי' יָהֱוָהִ הוא שם המלכות, [שם דף ח' יג] המאור הזה הא' נקרא יה"ה, וממנו נאצל מאור אחר כמעט דומה לו ולזה המאור נקרא יה"ה, והמאור הב' חופף עליו (בב"מ הגי' הזה המאור הגדול שנקרא יה"ה נראה כמאור הב' מרקיע החופף עליו) כעין הלבן כעין זוהר השמים, והמאור הב' לא נבדל ממנו, ודומה המאור והענף השלוח דהיינו יה"ה, כעין שורש וענף זה נקשר כזה, ועולים שניהם כאחד למעלה, וסוד הרקיע והניצוץ הדומה לנר מצווה הם ת"ת ומלכות כנודע.

ראד"פ:

בעולם הניקודים אות ו' עמדה עם ראש למעלה והנקודה בתוכה זה האור הנמשך מלמטה, על עצמי. כאן הו' שוכבת מעל הנקודה, זה מרמז על חסדים ומסך שמגן על כך שהאור לא יימשך לקליפות. רקיע וניצוץ אלו ת"ת ומלכות. רקיע זה כלל והניצוץ זה הפרט.

שם הרקיע **אכתריא"ל**, ושם הניצוץ **אדירירו"ן**, כי הת"ת מכתיר הכתרים,והמלכות מרננת ומשוררת, וב' מאורות אלו עם הענפים לב' המאורות הנזכרים, שם יהו"ה ויהי"ה (אפשר צ"ל ויה"ה) כנז"ל, כי בהתפשטותה הנקרא יה"ה ועולה בחזקו ומכסה לכל הגלגלים וכו', נתפשטו ממנו ב' המאורות האלו הרקיע והניצוץ, וכאשר נתגבר זה המאור יה"ה ברוב תפארתו לעלות, כסה את מקורו הוא שם יהו"ה, כדרך הענפים הסוככים ומכסין גוף האילן.

ראד"פ:
מכתיר הכתרים זה אור החב"ד של גדלות המדרגה.

מרננת ומשוררת זה אור חוזר שעושה מלכות.

כל האותיות של השם יה"ה אלו אותיות של שם יהו"ה, רק חסרה אות ו'. כל האותיות הללו בנויות מספירות כח"ב תו"ם, רק אות ו' בנויה מחג"ת נה"י. פה התחלפו שמות הספירות, כי באות ו' יש בניית הכלים, הסתרה ומצב של חוסר שלמות. מכאן אנו מבינים שהשם יה"ה מצביע על שלמות המקום, היכן שהעבודה נגמרת.

העליה לאצילות עוברת דרך קו אמצעי, כך עולים לעולם הכיסא שהוא עולם הבריאה, דרך עץ החיים, שהוא הכלל וממנו נמשכים הענפים לעולם התחתון. לכן פה עושים ייחודים שכוונתם להשליך את הפרט לעבוד למען הכלל ולראות בכל הענפים נקודה חיובית שמקשרת אותם לאחדות. אכתריא"ל זה הכלל שמתגלה בעולם הבריאה בבחינת מלכות דאצילות, שהפכה לכתר דבריאה.

אדירירו"ן - אדיר גימט' תפילה והרון זה שבח. הוא התחתון בעולם הבריאה והוא מרנן ומשבח את העליון שלו על ידי זה שמעלה אור חוזר. העלייה מתרחשת בנקודת ההשגה שאין שום רע בעולם.

אות ו' משיגים כבריאה שלמה של הבורא, כי חוסר השלמות הוא חלק מהשלמות. פה אנו עולים לתפיסה שכל המקומות בענפים, שיש בהם הרגשה של חוסר שלמות, הם הטובות הגדולות של הבורא.

ניקוד הֵ' בצירי, עוד שם יה"ה מתפשט ועולה ומסתעפים ממנו ב' דגלים שווים ה"ס צירי. אלא שבאחד נתן פניו דרומה לצד החסד כעין מקורו יה"ה והב' נתן פניו צפונה כגבורה וה"ס ח"ג וכעין ת"ת ומלכות, ושני דגלים אלו מפני רוב חשיבותם ומנוחתם כי רכה, כי ה"ס ה' ראשונה בבינה ששם מתיקות ומנוחת הגבורות, ולכן מתגברים כאחד. ושם הפונה תימנה יהדריא"ל ושם הפונה צפונה

זהדריא"ל, הא' פועל כחסד והב' כגבורה, ומהם שומעים השירה העשרה גיבורים שביארנו כעין גנים. והם עשר ראשי כתות המלאכים. והנה זה המאור משמיע קול ואומר אני הוא שבראתי שמים, כי הוי"ה זו מצד המלכות הבורא שמים וארץ, בסוד הבינה ה"א ראשונה שבה.

ראד"פ:
שני קווים - חסד וגבורה, יכולים להתקיים יחד בו זמנית. שני שמות המלאכים נכתבים באותיות דומות, ההבדל הוא רק ב -י' וב-ז'. י' זה אור חוכמה, אור של קו ימין. ז' זה החרב של הגבורה שעושה מלחמות עם יצר הרע, הוא קו שמאל לא מתוקן. מבינה נמשכים שני קווים, זה שני גילויים של הבורא: אבינו מלכנו. כי העליון רוצה שנרגיש את שתי הבחינות יחד, כדי שיהיו אהבה ויראה. כך גם השמים בנוים מאש ומים והם מרמזים על קו אמצעי. כל י' ספירות המדרגה נותנים שבח ומזמרים לבורא עולם. פה הכול חוזר לשורשו וכאן משיגים את ראשי הכתות של המלאכים. הם שולחים את השפעתם לכל הענפים והפרטים שמתחתיהם.

ניקוד וָ' קמץ וגם זה משורש שם יה"ה הנזכר, וכאשר המאור הזה נתן פניו מזרחה, כסוד הת"ת סוד ו' שבשם, ומתפשט בגבורה כי ה"ס גבורות, כמבואר אצלינו כמה פעמים, ומתפשטין מהבינה ברוב מנוחה

ראד"פ:
גבורות נמשכים במנוחה כי משיגים שאת כל הכוחות נותן הבורא.
כמ"ש לעיל ,ודמיון התפשטו כעין רקיע, ומן רקיע זה תלויין ת"ר אלף מאורות,

ראד"פ:
זה עליה לאריך אנפין וגילוי בצורה המושלמת של כל הפרטים בשדה המאוחד.

ה"ס ו"ק שבאות ו' הוא הת"ת סוד הרקיע, ועוד נראה ת"ר אלף אורות כנרות המאירים והם כנגד המלכות, ומכלכלת ישראל בגלותם, והרקיע הזה מכסה בחדרו על י"ב מעלות,

הם י"ב מזלות והם י"ב שבטים והם י"ב גבולי אלכסון,

ראד"פ:
זה מספר מדרגות בעולמות, הם בנויים ממ"ה וב"ן שהם זכר ונקבה וגבולי האלכסון זה מסכים של קו אמצעי המחברים את כל הפרטים לכלל.

ומזיו הרקיע הזה נאצלו ממש שביב תחת הרקיע, וממנו נתפשטו כותלי ההיכל, שהם התפשטות הקצות של שם הוי"ה כנזכר, וזה השביב שביעי למאורות כי ה"ס המלכות כנודע, וממנו עמדו ג"כ החלונות הם הצינורות השפע,

ראד"פ:
צינור זה המשכה מדויקת של אור, הוא מגביל ומכון את האור ע"י כוונה, בו אור זורם ונמשך אל השדה המאוחד. אם אין צינור, אז הרגשות יוצאים מגדרם ומאבדים את האור.

ושם הרקיע יְצָיֹצָיֹהֵ,

ראד"פ:
יציציה מלשון מציץ, כאילו הקב"ה מציץ מחלונות החדר הפנימי שבנינו וממשיך לשם אור. יציציה גימט' 215, חסר אחד כדי שיהיה 216 מלאכים שנמשכים משם ע"ב. שם הניצוץ -זה בעל ההשגה המוסיף ל 215 את האחד החסר והכול הופך להיות כח של 216 מלאכים.

ושם השביב טֹבַיְהוּצָאְ, ופני הרקיע מזרחה הוא הת"ת, ופני השביב מערבה היא המלכות, ושם השביב תורה על היות קו השפעת הת"ת הוא הרקיע נמשך אליו ע"י היסוד הנקרא טוב היוצא מן הת"ת, וב' פעמים נזכר אות צ' בשם הזה, כי ה"ס הציץ כסוד הבינה הנקראת מאור המנוחה כי שם מקום הציץ כנודע כסוד מצח הבינה ונודע כי הרקיע ת"ת מבינה הוא מקבל.

ראד"פ:
מצח - זה שורש הרצונות, זה נקרא רעווא דרעווין. כאן מתרכזים ברצון העליון.

והנה כשעולה השרף שמועא"ל עולה עד מקום מס"ה, הוא מקום צירוף ונסיון המאורות כנזכר לעיל [פרק ז'], ושם מזכך ונעשה כעמוד אש גדול, ובהיותו עולה(כפי) הרקיע הזה הראשון ממתק גבורתו, עד שמגיע הראשון שבאות יו"ד, והענין כי התפילה עולה מסנדלפו"ן אל מטטרו"ן, וממטטרו"ן אל ההיכל קה"ק, ושם נמסרת לשמועא"ל והוא פקיד על כל התפילות, ואז הוא עולה בסוד זיכוך ההיכלות, ועולה ממקום למקום בכללות ויחוד ההיכלות כנודע, ועולה עד רקיע הראשון סוד אכתריא"ל ביו"ד של זה השם, ואז אכתריא"ל מעלה התפילה אל האצילות.

ראד"פ:

זה צורה של מרכבה, עולם הבריאה בנוי מ' ספירות - ג"ר דבריאה, כח"ב, ו"ק ומלכות. המטרה שלנו לבנות את החדר הפנימי. על ג"ר אחראי שמועא"ל, על ו"ק אחראי מטטרו"ן, על מלכות אחראי סנדלפו"ן. שם של ג"ר - אהי"ה, שם של ו"ק - יהו"ה, שם של מלכות אדנ"י. כך התפילה עולה למלכות דאצילות שהיא כתר לתחתונים ונקראת אכתריא"ל. כולם עובדים בחיבור ומעלים תפילה.

והנה בהתעלות זה הרקיע והניצוץ אל מקום המנוחה כאחד, נתגברו וכסו כל האהלים, אהל יעקב ואהל רחל, ונראה אלו ב' אהלים כדמיון ב' יונים תחת אמם, ונתגבר זה הרקיע ונכלל בסוד הבינה ואז מרוב מנוחתו זו נראו כתבנית ד' מאורות לד' פינות העולם, כי שם הוא מתפשט לד' מזרח מערב צפון ודרום, ומציאותם הם מן החכמה אל הבינה הנקרא מנוחה, וה"ס יו"ד ה"א וא"ו ה"א שסודו בחכמה כנודע, והוא בעל היחודים כולם.

ניקוד ה' אחרונה חולם, ופעמים בעוונות מתהפך לחיריק, ובהתגבר המאור הד' הזה לעלות למעלה, נחשבו אצלו כל המאורות כלא היו, והתחברו אליו ממשלתו חרדו בעלי כנפים, הם י' מאורות אשר הכל מיוסד בהם, כי

הם י' שרים על עשר כתות המלאכים כמבואר בעין גנים [לעיל כפ"י], ונפלה עליהם אימה גדולה, מפני שכולם מביטים אל המלכות הזו שבכסא, ה"א אחרונה שבכל המאורות, וכשראו שהמאור הזה אסף נתחיו מחובר אליו, ולא נפרד הנה והנה אלא נקודה אחת לבד, המאורות ההם לא השיגו מה שמתלבש פנימה אליו ותוכיותיו, אלא סוד חיצוניותיו לבד, ומחדרו נתפשט ד' כותלים הם ד' הנהגות, ד' עמודי גלגלים ד' פינות המרכבה כמבואר לעיל [כפרק ד'].

ראד"פ:

פה מסופר איך משיגים מצב השורשי וכל הכוחות באים מהעליון. ד' כותלים זה ד' בחינות - חוכמה, בינה, ז"א ומלכות והם דומים לד' כוחות נפש- שכל, דמיון, הרגש ורצון.

וכאשר הוא עולה אין כח להשיגו, כי הוא נקשר למעלה בשורש הוא האצילות, להיותה אשת חיל עטרת בעלה, ולכן נשתתפו כאן ב' נקודות חולם בסוד עליתה, וחיריק בסוד ירידתה,

ראד"פ:

עטרת בעלה - כי הכול נעשה כדי לשמח את העליון, לעשות לו נחת רוח.

חולם וחיריק - שתי נקודות שבהם עובדים בקווים. לפני זה התנועה הייתה מימין לשמאל ומשמאל לימין, כרגע התנועה היא מתחתון לעליון ומעליון לתחתון. כדי להידבק יותר חזק בשורש ולהמשיך את האור לתחתונים.

וכאשר תעלה המאור העליון, נמשך אחריה המאור הב' הוא הסוד הזה הנזכר, והמאור הזה הוא המאור הד' לאות ה"א אחרונה שבשם כנודע, וסוד עליתו הוא קיום העולם, ולכך הוא עולה תמיד לקיום העולם, ולכך נקרא ברית מלח לקיום העולם, בסוד חולם העולה למעלה, וז"ש [ויקרא ב' י"ג] על כל קרבנך וכו' וכינוי שם מאור זה הוא נחליא"ל, אמנם שמו העיקרי אזבוג"ה, שסודו שלשה יחודים מן ח' אותיות יאהדונה"י, א"ז מקבל משם הוי"ה, ב"ו משם אהי"ה, ג"ה

משם שד"י, ומקורו מפסוק [שמות ט"ו א'] אזֹ ישיר משה ובֹני וכו' גֹאהֹ וכו', ושם הוא עיקר החכמה, שמשם המלכות מתפשטת שה"ס המלכות העולה ביחודה ונקשרו עד החכמה, באומרו במשלי ח' ה' קנני וכו' קדם מפעליו מאז, היינו אז ראה ויספרה והוא אז ישיר משה וכו': וכאשר חטאו בני ישראל ונחרב בית המקדש, אז במקום שהמאור הזה בסוד חולם עולה למעלה, עתה הוא להפך (ויוד) [וירד] והביט למטה בסוד חיריק, ולא עלה למעלה לקבל מהשורש, ואז חלל ממלכה ושריה.

והנה המאור הזה ו' מעלות עולה בכל יום, ה"ס ו"ק שעולה ממקומה עד מקום הבינה, וו"ק אלו אין קץ ליופיים, וכאשר הוא מגיע אל מקום השלום והאמת סוד האצילות, אז נכנס בסוד האהבה והחיבוק, דרך הדרום הוא החסד, ויוצא מדרך המזרח דהיינו יחודה וקשורה בת"ת, בסוד גמר היחוד.

ראד"פ:

אזבוג"ה מורכב מו' אותיות, כל אות נושאת משמעות רוחנית עמוקה.

א' - אחדות הראשונה, רמז לאינסוף

ז' - חרב רוחנית, כוח הבחנה ומאבק פנימי

ב' - כלי קיבול, בית, ראשית הבריאה

ו' - קו החיבור, קשר בין עליון לתחתון

ג' - נתינה, גמילות חסדים, שפע יורד לעולם

ה' - הופעה, ביטוי, שכינה בגילוי

השם מופיע בספר היכלות, כשם של מלאך, כאחד משומרי הסף שדרכם הנשמה יכולה לעלות ממדרגה למדרגה והמלאך אזבוג"ה הוא אחראי על השער בין עולם היצירה לעולם הבריאה. בעיקר בשעת עליית התפילה, כאשר אדם יוצא מתודעת הגוף ונכנס לתודעת הנשמה הכללית. בייחודים משתמשים בשם זה כמפתח פנימי למעבר בין העולמות, הוא גם קשור לטהרת הכוונה, לצורך עשיית

בירור טהור, יכולת לעמוד בשער היכל הקודש, בשורש, בלי ליפול.

ייחודים יָהֵוָהֹ מלכות דבריאה

מתרכז בשם יָהֵוָהֹ מלכות דבריאה. זה מקום שדרכו נכנסת תפילה כשער לעולם הבריאה. אות יָ בקמץ של השם זה, אני מתרכז במשמעות הפנימית של הנקודות. מתרכז באינטראקציה בין עליון לתחתון, איך העליון רוצה לתת, הוא נותן מסך והתחתון משתוקק אליו. נע בתוך הניקוד הזה.

משורש יָהֵוָהֹ מתפשט אור בצורה של יה"ה, הוא נמשך מהמקור העליון וממלא את כל תודעתי. בשם זה אין אות ו', כי פה מלכות עדיין לא מושלמת והכלי לא התמלא.

שני קווי האור נמשכים אלי - ימין רך, עוטף באהבה, אני מתמוסס בו. אור של שמאל מעורר, מטהר, מביא איתו עוצמה פנימית. שני הקווים מתחברים תחת אות י', יוצרים מודעות חדשה שחוסר השלמות זה חלק משלמות מחשבת הבורא.

נכנס עמוק יותר בתוך הייחודים וצופה באור שעומד כמקיף, הוא מביא תקווה בישועה עתידית. אני מודה לבורא על כל הישועות שעתידים להתרחש איתי. אני מתבונן בכל ההסתרות והחסרונות ורואה בהם שלמות, רואה בהם חיוב, הם הופכים להיות מדרגות הסולם שבהם אני נע אל מקור החיים.

ממשיך להתרכז באות הֵ בניקוד צירה, כמו שני דגלים, שני כיוונים. אני נע בהם. אחד מושך אותי לחסד, לזרימה של רחמים אינסופיים, השני מושך אותי לגבורה, לכוח הדין של קדושה, הגבלה, גדרים נכונים. שני כוחות אלו מתגלים כשני מלאכים - ידריא"ל וזדריא"ל. הם דומים אחד לשני, אלא שהם שונים באות הראשונה של שמותם. י' זה אור של קו ימין, ז' זה חרב של קו שמאל. דין ורחמים, אש ומים, מאמץ והתמוססות. אני מרגיש את שתי הבחינות בתוכי, הן

משתלבות, מתחברות ויוצרות איזון. לא בורח מהדין, אולם גם לא מתמוסס ברחמים, אני מחזיק את עצמי באמצע, במקום של גילוי נוכחות הבורא. הוא ממלא בנוכחותו את שני ההפכים הללו.

עובר לאות וָ בניקוד קמץ. זה רמז לרקיע, העומד מעל העולם. כוח המסך שדרכו עוברים אורות בצורה של ת"ר אלף מאורות. זה צורה של קו אמצעי, שבו מתגלה אור החכמה, כך שלא שובר את הכלי. הכול מתמלא במשמעות של מחשבת הבורא. אני בוחר ללכת בדרך של קו אמצעי, בצורה של אות ו' המקשר בין עליונים לתחתונים. אני עולה בדרך הזאת, כמו בבריח התיכון ומרגיש איך בכל מדרגה ומדרגה פוגשים אותי י"ב גבולי אלכסון. אלו השבטים, מזלות, כיווני עולם, הכל נע בהתאם להרמוניה העליונה.

אני מתרכז בשם יציצי"ה, זה רקיע הת"ת ובשם טֹבַיְהוּצְאָ, שהוא ניצוץ המלכות. הבורא מציץ בתוך הכלים, כך שמתגלה חלק מהאור שלא מזיק, המתאים בדיוק לכלי בחלק הנסתר. הכול בא דרך הקו האמצעי, היכן שהפרט רוצה לשרת את הכלל והכלל נותן לפרט את כל מה שהוא צריך עבור התפתחותו וקיומו. כאן מתגלה היסוד של השדה המאוחד וכל השפע מתפשט דרכו בלי להפריד את הפרט מהכלל.

אני עובר לאות הֹ אחרונה בניקוד חולם. עולה למעלה, כמו הניקוד, יוצא למעלה מהאותיות, למעלה מהגוף, למעלה מהרגש עצמי, כל זה נשאר למטה. נכנס לשער ההיכל, מתרכז בשם אזבוג"ה, מעורר את כל המשמעות הפנימית של כל אות ואות. מתקשר לאור אינסוף, לאחדות העליונה, מחזיק בחרב של קו שמאל ושולט בחיסרון. הופך להיות כלי קיבול של האור המגיע דרך הקו האמצעי, דרך אות ו' בצורה של גמילות חסדים, למקום שמתגלה השכינה. אני זהיר בנקודה זו ומחזיק בעליון, בהשגה שאין עוד מלבדו, כדי שחולם לא

יהפוך לחיריק ומלכות לא תיפרד מהקשר עם הת"ת. אני מתכוון להישאר בחולם, בעליה, להיות בזרימה של קשר מתמיד, מרגיש את מלכות מתמלאת באור, הכול מתקבץ לדבר שלם ואחדותי.

אני מתכוון שכל מה שעשיתי בייחודים, יישאר בי בכל המצבים שאני אצטרך לפעול בחיי. לא מאבד את הקשר, התודעה שלי נשארת בזרימה של אור אינסופי, אני לא יורד למטה לגמרי, לא מאבד את הריכוז. ברגע שארגיש שהקשר נחלש, אעורר את השם מלכות דבריאה ואעבור דרך כל האותיות בהרגשה של שירה פנימית ואחזור לייחוד, להשגה שאין עוד מלבדו.

ת. ו. ש. ל. ב. ע.